

САНДРА БРАУН УВЛЕЧЕНИЕТО

Превод от английски: Дори Габровска, 2002

chitanka.info

ПРОЛОГ

Телефонът в дома на доктор Лий Хауъл иззвъня в 2:07 през нощта. Жена му Мирна, която спеше до него, измърмори сънено:

— Кой се обажда? Нали тази вечер не си на повикване?

Семейство Хауъл си бяха легнали едва преди час. Партито край басейна, което бяха организирали същата вечер, бе продължило до полунощ. Докато съберат боклуците и празните чаши от маргарита, докато приберат останалата храна в хладилника и навестят спящия си син в стаята му, вече приближаваше един часа. Събличайки се, двамата се поздравиха за успешното събиране. Печените на скара пържоли бяха почти крехки и новият електрически апарат против комари бе жужал цяла вечер, свеждайки присъствието на неприятните насекоми почти до минимум. Като цяло партито бе минало добре. Съпрузите бяха в приповдигнато настроение, но се съгласиха, че са твърде изтощени дори да помислят за секс, така че се целунаха за лека нощ после се обърнаха, всеки на своята страна от леглото, и заспаха.

Въпреки че бе изминало малко време, откакто си бе легнал, заради няколкото изпити маргарити, сънят на доктор Хауъл бе дълбок и безпаметен. Но когато телефонът иззвъня, той се събуди незабавно, застана нащрек и бе готов за действие, което несъмнено бе резултат от годините нощни дежурства. Протегна ръка към телефона.

— Съжалявам, скъпа. Сигурно състоянието на някой пациент се е влошило.

Тя кимна недоволно, без да вдига глава от възглавницата. Репутацията на съпруга ѝ на отличен хирург не се дължеше единствено на уменията му в операционната. Той бе всеотдаен към пациентите си и се грижеше за тях преди, по време и след операцията.

Въпреки че бе необичайно да му се обаждат нощем вкъщи, когато не бе на повикване, то не се случваше само по изключение. Това неудобство бе една от малките жертви, които госпожа Хауъл бе готова да направи в замяна на привилегията да бъде омъжена за човека, когото обича и който освен това бе търсен и уважаван в професията си.

— Ало? — слуша мълчаливо няколко минути, после изрита завивките и стъпи на пода. — Колко? — после добави: — Боже Господи! Да, добре. Веднага тръгвам — затвори телефона и стана от леглото.

— Какво?

— Трябва да вървя — без да светне лампата, отиде до стола, където бе оставил обувките си. — Викат целия персонал.

Госпожа Хауъл се надигна на лакът.

— Какво е станало?

Тъй като се намираше в района на града, болница „Тарънт Дженеръл“ бе в постоянна готовност да поема пострадали от големи природни бедствия и катастрофи. Персоналът бе обучен да осигурява спешно лечение на жертви от самолетни катастрофи, торнада, терористични атаки. В сравнение с всичко това случаят сега бе съвсем обичаен.

— Голяма катастрофа на магистралата. Няколко коли — Хауъл пъхна босия си крак в маратонката, която обожаваше и която жена му ненавиждаше. Притежаваше тези обувки още преди да се познава с нея и отказваше да се раздели с тях, казваше, че кожата тъкмо е започнала да се оформя по извивките на крака му и че са станали удобни. — Голяма каша. Една цистерна се преобърнала и сега гори — каза той, докато нахлузваше златистата си риза през главата. Десетки пострадали; в момента транспортират повечето от тях към нашето спешно отделение — закопча каишката на часовника си и закачи пейджъра на колана на панталона си, после се наведе към жена си. Не уцели устните й, целуна я някъде между носа и бузата. — Ако сутринта съм още там, ще ти се обадя. Заспивай.

Тя отпусна глава на възглавницата си и прошепна:

— Пази се.

— Разбира се.

Още преди той да слезе на долния етаж, тя вече спеше.

Малкъм Лути довърши трета глава от най-новия научнофантастичен трилъер. Разказваше се за разпространяващ се по въздуха вирус, който няколко часа след вдишването превръща вътрешните органи на хората в черна, мазна, лепкава пихтия. Докато

четеше за нищо неподозиращата, но обречена русокоса парижка проститутка, Малкъм чоплеше една пъпка на бузата си, за която майка му вече го бе предупредила да не докосва.

„Така само ще стане по-лошо, Малкъм. Преди да започнеш да я чоплиш, тя изобщо не се забелязваше.“

Има си хас. Пъпката биеше на очи и още как. В момента бе най-големия връх от постоянно променящата се, червена, релефна планинска верига, каквато представляваше лицето му. Тежкото обезобразяващо акне се бе появило през юношеството му и през изминалите петнайсет години бе надвило всяко лечение с мазила и хапчета — и стандартни, и предписани от лекар.

Майка му обясняваше хроничното му състояние с лошо хранене, лоша хигиена и лош сън. Неведнъж му намекваше, че е възможно причината да е в мастурбацията. Каквато и да бе текущата ѝ хипотеза, тя неизменно подсказваше, че по някакъв начин Малкъм е отговорен за положението.

Отчаяният дерматолог, който упорито, но безуспешно се опитваше да го излекува, бе изложил многобройни теории защо пациентът му е прокълнат да има лице, наподобяващо маска за Хелюин. Простата истина бе: никой не можеше да открие причината.

Сякаш акнето не стигаше да поддържа самочувствието му на най-ниското възможно ниво. Телосложението на Малкъм също беше истинско злощастие. Той бе слаб като клечка. Супермоделите, които печелеха луди пари, ако изглеждат достатъчно мършави, биха завидели на метаболизма му, който успяваше да изгори и последната калория, попаднала в тялото му.

И за капак жестоката природа го бе дарила с ужасяваща къдрава коса с цвят на морков. Огнената грива бе гъста и твърда като стоманена вълна и бе проклятието на съществуването му дълго преди акнето да се настани на лицето му.

Странната външност на Малкъм и произтичащата от нея срамежливост го караха да се чувства излишен и не на мястото си.

Освен когато беше на работа. Работеше нощем. И беше сам. Тъмнината и самотата бяха двете му любими неща. Тъмнината приглушаваше ярките цветове до почти нормални оттоенъци и отчасти прикриваше акнето му. Самотата бе естествена за работата му на пазач.

Майка му не одобряваше избора му на професия и постоянно го тормозеше да потърси нещо друго.

„Съвсем сам и навън нощ след нощ — неспирно цъкаше и клатеше глава тя. — Ако работиш сам, как ще се запознаеш с някого?“

„Няма, майко. Нали това е целта.“ — това бе обичайният отговор на Малкъм — макар че никога не му стигаше куражът да го изрече на глас.

Като работеше нощем, много по-рядко му се налагаше да разговаря с някого, който прави всичко възможно да не зяпа с отвращение лицето му. Като работеше нощем, можеше да проспива повечето от омразните дневни часове, когато косата му грейваше в огнен оранжев блясък. Мразеше двете нощи седмично, когато почиваше, защото майка му постоянно му мелеше на главата, че сам е най-големия си враг. Повтарящата се тема на лекциите ѝ бе, че ако е по-открит с хората, ще има повече приятели.

„Ти можеш да им дадеш много, Малкъм. Защо не излизаш като другите хора на твоята възраст? Ако си по-дружелюбен, може да си намериш и някоя приятна млада дама.“

Как ли пък не!

Майка му го мъмреше, че чете научна фантастика, но всъщност самата тя живееше в измислен свят.

В болница „Тарънт Дженеръл“ той охраняваше паркинга на лекарите. За другите пазачи това бе най-неприятното място, но Малкъм го предпочиташе. Нощем там бе сравнително спокойно. Оживяваше се чак рано сутрин, когато лекарите започваха да се появяват един по един. Повечето дори не идваха до седем, когато дежурството му свършваше.

Но тъй като бе петък на паркинга имаше повече коли, отколкото в другите вечери от работната седмица. Уикендите неизменно засилваха трафика в спешното отделение и лекарите идваха и си отиваха по всяко време. Само преди няколко минути доктор Хауъл бе спрял до бариерата и я бе отворил с дистанционното, което си носеше закачено на сенника.

Доктор Хауъл не му пречеше. Той никога не поглеждаше към Малкъм, сякаш него изобщо го няма, а понякога само му махваше с ръка, докато минаваше край будката му. Хауъл не променяше физиономията си, ако бариерата не се вдигнеше автоматично и се

наложеше Малкъм да я освободи ръчно. Не беше като някои от богатите тъпанари, които се държаха толкова надменно, докато барабаняха с пръсти по кормилото, чакайки нетърпеливо бариерата да се вдигне, за да се изстрелят с пълна газ, сякаш трябва спешно да стигнат някъде и да свършат нещо наистина важно.

Малкъм прочете първата страница от четвърта глава. Както очакваше, русата парижка проститутка умря наред сношението с един клиент. Тя издъхна в агония и след мъчително повръщане, но той съчувстваше не на нея, а на нещастния ѝ клиент. Страхотна тръпка, няма що.

Остави разгърнатата книга на плота, изправи се, опъна гръбнака си и се опита да се намести по-удобно на табуретката. Докато го правеше, зърна отражението си в стъклото на прозореца. Пъпката на лицето му ставаше по-голяма с всяка изминала секунда. Вече имаше огромен гноен връх. Отвратен от образа си, той насочи поглед към паркинга отвъд стъклото.

Лампите бяха стратегически разположени така, че почти цялото пространство бе добре осветено. Дълбоките сенки скриваха само растителността по периметъра на паркинга. Нищо не се бе променило от предния път, когато бе вдигнал поглед, освен появата на сребристия бимър на доктор Хауъл — втората кола на третата редица, виждаше блестящия ѝ покрив. Хирургът я поддържаше чиста и лъскава като в автосалон. И Малкъм би го правил, ако можеше да си позволи такъв автомобил.

Той се върна към книгата си, но прочете само два абзаца, защото му хрумна нещо странно. Отново погледна колата на доктор Хауъл. Светлите му вежди се сбърчиха озадачено. Как така не бе забелязал лекаря, когато е минал край будката? За да стигне до пътеката, която водеше до най-близкия служебен вход, трябваше да мине на метри от нея. Малкъм бе придобил рефлекс да забелязва, когато някой минава край него на път към сградата или към колата си. Връзката бе неизменна. Или някой излизаше от сградата и малко по-късно минаваше край него с колата си, или влизаше с колата си в паркинга и малко след това минаваше пеша край будката на път към входа на болницата. Подсъзнателно Малкъм следеше това.

Озадачен, той отбеляза до коя страница е стигнал и пхна книгата под плота, където стоеше торбата със сандвичите, приготвени

от майка му. Придърпа козирката на униформената си шапка по-ниско. Ако се налагаше да говори с някого, дори и с дружелюбен човек като доктор Хауъл, Малкъм не искаше да го подлага на вида на грозната си физиономия повече от необходимото. Козирката на шапката оставяше лицето му почти в сянка.

Излезе от будката, в която имаше климатик, и установи, че температурата навън не се е понижила след последната му обиколка на паркинга. Август в Тексас. И нощем бе почти същата жега като по пладне. Нагрятият асфалт пареше през гумените подметки на обувките му, които не издаваха никакъв звук, докато той премина покрай първата редица коли, после покрай втората. В края на третата редица Малкъм поспря.

За пръв път, откакто бе започнал тази работа преди пет години, изпита някаква искрица на тревога. Нищо смущаващо не се бе случвало по време на негово дежурство. Преди два месеца се бе наложило пазач в сградата да укроти някакъв мъж, който заплашвал една от сестрите с месарски нож. Предната Нова година друг негов колега бе извикан да разтърве двама бащи, чийто спор чие бебе е родено първо през новата година, и ще получи определените за този повод награди, бе прераснал в юмручен бой.

За късмет, Малкъм не бе присъствал на нито един от тези инциденти. По думите на колегите му те бяха привлекли тълпи от зяпачи. Той би се почувствал ужасен от подобно внимание. Единствената криза, която бе преживял по време на свое дежурство, бе скандалът, вдигнат от лекар от неврохирургията, че една от гумите на ягуара му е спукана. Поради причини, които Малкъм така и не си изясни, докторът смяташе, че пазачът на паркинга е отговорен за това.

За щастие, досега дежурствата му бяха минавали без никакви произшествия. Малкъм нямаше обяснение за внезапното смущение, което го изпълни. Изведнъж добрата му приятелка — тъмнината вече не изглеждаше доброжелателна. Той се огледа предпазливо, дори погледна назад, в посоката, от която бе дошъл.

Паркингът бе тих и спокоен като гробница — което в момента не бе успокояващо сравнение. Нищо не помръдваше, дори листата на околните дървета. Нищо не изглеждаше необичайно.

Въпреки това гласът му леко потрепери, когато извика:

— Доктор Хауъл?

Не искаше да се приближи изневиделица до човека. Лицето му бе стряскащо и почти ужасяващо дори и в добре осветено помещение, пълно с хора. Ако се доближеше до някого неочаквано в тъмнината, бедният човечец би могъл да умре от уплаха.

— Доктор Хауъл? Там ли сте?

Не получи никакъв отговор и реши да заобиколи първата кола от редицата и да огледа бимъра на доктор Хауъл, за да се успокои, че всичко е наред. Явно не го е забелязал, обяснението бе съвсем просто. Когато хирургът е минал край него, той очевидно е бил твърде съсредоточен върху това, което русата проститутка правеше с клиента си, преди да изпадне в болезнени гърчове и да започне да повръща черна слуз върху оня нещастник. Или пък е бил разсеян заради новото вулканично образуване върху бузата си. А може лекарят да не е тръгнал по павираната алея, а да се е мушнал направо през храстите. Той бе висок и слаб човек, достатъчно тънък, за да се пъхне през живия плет почти безшумно.

Както и да е, доктор Хауъл е минал незабелязано, това е.

Преди да заобиколи първата кола, просто за всеки случай Малкъм включи фенера си.

По-късно го намериха под един автомобил, където се бе озовал, след като се бе претърколил няколко пъти. Стъклото на фенера бе пукнато, а дръжката — вдлъбната от удара. Но батериите работеха — за гордост на дразнещото розово зайче, което ги рекламираше. Лампичката още светеше.

Това, което попадна в лъча светлина, го изплаши повече от всичко, което бе чел в научнофантастичните трилъри. Не беше толкова гротескно, кърваво или странно. Но беше истинско.

ПЪРВА ГЛАВА

— Хубаво местенце си имаш тук.

— На мен ми харесва — без да обръща внимание на хапливата забележка, Уик изсипа сварените скариди от тенджерата в една цедка, която бе на поне сто години. Беше от бяла пластмаса, отдавна потъмняла до кафяво. Не си спомняше откъде се е сдобил с нея, но предполагаше, че му е наследство от предишния наемател на къщата, която приятелят му очевидно намираще за неугледна.

След като изцеди горещата вода, той намести цедката в центъра на масата, грабна едно руло хартиени салфетки и предложи на госта си още една бира. Отвори две бутилки „Ред Страйп“, възседна стола точно срещу Орън Уесли и го подкани:

— Загребвай.

Орън предпазливо откъсна една салфетка от рулото и застла скута си. Домакинът ядеше вече третата си скарида, докато гостът си избере една. Белеха и ядяха мълчаливо, като топяха от соса в единствената купичка. Орън внимаваше да не изцапа снежнобелите си маншети с червеникавите пръски от скаридите. Уик нагъваше невъзмутимо и облизваше пръстите си, макар добре да знаеше, че нехайните му маниери на масата дразнят придирчивия му приятел.

Пускаха остатъците от скаридите направо на вестника, който Уик бе постлал на масата — не за да предпази безнадеждно очуканата ѝ повърхност, а за да почисти по-лесно след това. Вентилаторът на тавана повдигаше краищата на тази импровизирана покривка и смесваше аромата на сварените скариди с мириса на соления морски въздух.

След известно време Орън отбеляза:

— Вкусно.

Уик сви рамене.

— Нищо работа.

— Скаридите от тук ли са?

— Купувам ги пресни от лодката веднага щом спре на кея. Рибарят ми прави отстъпка.

— Браво на него.

— Ами! Така се спазарихме.

— Тогава на него каква му е ползата?

— Обещах да не се навъртам край сестра му.

Домакинът лапна още една дебела скарида и хвърли люспата върху купчината. Ухили се на Орън, защото знаеше, че той се опитва да отгатне дали казаното е истина или не. Уик беше известен с уменията си да заблуждава и дори най-добрият му приятел не можеше винаги да различи истината от измислицата.

Откъсна една салфетка от рулото и изтри ръцете и устата си.

— Само това ли можа да измислиш, Орън? Да попиташ колко струват скаридите? И си изминал цялото разстояние до тук заради това?

Орън избягваше погледа му, докато се оригна беззвучно зад юмрука си.

— Ще ти помогна да разчистиш.

— Остави. Вземи си бирата.

Мръсната маса нямаше да промени състоянието на къщата на Уик, която трудно можеше да се определи като такава. Беше бунгало с три стаи и имаше вид, сякаш няма да устои на морски вятър със скорост над пет възела. Беше заслон от стихииите. Що-годе. Покривът течеше, когато валеше. Климатикът бе прозоречен и не вършеше никаква работа, така че Уик рядко го включваше. Плащаше наема предварително, на седмица. Досега бе написал на собственика на тази дупка шейсет и един чека.

Външната врата изскърца на ръждясалите панти, когато двамата излязоха на верандата зад къщата. Нищо особено — беше с груб дъсчен под и широка само колкото да се поберат два метални градински стола от петдесетте. Соленият въздух бе изял множеството слоеве боя, последният, от които бе в отвратително граховозелено. Уик седна на люлеещия се стол. Орън се поколеба, преди да се настани на ръждясалата седалка на другия стол.

— Няма да те ухапе — каза Уик. — Може да изцапа костюма ти, но гледката си струва сметката за химическо чистене, гарантирам ти.

Орън седна предпазливо и след няколко минути се увери, че обещанието на приятеля му не бе празнословие. Хоризонтът на запад се обagri в ярки цветове от кървавочервено до искрящо оранжево. Пурпурните облаци приличаха на планини със златисти била.

— Страшна гледка, а? — каза Уик. — Сега ми разправай кой е луд.

— Никога не съм казвал, че си луд, Уик.

— Само малко побъркан, че захвърлих всичко и се преместих тук.

— Дори и това. Безотговорен, може би — непринудената усмивка на Уик се стопи. Орън забеляза това и каза: — Хайде, ядосай се. Не ми пука. Трябва някой да ти го каже.

— Ами хубаво. Благодаря. Вече ми го каза. Как са Грейс и момичетата?

— Стеф стана мажоретка. На Лора и започнаха циклите.

— Поздравления или съболезнования?

— За кое?

— И за двете.

Орън се усмихна.

— Ще приема и двете. Грейс каза да те целуна от нея — погледна наболата брада на Уик и добави: — Ще пропусна, ако не възразяваш.

— Възразявам. Поне ѝ предай целувка от мен.

— С радост.

Няколко минути двамата пиеха мълчаливо бирата си и гледаха как се променят цветовете на залеза. Никой не наруши мълчанието, но и двамата бяха изпълнени с неизказани мисли.

Накрая Орън заговори.

— Уик...

— Не ме интересува.

— Откъде знаеш, без да си чул какво ще ти кажа?

— Защо искаш да развалиш този красив залез? Да не споменаваме ямайската бира.

Уик скочи от стола си, при което той за кратко се разлюля силно и шумно. Застана на ръба на очуканата веранда така, че загорелите пръсти на краката му се извиха около ръба ѝ, надигна бирата и я допи наведнъж, после хвърли празната бутилка в двесталитровия варел, който му служеше вместо кофа за боклук. Трясъкът подплаши няколко

чайки, които се разхождаха по пясъка наблизно. Завидя на възможността им да отлетят.

Отношенията между двамата датираха от много години, още преди Уик да постъпи в полицията. Приятелят му бе с няколко години по-възрастен и той признаваше, че бе определено по-мъдър. Имаше спокоен нрав, което често предизвикваше по-избухливия и темпераментен Уик. Подходът на Орън бе методичен. Уик бе импулсивен. Орън бе предан на жена си и децата. Уик бе ерген, за когото Орън твърдеше, че има сексуалните апетити на уличен котарак.

Въпреки тези различия или може би заради тях Уик Тредгил и Орън Уесли бяха отлични партньори. Те бяха едни от малкото екипи в полицията, в които партньорите са от различна раса. Заедно бяха преживели и опасности, и смешни ситуации, няколко триумфа, няколко разочарования... И една душевна рана, от която и двамата никога нямаше да се възстановят напълно.

Когато Орън му се обади предната вечер, след като не се бяха виждали от месеци, Уик се зарадва да чуе гласа му. Надяваше се, че приятелят му ще дойде да си поговорят за миналите, по-добри времена. Тази надежда умря в мига, в който Орън пристигна и слезе от колата си. Беше с лъснати черни обувки, не със сандали или маратонки, и те оставяха дълбоки следи върху пясъка. Не беше облечен за риболов или разходки по плажа, дори не и за това да седят на верандата с бутилка бира и да слушат мача по радиото. Пристигна облечен като за работа. Закопчан и пристегнат, същинско олицетворение на бюрокрацията. Още докато се ръкуваха, Уик разпозна изражението на приятеля си и се разочарова, че това не е случайно посещение.

Също така бе сигурен, че не иска да чуе това, което Орън е дошъл да му каже.

— Ти не беше уволнен, Уик.

— Не, просто съм в продължителен отпуск.

— Ти реши това.

— Под натиск.

— Нуждаеше се от време да се успокоиш и да обмислиш нещата.

— Защо костюмарите просто не ме уволниха? И така да улеснят всички.

— Защото са по-умни от теб.

Уик рязко се обърна.

— Така ли?

— Те го знаят, всички, които те познават, го знаят — това, че си роден за тази работа.

— Тази работа? — Уик изсумтя. — Да копая лайна... Тази работа ли? Ако си изкарвах прехраната с чистене на обори, нямаше да рина толкова лайна, колкото в полицията.

— Ти сам си докара повечето от тях.

Уик дръпна гумената лента, която постоянно носеше на китката си. Не обичаше да му напомнят за онова време и за случая, който го бе накарал да критикува толкова яростно неефективността на правораздавателната система по принцип и на полицията във Форт Уърт в частност.

— Те се договориха с онази отрепка.

— Защото не можеха да го осъдят за убийство, Уик. И те го знаеха, и областният прокурор го знаеше. Осъдиха го на шест години.

— И ще излезе на свобода след по-малко от две. И ще го направи отново. Ще умре някой друг. Можеш да бъдеш сигурен. И всичко това само защото на нас и на областния прокурор не ни стискаше да действаме твърдо заради някакво малко нарушение на правата на онзи изрод.

— Защото ти използва груба сила, когато го арестува — Орън понижи глас и добави: — Но твоят проблем не беше този случай и ти го знаеш много добре.

— Орън! — каза Уик заплашително.

— Грешката, която...

— Стига — процеди през зъби домакинът.

Прекося верандата с две дълги крачки. Вратата се затръшна след него. Орън го последва в кухнята.

— Не съм дошъл да обсъждаме пак това.

— Можеше и да ме заблудиш.

— Ще спреш ли да сновеш напред-назад за момент, за да ме изслушаш. Ще искаш да го чуеш.

— Грешка. Искам още една бира, нищо друго — той си взе бутилка от хладилника и я отвори. Не обърна внимание на капачката, която падна на пода.

Орън извади една папка, която носеше със себе си, и му я подаде, но той не ѝ обърна внимание. Планът му обаче бързо да се измъкне на верандата се осуети, когато стъпи с босия си крак върху назъбената капачка. Изпсува, изрита капачката в ъгъла и седна на един от столовете.

Отпадъците от скаридите започваха да миришат неприятно.

Подпря крака си на другото коляно и огледа ходилото си. Капачката се бе отпечатала дълбоко, но не беше пробила кожата.

Без да покаже никакво съчувствие, Орън седна срещу него.

— Официално аз изобщо не съм тук. Ясно? Ситуацията е много сложна. Трябва да се действа деликатно.

— Да не би да имаш проблеми със слуха, Орън?

— Знам, че случаят ще те заинтригува.

— Да не си забравиш самото, като си тръгваш.

Орън извади няколко черно-бели фотоса в размер двайсет на двайсет и пет от папката. Вдигна един така, че Уик да не може да не го погледне. След малко му показва още един.

Уик се взря в снимката, после очите му срещнаха погледа на Орън.

— Не са ли ѝ направили някакви снимки, на които да е с дрехи?

— В защита на Тигпен ще кажа, че от къщата, от която я наблюдаваме, се вижда спалнята ѝ.

— Това не е никакво оправдание. Освен ако тя не е ексхибиционистка и знае, че я наблюдавате.

— Не е и не знае.

— Каква е историята?

Орън се ухили.

— Умиращ си да научиш, нали?

Когато Уик предаде значката си преди малко повече от година, той обърна гръб не само на кариерата си в полицията, но и на цялата правосъдна система. За него тя бе като тежка кола, заседнала в калта. Въртеше колелата си и вдигаше страшен шум — свобода, справедливост, американски начин на живот, но не помръдваше.

Полицаяте бяха лишени от мотивацията си заради бюрокрацията и политиците, които умираха от ужас при мисълта за публично неодобрение. Като последица от това цялата концепция за правосъдие бе станала безплодна.

А ако ти си бедното агънце, което вярва в системата, което се бори за нея, което ѝ дава рамо и я бута с всички сили да излезе от калта, да залавя лошите и да ги наказва за престъпленията им, единственото, което получаваш, е шамар в лицето.

Напук на самия себе си Уик не можеше да надвие естественото си любопитство. Бившият му партньор нарочно му бе показал снимките. Орън не бе неандерталец като Тигпен и запълваше времето си с по-важни работи от това да зяпа снимки на полуголи жени. Освен това Грейс щеше да го удуши, ако научеше, че го прави.

Не, Орън си имаше причина да измине цялото разстояние от Форт Уърт до Галвестън и въпреки нежеланието си Уик искаше да научи каква е тя. Беше заинтригуван. Точно както Орън, дяволите да го вземат, бе предвидил.

Взе останалите снимки и набързо ги прегледа, после ги изучи една по една по-бавно. Жената бе снимана зад кормилото на нов модел джип; как върви през нещо, което изглежда като голям паркинг; в кухнята си и в спалнята, блажено неподозираща, че уединението ѝ е нарушено от бинокли и фотографски обективи в ръцете на такова нищожество като Тигпен.

Повечето снимки в спалнята бяха зърнести и леко не на фокус. Но достатъчно ясни.

— Какво е предполагаемото ѝ престъпление? Контрабанда с крадено бельо на „Виктория сикретс“?

— Тъхъ — поклати глава Орън. — Няма да ти кажа нищо повече, докато не се върнеш във Форт Уърт с мен.

Уик хвърли снимките към него.

— Значи си бил толкова път напразно — пак подръпна гумената лента на китката си.

— Ще искаш да участваш в това, Уик.

— В никакъв случай.

— Не те моля за дългосрочен ангажимент или да се върнеш на работа. Само за този случай.

— Не.

— Нуждая се от помощта ти.

— Съжалявам.

— Това ли е последната ти дума?

Уик взе бирата си, отпи продължително и после се оригна силно.

Въпреки вмирисаните люспи от скаридите, Орън се наведе през масата.

— Убийство. Говориха за него по новините.

— Не гледам телевизия и не чета вестници.

— Жалко! Иначе щеше веднага да се втурнеш към Форт Уърт и да ми спестиш пътуването.

Уик не се сдържа да попита:

— Защо така?

— Известен лекар е убит на паркинга на болницата.

— Завладяващо, Орън. Някое заглавие ли ми цитираш?

— Не, обобщавам всичко, което знаем за убийството. Престъплението е отпреди пет дни и това е всичко, с което разполагаме.

— Не е мой проблем.

— Убиецът е действал на метри от потенциален очевидец, но не е бил видян, не е бил чул. Тих като изпарение. Невидим. И не е оставил никакви следи, Уик — Орън снижи гласа си до шепот. — Дори една-едничка следа.

Уик се вгледа в тъмните очи на бившия си партньор. Космите на тила му настръхнаха.

— Лозада?

Орън се облегна на стола си и се усмихна доволно.

ВТОРА ГЛАВА

Доктор Рени Нютън слезе от асансьора и мина край стаята на сестрите. Дежурната сестра, която обикновено бе доста приказлива, днес бе видимо помръкнала.

— Добър вечер, доктор Нютън.

— Здравсти.

Сестрата забеляза черната рокля под престилката ѝ.

— От погребението ли идвате?

Рени кимна.

— Нямах време да се преоблека.

— Как мина службата?

— Като на всички погребения. Бяха се събрали много хора.

— Всички харесваха доктор Хауъл. А и тъкмо беше получил новия пост. Ужасно.

— Така е. Ужасно е.

Очите на сестрата се напълниха със сълзи.

— Ние всички на етажа го виждахме почти всеки ден. Не можем да повярваме, че вече го няма.

И Рени не можеше. Преди пет дни колегата ѝ Лий Хауъл бе умрял. Дори внезапна смърт от сърдечен удар или катастрофа би била трудна за възприемане на неговата възраст. Но Лий бе хладнокръвно убит. Всички, които го познаваха, още не можеха да се отърсят от шока от смъртта му, както и от насилствения характер на тази смърт. Рени почти очакваше Лий да изскочи иззад някоя врата и да извика: „Майтап!“.

Но убийството му не беше една от глупавите дебелашки шеги, с които Лий Хауъл беше известен. Рени го беше видяла в отрупания с цветя ковчег пред олтара на църквата тази сутрин. Беше изслушала емоционалните траурни речи, произнесени от негови близки и приятели. Беше видяла Мирна и сина им да плачат неутешимо на първия ред. Всичко това правеше смъртта и нейната необратимост още по-стряскащо истински и трудни за приемане.

— На всички ни ще трябва време да преживеем шока — каза Рени тихо и категорично.

Но сестрата не беше готова да изостави темата.

— Чух, че от полицията разпитвали всички, които са били на партито у доктор Хауъл онази вечер — Рени вече изучаваше картоните на пациентите си, които бе взела по време на разговора, и не обърна внимание на загатнатия въпрос в думите ѝ. — Доктор Хауъл все измисляше разни шеги — подсмихна се дежурната, сякаш си спомни нещо смешно. — А пък вие двамата се карахте като куче и котка.

— Не сме се карали — поправи я лекарката. — От време на време спорехме. Има разлика.

— Помня, че някои от тези спорове бяха доста разгорещени.

— Добри спаринг-партньори бяхме — каза Рени и се усмихна тъжно.

Сутринта преди погребението бе направила две операции. Предвид обстоятелствата можеше спокойно да се оправдае и да ги отложи, а следобед да си вземе почивка. Но вече бе изостанала от графика и заради неотдавнашното си десетдневно отсъствие от болницата, което се бе оказало ужасно неудобно и за нея, и за пациентите ѝ.

Да си вземе нов почивен ден толкова скоро след завръщането си, би било несправедливо спрямо болните, чиито операции вече бяха отложени веднъж. Това би увеличило изоставането и би създадо още едно струпване в прецизно организирания ѝ график. Така че тя бе предпочела да извърши операциите и да отхвърли задълженията си за деня. Лий би я разбрал.

Последната ѝ официална задача през този дълъг и емоционално изтощителен ден бе да навести оперираните си пациенти и тя бе готова да се заеме с нея. След като прекрати разговора за смъртта и погребението на колегата си, попита за господин Толър, чиято езофагеална херния бе оперирала сутринта.

— Още е отпаднал, но състоянието му е добро.

Лекарката взе картоните и влезе в интензивното отделение към хирургията. Госпожа Толър се възползваше от петминутното свиждане, което позволяваха на роднините на пациентите на всеки час. Рени се доближи до нея край леглото на болния.

— Здравейте, госпожо Толър. Разбрах, че е още сънен.

— При предното ми идване се събуди колкото да попита колко е часът.

— Типичен въпрос. Светлината тук не се променя. Това действа доста дезориентиращо.

Жената погали бузата на съпруга си.

— Този път въобще не се събуди.

— Така е най-добре за него. В картоната му няма отразено нищо изненадващо — каза ѝ лекарката, докато преглеждаше нанесените данни. — Кръвното му налягане е добро — тя затвори металния капак на картоната. — След две-три седмици ще се чувства като нов човек. Вече няма да спи на една страна.

Рени забеляза колко тревожно се взира жената в съпруга си и добави:

— Той е добре, госпожо Толър. Видът на всички е малко стряскащ веднага след операцията. Утре ще изглежда хиляда процента по-добре, макар че ще се оплаква от болките толкова много, че ще ви се иска пак да бъде упоен.

— Мога да понеса оплакването му, стига вече да не страда — тя се обърна към лекарката и снижи гласа си. — Предполагам, че сега мога да ви го кажа.

Рени наведе глава на една страна и я погледна въпросително.

— Той бе доста скептично настроен, когато джипито му го насочи към вас. Не знаеше какво да очаква от жена хирург.

Лекарката се засмя.

— Надявам се да съм спечелила доверието му.

— О, определено. Още след първото му идване в кабинета ви беше убеден, че си знаете работата.

— Радвам се да го чуя.

— Макар че според него сте твърде красива, за да се криете зад хирургическата маска.

— Когато се събуди, трябва да му благодаря за комплимента.

Двете жени си размениха усмивки, после изражението на госпожа Толър стана сериозно.

— Чух за доктор Хауъл. Добре ли го познавахте?

— Много добре. Бяхме колеги от няколко години. Считах го за приятел.

— Много съжалявам.

— Благодаря. Ще ни липсва — тъй като не желаше да проведе още един разговор за погребението, тя се върна на темата за пациента. — Съпругът ви е толкова не на себе си, че няма да забележи дали сте тук тази вечер или не, госпожо Толър. Опитайте да си починете, докато имате възможност. Пазете си силите за времето, когато той ще се прибере вкъщи.

— Ще го навестя още веднъж, после ще си ходя.

— До утре.

Рени отиде при следващата си пациентка. Никой не стоеше край леглото ѝ. Възрастната жена бе в болницата благодарение на финансирането от благотворителни организации. Тя живееше в държавен старчески дом. Според отбелязаното в картоната ѝ нямаше никакви роднини, освен един брат, който живееше в Аляска. Въпреки напредналата си възраст, жената се възстановяваше добре, но Рени постоля при нея и след като провери жизнените ѝ показатели. Смяташе, че благотворителността не е само да се откажеш от хонорара си. Поддържа ръката на жената, погали я по челото с надеждата, че на някакво подсъзнателно ниво присъствието и докосването ѝ действат успокояващо на възрастната пациентка. Накрая, убедена, че минутите, които отдели на болната, ще ѝ бъдат от полза, Рени я остави на грижите на сестрите.

— Тази вечер не съм на повикване — каза тя на дежурната сестра, когато връщаше картоните — но ми позвънете на пейджъра, ако състоянието на някой от тези пациенти се влоши.

— Разбира се, доктор Нютън. Вечеряли ли сте?

— Защо?

— Извинете, че го казвам, но имате изтощен вид.

Тя се усмихна леко.

— Денят беше дълъг. И много тъжен.

— Препоръчвам ви един чийзбургер, големи картопки, чаша вино и гореща вана.

— Ако успея да задържа очите си отворени толкова дълго.

Пожела на сестрата лека нощ и се отправи към асансьора. Докато го чакаше разтри с юмруци основата на гръбнака си и се протегна. Отсъствието ѝ, и то по независеща от нея причина, ѝ бе струвало допълнително време и неудобство. Графикът ѝ още бе нарушен. Не бе

навлязла отново в болничния ритъм. Той не бе неизменен, но поне ѝ бе достатъчно познат.

И точно когато започваше да навакхва пропуснатото, Лий Хауъл бе убит на паркинга, през който тя минаваше при всяко идване в болницата.

Все още бе потресена от този удар, а имаше и допълнителни неприятности. Също като всички останали гости на партито у Хауъл онази вечер, и нея я бяха разпитвали от полицията. Беше рутинен разпит, съвсем като по учебник. Но независимо от това, преживяването я разтърси.

А то не бе малко. Доктор Нютън спазваше ритъма и графика си с фанатична самодисциплина.

Къщата ѝ бе на десет минути път с кола от болницата. Повечето млади лекари живееха в по-нови и модни квартали на Форт Уърт. Рени можеше да си позволи да живее и другаде, но предпочиташе този по-стар и уреден квартал.

Освен че ѝ допаднаше заради удобната му близост до болницата, тя харесваше старинните му тесни улици с дървета по тротоарите, които го правеха особено очарователен. Пейзажът не изглеждаше като току-що завършен. Повечето къщи бяха построени преди Втората световна война и това им придаваше усещане за постоянство и солидност, което ѝ се нравеше. Неясно защо, къщата ѝ бе определяна като „едноетажна вила“. Имаше само пет стаи и бе идеална за сам човек, каквато беше стопанката ѝ, и каквато щеше да си остане. Постройката бе претърпяла два основни ремонта, а доктор Нютън бе извършила трето преустройство и модернизирание, преди да се нанесе в нея. Стените бяха боядисани в гълъбовосиво с бял бордюр. Входната врата бе боровинково червена с месингово чукче и плочка. В цветните лехи край храстите с тъмни лъскави листа цъфтяха бели и червени петунии. Широките корони на дърветата хвърляха сянка върху моравата дори и при най-ярко слънце. Рени плащаше доста скъпо на професионален градинар, който поддържаше двора ѝ с изключително внимание и старание.

Зави по алеята и отвори гаража с дистанционното — една от новите ѝ придобивки. Затвори зад себе си и мина през вратата, която

водеше към кухнята. Още не се бе смрачило напълно, така че малката стая бе обляна със златистата светлина на залязващото слънце, която се процеждаше през големите явори в задния двор.

Беше пропуснала препоръчаните от медицинската сестра чийзбургер и картопки, но тъй като тази вечер не бе на повикване, си наля чаша шардоне, взе я и влезе в дневната... където едва не я изпусна.

На ниската масичка видя кристална ваза с голям букет червени рози.

Шейсет съвършени, почти разцъфнали пъпки. Изглеждаха като кадифени. Благоуханни. Скъпи. Тежката кристална ваза също бе необикновено красива. Множеството шлифовани повърхности проблясваха по начин, характерен единствено за скъпия кристал, и разпръскваха миниатюрни дъги върху стените.

Когато се съвзе от първоначалния шок, Рени остави чашата с вино на масичката и потърси картичка сред розите. Не откри такава.

— Какво, по дяволите...

Не беше рожденият ѝ ден, а дори и да беше, никой не знаеше кога е той. Не празнуваше никаква годишнина с когото и да било. Дали розите не ѝ бяха донесени в знак на съчувствие? Беше работила с Лий Хауъл всеки ден в продължение на години, но определено не бе нито вероятно, нито благоприлично да получава цветя в деня на погребението му предвид професионалните им отношения.

Благодарен пациент? Възможно, но невероятно. Кой от тях би могъл да знае домашния ѝ адрес? В телефонния указател присъстваше само служебният. Ако някой пациент бе толкова трогнат и благодарен, розите биха пристигнали в кабинета ѝ или в болницата.

Само малцина приятели знаеха къде живее. Тя никога не приемаше гости в дома си. Изпълняваше социалните си ангажименти, като канеше гости на вечеря или на неделен обяд в някой ресторант. Имаше много колеги и познати, но не и толкова близък приятел, който да ѝ подарява такъв скъп и пищен букет рози. Нямахте роднини. Нямахте гадже. Нито бивши или бъдещи гаджета.

Кой би ѝ изпратил цветя? Още по-смуцаващ бе въпросът как букетът се е озовал вътре в дома ѝ.

Преди да се обади на съседа си, пийна глътка вино за кураж.

Бъбривият вдовец се бе опитал да се сприятели с нея скоро след като Рени се нанесе в къщата, но възможно най-тактично тя обезкуражи неочакваните му посещения и той в крайна сметка разбра, че не е желан гост. Все пак се държаха доста дружелюбно един с друг и възрастният господин бе много доволен, когато Рени намираще време да прекоси общия им жив плет от азалии и да го навести. Може би защото беше самотен и скучаеше, той следеше всичко, което става в квартала, и се интересуваеше от всички. Ако човек искаше да научи нещо за някого, най-сигурният източник на информация бе господин Уилямс.

— Ало, Рени се обажда.

— Хей, Рени, радвам се да те чуя. Как мина погребението?

Преди няколко дни я бе пресрещнал, когато излезе да си вземе вестника. Беше я засипал с въпроси за убийството и бе доста разочарован, че тя не се впусна в зловещи подробности.

— Службата беше много вълнуваща — с надеждата да предотврати повече въпроси, Рени почти не си пое дъх между изреченията. — Господин Уилямс, обаждам се да...

— Полицията има ли напредък в разкриването на убиеца?

— Не бих могла да знам.

— Теб разпитваха ли те?

— Разпитваха всички, присъствали на партито у доктор Хауъл онази вечер. Доколкото знам, никой не е казал нищо съществено — вместо да й поддържа отпускащо, виното засили главоболието й. — Господин Уилямс, днес да е пристигнала пратка за мен?

— Не съм видял такова нещо. Очакваше ли пратка?

Той бе единственият съсед, който имаше ключ за къщата й. Рени нямаше желание да му го дава, и то не от недоверие. Идеята, че някой може да влиза в дома й, когато я няма, я отвращаваше. Тя държеше изключително на неприкосновеността на личната си територия, също както държеше на ритъма и графициите в работата си.

Но бе преценила, че някой трябва да има ключ за спешни случаи или аварийни ремонти. Господин Уилямс бе естественият избор, защото живееше най-близо. Доколкото Рени знаеше, той никога не се бе възползвал от тази привилегия.

— Очаквах един пакет — излъга тя. — Помислих си, че може да са го оставили при теб, след като не са ме открили вкъщи.

— Имаше ли съобщение на вратата? Жълта лепенка?

— Не, но реших, че може шофьорът да е забравил да я остави. Да си виждал камион за доставки пред къщи?

— Не, не съм.

— Хмм, ами доставките никога не пристигат, когато ги очакваш, нали така — каза небрежно. — Все пак благодаря, господин Уилямс. Извинявай, че те обезпокоих.

— Чу ли за новородените кученца на семейство Брейди?

По дяволите! Не бе успяла да затвори достатъчно бързо.

— Не може да се каже, че съм чула. Както знаеш, нямаше ме десетина дни и...

— Бийгъли, шест броя. Най-сладките кученца, които си виждала. Подаряват ги. Трябва да поискаш едно.

— Нямам време за куче.

— Трябва да намериш време, Рени — посъветва я той с укорителния тон на родител.

— Конете ми...

— Не е същото. Те не живеят при теб. Имаш нужда от животинче къщи. Може да промени напълно живота на човек. Хората с домашни любимци живеят по-дълго, не си ли чувала? Аз не бих могъл да дишам без Оскар — каза той за пудела си. — Най-добре е куче или котка, но дори златна рибка или папагал помагат срещу самотата.

— Аз не съм самотна, господин Уилямс. Просто съм много заета. Радвам се, че си поговорихме. Чао.

Затвори веднага не само за да избегне лекцията му за ползите от домашните любимци. Беше разтревожена. Розите не бяха плод на въображението ѝ и не се бяха материализирали върху масичката ѝ за кафе просто така, от нищото. Някой беше влязъл и ѝ бе оставил.

Бързо провери входната врата. Беше заключена, точно както я бе оставила сутринта, когато тръгна за болницата. Бързо прекоси коридора до спалнята си и провери под леглото и в дрешника. Всички прозорци бяха затворени и заключени. Прозорчето над ваната бе твърде малко и през него не би могло да пропълзи дори дете. После провери втората спалня, която използваше като кабинет. И там същото — нищо. Знаеше, че в кухнята няма нищо необичайно.

Всъщност би се почувствала по-добре, ако бе открила счупен прозорец или изкъртена ключалка. Така щеше да отпадне поне

елементът на тайнственост. Върна се в дневната и седна на канапето. Вече не ѝ се пиеше вино, но все пак отпи още една глътка, за да успокои нервите си. Не успя. Когато телефонът иззвъня, подскочи стреснато.

Тя, Рени Нютън, която на четиринайсет години се бе изкачила до върха на тясната стълба на водната кула в родния си град и се бе излагала на всевъзможни рискове, посещавайки буквално всяко опасно кътче на земята, тя, която обичаше предизвикателствата и винаги ги приемаше, която не се страхуваше и от дявола, както казваше майка ѝ, и която всеки ден извършваше операции, изискващи железни нерви и нетрепващи пръсти, едва не изскочи от кожата си от телефонния звън.

Заради треперенето разля малко вино, после остави чашата и се пресегна към слушалката. Повечето обаждания в дома ѝ бяха свързани с работата, така че се обади с обичайния си делови той.

— Аз съм детектив Уесли, доктор Нютън. Говорих с вас онзи ден.

Напомнянето беше излишно. Помнеше го — физически силен и внушителен чернокож. С оплешивяваща коса. Строг вид. Съвсем делови.

— Да?

— От болницата ми дадоха номера ви. Надявам се не възразявате, че ви се обаждам вкъщи.

Всъщност възразяваше. И то много.

— Какво мога да направя за вас, детектив Уесли?

— Искам да се видя с вас утре. Да кажем, към десет часа?

— Да се видите с мен?

— Да поговорим за убийството на доктор Хауъл.

— Не знам нищо за убийството му. Вече ви казах това... онзи ден беше, нали?

— Не ми казахте, че двамата сте се конкурирали за един и същи пост в болницата. Пропуснахте да го споменете.

Сърцето ѝ заби силно.

— Не беше важно.

— Десет часа, доктор Нютън. Отдел „Убийства“ е на третия етаж. Когато и да попитате, ще ви упъти. Ще ме намерите.

— Съжалявам, но за утре сутрин имам насрочени три операции. Ако променя графика, ще затрудня другите хирурзи и болничния

персонал, да не говорим за пациентите и близките им.

— Тогава в колко часа ще ви бъде удобно да дойдете? — попита я с тон, който подсказваше, че всъщност не желае да променя намеренията си, за да я улесни.

— Два или три следобед.

— Два часа. Ще ви чакам — прекъсна линията преди нея.

Рени върна телефона на масичката до канапето. Затвори очи и няколко пъти си пое дълбоко дъх през носа и издиша пред устата.

Назначаването на Лий Хауъл за шеф на хирургията бе тежък удар за нея. След оттеглянето на предишния началник тя и Лий бяха основните претенденти за поста. След месеци задълбочени интервюта и оценки на работата, бордът на директорите на болницата най-после бе обявил решението си предната седмица — точно в момент, когато тя отсъстваше от работа, акт, който Рени възприе като крайна проява на малодушие.

Все пак, когато научи за назначаването на Лий, се зарадва, че не е там. Ключарската система на болницата навярно бе разпространила новината със светкавична скорост. Докато се върне на работа, вълненията бяха отшумели и тя не бе подложена на доброжелателни съчувствия, които определено не биха ѝ се понравили.

За съжаление не успя да се спаси от тях напълно. В „Стар Телеграф“ се появи подробна статия за случая, която възхваляваше хирургическите умения на доктор Лий Хауъл, всеотдайността му, забележителната му биография и приноса му за болницата и за целия град. В резултат на високопарния журналистически материал Рени получи доста съчувствени погледи, които я дразнеха и които се правеше, че не забелязва.

По принцип да си шеф, на което и да е отделение, означаваше огромно количество допълнителна канцеларска работа, справяне с постоянните кризи сред персонала, пазарлъци с борда на директорите на болницата за по-голям дял от бюджета. Независимо от всичко, това бе жадувана титла за мнозина и Рени също я желаше.

После, три дни след излизането на статията във вестника, Лий отново попадна в заглавията на пресата — бе убит на паркинга на болницата.

От гледна точка на детектив Уесли съвпадението във времето навярно бе многозначително и заслужаващо допълнително

разследване. Неговата работа бе да провери всяка възможна следа. Естествено бе съперницата на жертвата за шефския пост да е сред първите заподозрени. Срещата на следващия ден не означаваше нищо повече от задълбочена проверка от страна на детектива.

Нямаше да се тревожи за нея. Просто нямаше. Нямаше с какво да помогне на разследването. Щеше да отговори на въпросите му искрено и в рамките на това, което знаеше — и това щеше да бъде всичко. Нямаше причина за тревоги.

Розите, от друга страна, бяха причина за сериозна тревога.

Рени се взря в тях, сякаш можеше да ги изплаши и да ги принуди да издадат самоличността на приносителя. Гледа ги толкова дълго, че накрая образът им се удвои, после се учетвори, преди внезапно да се фокусира рязко — върху един бял плик.

Скрит дълбоко сред листата, той й беше убягнал преди.

Като внимаваше да не се убоде, тя пъкна пръсти и извади плика, който бе закачен за едно от стеблата с тънка сатенена панделка.

Ръката, с която си бе създавала репутация на изключително талантлив хирург, се разтрепери леко, когато извади картичката. На нея бе напечатан един-единствен ред:

„Падам си по теб“

ТРЕТА ГЛАВА

— Чичо Уик!

— Чичо Уик!

Двете момичета се втурнаха насреща му. Официално вече бяха навлезли в юношеството, но още притежаваха жизнерадостта на деца, когато проявяваха обичта си, особено към чичо Уик, когото обожаваха.

— Толкова време не си идвал, чичо Уик. Липсваше ни.

— И вие ми липсвахте. Охо, я се вижте. Докога ще растете? Скоро ще сте високи колкото мене.

— Никой не е висок колкото тебе, чичо Уик.

— Майкъл Джордан.

— Е, никой, който не играе баскетбол.

По-малката, Лора, съобщи:

— Мама най-после ми разреши да си продупча ушите — и гордо му показва обиците си.

— Надявам се, че няма да си слагаш халки на носа.

— Татко ще получи удар.

— А аз два удара.

— Мислиш ли, че момичетата със скоби са грозни, чичо Уик? Защото май ще ми слагат...

— Шегуваш ли се? Скобите са много секси.

— Сериозно?

— Сериозно.

— Косата ти е изсветляла, чичо Уик.

— Прекарвам доста време на плажа. От слънцето е. И ако не започна да използвам плажно масло, ще стана мургав като вас.

И двете сметнаха това за изключително смешно.

— Станах мажоретка.

— И аз така чух. Запази ми едно място на мачовете тази есен.

— Костюмите ни са малко тъпи.

— Тъпи са — съгласи се по-малката й сестра. — Абсолютно тъпи.

— Но мама не иска да ми скъси полата.

— Точно така, не искам.

Грейс Уесли се появи на входната врата. Бутна дъщерите си настрана и прегърна силно Уик. Когато го пусна, той каза с хленчещ тон:

— Грейс, защо не избягаш с мен?

— Защото държа мъжът да ми е верен.

— Ще се променя. За теб ще се променя. Кълна се.

— Съжалявам, пак не става.

— Защо не?

— Защото Орън ще те проследи и ще те застреля.

— Аха — изсумтя той. — Или пък аз него.

Момичетата се кикотеха неудържимо. Въпреки протестите им, Грейс ги изпрати на горния етаж, където ги чакаше работа, и покани Уик в дневната.

— Как е в Галвестън?

— Горещо. Лепкаво. Пясъчно.

— Харесва ли ти?

— Харесва ми да живея на брега. Къде е старецът ти?

— Говори по телефона, ей сега ще дойде. Ще хапнеш ли нещо?

— Отбих се в „Анджело“ и ометох една чиния с говежди пържоли. Не бях осъзнал колко ми липсва барбекюто, докато не лапнах първата хапка.

— В хладилника има шоколадов пудинг.

— Предпочитам чаша леден чай.

— Подсладен?

— Има ли друг?

— Веднага ще ти донеса. Настанявай се — преди да излезе от стаята, тя се обърна и каза искрено: — Хубаво е, че се върна.

— Благодаря.

Той не я поправи. Още не се беше върнал и не знаеше дали изобщо ще се върне. Просто се бе съгласил да помисли по въпроса. Орън работеше по интересен случай. Беше потърсил професионалното му мнение и бе дошъл да помогне на приятеля си. Това бе всичко.

Още не бе стъпил в полицията и нямаше такова намерение. Дори не бе минал с колата край участъка, не изпитваше носталгия. Беше тук, за да направи услуга на Орън. Толкова.

— Здравсти, Уик! — Орън влетя в стаята. Беше облечен по домашному, с бермуди, маратонки и тениска, но въпреки това си изглеждаше като ченге. Под мишница носеше папка с материали по случая. На кръста му бе закачен пейджър. — Как беше пътуването от Галвестън?

— Дълго.

— На мен го кажи — бе изминал същото разстояние в двете посоки предния ден. — Настани ли се без проблеми в мотела?

— Тази дупка ли е най-доброто, което може да си позволи местната полиция?

— Е, след като си свикнал на такава луксозна обстановка в Галвестън... — Уик се засмя добродушно — Грейс погрижи ли се за теб?

— Веднага — тя се появи с две високи чаши чай и ги постави върху специални подложки на масичката. — Момичетата казаха Уик да не е посмял да си тръгне, без да се сбогува с тях.

— Няма, обещавам. Даже ще им разкажа приказка за лека нощ.

— Някоя благоприлична, надявам се — закачи го Грейс.

Той ѝ отправи най-дяволитата си усмивка.

— Ще я редактирам, ако се налага.

— Благодаря за чая — каза Орън. — И затвори вратата, когато излизаш, моля те.

Това бе позната сцена. Преди да се премести да живее край морето, Уик често прекарваше вечерите у приятеля си.

Това бе щастлив дом и щастието на Грейс и Орън бе проникнало във всяко кътче на къщата. Бяха се запознали в колежа и се ожениха веднага след дипломирането си. Грейс бе педагогически съветник и заместник-директор на една гимназия. С всяка изминала година отговорностите ѝ се увеличаваха и усложняваха, но въпреки това тя винаги успяваше да приготви топла храна за семейството си и изискваше от всички да са вкъщи за вечеря.

Домът им бе шумен и оживен покрай момичетата и приятелките им, които препускаха нагоре-надолу по стълбите, влизаха и излизаха от кухнята. Съседите се отбиваха с и без покана, винаги добре дошли. Къщата блестеше от чистота, макар и отрупана с вещите на вечно заетото семейство. Когато Грейс си беше у дома, пералнята почти

неизменно бе включена. Вратата на хладилника бе осеяна с бележки и снимки. В специалния буркан винаги имаше курабийки.

Уик бе гостувал в този дом толкова често, че го смятаха за член на семейството и го включваха в графика за миене на чинии и изхвърляне на боклука. Той дразнеше Грейс, че тя прави всичко възможно да го опитоми. Шегата не беше далеч от истината.

Обикновено, след като вечеряха и измиеха чиниите, двамата с Орън имаха навика да се усамотят в дневната и да обсъдят проблемните случаи. Тази вечер не бе изключение.

— Искам да видиш един видеозапис — Орън вкара касетата във видеото, после се върна с дистанционното на канапето и седна в единия му край, а Уик бе в другия. — От днес следобед е.

— И кой е на записа?

— Доктор Рени Нютън.

Картината се появи на екрана. Показваше в широк план стая за разпити. Уик беше гледал стотици такива записи. Знаеше, че камерата е била разположена на триножник зад Орън. Беше насочена към стола, на който седеше разпитваният. В този случай това беше жената от снимките, които Орън му беше показал предния ден.

Уик се изненада.

— Тя е лекар?

— Хирург.

— Сериозно?

— Обадох й се, след като си тръгнах от вас. Яви се на разпит днес.

— Във връзка с убийството на Хауъл? — след като се бе съгласил да дойде във Форт Уърт, Уик бе научил от Орън основните факти по случая, колкото и оскъдни да бяха.

— Тя се съгласи да заснемем разпита, но си водеше адвокат.

— Не е глупачка.

— Не е. Всъщност е... ще видиш.

Адвокатът на доктор Нютън бе съвсем обикновен. Ръст — среден. Тегло — средно. Коса — бяла. Костюм — сив, с тънко райе. Очи — предпазливи и хитри. Уик го прецени с един поглед.

После насочи вниманието си към доктор Рени Нютън, която изобщо не изглеждаше обикновена. Всъщност, ако някой го бе накарал да си представи мислено жена хирург, образът, който би се оформил в

съзнанието му, не би имал нищо общо с образа на записа. Абсолютно нищо.

Тя не изглеждаше и като обичайните заподозрени в убийство. Не се потеше, не потрепваше нервно с крака, не барабанеше с пръсти, не гризеше ноктите си, не се въртеше на стола си. Вместо това седеше абсолютно неподвижно, грациозно кръстосала крака, свила ръце на нивото на талията си, гледаше право напред, истинско възпльщение на спокойствието.

Беше облечена в кремав костюм с панталон, кафяви обувки с високи токчета, чанта в същия цвят. Не носеше никакви бижута, освен миниатюрни обици и голям, обикновен на вид ръчен часовник. Нямаше никакви пръстени. Дългата ѝ коса бе стегната на спретната конска опашка. От предишните снимки бе забелязал, че когато е пусната, стига до средата на гърба. Светлоруса коса, която изглеждаше не по-малко естествена от диамантите на ушите ѝ.

Орън спря записа.

— Какво мислиш като начало? Какво е първото ти впечатление, като ценител на красивия пол?

Уик сви рамене и отпи от чая си.

— Облича се добре. Хубава кожа. Не можеш да разтопиш бучка лед върху тялото ѝ.

— Направо е ледена. Но тя е хирург. Свикнала е да се държи спокойно, когато е под напрежение, нали така?

— Сигурно.

Орън отново пусна записа и двамата чуха гласа му, който изброи всички присъстващи, включително детектив Плъм, втория цивилен детектив в стаята. След това съобщи датата и номера на разследването и после, заради записа, попита доктор Нютън дали се е съгласила за този разпит.

— Да.

Орън веднага продължи:

— Бих искал да ви задам няколко въпроса за убийството на колегата ви, доктор Лий Хауъл.

— Вече ви казах всичко, което знам, детектив Уесли.

— Е, няма да попречи, ако повторим всичко още веднъж, нали?

— Предполагам. Ако имате много излишно време.

Орън спря видеото.

— Виждаш ли? Ето. Точно това ти обяснявах. Любезна, с подчертано отношение.

— Така е, да. Но и това е от характера ѝ. Тя е лекар, хирург. Чувството за превъзходство над простосмъртните и така нататък. Тя говори, а останалите седят и слушат. Не е свикнала да ѝ задават въпроси или да оспорват мнението ѝ.

— По-добре да свикне — измърмори Орън. — Мисля, че нещо става покрай нея.

Той върна малко касетата и пусна отново момента, в който тя казваше: „Ако имате много излишно време.“.

На записа Уесли изгледа Плъм многозначително, онзи повдигна веждите си, а той продължи:

— В нощта на убийството на доктор Хауъл сте били в дома му, нали така?

— Заедно с двайсетина други гости — намеси се адвокатът. — И тях ли разпитвахте толкова дълго?

Орън не обърна внимание на забележката.

— Познавахте ли всички присъстващи на партито, доктор Нютън?

— Да, познавам съпругата на Лий почти откакто се запознах с него. Гостите бяха други лекари, които познавам. Срещата съм съпругите им на предишни подобни събирания.

— Сама ли бяхте на партито?

— Да.

— Всички други са били по двойки.

Адвокатът се наведе напред.

— Това от значение ли е, детектив Уесли?

— Може би.

— Не виждам по какъв начин. Доктор Нютън е отишла на партито сама. Можем ли да продължим? Тя е доста заета.

— Несъмнено — очевидно, без да бърза, Орън запрелиства бележките си и зададе следващия си въпрос чак след известно време.

— Разбрах, че е имало барбекю.

— На терасата.

— И доктор Хауъл ли печеше месото?

— Искате ли и подробното меню? — вметна саркастично адвокатът.

Орън продължи да се взира в Рени Нютън. Тя каза:

— Лий се мислеше за цар на барбекюто. Всъщност бе ужасен готвач, но никой не смееше да му го каже — сведе поглед към скута си и се усмихна тъжно. — Това бе постоянен повод за шеги сред приятелите му.

— Какъв бе поводът за партито?

— Поводът?

— Обичайно събиране в петък вечер ли беше, или имаше някакъв специален повод?

Тя се раздвижи леко на стола си и кръстоса крака в обратната посока.

— Празнувахме назначението на Лий за шеф на хирургията.

— Точно така, назначаването му за шеф на отделението. Какво беше вашето отношение към този факт?

— Радвах се за него, разбира се.

Орън барабани с молива си по масата поне петнайсет секунди. Погледът ѝ не се отмести от неговия, не трепна дори.

— Вие също сте били сред кандидатите за този пост, нали, доктор Нютън?

— Да. И заслужавах да го получа.

Адвокатът ѝ вдигна ръка, за да я предупреди.

— Повече от доктор Хауъл? — попита Орън.

— Според мен, да — отвърна тя спокойно.

— Доктор Нютън, аз...

Тя прекъсна адвоката си.

— Просто казвам истината. Освен това детектив Уесли вече се е досетил как се чувствах от това, че Лий получи поста вместо мен. Сигурна съм, че той възприема това като мотив за убийство — като се обърна към Орън, добави: — Но аз не съм го убила.

— Детективи, може ли да поговоря насаме с клиентката си? — попита адвокатът навъсено.

Орън пренебрегна тази молба и продължи:

— Не вярвам да сте убили когото и да е, доктор Нютън.

— Тогава какво правим тук да губим и моето, и вашето време? Защо поискахте този... — тя огледа стените на стаята с презрителен поглед — ... този разпит?

Орън спря записи и се обърна към Уик.

— Е?

— Какво?

— Тя отрече, преди да съм я обвинил.

— Хайде, Орън. Тя е учила по-дълго от теб, мен и Плъм накуп. Няма нужда от медицинска диплома, за да разбере накъде биеш. Подозрението ти е повече от очебийно. Тя се е досетила. И глупак би се сетил. А тази дама не е никак глупава.

— Двамата с доктор Хауъл често са се карали.

— Ние двамата с теб също — засмя се Уик.

Орън упорито поклати глава.

— Не като тях. Всички, с които говорих в болницата, ми казаха, че тя и Хауъл са се уважавали като професионалисти, но не са се спогаждали.

— Да не са били любовници и после да са се разделили?

— Първоначално задавах този въпрос на всички, които разпитвах. После спрях.

— Защо?

— Омръзна ми да ми се смеят.

Уик се обърна към него и повдигна въпросително вежди.

— И аз не разбирах — отвърна Орън на мълчаливия въпрос. — Такава бе реакцията, която получавах всеки път, когато питах за това. Очевидно между тях двамата никога не са прехвърчали романтични искри.

— Просто дружеско съперничество.

— Не съм сигурен, че е било толкова дружеско. На повърхността може би, но може в действителност да е имало прикрита враждебност. Постоянно са се карали по една или друга причина, понякога за съвсем тривиални неща, понякога по сериозни въпроси. Понякога на шега, понякога не. Но споровете им са били винаги оживени, често ожесточени и известни на цялата болница.

Докато осмисляше тази информация, Уик разсеяно си играеше с гумената лента на китката си.

Орън забеляза това и каза:

— И вчера я носеше. За какво я използваш?

— Кое? — Уик погледна гумената лента около китката си, сякаш я виждаше за пръв път. — А, това ли... нищо. Я кажи, предпочели са Хауъл, защото е мъж ли?

— Не мисля. Шефовете на две други отделения в болницата са жени. Хауъл е получил пост, който според Нютън е заслужавала тя, защото е била по-старша от него. Постъпила е в болницата две години по-рано.

— Това навярно доста я е разстроило.

— Естествено.

— Но дали е достатъчно, че да го премахне? — Уик се втренчи в застиналата картина на екрана и се намръщи съсредоточено. Личеше, че е скептично настроен към тази версия. Направи знак на приятеля си да пусне записа.

На екрана Орън попита:

— След партито направо вкъщи ли се прибрахте, доктор Нютън?

— Да.

— Някой може ли да го потвърди?

— Не.

— И не сте излизали повече онази нощ?

— Не. И това също никой не може да го потвърди — добави тя, като предугади въпроса му. — Но това е истината. Прибрах се вкъщи и си легнах.

— Кога научихте за убийството на доктор Хауъл?

Въпросът я накара да сведе глава и да отговори по-тихо:

— На следващата сутрин. От новините по телевизията. Никой не ми се беше обадил. Бях втрещена, не можех да повярвам — тя сплете пръсти. — Беше ужасно да разбере по този начин, без никакво предупреждение, че ще чуя нещо потресаващо.

Уик взе дистанционното и спря видеото.

— Струва ми се искрено разстроена.

— Ами, да... — съгласи се неохотно Орън.

— Разпита ли вдовицата за отношенията им?

— Тя каза същото като останалите: уважавали се взаимно, но мненията им често се различавали. Каза, че Хауъл всъщност се забавлявал да се драчи с доктор Нютън. Обичал да си прави шеги, а тя била съвсем делова. Била пълна негова противоположност.

— Ами това е.

— Може би доктор Нютън е решила, че тази история с назначението на Хауъл е капката, която прелива чашата.

Уик се изправи и закрачи из стаята.

— Хайде да обобщим фактите.

— По убийството? Според госпожа Хауъл гостите се разотишли към полунощ. В един часа двамата с мъжа ѝ вече били в леглото. Телефонът иззвънял в два и седем. Сигурна е за часа, защото помни, че погледнала будилника. Доктор Хауъл вдигнал телефона, поговорил няколко секунди, после затворил и ѝ казал, че го викат в болницата, че има голяма катастрофа на магистралата и множество ранени. Облякъл се и излязъл. Тялото му било открито до колата му на лекарския паркинг в два и двайсет и осем. Тогава е регистрирано обаждането на 911. Времето е достатъчно той да стигне от дома си до болницата. Пазачът на паркинга го видял да пристига няколко минути по-рано, така че е бил убит в мига, в който е слязъл от колата си. Портфейлът му си стоеше непокътнат. От колата не беше взето нищо. Причина за смъртта — масивен кръвоизлив в резултат от прободна рана в торса, отляво. Оръжието на убийството е било оставено в тялото — средно голям нож за месо. Производителят твърди, че не правят такива модели с дървени дръжки от дванайсет години, така че ножът не е попаднал там случайно. Отмъкнат от кухнята на баба или от някой битпазар, кой знае. Няма отпечатъци от пръсти, разбира се. Острието е преминало точно между ребрата на Хауъл и е сцепило сърцето му като балон. Най-вероятно е бил нападнат изотзад, може би са го стиснали за гърлото и той инстинктивно е вдигнал ръце, а нападателят го е наръгал с лявата си ръка. Станало е за секунда. Щрак! — той щракна с пръсти. — Който и да го е направил, е знаел какво върши.

— Например друг лекар?

Орън сви рамене.

— Вчера спомена за някакъв потенциален свидетел.

— Пазачът на паркинга. Някой си... — Орън разтвори папката и зачете някакъв напечатан формуляр, докато не откри търсеното име. — Малкъм Р. Лути. Двайсет и седем годишен.

— Проверихте ли го?

— Включихме го в списъка на заподозрените и бързо го изключихме. Той се обадил на 911, бил уплашен до смърт и не се е преструвал. Повърнал четири пъти. Когато първите полицаи, пристигнали на местопрестъплението, се опитвали да получат информация от него. Не е отсъствал нито ден, откакто е започнал тази работа. Работи и през отпуските си. Никога не е създавал проблеми на

никого. Даже няма глоби за пътни нарушения. Държи се почтително с всички. Малко странна птица. Вземам си думите назад. Изключително странна птица.

— И не е видял или чул нищо?

— Както ти казах, Уик, нищо. Като спря да повръща, ни оказа пълно съдействие. Ужасно нервен, но затова е виновна майка му, зловеща стара кукумявка. И аз се изнервих, като я видях. Повярвай ми, той не е нашият човек.

— А катастрофата на магистралата?

— Не е имало подобен инцидент. Всички в болницата отричат да са се обаждали на Хауъл. Разпечатката на телефонните обаждания сочи разговор с мобилен телефон.

— Чакай да позная. Не може да бъде проследен.

— Точно.

— Мъж или жена?

— Се е обадил ли? Не знаем. Само доктор Хауъл е говорил с него. Или с нея.

— Какво ще наследи съпругата му?

— Доста. Хауъл е имал пълна застраховка, но жена му е имала много пари още преди да се омъжи за него и ще наследи още повече, когато баща ѝ почине.

— Бракът им щастлив ли е бил?

— Така изглежда. Искали са още едно дете. Имат един син на седем години. Идеалното американско семейство. Всяка неделя на църква, патриотично настроени. Никакви злоупотреби с лекарства или алкохол. Залагал дребни суми, когато играел голф, и дотам с желанието за хазарт. Никакъв намек да е изневерявал на жена си, особено с колежката си Рени Нютън.

Орън разклати леда в чашата си, изтръска едно кубче в дланта си и шумно го лапна.

— Срещу него няма завеждани никакви съдебни дела за лекарски грешки. Не е имал дългове. Нито врагове. Освен Рени Нютън. Имам някакво предчувствие по отношение на нея, Уик.

Уик спря да крачи и го погледна въпросително.

— Не мислиш ли, че е твърде удобно съперникът ѝ да бъде убит няколко дни след назначаването му на поста, който и тя е желала?

— Просто съвпадение — подсказа Уик.

— Бих заключил това, ако не беше телефонното обаждане, което е изпратило Хауъл на паркинга посред нощ. Пък и не вярвам в такива съвпадения.

— Нито пък аз. Правя се на адвокат на дявола — той се отпусна отново на мекото канапе и вдигна ръце зад главата си. Загледа се в телевизора, в спокойното лице на лекарката, което бе застинало на екрана. — Обаче да го наръга с нож... Вярно, че тя знае къде трябва да се цели, за да бъде раната смъртоносна, но не съм сигурен — намръщи се. — Просто не ми изглежда вероятно тя да е направила подобно нещо.

— Аз също не мисля, че тя го е направила. Някой го е извършил вместо нея.

Уик се обърна и се втренчи в бившия си партньор.

— Лозада си пада по ножовете.

— Когато има сгоден случай.

— Но веднъж използва сигнален пистолет.

Орън направи физиономия.

— Уф, каква гадост беше.

Части от тялото на жертвата бяха открити да плуват в периметър от няколкостотин квадратни метра от езерото Игъл Маунтин. Веднъж Лозада бе използвал крик, с който бе разбил черепа на жертвата си. Онзи случай не бе поръчково убийство, за разлика от повечето му убийства. Бедният нещастник просто го беше ядосал по някаква причина. Разбира се, така и не бяха успели да докажат, че той е извършил някое от тези престъпления. Просто го знаеха.

Уик стана от канапето и се доближи до камината. Разгледа снимките на Стефани и Лора на полицата. После отиде до прозореца и надникна през щорите. Пак постоя пред камината, преди да се върне на канапето.

— Мислиш, че тази доктор Нютън е наела Лозада да елиминира съперника ѝ? Или Лозада го е убил от злоба? Това ли е идеята ти?

— Това е неговият почерк — тихо, бързо и оръжието остава на местопрестъплението.

— Не оспорвам това, Орън. Проблемът е дали тя е замесена — той махна с ръка към телевизора. — Тя е хирург с добра репутация и несъмнено годишният ѝ доход е над сто хиляди. И да се свърже с една отрепка — какъвто знаем, че е Лозада, независимо колко елегантно се

облича, за да го наеме да убие колегата й? В никакъв случай. Извинявай, но не го вярвам.

— Защо? Мислиш, че е твърде образована? Твърде добре облечена? Твърде чиста?

— Не, тя е твърде... безпристрастна. Не знам — каза Уик раздражено. — Има ли доказателства за някаква връзка между нея и Лозада?

— В момента проверяваме.

— Това означава *не*.

— Това означава, че проверяваме — натърти Орън.

Уик издиша продължително.

— Аха. Лозада може да се е срещал с папата и ние ще сме последните, които ще го научим. Той е неуловим като сянка.

— Може и лекарката да е също толкова неуловима и хитра. Прекарва повечето си време в болницата, но никой — буквално никой — не знае почти нищо за личния й живот. Казват, че е затворена, че държи личният й живот да е наистина личен. Затова всички се смяха на въпроса ми за евентуална връзка между нея и Хауъл. Ако тя изобщо излиза с някого, никой от болницата не знае с кого. Живее самотно. И е отличен хирург — подчерта той. — По този въпрос всички са единомисленици. По принцип я харесват. Държи се достатъчно дружелюбно. Внимателна с пациентите. Но е надменна. Надменна. Доста хора използват тази дума.

— Това не е достатъчно.

— Съгласен съм.

Орън извади от джоба на ризата си едно листче и го постави на канапето между двамата.

— Какво е това?

— Адресът й.

Уик знаеше какво означава това; какво го молеше Орън да направи. Поклати глава:

— Съжалявам, Орън, но не успя да ме убедиш. Всичко, което имаш срещу нея, е изсмукано от пръстите. В най-добрия случай са само предположения, нищо съществено. Определено нищо конкретно. Няма основателна причина да...

— Чу ли за процеса срещу Лозада неотдавна? Или главата ти е заровена твърде дълбоко в пясъка в Галвестън?

— Разбира се, че чух. Обвинение в убийство. Пак го оправдаха
— промълви Уик с горчивина. — Същата песен. За кой ли път... Какво
за него?

Орън се приведе напред и прошепна високо:

— Съдебните заседатели, които са го оправдали...

— Да?

— Познай кой им е бил председател.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Уик беше облечен в спортни гащета, потник и маратонки. Ако попаднеш на някой любопитен съсед, винаги можеше да се престори, че е тръгнал на джогинг, но му се е наложило да спре и да потърси къде да се облекчи. Това можеше и да не свърши работа, но беше по-добро от истината — че прави услуга на приятеля си от полицията, като незаконно влиза в дома на заподозряната, с цел да събере информация.

За да придаде достоверност на маскировката си, той пробяга няколко обиколки в градския парк на няколко пресечки от къщата на Рени Нютън. Когато прескочи оградата, която разделяше задния ѝ двор от алеята, вече се бе изпотил съвсем убедително.

През няколко къщи се чуваше шум от косачка. Иначе кварталът бе съвсем притихнал. Беше твърде рано хората да се връщат от работа и твърде горещо домакините да си вършат нещо на открито. Изкачи се по стъпалата и разкопча широкия пакет, закачен на кръста му. Първо извади чифт латексови ръкавици и си ги сложи, което вече би обяснил трудно на някой любопитен съсед, ако се придържаше към версията, че търси къде да се изпикае. Но по-добре съсед, отколкото съдия и отпечатъци от пръсти. После извади кредитната си карта от джобчето с цип. За по-малко от три секунди входната врата бе отключена. Последното предупреждение на Орън още отекваше в главата му:

„Ако те заловят, не те познавам.“

Все пак Уик се пъкна вътре. Рядко му се случваше да бъде изненадан до такава степен, че да не може да измисли остроумен отговор. Но предната вечер, когато Орън му каза за неотдавнашния ангажимент на Рени Нютън като съдебен заседател, езикът му сякаш се вкамени и той не можа да произведе никакъв звук, освен едно нечленоразделно: „Хъ!“.

Приятелят му го беше подмамил и той се беше хванал на въдицата.

Сега, вече влязъл в къщата на лекарката, Уик спря и се послуша. Бяха предположили, че няма алармена инсталация. Орън бе проверил в съответните архиви за налична регистрация, която бе задължително изискване. Нямаше документирана такава регистрация, не се чу и краткото електронно изписуване, което би го предупредило, че алармата е задействана.

Единственото, което чу, бе пълната тишина на празната къща. Почти от седмица доктор Рени Нютън бе под полицейско наблюдение. Знаеха, че живее сама, и Орън му обясни, че човек може да си сверява часовника по нея. Не се връщала вкъщи, докато не направела вечерната обиколка на пациентите си. Според него пристигането ѝ вкъщи рядко варираше с повече от два-сет минути.

От задната врата Уик се озова в кухнята, която бе малка и безупречно чиста. В мивката имаше само две неща: чаша за кафе и цедка от кафе машина. И двете бяха накиснати.

В най-близкото до печката чекмедже готварските прибори бяха подредени като хирургически инструменти върху стерилен поднос. Сред ножовете беше и нож за месо. Дръжката му бе от някакъв синтетичен материал, също като на останалите в комплекта.

В кутията за хляб имаше половин пълнозърнест хляб, грижливо и стегнато увит във фолио. Всяка разпечатана кутия с овесени ядки и корнфлейкс беше добре затворена. Консервите със зеленчуци не бяха подредени по азбучен ред, но бяха идеално подравнени.

Съдържанието на хладилника показваше, че тя се храни здравословно, без да е фанатичка по отношение на калориите. Имаше две големи кутии сладолед във фризера. Разбира се, сладоледът би могъл да е за някой гост.

Провери чекмеджето в малкото вградено бюро и откри ламиниран лист с важни телефонни номера, бележник, в който нямаше драсканици или бележки, и няколко химикалки „Бик“ — всичките черни. Нищо лично или съществено.

През свързващата врата се озова в дневната. Изглеждаше като снимка от каталог. Възглавниците на канапето бяха разбухнати и равномерно подредени по облегалката му. Списанията седяха в спретнатата купчина, краищата им — подравнени като на колода карти. Дистанционното на телевизора бе точно в ъгъла на страничната масичка.

— Господи! — прошепна Уик, като се сети в какво състояние бе оставил къщата си в Галвестън. Когато излезе от стаята си в мотела сутринта, тя изглеждаше като след ураган.

По средата на късия коридор имаше малка стая, която очевидно се използваше като домашен кабинет. Уик се надяваше той да се окаже съкровище от информация и подробности за тази жена. Очакванията му бяха излъгани. Заглавията на медицинските книги на полицата бяха съвсем скучни. Имаше известен брой пътеводители, няколко романа, предимно художествени, нищо пикантно, нищо, което би паснало на непретенциозния му читателски вкус.

Върху подреденото и чисто бюро пощата бе разделена в два метални контейнера — един за отворените и един за неотворените писма. Уик огледа съдържанието и на двата. В по-долното чекмедже на бюрото откри папка с касови бележки, разделени в отделни пликосе по месеци. Прегледа ги, но не откри сред тях фактура от наемен убиец.

В спалнята ѝ за пръв път се изненада. Застана на прага, за да огледа набързо, преда да започне подробния обиск. В сравнение с всичко останало, тази стая беше разхвърляна. Тази стая не се обитаваше от хирург. В нея живееше човек. Жена.

Беше очаквал да открие по войнишки опънато легло. Колкото и странно да беше, леглото не беше оправено. Уик мина край прозореца, където Орън и Тигпен можеха да го видят от втория етаж на една сграда през две къщи надолу по улицата. Показа им среден пръст.

Обърна се пак към стаята и започна претърсването си от чекмеджетата на скрина. Бельото бе сгънато и подредено, бикините в едно чекмедже, сутиените — в друго. Бяха разделени на обикновени и по-специални.

Той се запита как ли тя прави избора си, когато отваря тези чекмеджета. Дали е сутрин или вечер? Дали отива на работа или не? Дали настроението ѝ определя от коя купчина ще избере или обратно?

Претърси чекмеджетата, търсейки скрити на дъното писма, снимки, дреболии за спомен. Нещо, което да му подсказва що за човек е Рени Нютън. Беше ли способна да се свърже с известен престъпник, както подозираше Орън?

При претърсването на скрина откри няколко торбички с ароматизирани сушени листенца, но нищо повече. Същият успех постигна и в дрешника, който бе така грижливо подреден, както и

бельото в чекмеджетата. В кутиите за обувки не откри нищо, освен обувки.

Зае се с нощното шкафче. Списание за фитнес бе оставено разтворено на статия какви упражнения могат да се правят срещу схващане и напрежение във врата. Капачката на лосиона за тяло не бе съвсем здраво затегната. Вдигна шишето и го помириса. Не разпознаваше аромата на различните цветя, но името му беше „Магнолия и хортензия“, така че предположи, че течността мирише точно на тях. Каквото и да бе, ухаеше хубаво.

Взе телефона от нощното шкафче и се вслуша в сигнала „свободно“. Не беше накъсаният сигнал, който означаваше, че има записани съобщения на гласовата й поща. Тъй като така и така щеше да бъде тук, бе поискал да сложи подслушвателно устройство, но Орън отхвърли тази идея.

„За това ще ни трябва съдебно разпореждане, а никой съдия няма да подпише, докато не докажем вероятна причина.“

„Можем да научим много, ако следим обажданията й.“

„Незаконно е.“

Уик се разсмя.

„Влизането с взлом също. Все едно — няма да можем да използваме каквото и да намеря там вътре.“

„Да, но е различно.“

Уик не виждаше разликата, но Орън беше категоричен, а в случая той командваше. Затвори телефона и го остави на шкафчето, после отвори чекмеджето. Вътре намери кутия с луксозни пликове и листове за писма, още в целофанената си опаковка. Имаше и откъсната страница от вестник. Извади я от чекмеджето и я разгъна.

Беше страница с некролози. Един от тях бе на Елинор Лой Нютън. Дъщерята Рени бе посочена като единствена роднина. Откри името на града под заглавието на вестника — Далтън, Тексас. Внимателно сгъна страницата и я върна на мястото й.

Докато я прибираше, забеляза малък бял триъгълник, който едва се подаваше изпод кутията с пликите. Уик вдигна кутията. Под нея имаше малка картичка, на която бе напечатан само един ред:

„Падам си по теб“

Не беше подписана, нито адресирана, нямаше дата и бе невъзможно да се определи дали Рени Нютън я е получила или е смятала да я изпрати и после е размислила. Приличаше на картичка, която се слага в подарък. Дали бе придружавала подарък, получен от лекарката неотдавна, или бе спомен от някое гадже от гимназията, от бивш любовник или някоя случайна авантюра? Очевидно картичката имаше някакво значение за нея, след като бе в чекмеджето на нощното шкафче заедно с некролога на майка ѝ.

Любопитно, но не подсъдно.

Върна картичката на точното място, откъдето я беше взел, и отиде в банята до спалнята. В коша за пране откри една мокра хавлиена кърпа, боксерки и потник. Може би ги използваше вместо пижама? Вероятно. Последната му приятелка също предпочиташе удобството пред сексапила. Всъщност тя и така бе изключително секси.

На перваза над ваната бяха наредени соли и гелове за вана. И не бяха там просто за красота. Очевидно се използваша често. В банята се усещаше женствено ухание на цветя. Напряко на ваната имаше подвижна телена поставка, на която стояха ароматна свещ, гъба, самобръсначка и чифт очила за четене. Жената явно обичаше да се излежава във ваната. Но сама. Ваната не бе достатъчно голяма за двама.

В шкафчето с огледални вратички имаше четка за зъби и чаша, паста за зъби, грижливо изстисквана откъм края — Уик не познаваше човек, който наистина да прави това, и ментов конец за зъби. Имаше различни козметични продукти и нощни кремове, шишенце с аспирин, блистер с таблетки против стомашни киселини. Под мивката бяха рулата тоалетна хартия и кутийка с тампони.

Върна се в спалнята и дълго се взира в неоправеното легло. Бледожълтите чаршафи бяха измачкани и завивката се бе свлякла наполовина. Освен ако не грешеше напълно, Рени Нютън не само се излежаваше сама във ваната, тя също така спеше сама. Поне предната нощ.

— Доста се забави — каза Орън, когато Уик се присъедини към тях в къщата, която им служеше за наблюдателен пост.

— Да, какво прави там толкова време, пробва бикините й ли? — репликата дойде от Тигпен, на когото всички викаха Пигпен^[1] заради вида му. Беше грубоват и мърляв и според Уик — непростимо тъп.

— Не, Пигпен, на връщане се отбих за една свирка. Жена ти каза да купиш хляб, като се прибиращ.

— Тъпанар! Снимахме те как ни размахваш пръст. Много професионално, Тредгил.

— Принизявам се до нивото на хората, с които работя.

— Ще прибавя тази снимка към галерията си — Тигпен посочи с палец стената, където бе закачил по-интересните снимки на Рени Нютън.

Уик огледа фотосите, с които онзи толкова се гордееше, после сърдито грабна една бутилка с вода и разви капачката. Изпи я цялата наведнъж.

— Е? — попита Орън.

Приятелят му седна и свали маратонките си.

— С една дума?

— Като начало.

— Подредено. Идеално. Маниакално чисто — описа кухнята, дневната и кабинета. За спалнята отбеляза: — Тя не беше толкова подредена. Леглото не бе оправено, но всичко си беше на мястото. Може би тази сутрин е бързала да тръгне за болницата — изброи какво бе открил в чекмеджето на нощното шкафче.

— Картичката в плик ли беше? — попита Тигпен.

— Казах ви, не. Беше обикновена бяла картичка. Малка. С един-единствен напечатан ред.

— Тя наистина е от Далтън — потвърди Орън, когато им разказа за некролога във вестника. — Израснала е там. Баща й бил влиятелен бизнесмен, имал скотовъдна ферма. Един от местните големци. От тези, които имат мнение по всеки въпрос. Тя е била единствено дете.

— И очевидно няма живи роднини — предположи Уик. — Само нейното име присъстваше в некролога на майка й.

„Кое то обяснява неотворената кутия с пликове и листове за писма — помисли си. — На кого да пише?“

— Намери ли нещо, което да подсказва...

— ... връзка с Лозада? — довърши той въпроса на Орън. — Нищо. Не мисля, че има връзка с когото и да било. Нито една снимка,

никакви лични телефонни номера. Нашата лекарка изглежда живее доста самотно.

Когато спря, приятелят му го подкани с жест да обясни по-подробно.

— Определено няма никаква следа от мъжко присъствие. Няма мъжки дрехи в дрешника и скрина ѝ. Единствената самообръсначка в банята беше розова. Една четка за зъби. Нямаше хапчета против забременяване, презервативи или диафрагма. Прилича на монахиня.

— Може да е лесбийка — предположи Тигпен.

— А може ти да си кретен — сопна му се Уик.

Орън го изгледа странно, после се обърна към другия детектив:

— Днес можеш да си тръгнеш по-рано, ако искаш.

— Няма да чакам да ме молиш — Тигпен се изправи, придърпа панталона си, който се бе смъкнал доста под корема му, изгледа намусено Уик и измърмори: — На теб пък какъв ти е проблемът?

— Не забравяй хляба.

— Майната ти!

— Тигпен! — изгледа го укорително Орън. — Утре в седем да си на линия.

Детективът хвърли още един раздразнен поглед на Уик, после тръгна по стълбите надолу. И Уик, и Орън мълчаха, докато не чуха входната врата да се затръшва. Тогава Орън попита:

— Какъв ти е проблемът?

— Трябва да си взема душ.

Отговорът не бе свързан с въпроса, но приятелят му се престори, че не забелязва това.

— Знаеш къде е банята.

Както можеше да се очаква, банята бе доста окаяна. Хавлиените кърпи, които бяха донесли, не вършеха никаква работа. Бяха евтини и малки и не попиваха водата. Уик бе донесъл сапуна от мотелската си стая. Нямаше топла вода. Но банята му в Галвестън също не бе нищо особено. Беше свикнал, че не може да разчита на бойлера. Почти не забеляза липсата на удобства.

Празната сграда бе идеално разположена за наблюдението на Рени Нютън, тъй като от втория етаж се виждаха задният двор и страничната алея на къщата ѝ. Тук бил започнал ремонт, но

собственикът, който живееше на друго място, се скарал с фирмата изпълнител и сега я съдеше.

Полицията на Форт Уърт бе помолила и двете страни за съгласието им постройката да бъде временно използвана за наблюдение и го беше получила срещу дребно заплащане. Тъй като къщата бе в ремонт, на полицаите и детективите им бе лесно да влизат и излизат, облечени като работници и майстори, без да привличат вниманието на съседите, които бяха свикнали с подобна гледка в квартала си.

Уик се появи от банята и затършува в малката чанта, която бе донесъл със себе си, за да може да се преоблече. Нахлузи дънки и рекламна фланелка от един концерт на „Ийгълс“, на който беше ходил в Остин преди години. Приглади мократа си коса назад с пръсти.

Орън бе заел мястото на Тигпен до прозореца. Критично огледа Уик през рамо:

— Странна униформа за ченге.

— Не съм ченге.

Приятелят му само изсумтя.

— Предполагам, че според правилата нямаме право да пийнем по една бира.

— Тигпен ще ни изпорти. В хладилника има кола.

Уик си взе една и отпи голяма глътка.

— Ти искаш ли?

— Не, благодаря.

Ритна обувките си към чантата и се отпусна на един стол. Отново отпи от кутийката кола. Орън го гледаше внимателно, следеше всяко негово движение. Накрая другият не издържа.

— Какво?

— Какво намери в къщата?

— Казах ти.

— Всичко?

Уик разпери ръце и вдигна рамене.

— Защо да премълчавам нещо?

— Заради себе си.

— Моля?

— За бяла жена докторката е доста хубава.

Бившият му партньор се засмя:

— Добре, и?

Орън го изгледа многозначително.

— Наистина ли мислиш... това? — Уик отхвърли предположението му, поклати глава и извърна поглед. Когато отново срещна очите му, каза: — Виж какво, ако тя има вземане-даване с Лозада, за мен няма да има значение даже да е Хубавата Елена. Точка по въпроса. Искам да пипнем онова копеле, Орън. Знаеш това много добре. Ще направя всичко, което мога, всичко необходимо да го пипнем.

Макар и далеч неубеден, Орън каза тихо:

— Което може да е втората причина да премълчаваш някаква информация.

— Не те разбирам.

— Не превръщай това в лично отмъщение, Уик.

— Я ми припомни кой кого дойде да моли за помощ по този случай.

Орън също повиши леко глас:

— Помолих те да се включиш, защото имам нужда от опитен човек. Някой с твоите инстинкти. И защото мисля, че заслужаваш това след случилото се между теб и Лозада.

— Има ли още нещо?

Приятелят му не се смути от навъсеното му лице.

— Не ме карай да съжалявам, че те повиках — хвърли му строг предупредителен поглед.

Уик не издържа и пръв отмести очи.

Орън винаги играеше по правилата. Според бившия му партньор обаче правилата пречеха и той рядко им се подчиняваше. Това бе причината за обичайните им сблъсъци. Но бе също и фактът, поради който всеки от тях се възхищаваше на другия. Макар че Орън често упрекваше Уик за безразсъдството и небрежното му отношение към правилата, той изпитваше възторг от дързостта му. Уик се бунтуваше срещу правилата, но уважаваше Орън за това, че ги спазва.

Детективът се върна към наблюдението на къщата на Рени Нютън. След кратко мълчание приятелят му каза:

— Едно нещо ми направи впечатление. В дрешника й. Има много дънки. Не някакви дизайнерски измишльотини. Обикновени, носени дънки, също като моите — той поглади с длан плата, който бе доста

избелял и изтънял от времето и хилядите пранета. — Има и три чифта каубойски ботуши. Не очаквах това.

— Тя язди.

— Конне?

— Пише го в материалите за нея. В местния вестник имат доста дебела папка с информация. Поисках да ми направят копие. Писали са за доктор Нютън безброй пъти. Благотворителни събития. Обществена ангажираност. Лекари без граници.

— Какво е това?

На масата лежеше кафява папка. Орън я взе и я пусна в скута му.

— Сам я прочети. Грейс задържа вечерята заради мен — той стана, протегна се, взе рулото архитектурни чертежи, на които се подпираше до този момент, и се отправи към стълбата. — Вчера не догледахме видеозаписа. Тук е ако искаш да го видиш, но не се разсейвай и постоянно дръж под око къщата.

— Ще го догледам. Може да ми хрумне нещо.

Орън кимна.

— Пейджърът е у мен. Обади се, ако стане нещо необичайно.

— Например, ако се появи Лозада ли?

— Да, нещо подобно. Мога да дойда за десет минути. Ще се видим сутринта.

— Тук има ли нещо за ядене?

— Сандвичи в хладилника.

Стълбите заскърцаха под тежестта му. След като той излезе, къщата стихна напълно. В празните стаи миришеше на стърготини, останали от недовършения ремонт. Повечето хора не биха харесали да прекарат нощта тук, но на Уик не му правеше впечатление. Всъщност той сам бе предложил да поеме нощното наблюдение. Орън трябваше да бъде при семейството си. Тигпен — също. Макар че според Уик госпожа Тигпен навярно предпочита съпругът и да отсъства възможно най-често.

Уик взе бинокъла и огледа къщата на Рени Нютън. Тя още не се бе прибрала.

Възползва се от тази възможност да провери какво има в малкия хладилник и откри два увити в целофан сандвича. Единият с риба тон, другият — с пуешко месо и кашкавал. Предпочете този с пуешкото и

го отнесе до масата край прозореца. Пъхна касетата във видеото, после се настани да гледа записа, докато яде сандвича си.

Записът започна от мястото, където приятелят му го беше спрял предната вечер. От екрана Орън каза:

— Доктор Нютън, били ли сте наскоро съдебен заседател на процеса, на които бе оправдан известният убиец Лозада?

Адвокатът ѝ се наведе напред:

— Какво общо има това, детектив Уесли?

— Ще стигна до връзката.

— Моля ви да го направите по-бързо. Пациентите на доктор Нютън я чакат.

— Може да се наложи друг лекар да поеме пациентите ѝ.

— Това заплаха, че ще бъда задържана, ли е? — попита Рени Нютън.

Орън избегна директния отговор и каза:

— Колкото по-бързо отговорите на въпроса ми, толкова по-бързо можете да си тръгнете, доктор Нютън.

Тя въздъхна, сякаш разпитът я отегчаваше неимоверно.

— Да, бях един от съдебните заседатели, които оправдаха господин Лозада. Явно това ви е известно, иначе нямаше да повдигате въпроса.

— Точно така, зная го. Всъщност интервюирах останалите единадесет съдебни заседатели.

— Защо?

— От любопитство.

— За какво?

— Направи ми впечатление, че убийството на доктор Хауъл прилича на изпълнено от наемен убиец. Жертвата не е ограбена. Не открихме никакви други мотиви за убийството. Факт е, че единственият известен противник на доктор Хауъл сте били вие.

Напълно изненадана от чутото, тя възкликна:

— Дватамата с Лий не бяхме противници! Бяхме колеги. Приятелски настроени.

— Които постоянно са се карали.

— Имахме някои различия, да. Но това съвсем не е...

— Вие сте приятелски настроена негова колежка, която неотдавна е позволила един наемен убиец да излезе на свобода.

— Престъплението на господин Лозада не бе доказано — обади се адвокатът с типичен професионален маниер. — И това няма нищо общо с настоящия случай по какъвто и да било начин. Доктор Нютън, настоявам да не казвате нищо повече.

Уик превъртя записа на последвалия спор, в който Орън очевидно убеждаваше адвоката, че е в интерес на клиентката му да отговори на въпросите. Полицията държала на сътрудничество с разследването и така нататък. Уик знаеше лекцията. И той я бе изнасял хиляди пъти.

Пусна отново записа и чу Орън да казва:

— Всички други съдебни заседатели заявиха, че вие сте били за оправдаването на Лозада още от самото начало.

— Това не е вярно — изрече тя видимо спокойно. — Аз не бях за оправдаването. В никакъв случай. Предполагам, че господин Лозада навярно е бил виновен. Но прокурорът не ме убеди категорично в това. По тази причина и поради съвета, който получихме от съдията, не можех с чиста съвест да гласувам за осъждането му.

— Значи заради съвестта си сте убедили останалите единайсет съдебни заседатели да гласуват за оправдателна присъда.

Тя си пое дълбоко дъх и издиша бавно.

— Като председател на съдебните заседатели, мое задължение беше да взема предвид всяка страна на разглеждания случай. Беше отвратително престъпление, да, но аз насърчих другите съдебни заседатели да не позволят на емоциите си да надделеят над клетвата да спазват закона; дори и той да е несъвършен. След два дни обсъждане и размисъл всеки съдебен заседател гласува според собствената си съвест.

— Мисля, че това е достатъчно подробен отговор на въпросите ви — изправи се адвокатът. — Освен ако не искате да си побърбите по друга, напълно отвличена тема, детектив Уесли.

Служителят на реда се съгласи, че на този етап няма други въпроси, и изключи камерата, с което записът свърши.

Докато касетата се пренавиваше, Уик си спомни последното, което си бяха казали с Орън за случая предната вечер:

— Лозада сякаш е установил нещо като връзка с нея по време на процеса — вметна приятелят му.

— Връзка?

— Много хора са го забелязали. Попитах съдебния пристав дали Лозада е гледал по-продължително някой от съдебните заседатели и той ми отговори: „Председателката ли имате предвид?“. Това бях първите му думи, а аз изобщо не бях споменал доктор Нютън. Приставът каза, че нашият човек я гледал втренчено през цялото време. Достатъчно, за да забележат останалите.

— Това не значи, че тя също го е гледала — Орън само сви многозначително рамене. — Не се изненадвам, че Лозада е забелязал привлекателната жена и я е гледал продължително — каза Уик. — Той си пада по психологическото въздействие.

— А освен това прилича на филмова звезда.

— От „Кръстникът“ например.

— Някои жени си падат по такива опасни личности.

— От собствения си опит ли съдиш, Орън? Обещавам да не кажа на Грейс. Хайде, подробности! Искам подробности. Най-пикантните — успя да подразни приятеля си още повече, като му намигна похотливо.

— Стига!

Точно тогава Грейс влезе в стаята. Тя попита Уик на какво се смее и когато той отказа да ѝ каже, му напомни, че момичетата не искат да заспят, преди да чуят обещаната приказка. Той им измисли една история за красивата рок звезда и очарователния ѝ смел бодигард, чието физическо описание доста напомняше за него самия. Двамата с Орън не говориха повече и той си тръгна.

След като извади касетата от видеото, Уик реши да изяде и другия сандвич. Имаше вкус на риба и бе доста престоял, но го довърши до троха, като знаеше, че няма да хапне нищо повече до сутринта. Точно бършеше ръцете си, когато видя един джип да завива по алеята на Рени Нютън.

Грабна бинокъла, но едва успя да я зърне, преди колата да се пъкне в гаража. След по-малко от минута лампата в кухнята светна. Първото, което Рени Нютън направи, бе да смъкне дръжката на доста голямата чанта от рамото си и да я остави на масата. После свали сакото и разпаса ризата от панталона си. Отиде до хладилника, извади бутилка вода, отвори я и отпи. После зави капачката и постоя до мивката с наведена глава. Уик нагласи фокуса на бинокъла. През прозореца над мивката тя изглеждаше толкова близо, сякаш можеше да

я докосне. Един кичур коса се спускаше край бузата ѝ и падаше върху гърдите. Тя прокара студената бутилка с вода напред-назад по челото си. Изражението ѝ, жестовете, позата издаваха, че е абсолютно изтощена.

„Естествено е да е уморена — помисли си. — След такъв дълъг ден“. Той го знаеше. Беше тук от сутринта, когато бе започнал денят ѝ.

[1] Кочина (англ.). — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Рени се облегна на плота и опря студената бутилка с вода до челото си. От години не ѝ се бе налагало да прибягва до упражненията за дълбоко дишане, за да възвърне спокойствието си. Бяха минали десетилетия, но тя не бе забравила какъв ужас е да не притежаваш контрол над ситуацията, в която си.

През изминалите три седмици в живота ѝ бе настъпил пълен безпорядък. Разпадането на внимателно организираното ѝ битие бе започнало с призовката да се яви в съда като съдебен заседател. В деня, след като я получи, заедно с група колеги, включително Лий Хауъл, се бяха събрали в стаята на лекарите. Когато им каза за призовката, те дружно изстенаха и направиха различни коментари за лошия ѝ късмет. Някой ѝ предложи да се извини с това, че има малки деца.

— Но аз нямам.

— Кажи, че се грижиш сама за възрастен родител.

— Но това не е вярно.

— Че си студентка.

Дори не обърна внимание на това предложение.

— Изхвърли проклетата хартийка и се прави, че не си я получила — посъветва я друг. — Аз така направих. Реших, че ако се наложи, ще си платя глобата, колкото и да е висока, стига да не се налага да си губя времето.

— И какво стана?

— Нищо. Те изобщо не засичат явилите се по списъка с призованите, Рени. Всяка седмица пращат стотици такива. Мислиш ли, че ще отделят време и усилие, за да проверят защо някой липсва?

— Сигурно за мен ще отделят. Аз ще бъда изключението. Ще ме пратят в затвора. Като назидание за останалите, които се опитат да се измъкнат от гражданския си дълг — тя замислено въртеше сламката в чашата си със сок. — Пък и нали е точно това. Граждански дълг.

— Моля ти се — изстена Лий с уста, пълна с чипс. — Това е граждански дълг за тези, които нямат нищо по-важно. Оправдай се с

работата си и се измъкни.

— Работата не може да служи за оправдание. Написано е с открояващ се шрифт на призовката. За съжаление май нямам изход.

— Не се тревожи толкова — каза Лий. — Все едно, няма да те изберат.

— Няма да се изненадам, ако те изберат — обади се друг колега. — Брат ми е адвокат. Казва, че винаги се стреми сред съдебните заседатели да има поне една красива жена.

В отговор на намигването му Рени го изгледа навъсено.

— Ами ако адвокатите са жени?

Усмивката му помръкна.

— Не се бях сетил за това.

— Има си хас.

Лий изтупа солта от ръцете си.

— Няма да изберат точно теб.

— Добре, Лий, защо мислиш така? Очевидно нямаш търпение да ми кажеш защо не съм подходяща за съдебен заседател, нали така?

Той започна да изброява причините, свивайки един по един тънките си пръсти на хирург:

— Ти си твърде аналитична. Твърде вироглава. Твърде категорична. И твърде властна. Никоя от страните няма да иска съдебен заседател, който може да повлияе на останалите.

С удоволствие би го оставила да спечели този спор помежду им. Но тя бе вторият съдебен заседател от четирийсет и осемте призовани кандидати. След това я избраха и за председател на съдебните заседатели. През следващите десет работни дни, докато на бюро то й се трупаше планина от документи и операциите й се отлагаха, времето й принадлежеше на щата Тексас.

Когато всичко свърши, облекчението й бе твърде кратко. Областният прокурор разкритикува решението на съдебните заседатели в медиите. Гражданството също не одобри присъдата. В това число и Лий Хауъл.

Той изрази мнението си на партито в дома си в онази петъчна вечер:

— Не мога да повярвам, че пусна този изрод на свобода, Рени. Той е изпечен престъпник.

— Никога не е бил осъждан — отвърна тя. — Освен това не го съдеха за предишните му предполагаеми престъпления.

— Не, съдеха го за убийството на известен banker, една от най-видните личности в града ни. Прокурорът пледираше за смъртна присъда.

— Знам, Лий. Нали бях там.

— Ето, пак се започва — отбеляза един от другите гости, които се бяха насъбрали наоколо и подслушваха разгорещения им спор. — Заклетият консерватор и пламенният либерал отново в схватка.

— Съдебните заседатели бяха информирани, че областният прокурор настоява за смъртно наказание. Но не това бе причината да гласуваме оправдателна присъда.

— Тогава как стана така, че вие дванайсетимата решихте да пуснете този убиец на свобода, вместо да го пратите на електрическия стол? Как изобщо ви хрумна, че е невинен?

— Никой от нас не е смятал, че е невинен. Ние гласувахме, че не е виновен. Има разлика.

Той сви кокалестите си рамене.

— Разликата нещо ми убягва.

— Разликата е в основателното съмнение.

— Ако всичко не пасва, трябва да оправдаеш престъпника, така ли? За тази глупост ли ми намекваш?

— Тази глупост е в основата на правосъдието ни.

— Започна се — каза някой зад гърба ѝ.

— Така наречените доказателства срещу господин Лозада бяха единствено предполагаеми — каза тя. — Не беше доказано, че се е намирал близо до местопрестъплението. Освен това той имаше и алиби.

— Сигурно си е платил на някого, за да излъже.

— Нямахте свидетели, които да са го видели. Нямахте...

— Кажете ми, Рени, всички съдебни заседатели ли обмислиха решението си толкова задълбочено?

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че ти си госпожица Точна. Подредила си фактите на редичка и в никакъв случай не си взела предвид субективния елемент.

— Разбира се, че съм го взела.

— Така ли? Тогава ми кажи, когато гласувахте за първи път, преди да започнете обсъждането помежду си, колко гласуваха, че е виновен и колко, че е невинен?

— Няма да обсъждам с вас случилото се в стаята на съдебните заседатели.

Той огледа лицата наоколо и изражението му сякаш казваше: „Видяхте ли?“

— Тогава ще се опитам да отгатна, Рени. Ти...

— Вече обсъждах и обмислях случая веднъж, Лий. Нямам желание да го правя повторно.

— Ти добросъвестно си се противопоставила на мнението на групата, нали. Ти си ги убедила да гласуват за оправдателна присъда — той сложи и двете си длани на сърцето. — Доктор Рени Нютън и нейният кръстоносен поход за свобода на изпечените престъпници.

Спорът им свърши с това, че всички наоколо се разсмяха.

Това се оказа последната словесна битка между нея и Лий.

Както винаги се разделиха като приятели. Когато се сбогуваше с него и Мирна, той дори я прегърна за миг.

— Нали знаеш, че само те дразнех? От всички съдебни заседатели, които някога са участвали в процес, ти си се стремила най-упорито към справедливостта.

Да, тя се бе постарала да вземе справедливо решение. Изобщо не бе предполагала какви последици ще има от проклетата призовка, процеса и изхода от него за личността и живота ѝ. Беше възприела това само като временно неудобство. Не бе очаквала да се окаже катастрофа.

Наистина ли детектив Уесли я подозираше?

Адвокатът ѝ бе отхвърлил тези тревоги. Според него, тъй като разследването не разполагаше с никакви следи, полицаите търсят във всички посоки и разпитват познатите на Лий Хауъл без изключение. На този етап всички бяха заподозрени. Увери я, че инсинуациите и заплахите са стандартни полицейски прийоми. Каза ѝ да не се чувства отделена от останалите.

Рени се опита да си внуши, че той е прав и че се тревожи излишно. Но адвокатът ѝ не знаеше, че доколкото става дума за разпит в полицията, тя има основание за известна нервност.

Разследването на Уесли бе постоянно в мислите ѝ този следобед, когато от борда на директорите на болницата я поканиха на седмичното си заседание и ѝ предложиха поста, освободен от доктор Лий Хауъл по толкова трагичен начин.

— Оценявам вниманието ви, но отговорът ми е „Не“. Благодаря. Разполагахте с месеци, за да оцените работата ми, и предпочетохте друг. Ако приема сега, винаги ще се чувствам, сякаш съм била резервен вариант.

Те я увериха, че доктор Хауъл е спечелил само с един глас повече от нея и че никой не я смята за по-лош кандидат от него.

— Това не е единствената причина за отказа ми — каза им тя. — Възхищавах се на доктор Хауъл като професионалист, но също така винаги съм смятала и него, и Мирна за свои приятели. Да се възползвам от смъртта му, ми се струва... неприлично. Благодаря ви за предложението, но отговорът ми е „Не“.

За нейна изненада те не приеха отказа ѝ и настояха да обмисли ден-два предложението.

Макар и поласкана и благодарна за настойчивостта им, сега тя бе изправена пред труден избор. Преди желаше да получи поста и знаеше, че го заслужава, но сега не ѝ се струваше редно да се издигне благодарение на смъртта на Лий.

Не трябваше да забравя и за Уесли. Ако приемеше поста, който детективът възприемаше като мотив за убийство, неговите подозрения, че е замесена в престъплението, можеше да се засилят. Не се страхуваше, че той ще открие нещо, което да я уличава. Нямахше нищо, абсолютно нищо, което да я свързва с покушението над Лий. Но докато Уесли се убедеше в това, щеше да я подложи на щателно полицейско разследване. Точно от това се страхуваше тя и силно желаше да го избегне.

Главата ѝ натежа от всички тези колебания и преценки. Рени вдигна ръка и свали ластика, който стягаше косата ѝ на опашка, разклати глава, после масажира скалпа си, като натискаше силно с върховете на пръстите си.

Предобед бе извършила четири сериозни операции. Чакалната пред операционната беше пълна с разтревожени приятели и роднини не само на нейните пациенти, но и на други болни от хирургията.

След всяка операция тя излизаше да поговори малко с близките на пациентите, да им съобщи какво е състоянието на оперирания и да обясни извършената хирургическа процедура. На някои дори показваше цветни снимки, направени по време на интервенцията. За щастие състоянието на всичките ѝ пациенти бе добро и прогнозите за лечението им бяха оптимистични. Не ѝ се наложи да съобщи на никого лоша новина.

Благодарение на способните сътрудници в кабинета ѝ нещата също протекоха съвсем гладко. Обиколката на болните ѝ отне малко повече време от обикновено. Трябваше да посети четиримата оперирани сутринта, както и трима, които щяха да легнат под скалпела ѝ на следващия ден. Доста трудно убеди единия от тях в необходимостта преди операцията да му бъде направена клизма. Сестрите бяха вдигнали ръце от него. След като Рени му поговори, той се предаде.

Накрая, точно преди най-последно да си тръгне от болницата, ѝ позвъниха по телефона.

При спомена за това обаждане потрепери. Бързо допи бутилката с вода и я хвърли в кофата за боклук. Изми чедката на кафе машината, пригответи я за следващата сутрин и нагласи таймера. Знаеше, че трябва да хапне нещо, но от самата мисъл за храна ѝ се повдигаше. Беше твърде разстроена, за да яде.

Не премести чантата си от масата — нямаше сили да я повдигне — и изгаси лампата в кухнята. После, тъкмо когато се отправи към дневната, се закова на място и отново я включи. Беше живяла сама почти през цялото време, откакто бе пълнолетна, и за пръв път изпитваше желание да остави осветлението включено.

В спалнята светна лампата и седна на ръба на неоправената постеля. Обикновено би се смутила, че не е имала време да си оправи леглото, преди да излезе сутринта. Сега това ѝ се стори дребнаво, дори глупаво. Едно неоправено легло не заслужаваше човек да си троши нервите за него.

Отвори чекмеджето на нощното си шкафче почти ужасена. Картичката бе под кутията с пликове за писма, които секретарката ѝ ѝ беше подарила за предната Коледа. Дори не бе скъсала целофанената опаковка. Избута кутията с пликове настрани и се взря в малката бяла картичка.

Тъкмо довършваше картоните на пациентите, когато дежурната сестра ѝ съобщи, че я търсят на трета линия.

— Благодаря — намести слушалката между бузата и рамото си, за да останат ръцете ѝ свободни и да приключи с последното си задължение за деня. — Доктор Нютън.

— Здравей, Рени.

Химикалката застина по средата на подписа ѝ. Веднага се изплаши от шепнещия глас и попита:

— Кой се обажда?

— Лозада.

Пое си дълбоко дъх, но се постара да го направи безшумно.

— Лозада?

Той се засмя тихо, сякаш знаеше, че тя нарочно се прави, че не разбира.

— Хайде, стига, Рени, познаваме се. Не може да си ме забравила толкова бързо. Прекарахме почти две седмици заедно, в една и съща зала.

Не, тя не беше го забравила. Съмняваше се, че някой, влязъл в контакт с този човек, би могъл някога да го забрави. По време на процеса тъмните му очи често срещаха нейните през залата. След като забеляза това, тя започна да избягва да го поглежда. Но всеки път, когато очите ѝ се спираха на него, той я гледаше втренчено по начин, който я притесняваше и смуцаваше. Тя осъзнаваше, че други съдебни заседатели и зрители в залата бяха забелязали този нежелан интерес към нея.

— Това обаждане е крайно неуместно, господин Лозада.

— Защо? Процесът приключи. Понякога след оправдателна присъда обвиняемият и заседателите дори се събират и празнуват заедно.

— Подобно празненство би било нагло и неприлично. Като плесница в лицето на семейството на жертвата, за които това не е край. Във всеки случай вие и аз нямаме нито какво да празнуваме, нито какво да говорим. Дочуване.

— Хареса ли розите?

Сърцето ѝ пропусна няколко удара, после отново заби с двойна скорост.

След като отхвърли всяка хрумнала ѝ възможност, тя се сети, че може той да е тайният ѝ обожател, но не пожела да го признае дори и пред себе си. След като сега бе чула потвърждението на този факт, предпочете да се престори, че не разбира за какво ѝ говори той.

Но разбира се, той не се хвана. Бе занесъл розите в дома ѝ, беше се уверил, че ще ги получи, не бе оставил никаква възможност за грешка.

Тя искаше да го попита как, по дяволите, е влязъл в къщата ѝ, но както бе изтъкнал Лий Хауъл, Лозада бе закоравял престъпник. Влизането с взлом бе като детска игра за човек с неговото полицейско досие.

Той бе невероятно интелигентен и находчив, след като бе успял да остане неосъден за никое от престъпленията си, включително за последното убийство, което Рени бе сигурна, че е извършил. Просто не бе доказано, че той е извършителят.

— Съдейки по цвета на входната врата, реших, че любимият ти цвят е червено.

Розите не бяха с цвета на входната ѝ врата. Те бяха с цвета на кръвта от снимките на местопрестъплението, които бяха показали на съдебните заседатели като доказателство. Убитият, за когото се предполагаше, че е жертва на Лозада, бе удушен с примка от нещо толкова тънко и здраво, че бе разрязало кожата на гърлото му до кръв.

— Не ми се обаждайте повече, господин Лозада.

— Рени, не затваряй! — каза го достатъчно заплашително, че да я накара да задържи слушалката. — Моля те — допълни по-меко. — Искам да ти благодаря.

— Да ми благодарите?

— Говорих с госпожа Грисъм — къдрава сива коса, дебели глезени.

Рени я помнеше добре. Съдебен заседател номер пет беше омъжена за водопроводчик и имаше четири деца. Използваше всяка възможност да отегчава останалите единайсет заседатели с оплаквания за мързеливия си съпруг и неблагодарните си деца. Веднага щом научи, че Рени е лекар, ѝ изброи куп здравословни проблеми, които искаше да обсъди с нея.

— Госпожа Грисъм ми каза какво си направила за мен — допълни Лозада.

— Не съм направила нищо за вас.

— О, направила си, Рени. Ако не си била ти, щях да съм със смъртна присъда.

— Дванайсет души определихме присъдата. Никой не е отговорен самостоятелно за решението да ви оправдаем.

— Но ти си настоявала за оправдаването ми, нали?

— Разгледахме случая от всички възможни страни. Анализирахме позицията на закона и постигнахме единодушно съгласие относно интерпретацията и прилагането му.

— Може би, Рени — засмя се той. — Но госпожа Грисъм каза, че ти си била на моя страна и че аргументите ти били вдъхновени и... пламенни.

Изрече думите така, сякаш я галеше, докато говореше и от мисълта за допира му я побиха тръпки.

— Повече не ми се обаждайте — тя затръшва слушалката, но продължи да я стиска толкова силно, че кокалчетата ѝ побеляха от напрежението.

— Доктор Нютън? Нещо не е наред ли? Доктор Нютън, добре ли сте?

Капчици пот бяха избили по лицето ѝ, все едно в момента извършваше сложна и опасна за живота на пациента операция. Чувстваше се сякаш ще повърне. Пое си дълбоко дъх през устата, пусна слушалката и се обърна към загрижената сестра.

— Добре съм, но няма да приемам повече обаждания днес. Опитвам се да довърша тук, предай им да ми звънят на пейджъра.

— Разбира се, доктор Нютън.

Рени бързо довърши картоните и си тръгна. Докато вървеше през познатия паркинг на болницата, няколко пъти поглежда през рамо и се успокои единствено от присъствието на дежурния пазач. Беше чула, че младият мъж, който бе открил трупа на Лий, си е взел отпуска за известно време.

Докато шофираше към дома си, тя внимателно оглеждаше пътя пред себе си и постоянно хвърляше погледи в огледалото за обратно виждане. Почти очакваше да установи, че Лозада я следи. Дяволите да го вземат за това, че я бе накарал да се изпълни с параноя и страх.

Дяволите да го вземат, че бе усложнил живота ѝ точно когато най-после бе успяла да го подреди така, както искаше.

Сега се взираше в омразната малка картичка в чекмеджето на нощното шкафче и ядът ѝ нарастваше. Беше бясна, че бе посмял да ѝ говори със сексуални намеци и загатната интимност. Но освен това бе изплашена и това я ядосваше най-много — че се страхува от него.

Сърдито затвори чекмеджето. Изправи се и съблече блузата и панталона си. Имаше нужда от горещ душ. Незабавно. Чувстваше се насилена, сякаш Лозада я бе докоснал със звънливия си глас. Не можеше да понесе мисълта, че той е влизал в дома ѝ и е осквернил личното ѝ пространство.

Още по-лошо — тя все още усещаше присъствието му, макар да си казваше, че това е плод на въображението ѝ, че реакцията ѝ е преувеличена. Улови се, че се вглежда във всеки предмет в стаята. Всичко ли беше така, както го бе оставила сутринта? Капачката на лосиона ѝ за тяло не бе завита докрай, но тя си спомни, че сутринта бързаше и не ѝ обърна внимание. Под такъв ъгъл ли бе оставила отвореното списание на нощното шкафче?

Каза си, че се държи глупаво. Въпреки това се чувстваше открита, уязвима, наблюдавана.

Внезапно погледна прозорците. Щорите бяха само наполовина дръпнати. Рени бързо прекоси стаята, изключи лампата, отиде до прозореца и ги спусна плътно.

— Дяволите да го вземат — прошепна в мрака.

В банята си взе душ и се приготви за лягане. Когато изгасяше лампата, се зачуди дали да не я остави светната, но само след миг се отказа. Нямахте да се поддаде на страха чак до такава степен.

Никога не се бе държала като страхливка. Точно обратното — смелостта, която проявяваше като дете, караше майка ѝ загрижено да кърши ръце. Като тийнейджърка смелостта ѝ бе прераснала в съзнателно безразсъдство. До неотдавна пътуваше из опустошени от войни и глад кътчета на света. Опълчваше се на деспоти и бушуващи бури, на въоръжени мародери и заразни болести, за да осигури медицинско лечение на хора, които отчаяно се нуждаеха от него, и вършеше всичко това, без изобщо да се замисля за личната си безопасност.

Сега, в собствената си спалня, легнала в собственото си легло, тя се страхуваше. И то не само за безопасността си. Лозада представляваше не само физическа заплаха. Детектив Уесли бе споменал процеса срещу него, бе намекнал...

— О, Боже!...

Рени ахна и рязко седна в леглото. Притисна длан към устата си и се чу да изплаква неволно. Побиха я студени тръпки.

Лозада се бе опитал да я впечатли с огромен букет рози в кристална ваза. Доставен лично. Какво друго бе направил, за да спечели благоразположението ѝ?

Отговорът бе ужасен дори да си го помисли.

Но очевидно детективът, който разследваше убийството на Лий Хауъл, го обмисляше.

Уик си отвори нова кола с надеждата, че тя ще отмие неприятния вкус на сандвича с риба тон. Рени си бе легнала. Бяха изминали трийсет и две минути от момента, в който се прибра, докато изгаси лампата в спалнята си.

Доста бързо. Не вечеря. Не се занимава с нищо за разсейване. Дори не погледа телевизия, колкото да се отърси от напрежението след тежкия си ден.

Прекара част от тези трийсет и две минути застанала до мивката в кухнята, замислена дълбоко. Уик я видя как разпусна косата си и масажира главата си. Имаше вид на човек, комуто тежи сериозен проблем или силно главоболие. Или и двете.

Кое то не го изненада. Днес бе работила до изтощение. Бе пристигнал в чакалнята на операционната в седем сутринта. Знаеше, че операциите започват рано и никой няма да го пита какво прави там. Всички смятаха, че е от някое от семействата, устроили си временен лагер със списания и чаши кафе. Той седна на един стол в ъгъла, придърпа сламената си каубойска шапка ниско над очите и почти се скри зад един брой на „Ю Ес Ей Тъдей“.

Беше 8:47, когато доктор Нютън се появи за първи път.

— Госпожа Франклин?

Госпожа Франклин и групата от близки се скупчиха около нея. Рени бе облечена в зелена хирургическа униформа, а маската за лице

висеше на гърдите ѝ. Косата ѝ бе скрита под шапка. Върху обувките си носеше хартиени чехли.

Уик не я чу какво каза, защото тя съобщаваше конфиденциалната информация на близките съзнателно тихо, но думите ѝ очевидно накараха госпожа Франклин да се усмихне и да стисне ръката ѝ с благодарност. След още няколко реплики лекарката се извини и изчезна зад двойната врата.

През тази дълга сутрин тя се появи още три пъти в чакалнята. Всеки път отделяше достатъчно внимание на разтревоженото семейство и отговаряше на въпросите им с удивително търпение. Усмивките ѝ се стремяха да ги успокоят. В очите ѝ се четеше разбиране и състрадание. Не ѝ личеше, че бърза, макар навярно да бе точно така. Нито за миг не бе рязка или дистанцирана.

На Уик му бе трудно да повярва, че това е същата овладяна и надменна жена от видеозаписа на Орън.

Той остана в чакалнята на операционната, докато стомахът му не започна да се бунтува толкова шумно, че хората наоколо започнаха да го поглеждат неодобрително.

Тълпата бе оредяла, така че високият каубой, седнал в ъгъла с вестник, който бе прочел три пъти, започваше да привлича вниманието. Тръгна си, за да хапне нещо за обяд.

Орън мислеше, че той е спал цял ден в отвратителна си стая в мотела. Уик не му каза, че е ходил в болницата. Нито, че след като излапа един сандвич, проследи Рени Нютън до частния ѝ кабинет. Той се намираще близо до болницата, на улица, където повечето къщи бяха заети от лекарски кабинети.

Сградата от варовик изглеждаше нова и със съвременен дизайн, но не прекалено претенциозна. Графикът на кабинета бе доста натоварен през целия следобед, пациентите влизаха и излизаха на интервали от около петнадесет минути. Паркингът отпред бе все още пълен, когато Уик си тръгна, за да се вмъкне в дома ѝ.

Да, Рени бе прекарала дълъг и натоварен ден. За награда бе изпила бутилка вода. Само толкова. Когато излизаше от кухнята, тя изгаси лампата, после почти веднага я светна отново, което му се стори странно.

Бе оставила тази лампа да свети, когато отиде в спалнята си, където се отпусна на ръба на леглото и наведе глава. Изглеждаше

абсолютно изтощена. Или ужасно притеснена.

После направи още едно странно нещо. Отвори чекмеджето на нощното шкафче и в продължение на няколко минути се взира вътре в него. Просто бе приковала поглед там. Не извади нищо, не сложи нищо, само го гледа втренчено.

„Какво ли гледа?“ — запита се той. Заклучи, че сигурно е картичката. Надали би гледала неотворената кутия с луксозни пликове. Навярно четеше некролога на майка си от време на време и си спомняше за нея. Но той бе готов да се обзаложи, че тя гледа картичката. И това още повече събуди любопитството му за произхода и значението на картончето с един напечатан ред.

Накрая тя затвори чекмеджето и се изправи. Разкопча блузата си и я свали. Носеше обикновен сутиен без дантели. Може би специалното дантелено бельо бе запазено за дните, в които нямаше по четири операции в графика си. Или за мъжа, който ѝ бе изпратил картичката. После свали и панталона си.

В този миг Уик осъзна, че е затаил дъх, и се насили да започне отново да диша нормално — ако това бе възможно. Можеше ли някой хетеросексуален мъж да диша нормално, когато гледа как една жена се съблича? Съмняваше се. Не познаваше такъв мъж. Въпросът може би изискваше научно изследване. Той вдиша дълбоко, после издиша равномерно.

И в този момент, сякаш усетила дъха му по голата си кожа, тя погледна разтревожена към прозореца. Веднага изгаси нощната лампа. Смътно очертаният ѝ силует се появи за миг на прозорците, после щорите се затвориха плътно и я скриха от погледа му. Лампата в стаята ѝ светна и остана така още десет минути, достатъчно тя да се изкъпе с някой от онези ароматни гелове. Може би бе използвала и розовата самобръсначка. Вероятно бе измила зъбите си, като бе изстискала тубичката от края, а после я бе прибрала в шкафчето над мивката, по което нямаше нито една капка вода. После къщата потъна в мрак, с изключение на лампата в кухнята. Уик предположи, че си е легнала веднага след банята.

А сега, трийсет и две минути след като се бе прибрала, тя вероятно спеше между бледожълтите чаршафи, а главата ѝ бе потънала в меката възглавница.

Той помнеше възглавницата. Взира се в нея дълго, преди да свали латексовите си ръкавици и да я вдигне от леглото. Притисна я към лицето си, но само за секунда. Не по-дълго, отколкото всеки друг детектив на негово място.

Но не разказа на Орън за това.

ШЕСТА ГЛАВА

Това беше най-добрият мексикански ресторант във Форт Уърт, което според Лозада означаваше най-добрият ресторант във Форт Уърт.

Идваше тук единствено заради храната и почтителното обслужване, което получаваше. Не държеше на триото музиканти, които се мотаеха между масите, свиреха на китари и пееха популярни мексикански песни със силни, но посредствени като качество гласове. Декорът приличаше на дело на човек, изпаднал в умопомрачение, докато се е намирал в някой магазин за сувенири близо до границата, и е изкупил всички шапки сомбреро и мексикански черги. Но храната бе отлична.

Седеше на обичайната си маса в ъгъла с гръб към стената, и отпиваше бавно от текилата след вечеря. Би застрелял всеки, който се осмелеше да му предложи от замразената зеленикава течност, която точеха от автомат и имаха наглостта да наричат маргарита.

Ферментираният сок от агаве заслужаваше да се пие чист. Той обичаше бистрата отлежала текила, защото знаеше, че това, от което напитката става златиста, е чисто и просто карамел.

За вечеря бе избрал плато „Ел Рей“, което се състоеше от енчилади със свинско, хрупкави говежди такос, пържен боб, испански ориз и царевични тортили с масло. Ястието бе пълно с въглехидрати и мазнини, но той не се тревожеше, че ще напълнее. Бе генетично надарен със слабо, жилаво тяло, каквото хората придобиват само след усилен тренировка и литри проляна пот. Той никога не се беше потил. Нито веднъж. И единственият път през живота си, когато вдигна дъмбел, беше, за да размаже нечия глава с него.

Довърши питието си и остави четиридесет долара в брой на масата. Това бе почти двойно повече от сметката, но му гарантираше, че масата му ще бъде свободна всеки път, щом се появеше в ресторанта. Кимна на собственика за довиждане и намигна на симпатичната сервитьорка, докато вървеше към изхода.

Ресторантът се намираше в сърцето на историческия център на града. Тази вечер кръстовището на двете най-големи улици там бе претъпкано от туристи. Те си купуваха евтини тексаски сувенири като шоколади във формата на кравешки лайна и гърмящи змии в прозрачни пластмасови буркани. По-заможните бяха готови да платят прескъпо за ръчно изработени книги от легендарната книжарница „Ледис“. Натрапчивият аромат на пушено месо ги подмамваше към ресторантите за барбекю. От отворените врати на баровете лъхаше похладен въздух, носеше се мирис на бира и провлечените мелодии на кънтри балади. Улиците бяха задръстени от всевъзможни превозни средства — от кални микробуси и пикапи до семейни лимузини от лъскави европейски марки. Групички млади жени и мъже обикаляха по дървените тротоари, търсейки се едни други. Родители снимаха децата си, седнали върху отегчени и навярно унижени млади дългороги бикове. Тук-там се мяркаше по някой истински каубой. Те се разпознаваха по говеждите лайна, залепнали по ботушите им, и по издайнически изпъкналия кръг на кутийката с тютюн за дъвчене в задния джоб на дънките. Освен това наблюдаваха имитаторите си с неприкрито и оправдано презрение. Атмосферата бе лека, фриволна и невинна. Лозада съвсем не бе такъв.

Той получи сребристия си мерцедес кабриолет от едно момче, на което бе платил дващест долара, за да седи в автомобила и да го пази, и подкара по „Мейн Стрийт“, по моста през реката към центъра на града. След по-малко от десет минути остави колата на паркинга, прекоси гранитното фоайе на „Тринити Тауър“ и взе асансьора до последния етаж.

Беше купил апартамента там веднага след ремонта на зданието. Като повечето сгради на площад „Сънданс“, външността на „Тринити Тауър“ бе запазена автентична, за да се съхрани старинната атмосфера на района. Отвътре обаче бе изтърбушена напълно, конструкцията ѝ бе подсилена в съответствие с новите строителни стандарти — с надеждата да устоява на мощните като торнадо ветрове — и преустроена така, че да се получат модерни апартаменти.

След като купи доста скъпо последния етаж, Лозада похарчи още два милиона долара, за да му направят точно копие на един апартамент, който си бе харесал в списание за архитектура и

обзавеждане. Финансовите си разходи компенсира с изпълнението само на три поръчки.

Той влезе в дома си и се наслади на тихото му хладно спокойствие след празничната глъч по улиците в центъра. Разпръснатото осветление хвърляше снопове лъчи по лъскавия паркет, върху който тук-таме бяха постлани килимчета от овча вълна. Всички повърхности бяха блестящи и полирани — лакирано дърво, шлифовани плочи, метал. Повечето мебели бяха вградени, изработени от махагон. Свободно стоящите меки мебели бяха тапицирани с гладка кожа или животински кожи.

Основната забележителност на дневната беше големият стъклен аквариум, разположен върху пиедестал от полиран мрамор. Аквариумът бе два на два метра и бе дълбок около метър. Това необичайно украшение бе единственото отклонение от модела на жилището, който бе видял в списанието. Той държеше на тази добавка. В аквариума бе създаден идеален хабитат за своите скорпиони.

Температурата и влажността се следяха и контролираха. За да им попречи да се убиват един друг, той се грижеше винаги да имат достатъчно плячка, с която да се хранят. В момента в аквариума имаше пет, но се бе случвало да са осем, както и само три.

Нямаха имена — това би било смешно, а никой не можеше да обвини Лозада, че е смешен. Все пак той познаваше много добре всеки един от скорпионите и от време на време ги вадеше и си играеше с тях. Двата южноамерикански екземпляра бяха внесени контрабандно от Мексико от самия него преди по-малко от година. Този, който живееше с него най-дълго, беше женски и бе от широко разпространената аризонска разновидност. Тя не се намираще трудно, нито бе ценна, но той я обичаше. Беше родила трийсет и едно скорпиончета миналата година и Лозада ги бе убил всичките веднага щом слязоха от гърба ѝ, с което обявяваха независимостта си от нея. Другите му два скорпиона бяха редки и по-опасни. Беше трудно да не проявява пристрастност, тъй като се бе сдобил с тях най-трудно и му струваха най-скъпо. Те бяха най-хубавите скорпиони на света.

Спря край аквариума да им поговори, но тази вечер те не го развеселиха. Истински бизнесмен, както винаги, той провери телефонния си секретар за съобщения. Нямаше никакви. На бара в дневната си наля отлежала текила в скъпа кристална чаша и с нея

отиде до остъклената стена, която разкриваше прекрасна гледка към реката. Точно на нея дължаха имената си неговата сграда и околните небостъргачи.

Подигравателно вдигна чашата си в тост към затвора на окръг Тарънт. После се обърна обратно и повтори ритуала в искрен поздрав към склада отвъд железопътните релси.

Напоследък в сградата се помещаваше фирма, която добавяше по поръчка екстри на коли и микробуси. Но преди двайсет и пет години, когато Лозада извърши първото си убийство там, разяденото от ръжда здание бе празно и запустяло.

Томи Съливан му беше приятел. Нямаше нищо против хлапето. Никога не си бяха казали и една лоша дума. Просто съдбата изпрати Томи на неподходящо място в неподходящ момент. Беше по време на големите летни жеги. Мотаеха се из склада, защото нямаше какво по-интересно да правят. Скуката ги бе завела там и скуката уби Томи.

Момчето вървеше на няколко крачки пред Лозада, на когото внезапно му хрумна колко лесно може да го сграбчи изотзад, да преметне ръка около гърлото му и да забие джобното си ножче в югуларната му вена.

Направи го просто, за да провери дали наистина може. Томи доказа правотата на предположението му.

Бе постъпил находчиво да атакува отзад, защото кръвта шуртя от Томи като че ли вечно. Бе почти предизвикателство да се опази да не се изцапа. Но като цяло това убийство се оказа невероятно лесно. Също толкова лесно му се размина и никой не го заподозря. Просто той отиде у Томи и попита майка му дали той си е вкъщи. Тя му каза, че не е, но го покани да влезе да почака; синът ѝ вероятно скоро щял да се върне.

Така че Лозада прекара времето след убийството на Томи, като слушаше музика на уредбата в неговата стая и се наслаждаваше на очакването на ужаса, който щеше да се разрази в къщата.

Едно почукване прекъсна приятните му спомени. Просто по навик той отиде предпазливо до вратата, притискайки автоматичен нож към китката си. Погледна през шпионката и като видя познатата униформена жена, отключи и отвори вратата.

— Да ви приготвя ли леглото за спане, господин Лозада?

Животът в тази сграда вървеше с множество глезотии, включително момче, което паркираше колите, пиколо и камериерско обслужване два пъти дневно. Той ѝ направи знак да влезе. Жената отиде право в спалнята му и се зае за работа. Лозада си наля ново питие и се върна на стола край прозореца. Загледа се в светлинните реклами на киносалоните отсреща, но никое от заглавията не достигни до мислите му. Те бяха заети с телефонния разговор с Рени Нютън привечер. Усмихна се на неуспешния ѝ опит да се направи на трудно достъпна. Тя определено бе възхитителна.

Камериерката се появи.

— Да дръпна ли завесите, господин Лозада?

— Не, благодаря. Остави ли бонбони на възглавницата?

— Два. От тези, които обичате.

— Благодаря, Сали.

Тя му се усмихна и после започна да разкопчава горната част на униформата си. Никога не я разпитваше за личния ѝ живот. Всъщност нямаше да знае и името ѝ, ако тя не му го бе съобщила. Освен това държеше да му каже, че тази камериерска работа е само временна за нея. Амбицията ѝ бе да стане танцьорка на екзотични танци в някой мъжки клуб. Имаше цици за такава работа, може би. Но не и задник. Нейният беше широк цял декар.

Когато тя се засуети закачливо с копчетата на униформата си, той я спря.

— Няма нужда — после я дръпна между краката си и я бутна да застане на колене.

— Мога първо да ти потанцувам. Тренирах пред огледалото. Добре се получава, нищо, че го казвам сама.

Вместо отговор той разкопча колана си и дръпна ципа на панталона. Тя го погледна разочарована, че той не иска да види изпълнението ѝ, но се зае да му достави удоволствие. Разкопча ризата му и я разтвори. Прокара пръсти по татуировката на гърдите му. Яркосиня кама с извито острие сякаш разрязваше едното му зърно. Татуираните капки кръв капеха по ребрата му.

— Това ме възбужда — езикът ѝ, бърз и гъвкав като змия, облиза върха на камата.

Беше си направил татуировката, когато бе на шестнайсет години. Майсторът му бе предложил да си сложи и обица на зърното.

„С тази кама и една обица на зърното ще изглеждаш много готин, копеле.“

Лозада си спомняше страха в очите на мъжа, когато го сграбчи за адамовата ябълка и го вдигна от табуретката му.

„За обратен ли ме мислиш?“

Очите на онзи се оцъклиха. Започна да се дави.

„Не, не, мъжки. Не съм искал да кажа такова нещо.“

Лозада бавно го пусна.

„По-добре се постарай с капките кръв или това ще е последната ти татуировка.“

Междувременно опитните устни на Сали са бяха проправили път до слабините му.

— Кондом — предложи той.

— Не държа.

— Аз държа.

Той никога не оставяше следи от ДНК. Изрязаните си нокти пускаше в тоалетната. Всеки ден бръснеше цялото си тяло. Беше без никакви косми, като новородено, с изключение на веждите. Не ги бръснеше от суета. Освен това, ако нямаше вежди, белегът нямаше да се забелязва, а той държеше белегът да изпъква. За щастие имаше идеално оформен череп. Гладък и заоблен като топка за боулинг. Като се прибавеше и маслиновият му тен, изглеждаше красив с гола глава. Използваше ръчна прахосмукачка за леглото и тоалетката и два пъти дневно ги почистваше с нея — просто в случай че има излющени мъртви клетки от кожата му. Беше заличил с изгаряне отпечатъците на пръстите си още преди години.

От опита с Томи научи, че кръвта на жертвата може да създаде проблем. Страхуваше се, че някой може да поиска да види джобното му ножче, и не беше сигурен дали е успял да почисти всичката кръв. Никой така и не го заподозря и накрая той се отърва от чекията, но оттогава винаги се стремеше да оставя оръжието на местопрестъплението. Използваше масови, обикновени оръжия — нищо екзотично, купено наскоро или проследимо.

Понякога ръцете му бяха единственото необходимо оръжие.

Той имаше номер на социална осигуровка. Като гражданин плащаше данъци върху дохода си от сервиза за поправка на телевизори. Негов стар познат, който не бе изтрезнявал от

изобретяването на телевизорите, работеше там. Той се намиреше в западна квартал, където почти никой не поправяше счупения си телевизор. Просто отиваха в някой по-хубав квартал и си крадяха нов. Независимо от всичко, това бе законен, макар и не процъфтяващ бизнес.

Истинският му източник на доходи не оставяше следи, които някой данъчен инспектор или полицаи би могъл открие.

Сали скъса фолиото на презерватива с големите си зъби.

— Сигурно си ужасно богат, за да имаш такъв апартамент. И онзи готин мерцедес.

Той обожаваше нещата, които притежава, сега още повече, отколкото преди осемте месеца, прекарани в затвора на окръг Тарънт в очакване на процеса. Подобни преживявания караха човек да цени хубавите неща в живота си.

Разбира се, тези месеци му струваха много. Но той не се тревожеше. Заплащането, което бе получил за банкера, бе повече от добро.

Парите бяха скрити на сигурно и му носеха лихви, вложени в банки по целия свят, места, които не бе посещавал и не възнамеряваше да посети. Можеше да се оттегли във всеки един момент и да живее добре до края на живота си.

Но мисълта за оттегляне изобщо не му хрумваше. Той не го правеше заради парите. Можеше да изкарва пари по най-различни начини. Правеше това, което прави, защото бе добър в работата си и тя му харесваше. Обожаваше я.

— Тези скорпиони малко ме плашат, но иначе апартаментът ти е страхотен. Мебелите са супер. А кувертюрата на леглото ти е истински визон, нали?

Определено му се искаше тя да млъкне и само да му духа.

— Наистина ли си толкова опасен, колкото разправят хората?

Той сграбчи боядисаната черна коса и дръпна главата и нагоре.

— Кои хора?

— Ами другите момичета, които работят тук, в сградата. Просто си приказвахме. И случайно те споменаха.

Той се взря в очите ѝ, но не забеляза следи от предателство. Бе твърде глупава, за да е платен информатор на полицията.

— Опасен съм само за тези, които си говорят за мен, което не им е работа — той пусна косата ѝ.

— Боже, недей да бъдеш толкова докачлив. Някакви момичешки приказки. Имах право да се похваля, исках да се изфукам — тя му се ухили.

Ако само знаеше колко много го отвращава усмивката ѝ. Презираше я за глупостта и грубостта ѝ. Би му харесало да ѝ причини болка. Вместо това натисна главата ѝ в скута си.

— Побързай, да свършваме.

Тя беше тук само защото му бе удобна. Винаги можеше да си осигури жена. Жените се намираха лесно. Дори и привлекателните биха направили всичко за малко от неговото внимание и бакшиш от петдесет долара.

Но лесните не бяха типа жени, които желаше. Той желаше такива, каквито не бе имал никога.

В училище бе хулиган и се движеше с тълпа грубияни. Постоянно се забъркваше в неприятности или с учителите, или с полицията, или и с едните, и с другите. Родителите му не се интересуваха дотолкова, че да ги е грижа за него. Само се оплакваха от лошото му поведение, но не правеха нищо да го променят.

По-малкият му брат се бе родил с тежко увреждане. От деня, в който донесоха бебето у дома от болницата, Лозада все едно престана да съществува, поне в сърцата и мислите на родителите си. Те се посветиха единствено на малкия му брат и специалните грижи, от които се нуждаеше. Смятаха, че хубавият им здрав и умен по-голям син не се нуждае от нищо.

Когато стана на четири, той се разгневи на пренебрежението им и повече не спря да се ядосва, че предпочитат брат му пред него. Научи се, че ако е непослушен, привлича за малко вниманието на мама и татко, и започна да прави всяка беля и пакост, която младият му мозък успя да измисли. Беше ужасен като момче, а когато стана тийнейджър, вече беше убиец.

В гимназията хубавите момичета не излизаха с момчета като него. Той не вземаше наркотици, но ги крадеше от дилърите и сам ги продаваше. Предпочиташе в петък вечер да ходи на нелегални залагания на боеве с петли, вместо на футболни мачове. Беше роден атлет, но не тренираше никакви групови спортове, защото там не бяха

позволен мръсните номера, а каква тръпка имаше да играеш по правилата? Освен това никога не би се мазнил на някакъв задник, който се нарича тренъор.

Хубавите момичета ходеха с момчета, които носеха наперено кожени якета, канеха се да учат в Университета на Тексас или Южния университет и щяха да завършат право или медицина като бащите си. Желаните момичета ходеха с момчета, които караха БМВ-та и ходеха в кънтри клуба за уроци по голф.

Момичетата, които се обличаха добре и участваха в извънкласните занимания, момичетата, които членуваха в различни клубове и кръжоци, го избягваха навярно от страх, че ще се компрометират, ако го погледнат повече от веднъж.

Е, той успяваше да ги накара да обърнат глава след него. Открай време си беше красавец. А и излъчваше някакво усещане за опасност, на което жените не можеха да устоят. Но суровата му сексуалност ги плашеше! Ако загледаше някоя твърде дълго, твърде втренчено, твърде многозначително, тя бягаше възможно най-далеч от него. Той изобщо не успяваше да се доближи до хубавите момичета. Хубавите момичета като Рени Нютън.

Ето това бе жена от класа.

Тя съчетаваше всички жени, които някога бе желал. Сутрин, докато течеше процесът, той нямаше търпение да стигне в съда, за да види с какво е облечена и как е сресала косата си. Няколко пъти долови лек аромат на цветя и бе сигурен, че е от нея, макар нито за миг да не бе достатъчно близо, за да се увери, че не греши.

Не и докато не влезе в къщата ѝ. Тя бе изпълнена с това ухание. Спомни си колко силно се усещаше присъствието ѝ в стаите, които обитава, и потръпна от удоволствие.

Като предположи погрешно, че заслугата за това е нейна, камериерката притисна устни около него. Той затвори очи и си представи Рени Нютън. Представи си, че тя го довежда до кулминацията.

Веднага щом свърши, каза на момичето да си върви.

— Не искаш ли да...

— Не — гледката на пълните ѝ гърди го отвращаваше. Свиня!
Курва!

В потвърждение на мисълта му тя плъзна длани по тялото си и започна да се извива, сякаш танцува на музика.

— Ти си най-красивия мъж, с когото съм била. Дори и това ми харесва — тя протегна ръка и докосна розовия белег, който разцепваше лявата му вежда. — От какво е?

— Подарък.

Погледна го неразбиращо. После сви рамене.

— Добре, не ми казвай. Пак е секси.

Тя се изпъна нагоре и когато той осъзна, че се кани да целуне белега му, бързо я избута настрани.

— Махай се по-бързо.

— Е, извинявай, че дишам.

Преди да се изправи на крака, той стисна с пръсти челюстта ѝ като менгеме, толкова силно, че устните ѝ се извиха и се издадоха напред.

— Следващия път, когато говориш за мен с някого, с когото и да е, ще те намеря и ще отрежа езика ти. Ясно?

Очите ѝ бяха широко отворени от ужас. Тя кимна. Той я пусна.

За такова едро момиче, Сали се раздвижи изненадващо бързо. Може би все пак имаше шансове да стане танцьорка на ориенталски танци.

След като тя си тръгна, той мислено си повтори телефонния разговор с Рени. Възстанови си височината на гласа ѝ, темпото на речта ѝ, почти го чу отново.

В момента, в който изрече името ѝ, тя разбра кой се обажда. Колко глупаво да се преструва, че не се сеца. Каза му да не ѝ звъни повече, но това също беше преструвка. Това бе просто инстинктивната реакция на хубавото момиче към лошото момче. Не ѝ се сърдеше. Всъщност се наслади на нотката страх в гласа ѝ.

Имаше огромен опит с жените, но в известен смисъл ограничен, тъй като той се състоеше изцяло от безсмислени срещи с цел секс. Беше му писнало от това. Да харесваш жена и да я водиш вкъщи и изморително, особено когато те се опитват да се вкопчат в теб. Мразеше хленченето им.

Платените курви идваха всяка със своите досадни глупости. Да ги заведе в хотел, даже и скъп, бе унизително. По същество това си бе една бизнес сделка и курвата неизбежно решаваше, че тя командва.

Беше се наложило да убие една, която настояваше, че тя командва. Обикновено приемаха, че трябва да му се подчинят, преди да се е стигнало до крайности. Освен това проститутките бяха опасни и не можеше да им има доверие. Винаги съществуваше възможността полицаите да използват някоя от тях, за да го вкарат в капана.

Време беше да си намери жена, която да е от неговия калибър. Това бе единственият аспект в живота му, в който нещо не достига. Във всички останали отношения притежаваше най-доброто. Човек с неговото положение заслужаваше жена, с която да се гордее, такава, за която другите мъже да му завидват.

Бе открил тази жена в Рени Нютън.

Сигурно и тя бе привлечена от него, иначе не би настоявала така пламенно за оправдаването му. Ако бе поискал, би могъл вече да е задоволил физическия им копнеж един за друг. Би могъл да я свали във всеки един момент и ако тя опиташе да се съпротивлява с някакви глупави женски предразсъдъци, той все пак би я покорил в крайна сметка. А след като преспеше с нея няколко пъти, тя щеше да осъзнае, както бе направил той, че двамата са родени един за друг.

Но той бе решил да предприеме по-внимателен подход. Тя се различаваше от всички останали; трябваше да я ухажва по различен начин. Искаше да я ухажва така, както жена като нея би очаквала да бъде ухажвана. Така че още преди края на процеса бе твърдо решен да научи кое е това великолепно създание и дали има някакви врагове. С помощта на лукавия си адвокат лесно получи тази информация.

Убийството на оня лекар бе едва ли не прекалено лесно. То не бе достатъчно доказателство за любовта му. Преди да се обади на Рени, той пожела да направи още нещо, което по-добре да предаде дълбочината на чувствата му към нея. Така се стигна до розите. Те бяха идеалният романтичен жест.

Допи текилата си. Засмя се леко на резкия отпор на Рени. Всъщност се радваше, че тя не бе заслепена от тази предварителна увертюра. Ако се бе поддавала прекалено бързо и лесно, щеше да го разочарова. Духът и независимостта ѝ бяха част от чара ѝ. До определена степен, разбира се.

Накрая щеше да се наложи да я научи, че Лозада получава всичко, което пожелае.

СЕДМА ГЛАВА

Уик се доближи до масата, където Лозада закусваше.

— Ей, тъпако, отражението от главата ти ме заслепява.

Вилицата на Лозада застина по средата между чинията и устата му. Бавно вдигна поглед, опитвайки да овладее гнева си. Дори и да се изненада като видя Уик не го показва по никакъв начин. Вместо това го изгледа продължително и преценяващо.

— Я виж ти! Кой се е върнал.

— Вече от седмица — весело обясни Уик.

— В полицията толкова ли са закъсали, че да те извикат отново в нещастните си редици?

— Ами! Във ваканция съм.

Уик издърпа един свободен стол от ъгловата маса, завъртя го с облегалката напред и го възседна. Посетителите в ресторанта на хотела биха възприели държането му за невъзпитано, но не му пукаше. Искаше да изкара Лозада от кожата му. Ако нервното потрепване на бузата му значеше нещо, засега успяваше.

— Палачинките май изглеждат хубави — потопаи пръст в кленовия сироп в чинията на Лозада и го облиза доволно. — Ммм. Вкусно.

— Как разбра, че съм тук?

— Подадох глава през прозореца на колата и се водих по вонята.

Всъщност в участъка знаеха, че кафенето на този хотел е любимо място за закуска на убиеца. Кучият син изобщо не се притесняваше да се набива на очи. Всъщност той нагло се хилеше на преследвачите от лъскавата си кола и от прозорците на скъпия мезонет — все луксове, заради които повечето ченгета го презираха.

— Ще желаете ли нещо, сър?

Уик се обърна към младата сервитьорка, която се бе появила до масата.

— Забавление, скъпа — заяви той, свали каубойската си шапка и със замах я постави на сърцето си. — Просто искам да се позабавлявам

малко тук със стария си приятел Рики Рой.

Лозада мразеше малките си имена и не понасяше някой да се обръща към него с тях, така че Уик ги използваше винаги, когато му се удадеше възможност.

— Вие двамата познавате ли се? — той прочете името на сервитьорката от табелката на блузата ѝ. — Шели, какво хубаво име, запознай се с Рики Рой. Рики Рой, това е Шели.

Момичето се изчерви до корените на косата си.

— Той често идва тук. Знам името му.

Уик прошепна демонстративно високо:

— Щедри бакшиши ли дава?

— Да, сър. Много щедри.

— Е, радвам се да го чуя. Малко съм изненадан обаче. Разбираш ли, Рики Рой има много малко добри качества — той наклони замислено глава на една страна. — Като се замисля, това, че дава щедри бакшиши, май е единственото му добро качество.

Сервитьорката изглежда предпазливо и двамата, после погледът ѝ се спря на Уик.

— Желаете ли кафе?

— Не, благодаря, Шели, но много мило, че питаш. Ако искам нещо, ще те извикам — той ѝ намигна приятелски. Тя отново се изчерви и бързо се отдалечи. Уик отново се обърна към Лозада и каза: — Така, докъде бяхме стигнали? А, да, че не сме се виждали отдавна. Съжалявам, че пропуснах процеса ти. Чух, че двамата с адвоката ти сте изнесли голямо представление.

— Беше загуба на време за всички присъстващи.

— И аз така мисля. Абсолютно. Не знам защо си правят труда да организират процес за боклук като теб. Ако зависеше от мен, щяха да прескочат глупостите и направо да те пратят на електрическия стол.

— Значи имам късмет, че съдбата ми не зависи от теб.

— О, никога не се знае, Рики Рой. Може някой ден, съвсем скоро, и това да стане — ухили му се широко и двамата отново се измериха с поглед. Накрая отбеляза: — Хубав костюм.

— Благодаря — Лозада огледа износените дънки на Уик, каубойските ботуши и шапката, която лежеше на масата. — Мога да ти дам името на шивача си.

Бившето ченге се засмя.

— Не мога да си позволя услугите му. Изглежда, шие доста скъпо. Явно бизнесът върви — той се наведе напред и сниши глас. — Да си очистил някоя интересна птица след онзи banker? Нямам търпение да разбера кой те нае за него. Може би тъстът му? Чух, че не се спогаждали. И какво всъщност използва за него? Струна от пиано? От китара? Рибарска корда? Защо не добрата стара кама?

— Закуската ми ще изстине.

— О, извинявай. Не исках да се застоявам. Просто се отбих за едно здрасти и да ти кажа, че съм се върнал — Уик се изправи и взе шапката си. Завъртя стола и го върна на мястото му. После се наведе ниско през масата и каза, така че само Лозада да го чуе: — И да ти кажа, че ще издълбая името на брат ми на задника ти дори и това да е последното нещо, което ще направя.

— Не съм сигурен, че това беше добър ход, Уик.

— На мен ми се отрази добре.

— Всъщност съм убеден, че бе глупав ход.

Уик бе сбъркал в предположението си. Разказът за срещата му с Лозада не се бе сторил никак забавен на Орън. Ни най-малко.

— Защо мислиш така?

— Защото сега знае, че го държим под око.

— Е, това надали го е изненадало — вметна Уик саркастично. — Той знае, че постоянно го държим под око — днес беше доста изнервен и критиките на Орън определено не му помагаша. Стана от стола си и започна да крачи напред-назад. Опъваше гумената лента върху китката си. — На това гологлаво копеле изобщо не му пука, даже и да го следим денонощно. Той си играе с полицията и прокуратурата всеки божи ден. Исках да му покажа, че не съм забравил какво е направил и все още съм по петите му.

— Разбирам как се чувстваш, Уик.

— Съмнявам се.

Орън се подразни от тази реплика, но я отмина и запази спокойствие:

— Не е трябвало да поставяш личните си чувства над разследването. Не искам нито Лозада, нито Рени Нютън да знаят за нашето наблюдение. Ако са замесени в убийството на Хауъл...

— Той може и да е. Тя не.

— Оу, няма! И откъде си сигурен?

Уик спря на едно място и посочи с ръка къщата ѝ.

— Наблюдаваме я вече цяла седмица. Тя не прави нищо друго, освен да работи и спи. Не излиза. Никой не я посещава. Не се вижда с никого извън кръга на колегите и пациентите си. Като робот е. Навиваш я и си върши работата. Когато енергията ѝ свърши, се прибира вкъщи, ляга да спи и се презарежда.

В стаята на втория етаж в празната къща бе твърде горещо. Бяха включили електричеството, за да могат да пускат климатика, но той бе толкова стар и неефективен, че въобще не се справяше с непоносимата следобедна жегата.

Уик имаше чувството, че стаята се свива около него. Съчетанието от клаустрофобията му и упоритостта на Орън да спазва правилата до най-малката подробност бе достатъчно да го изкара извън кожата му. Разследването бе забуксувало. Беше досадно и изморително.

— Само защото не сме ги виждали заедно, не означава, че те не общуват помежду си — каза Орън. — И двамата са достатъчно умни, за да не го правят публично. И дори и да не са контактували след убийството на Хауъл, това не е доказателство, че не са заговорничили тайно.

Уик се отпусна на стола, за момент загубил всякакво желание за спорове. По дяволите, Орън беше прав! Възможно бе доктор Нютън да е наела Лозада да убие съперника ѝ, преди полицията да я заподозре и да я постави под наблюдение. Едно телефонно обаждане би могло да ѝ бъде достатъчно.

— Проверихте ли вече разпечатките за телефонните ѝ разговори?

— Само номера, на които се обажда редовно. Но нали не очакваш тя да използва домашния си телефон, за да уговори поръчково убийство — Орън седна срещу него. — Добре, стига глупости. Край. Какво те тормози?

Уик отметна коса назад, задържа я така няколко секунди, после отпусна ръце.

— Не знам. Нищо — Орън го погледна с изражение, което казваше: „Не на мене тия!“. — Чувствам се като някой извратен воайор.

— Подобни наблюдения не те смуцаваха по-рано. Какво се е променило?

— Загубил съм форма.

— Може би. Какво друго? Затъжи се за морето ли? За соления въздух? Какво?

— Сигурно.

— Аха. Не е само носталгия по онази твоя дупка в Галвестън. Имаш вид, сякаш всеки момент ще излезеш от кожата си. Нервен и избухлив си. Какво става? Защото разследването е свързано с Лозада ли се държиш така?

— Това не е ли достатъчно?

— Ти ми кажи.

Уик дъвка вътрешната страна на бузата си известно време, после каза:

— Заради Тигпен. Голям козел е.

Орън се разсмя:

— И той говори все хубави работи за теб.

— Не се съмнявам.

— И с право. Мисли, че си задник.

— Е, поне не воня като него. Цялата къща тук смърди на проклетите сандвичи с лук, които си носи от къщи. Миризмата се усеща още като прекрачиш прага. И задникът му постоянно се поти.

Орън се разсмя още по-силно.

— Какво?

— Да. Не си ли забелязал петната от пот по панталона му? Отвратително е. И тези също — пак се изстреля от стола си като цирков акробат. С три крачки прекоси стаята и свали снимките от „галерията“ на Тигпен. Смачка ги и ги хвърли на пода — колко още може да се вдетини?! Има мозък на извратен тийнейджър. Груб и глупав е и... — Орън го гледаше със замислено и навъсено изражение. — По дяволите! — измърмори и се върна на стола си.

Уик замълча намусено и се втрени през прозореца към къщата на Рени Нютън. По-рано през деня тя бе ходила да бяга из квартала. Веднага щом я видяха да поема по тротоара, Орън се втурна навън и я проследи на дискретна дистанция с колата си.

Бе се върнала, след като бе изминала осем-девет километра, доста запъхтяна и изпотена. Според съгледвача ѝ не била направила

нищо, освен да бяга.

— Дамата е в добра форма — добави той.

Повече не беше излизала. Заради отблясъка на стъклата на прозорците беше трудно да се види нещо в къщата ѝ, долавяха само движения от време на време. След като се смрачаваше, тя неизменно спускаше щорите.

Уик въздъхна.

— Добре де, може би не трябваше да говоря с Лозада. Не е станало нищо особено. Той си знаеше, че някой ден ще го подгоня отново. Нали се заклех, че ще го направя.

Орън размишлява още няколко минути, после каза:

— Мисля, че той е убил Хауъл.

— И аз мисля така.

Беше прочел всички материали по случая веднага щом бяха готови. Докладът на криминолозите бе много подробен, но сцената на местопрестъплението се бе оказала стерилна като операционна. Нямаха оправдание да претърсят апартамента или колата на Лозада, а даже и да го направеха, нямаше да намерят нищо, което да го свърже с престъплението. Знаеха това от опит.

— Той е като шибан фантом — каза Уик. — Никога не оставя нито следа. Нищо. Дори не размества въздуха, когато минава през него.

— Ще го пипнем, Уик — той кимна рязко. — Но по правилата.

Приятелят му го погледна:

— Хайде, кажи го.

— Кое?

— Знаеш кое. Това, което си мислиш.

— Не ми приписвай мисли, които не са мои.

— Мислиш си, че ако бях действал по правилата, щяхме да го пипнем още преди три години. За Джо.

Този факт бе неоспорим, но Орън бе прекалено добър приятел, за да го изрече. Вместо това просто се усмихна тъжно.

— Той още ми липсва.

— Да — Уик се наведе напред, опря лакти на коленете си и обгърна с длани лицето си. — И на мен.

— Помниш ли онзи път — ти тъкмо се беше дипломирал в академията и още имаше жълто около устата — двамата с Джо наблюдавахме незаконния салон за хазарт на шосе „Джаксбро“. Най-

студената нощ в годината, бяхме премръзнали до смърт. Ти реши да се погрижиш за нас и ни изненада с пица.

Уик продължи историята:

— Появих се с патрулната кола и веднага ви провалих прикритието. Джо се чудеше дали да ме набие, че съм ви прецакал операцията, или да изяде пицата, докато е топла — поклати глава с огорчение. — Така и не ми простихте за тази издънка.

Джо и Орън бяха учили в полицейската академия заедно и малко след завършването си бяха станали партньори. Джо бе с Орън, когато се родиха двете му дъщери. Беше чакал заедно с него в ужасните тревожни часове, когато правиха биопсия на Грейс заради кистата в гърдата. Беше го придружил до Флорида за погребението майка му. Орън бе плакал с Джо, когато жената, която той обичаше, бе развалила годежа им и го бе напуснала. Двамата си имаха пълно доверие и бяха готови да дадат живота си един за друг. Приятелството им бе толкова силно, колкото братската връзка между Уик и Джо. Когато Джо бе убит, Орън пое ролята на по-голям брат на Уик и по-късно стана негов партньор, макар и двамата да знаеха, че никой не може да запълни празнината в живота им след смъртта на Джо.

Измина цяла минута в мълчание, преди Орън да плесне с длани бедрата си и да се изправи:

— Ако нямаш нищо против, ще тръгвам.

— Разбира се. Кажи на Грейс, че ѝ благодаря за картофената салата. Добре ще ми дойде тази вечер след всички гадни сандвичи, които изядох напоследък. Прегърни момичетата от мен.

— Съжалявам, че трябва да прекараш съботната вечер тук.

— Няма проблем, аз... — той млъкна, защото се сети нещо, и погледна часовника си. — Коя дата сме?

— Единайсети, защо?

— Нищо. Просто обърках дните. Ти тръгвай, да не се сърди Грейс.

— До утре.

— Да, до утре — Уик се отпусна на стола и вдигна ръце на главата си, опитвайки да си придаде небрежен и отегчен вид.

Изчака, докато чу колата на Орън да потегля, после взе ключовете си и също излезе. Качи се в пикала си и мина покрай къщата на Рени. Тя не се виждаше никаква. Нищо не подсказваше

какви са плановете ѝ за вечерта. Ами ако грешеше в предчувствието си? В такъв случай, ако Лозада я посетеше тази вечер, Орън щеше да набучи главата на Уик на кол още на следващата сутрин.

Но бе готов да се обзаложи, че не греша.

Стигна до църквата само три минути по-рано. Пробяга през паркинга до храма и тъкмо седна на последния ред, когато камбаните възвестиха, че часът е седем.

След като тръгна от къщата, той кара като луд до най-близкия търговски център, там влезе в универсалния магазин на бегом и се остави на милостта на продавача на мъжкия щанд, който очакваше с нетърпение края на дългата си съботна смяна.

— Бях забравил за проклетото нещо допреди половин час — обясни Уик, останал без дъх. — Както си гледах мача на „Рейнджърс“, пийвах студена бира и хапвах хотдог с чили, изведнъж ми просветна — той плесна челото си с длан. — Оставих мача и можеш ли да си представиш — както никога „Рейнджърс“ водеха — дотук изкусната му лъжа не бе предизвикала у продавача никаква реакция, освен едно отегчено изсумтяване с нос. Явно имаше нужда от доукрасяване на историята. — Ако не отида, мама никога няма да ми прости. Гърбът я заболя миналия четвъртък. Лежи и се маже с разни кремове против схващане и се тормози, че ще изпусне събитието. И аз да взема да си отворя голямата уста и да кажа: „Не се тревожи, мамо. Щом ти не можеш, аз ще ида.“. Адски мразя да не си спазвам обещанията.

— Колко време имате?

Ето, всеки има майка.

— Един час.

— Хм, просто не знам. Вие сте ужасно висок. Нямаме много дълги на склад.

Уик размаха кредитната си карта и една петдесетачка.

— Обзалагам се, че ще намерите нещо.

— Това си е предизвикателство — каза продавачът, докато прибираще банкнотата, — но не е невъзможно.

С помощта на шивача, който мърмореше недоволено на някакъв чуждоземен диалект, докато отбелязваше необходимите поправки, Уик бе издокаран подобаващо за случая, включително с бледосиня риза и подходяща вратовръзка.

— Сега на мода е монохромният вид — очевидно продавачът бе решил, също като Лозада, че Уик се нуждае от някои модни напътствия.

Докато подгъваха панталона и стесняваха сакото в кръста, бившето ченге отиде да му лъснат ботушите. За късмет днес беше с черните от щраусова кожа. После откри тоалетната и намокри косата си. Среса я с пръсти. Нямаше време за фризьор.

Сега, докато се наместваше на пейката, вярваше, че никой не би предположил, че се е привел в този вид за по-малко от шейсет минути.

Церемонията започна с настаняването на майките. После се появиха шаферките в рокли с цвят на кайсия. Всички се изправиха в очакване на тържественото влизане булката.

Уик се възползва от високия си ръст да огледа възможно най-много лица. Тъкмо започваше да мисли, че усилията и похарчените пари са отишли на вятъра, когато я забеляза на един от предните редове. Доколкото видя, никой не я придружаваше.

Взира се в тила ѝ по време на цялата церемония. Когато ритуалът свърши, той не я изпусна от поглед, докато гостите се изнизваха от църквата и отиваха при колите си, за да се придвижат до кьнтри клуба. Зарадва се, като видя, че джипът ѝ се включи в колоната от автомобили, отпавили се към мястото на приема.

Поканата за сватба бе сред отворените писма в деня, когато бе претърсвал къщата ѝ. Беше я прочел, бе запомнил датата, часа и мястото, обмисляйки как може да се възползва от тази информация. Когато Орън спомена, че е събота вечер, запомненият факт изникна в главата му. Беше рискувал, приемайки, че Рени ще отиде на сватбата, и за секунди взе решение да я огледа отблизо, вместо от разстояние и през бинокъл.

Когато пристигна в кьнтри клуба, предпочете да паркира сам и да задържи ключовете у себе си, вместо да остави пикапа си на момчето, което паркира колите. Така беше по-бързо, а искаше да влезе в клуба преди Рени. Продавачът от мъжкия щанд се бе обадил в булчинската секция на магазина и оттам му донесоха красиво опакован подарък. Уик го остави на специалната маса с бели драперии.

Красива млада жена държеше списъка с гостите.

— Не забравяйте да се разпишете.

— Жена ми вече го направи.

— Добре. Забавлявайте се. Барът и бюфетът са на ваше разположение.

— Чудесно — той наистина мислеше това за добра новина. Страхуваше се да не се окаже вечеря с предварително разпределени места, при което за него, естествено нямаше да има място и той щеше да бъде принуден да си тръгне.

Сега не отиде нито до бара, нито при бюфета. Вместо това се подпря на стената и се постара да остане възможно най-незабележим. Видя Рени в мига, в който тя влезе в залата, и през следващия час наблюдава всяко нейно движение.

Тя бърбеше по малко с всеки, който я заговореше, но през повечето време стоеше сама, по-скоро наблюдател на празненството, отколкото участник. Не танцуваше, хапна съвсем малко, отказа тортата и шампанското и предпочете чаша с някаква бистра течност с лед и резенче лимон.

Уик постепенно се доближи до нея, като се придържаше към периферията на тълпата и избягваше домакините на сватбеното тържество, за да не му се представи някой от тях и да го попита от коя страна е поканен.

Рени довърши разговора си с една двойка, раздели се с тях с обещанието скоро отново да излязат на вечеря и тръгна назад. Уик реши, че подходящият момент е настъпил.

Застана на пътя ѝ и лекарката се блъсна в него.

Тя веднага се обърна и каза:

— О, толкова съжалявам! Моля да ме извините.

ОСМА ГЛАВА

— Няма проблем — Уик се усмихна и кимна към ръката ѝ. — Вие се заляхте. Ще позволите ли?

Взе чашата ѝ и направи знак на един сервитьор, който не само я пое, но донесе и салфетки, с които дамата да подсуши ръцете си.

— Благодаря — каза тя на Уик, когато сервитьорът се отдалечи.

— Моля. Нека ви донеса друго питие.

— Няма нужда, наистина.

— Майка ми би ме смъррила, ако не го направя — пак намесваше майка си. — Пък и тъкмо се канех да взема нещо за себе си. Моля ви — протегна ръка към бара.

Тя се поколеба, после кимна сдържано, че е съгласна.

— Добре. Благодаря.

Той я поведе към бара и когато стигнаха, каза на бармана:

— Две чаши от това, което пие дамата.

— Вода с лед и лимон, моля — каза тя на младия мъж. После погледна Уик, който подръпваше ухото си и се усмихваше смутено.

— А аз си мислех, че е много учтиво да ви позволя да поръчате вместо мен.

— Не сте длъжен да потвърдите поръчката.

— Не, не, всъщност исках точно вода с лед. Студена и освежаваща. Сватбите през август карат човек доста да ожаднява — барманът постави двете чаши пред него. Уик ѝ подаде едната и двамата се чукнаха. — Не я пийте много бързо, че ще ви удари в главата.

— Обещавам, няма. Благодаря още веднъж.

Тя пристъпи встрани, за да могат други гости да стигнат до бара. Натрапеният ѝ кавалер се престори, че не забелязва опита ѝ да се измъкне, и веднага се премести до нея.

— Чудя се защо не правят повече сватби през януари и февруари.

Тя го погледна недоумяващо. Не разбра дали е изненадана, че не е възприел намека да я остави на мира, или бе объркана от

неочаквания въпрос.

— Имам предвид — забързано добави той — защо толкова много двойки се женят през летните месеци, когато е толкова горещо и задушно.

— Не съм сигурна. Такава е традицията може би.

— Сигурно.

— Или пък е по-удобно. Това е сезонът на отпуските. По-лесно е за гостите от други градове да присъстват на сватбите.

— А вие?

— Дали съм от друг град ли? — колебанието ѝ не бе дълго, но все пак достатъчно, за да го забележи той. — Не, аз живея тук.

Въпреки че тя видимо изобщо не се интересуваше, Уик съобщи, че живее в Галвестън.

— Поне през последната година. Вие от страната на булката или на младоженеца сте?

— Колеги сме с бащата на младоженеца.

— Майка ми е втора братовчедка на майката на булката — излъга той. — Нещо от този род. Мама не можа да дойде, но държеше някой от семейството ни да уважи сватбата... Нали знаете как става.

Тя отново понечи да се раздели с него:

— Приятно прекарване. Благодаря още веднъж за водата.

— Казвам се Уик Тредгил.

Доктор Нютън се взря в протегнатата му ръка и в продължение на няколко секунди той мислеше, че няма да я поеме. Но после подаде своята и я стисна здраво, но само за миг, после дръпна ръката си. Той не успя да усети нищо, освен че дланта ѝ е по-студена от неговата; вероятно защото стискаше чашата с ледена вода. Правеше го, откакто ѝ я бе подал на бара.

— Уик ли казахте?

— Да. Нямам говорен дефект.

— Странно име. Съкратено ли е от нещо?

— Не, просто Уик. А вие?

— Рени Нютън.

— Това съкратено ли е от нещо?

— Доктор Рени Нютън.

Той се засмя.

— Радвам се да се запознаем, доктор Рени Нютън.

Тя хвърли поглед към изхода, сякаш се опитваше да открие най-близкия път за бягство в случай на необходимост. Стори му се, че всеки момент ще се изстреля, а искаше да продължат разговора възможно най-дълго.

Дори и да не бе заподозряна в убийство, лекарката би предизвикала любопитството му. Ако се бяха срещнали случайно, той пак би искал да научи защо жена, която изглежда така изтънчена, става толкова нервна от факта, че води разговор с непознат в безопасната обстановка на сватбен прием, където около нея има стотици хора.

— Какъв доктор сте? — попита я.

— По медицина.

— Имате ли специалност?

— Обща хирургия.

— Ами?! Много съм впечатлен. Оперирате ли травми. Като простреляни, наръгани с нож, от тези, дето ги показват по телевизията? — „От тези, които изпратиха колега и съперник в моргата“ — помисли и се вгледа за издайнически признаци на вина в невероятно зелените ѝ очи, но дори и да бе съучастник в престъплението, те не я издадоха.

— Най-вече правя планови рутинни операции. Понякога поемам случаи на травми, когато съм на повикване — тя потупа малката си, общита с мъниста чантичка. — Както тази вечер. Нося си пейджъра.

— Което обяснява въздържанието ви.

— Не си позволявам дори чаша шампанско, когато съм на повикване.

— Е, надявам се, че тази вечер няма да ви викат по спешност.

Тонът на гласа му и начинът, по който я гледаше, недвусмислено показаха какво има предвид. Това я смути.

Усмивката ѝ помръкна. Около нея се издигнаха невидими бариери — като лазерни лъчи, охраняващи някоя музейна ценност. Ако се опиташе да стигне твърде близо до нея, щеше да задейства алармите.

Тържествено барабанене привлече вниманието към подиума, откъдето булката се канеше да хвърли букета към групичка развълнувани млади жени, които се бутаха една друга, за да заемат по-добра позиция.

Уик пристъпи вдясно от Рени и малко по-назад от нея. Беше виждал реакциите на достатъчно много жени, за да знае, че близостта му я тревожи. „Защо?“ — запита се той.

До този момент повечето жени вече: (а) биха започнали да флиртуват, за да му покажат, че са свободни да прекарат с него остатъка от вечерта; (б) биха му съобщили, че имат приятел, който за съжаление е бил възпрепятстван да дойде на сватбата, но на когото са предани, или (в) биха му казали да се разкара.

Рени бе отделна категория. Тя изпращаше смесени сигнали. Още бе тук, но се бе дистанцирала чрез поведението си, което казваше: „Не ме докосвай, не си го и помисляй“, а това бе по-непреодолимо и от стена на манастир.

На Уик му беше интересно още колко натиск трябва да упражни, преди тя да избяга. Така че се приближи още малко по-близо до нея — достатъчно, за да е невъзможно присъствието му да бъде пренебрегнато, но без да я докосва.

След хвърлянето на букета младоженецът коленичи, за да издърпа специалния жартиер от протегнатия крак на булката, докато няколко млади мъже с неохота пристъпиха напред и се скупчиха на едно място, пъхнали ръце в джобовете си и привели рамене.

— Ха, разликата между половете се проявява много ясно в тази проста сватбена традиция — той се наведе надолу и леко напред и заговори право в ухото на Рени: — Забележете нивото на нетърпение у мъжете, сравнено с това на жените.

— Мъжете имат вид, сякаш отиват на бесилото.

Младоженецът хвърли жартиера. Един млад мъж бе принуден да го хване, защото го улучи в челото. Една от шаферките изпищя и се хвърли да го прегърне. Тя покри зачервеното му лице с целувки.

— Имам цяло чекмедже такива — заяви Уик.

Рени се обърна.

— Толкова много?

— Винаги съм в по-добра позиция заради височината си.

— А някакъв резултат от това?

— Чекмедже, пълно с жартиери.

— И всички тези жартиери са били нахалост? Може би високият ръст всъщност ви пречи.

— Никога не съм възприемал положението от тази гледна точка.

Оркестърът засвири една много популярна песен. Гостите се отправиха към дансинга, като заобикаляха Рени и Уик, които не помръднаха от местата си.

— Доктор Нютън, а?

— Точно така.

— Пфу, какъв късмет!

— Защо?

— Здрав съм като дърво.

Тя заби поглед в уиндзорския възел на едноцветната му вратовръзка.

— С някого ли сте тук, доктор Нютън?

— Не.

— Нито пък аз. Да потанцуваме?

— Не, благодаря.

— Още една чаша вода?

— Не. Благодаря.

— Дали е нарушение на етикета да си тръгнеш от приема преди булката и младоженеца?

Тя бързо вдигна глава и срещна погледа му.

— Така мисля.

— По дяволите!

— Но мисля, че празненството вече ми дойде предостатъчно.

Уик се ухили и й кимна към най-близкия изход. Докато си пробиваха път през тълпата, ръката му се озова в основата на гърба ѝ и тя не направи никакво усилие да я отмести.

Момчетата на паркинга стояха облежнати на колоните на широката веранда. Един от тях се втурна към тях веднага щом Рени излезе през вратата.

— Паркирах колата ви ей там, доктор Нютън. Съвсем наблизо, както пожелавате.

— Благодаря.

Тя отвори чантата си, за да му даде бакшиш, но Уик я изпревари. Той пъхна пет долара в дланта на младежа.

— Ще изпратя доктор Нютън до колата ѝ. Няма нужда да я докарвате.

— О, добре. Благодаря, сър. Ключовете са на таблото.

Усмивката ѝ за услужливия младеж замръзна. Тя позволи на Уик да я поведе по широките стъпала до засенчения от дървета ВИП паркинг, но тялото ѝ бе напрегнато като струна. Устните ѝ почти не се раздвижиха, когато каза:

— Не трябваше да го правите.

Охо, вече беше ядосана!

— Да правя кое?

— Сама си плащам.

— Сама си плащате... Какво? А, бакшишът, който дадох на младежа ли? Това, че ви придружих до колата, струва много повече от пет долара.

Вече бяха стигнали до джипа ѝ. Тя отвори вратата, хвърли чантичката си вътре, после се обърна към него.

— Това, че ме придружихте до колата, е всичко, което ще получите за петте си долара.

— Значи нямам шанс, ако ви покания на кафе.

— Определено.

— Няма нужда да ми отговаряте веднага. Помислете.

— Престанете да флиртувате с мен.

— Само ви поканих на кафе, не...

— Флиртувате с мен, откакто ви се извиних, че ви блъснах. Ако сте очаквали от това да излезе нещо, сте загубили времето си.

Той вдигна ръце, сякаш се предава.

— Просто дадох един бакшиш вместо вас. Искях да постъпя като джентълмен.

— Тогава ви благодаря за джентълменството. Лека нощ — тя се качи в колата и затвори вратата.

Уик веднага я отвори и се наведе навътре, като доближи лицето си на сантиметри от нейното.

— Просто за ваше сведение, доктор Нютън, ако бях флиртувал с вас, досега щяхте да сте чули, че имате невероятно красиви очи и че навярно ще сънувам мръсни сънища с вас поне месец. Лека нощ!

Той затвори вратата решително, после се обърна и се отдалечи.

От наблюдателната позиция в колата си, паркирана до срещуположния тротоар на една пресечка по-надолу от кънтри клуба,

Лозада видя Рени да се появява през широката двойна врата на заведението. Беше облечена с рокля от някаква тънка лятна материя, която прилепваше към тялото ѝ, и видът ѝ разбуди желанията му.

Когато излезе от сянката на балкона на втория етаж, лъчите на залязващото слънце огряха русата ѝ коса и тя заблестя. Рени изглеждаше фантастично. Лозада се наслади на грацията, с която се движеше. Тя би...

— Кой, по дяволите, е това?

Отнесен във фантазиите си, той не бе обърнал внимание на мъжа, който вървеше редом с нея. Когато внезапно разпозна високата фигура и осъзна кой я придружава едва се удържа да не изскочи веднага от колата си, да пресече улицата и да убие Уик Тредгил на място.

Това щеше да се случи в крайна сметка. Щеше да наложи да убие отраканото устато ченге, така че какво пречеше да го очисти малко порано? Защо не още сега?

Защото това не бе в стила на му — ето защо. Престъпленията от страст бяха за аматьорите, които не притежават самоконтрол. Макар че би се радвал да уреди въпроса с Уик Тредгил веднъж и завинаги, имаше по-важни работи от това да си прекарва дните в затвора със смъртна присъда и изчерпващи се възможности за обжалване. Докато накрая всичко свърши и забодат смъртоносната игла във вената му затова, че е убил полицаи.

Ако самият Уик не беше прецакал нещата, килърът вероятно в момента щеше да очаква екзекуцията си заради убийството на брат му. Лозада знаеше, че онази грешка още не дава мира на ченгето. Сигурно го побъркваше мисълта, че убиецът на Джо си живее в луксозния мезонет, носи костюми, ушити по поръчка, кара скъпи коли, яде, пие, прави секс и живее на свобода благодарение на него.

Докосна с пръсти белега над окото си и се изкикоти. Беше прекалено умен, за да реагира под напора на емоциите, както бе сторил Уик. Другите правеха подобни грешки, но не и Лозада. Той бе професионалист. Професионалист, който нямаше равен на себе си. Професионалист, който не губеше здравия си разум и не действаше, без да мисли.

Освен това, когато в крайна сметка се стигнеше до убийството на Уик Тредгил, очакването щеше да бъде половината удоволствие. Не

искаше да го убива сега, набързо, и да се лиши от удоволствието от планирането.

Все пак, докато гледаше как ченгето върви редом с жената, която скоро той, Лозада, щеше да притежава, стисна кормилото, сякаш се канеше да го изтръгне.

Какво, по дяволите, правеше Рени Нютън с Уик Тредгил?

Първоначалният шок от факта, че ги вижда заедно, бе заменен от тревога. Това бе доста смущаващо развитие на нещата. Тредгил бе прекъснал закуската му тази сутрин, а сега, вечерта, бе на сватбата с Рени? Съвпадение? Едва ли.

Какъв бе интересът на Уик към доктор Рени Нютън? Ролята, която тя бе изиграла в неотдавнашния процес срещу Лозада? Или имаше нещо общо с убийството на Хауъл, което си оставаше неразкрито? Лозада нямаше да е запознат с плановете ѝ за вечерта, ако не бе видял поканата за сватба в деня, когато се промъкна в дома ѝ, за да остави розите. Откъде бе научил полицаят къде ще бъде тя тази вечер? Нима Уик също бе тършувал в дома ѝ?

Това бяха смущаващи въпроси.

Но единствената възможност, която истински го тревожеше, която го караше да побеснее от яд, и от която главата му направо пушеше, бе, че Рени би могла да сътрудничи на полицията. Дали по някакъв начин не бяха научили за интереса му към нея? Дали Тредгил и останалите не бяха прибегнали до помощта ѝ, за да му зложат капан? Това би го ядосало адски. Адски. Ако се наложеше да я убие, защото го е предала, би било ужасна загуба.

Гледаше с нарастващо подозрение как Тредгил се навежда и пъха глава в колата, как после се изправя и затваря вратата.

Тя пое на заден ход, излезе от паркинга и мина точно покрай Лозада, без да го забележи. Очите ѝ бяха вперени в пътя пред нея; не се усмихваше. Всъщност изглеждаше ядосана. Очевидно казаното от Тредгил на прощаване я беше вбесило. Той бе голям хитрец, явно се държеше по същия начин и с жените.

Лозада запали колата и направи обратен завой. Проследи Рени до дома ѝ. Тя влезе вътре сама. Той паркира малко по-надолу и наблюдава къщата ѝ часове наред. Тя не излезе повече. Тредгил не се появи, нито някой друг.

Чак след полунощ Лозада започна да диша по-спокойно. Подозренията му към Рени намаляха. Имаше логично обяснение защо бе говорила с Тредгил. Може би той я разследваше във връзка с убийството на Хауъл. Беше всеизвестно, че двамата с жертвата не са се погаждали. Всички във Форт Уърт знаеха това. Да бъде разпитвана от полицаи на сватбено събиране, несъмнено би я разгневilo, което обясняваше вида ѝ, когато напусна кънтри клуба и пое с колата си.

Доволен, че е достигнал до правилното заключение, взе мобилния си телефон и набра номера ѝ.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Уик се качи по стъпалата, без да светва лампата. Носеше сакото от новия си костюм и плика от магазина в една ръка, а с другата развързваше вратовръзката си. Когато стигна до задушния втори етаж, ризата му вече бе разкопчана и разпасана, а коланът висеше свободно.

От кьнтри клуба бе проследил Рени до квартала. Не зави по нейната улица, а мина по друг маршрут до къщата за наблюдение, при което пристигна по същото време, когато тя прибра колата в гаража си.

Отиде право при прозореца и погледна през бинокъла. Изрита ботушите си и свали чорапите, без да се навежда.

Рени прекоси кухнята и изчезна през вратата, която водеше в дневната.

Уик свали ризата си.

Лампите в спалнята й светнаха. И тя като него явно нямаше търпение да се освободи от дрехите си. Свали обувките си — сандали с висок ток, както бе забелязал, после се пресегна през рамо, за да разкопчее ципа на роклята си.

Уик изрита и панталона си.

Рени смъкна роклята от раменете си, плъзна я край ханша и прекрачи извън нея. Уик стоеше като вкаменен.

Тази вечер бе със секси бельо. Бледолилаво. Доста изрязано. В него изглеждаше по-гола, отколкото ако бе съвсем гола. Прозрачна фина материя. Напълно недостатъчна, но адски ефективна.

Тя прибра сандалите си на един рафт в дрешника и окачи роклята си на закачалка, после влезе в банята и затвори вратата.

Уик затвори очи. Облегна се на стъклото на прозореца, за да разхлади челото си. Дали не изстена на глас току-що? Едва не му потекоха лигите. Боже, превръщаше се в Тигпен.

Остави бинокъла на масата и си взе бутилка вода от малкия хладилник. Пое си дъх чак след като я изпи цялата. Без да изпуска прозореца й от поглед, той затършува в плика от магазина, докато не откри дънките, с които бе облечен, преди да си купи костюма. Бързо ги

намъкна, но остави ризата си в торбата. Бе твърде горещо, за да стои напълно облечен.

— Какво му става на пустия климатик? — оплака се той в тъмнината.

Видя, че Рени излиза от банята и грабна бинокъла. Беше заменила специалното бельо с боксерки и потник, които ѝ стояха не по-зле, но подсказаха на Уик, че тя не очаква пристигането на любовник.

За сватбата косата ѝ бе стегната в кок на тила. Сега я носеше дълга и разпусната. Харесваше му това преобразяване. С едната прическа изглеждаше като делова жена. С другата — просто като жена, точка.

Потри ръцете си. Хладно ли ѝ беше? Или нервно? Тя погледна към прозореца и когато осъзна, че щорите не са спуснати, бързо угаси лампата. Определено бе нервна.

Уик взе бинокъла за нощно виждане. Видя я да стои до прозореца и да наднича през пролуките на щорите. Бавно завъртя глава наляво, после надясно, сякаш обхождаше с поглед всички кътчета на задния си двор. Увери се, че прозорецът е заключен, после дръпна възженцето и щорите се завъртяха. След няколко секунди отново ги отвори.

Това сигнал за някого ли беше? — запита се той.

Постоя така още няколко минути. Уик не отделяше поглед от нея, но набързо огледа и двора на къщата ѝ, взря се, за да долови някакво движение там. Никой не бе прескочил оградата. Рени не се измъкна през прозореца. Нищо не се случи.

Накрая тя се дръпна навътре в стаята. Уик фокусира наново бинокъла. Тя приготвяше леглото си. Легна и се зави до кръста. Намести възглавницата под главата си, разпротря внимателно косата си, после се завъртя на една страна с лице към прозореца. С лице към него.

— Лека нощ, Рени — прошепна той.

Телефонът я събуди. Тя светна нощната лампа и автоматично погледна колко е часът. Бе почти един. Беше спала малко повече от три

часа. Когато беше на повикване, се опитваше да си легне възможно най-рано, защото никога не знаеше кога ще прекъснат съня ѝ.

Бе почти сигурна, че ще ѝ се обадят в събота вечер, когато спешното отделение бе заето да сглобява хора, наранени от други хора. Когато пациентите ставаха повече от дежурните хирурзи или когато някой случай изискваше хирург с по-голям опит, се обаждаха на този, който бе повикване.

Тя вдигна слушалката, готова да скочи на крака.

— Доктор Нютън.

— Здравей, Рени.

Инстинктивно придърпа чаршафа към гърдите си.

— Казах ви да не ми звъните повече.

— Спеше ли?

Как бе успял Лозада да научи домашния ѝ номер?! Беше го дала на съвсем малко познати и на телефонния оператор на болницата. Но този човек бе престъпник. Сигурно си имаше начини да научи някой необявен номер.

— Ако продължавате да ми се обаждате...

— На бледожълтите чаршафи ли лежиш?

— Мога да предизвикам ареста ви за това, че сте влизали с взлом в дома ми.

— Добре ли прекара на сватбата?

Въпросът я накара да млъкне. Показваше ѝ колко е близо до нея. Тя си представи самодоволната му усмивка, същата, която не слизаше от лицето му по време на процеса. Изглеждаше така спокоен, сякаш не се тревожеше от изхода, имаше дори леко отегчен вид.

На пръв поглед усмивката му изглеждаше доброжелателна, но тя бе разгадала в нея някакво скрито зло. Представяше си как със същата усмивка Лозада изпраща жертвите си на онзи свят. След като знаеше, че я е смутил, сигурно и сега се усмихваше доволно.

— Хареса ми роклята ти — продължи той. — Много елегантна. А както прилепваше тази копринена тъкан към тялото ти, съмнявам се някой да е гледал булката.

Сигурно не му е било никак трудно да я проследи. Беше обезвредил сложна алармена инсталация и бе удушил един banker в собствения му дом, докато съпругата и децата му са спели на горния етаж.

— Защо ме следите?

Той се засмя тихо.

— Защото човек не може да се откъсне от теб. Очаквах с нетърпение всеки ден на тъпия процес, за да те видя, и всяка вечер, когато вече не бе пред очите ми, ми липсваше ужасно. Ти бе единственият светъл лъч в съдебната зала, Рени. Не можех да сваля очи от теб. И не се преструвай, че не си забелязвала вниманието ми. Знаех, че усещаш погледа ми.

Да, тя усещаше, че той я гледа, и не само на процеса. Имаше същото чувство и през последните няколко дни. Може би, след като знаеше, че е влизал в дома ѝ, си внушаваше, но на моменти усещането за вперени в нея очи бе толкова силно, че не би могло да е плод на фантазията ѝ. От деня, в който получи розите, тя не се чувстваше сама в дома си. Сякаш там постоянно имаше още някого.

Като сега.

Рени изгаси лампата, бързо стана от леглото и отиде до прозореца. Преди да си легне, бе решила да остави щорите отворени, за да разбере, ако Лозада я наблюдава. Искаше да го види.

Дали е някъде там и я гледа? Почувства се разголена, кожата ѝ настръхна, но не се отдръпна от прозореца, а продължи да се взира в тъмните съседни къщи и в дълбоките сенки в собствения си двор, който напоследък ѝ изглеждаше зловещ.

— Не бях поласкана от втренчения ви поглед по време на процеса.

— О, мисля, че беше, Рени. Просто не искаш да си го признаеш. Все още.

— Чуйте ме, Лозада, чуйте ме добре — прекъсна го тя сърдито. — Не ми харесваше да се взираме в мен. Още по-малко ми харесват тези телефонни разговори. Не искам повече да ви чувам. И ако забележа, че ме следите, ще си платите.

— Рени, Рени, не звучиш никак благодарна.

Тя преглътна с мъка.

— Благодарна? За какво?

След многозначителна пауза той каза:

— За розите, разбира се.

— Не съм ги искала.

— Мислиш ли, че не бих върнал нечия услуга? Особено услуга от теб?

— Не съм ви правила услуга.

— А, не е така, Рени. Знам повече, отколкото предполагаш. Знам доста за теб.

Това я накара да замълчи. Колко всъщност знае? Макар да осъзнаваше риска, тя не се сдържа и попита:

— Например какво?

— Знам, че парфюмът ти мирише на цветя. И че в чантата ти винаги има носни кърпички. Предпочиташ, когато кръстосваш крака, десният да е върху левия. Знам, че зърната на гърдите ти са много чувствителни към хладния полъх на климатика.

Рени прекъсна линията и хвърли слушалката в другия край на стаята. Срина се върху леглото. После стана. Покри лице с длани и закрачи напред-назад в спалнята си като дишаше дълбоко с отворена уста и се стараше да преодолее гаденето, което се надигаше в гърлото ѝ.

Не можеше да позволи на този маниак да я тероризира. Очевидно бе развил някакви болни чувства към нея и бе достатъчно самовлюбен да вярва, че тя ще им отговори. Не само че бе убиец, но страдаше и от халюцинации.

Докато следваше медицина, бе научила достатъчно от задължителния курс по психология, за да прецени, че Лозада е от най-опасния вид престъпници. Той вярваше, че е непобедим. Следователно би дръзнал да направи всичко, което реши.

Колкото и да не желаше да се занимава с полицията, това положение не можеше да продължава. Трябваше да им съобщи.

Взе отново телефона, но преди да набере 911, той иззвъня. Рени замръзна на място. Сети се, че трябва да провери от какъв номер я търсят, нещо, което не се бе сетила да направи предния път. Позна номера, пое си дъх, за да се успокои, и вдигна на третото позвъняване.

— Ало, доктор Нютън, обажда се доктор Диърборн от спешното. Имаме пострадал при катастрофа. Мъж. Около трийсетгодишен. След малко ще му правим скенер, за да видим степента на травмите на главата, но в корема му има цяла кофа кръв.

— Веднага тръгвам — точно преди да затвори, се сети нещо. — Доктор Диърборн?

— Да?

— Моят кодов номер, моля.

— Ъ?

Тази мярка за сигурност бе въведена, след като Лий Хауъл бе извикан уж за спешен случай в болницата.

— Моят кодов но...

— А, да. Ъ-ъ-ъ, седемнайсет.

— До десет минути съм при вас.

В мига, в който босият мокър крак на Уик докосна покрития с плочки под, някой почука на вратата.

— По дяволите! — излезе изпод душа, грабна една хавлия и я уви около кръста си. Надяваше се да стигне до вратата и да сложи веригата, преди камериерката да е влязла, за да почисти.

Тя сякаш знаеше, че той работи постоянно нощна смяна, и пристигаше да чисти само минути след завръщането му сутрин, когато той копнееше да си вземе бърз душ и да легне да спи. Уик даже подозираше, че може би го дебне. Някоя сутрин щеше да ѝ се яви по гол задник. Може би това щеше да я накара да смени времето за почистване.

— Елате по-късно — извика той, докато търчеше през стаята.

— Спешно е.

Уик отвори вратата. Отвън стоеше Орън. Държеше бяла книжна торба в ръка и жълт плик под мишницата. Изглеждаше навъсен като булдог.

— Охо, пак ли те мъчат хемороидите?

Подхвърли му книжната торба и влезе в стаята.

— Поничка?

— С крем ли е?

— Има си хас — някой почука. Орън се извърна. Камериерката вече бе на прага с количката си. — Махай се — изръмжа ѝ той и затръшна вратата.

— Ей, тук живея аз, помниш ли? — възкликна Уик.

— Нали каза, че е досадна.

— Но сега може да не се върне изобщо днес.

— А ти, какъвто си чистник...

— Боже, в страхотно настроение си днес. Хайде, изплюй камъчето — посочи му единствения стол. — Извиних ти се, че те събудих снощи. Каза ми да се обадя, ако нещо се случи, така че, когато нещо се случи, се обадох. Когато видях Рени Нютън да излиза от гаража, не бях сигурен дали е извикана в болницата, или отива другаде. Да не би обаждането ми да е прекъснато нещо? С Грейс да не сте танцували танго легнали? Или тя тъкмо беше сменила батериите на вибратора? Какво? А може би Грейс не е била в настроение. Затова ли си толкова начумерен тази сутрин?

— Млъкни, Уик. Просто млъкни — Орън навъсено грабна торбата с поничките и си извади една.

Като продължаваше да се смее на лошото настроение на приятеля си, Уик пусна хавлията и си обу боксерки. После също бръкна в торбата, взе си една глазирана поничка, отхапа наведнъж около половината от нея и каза с пълна уста:

— Няма ли кафе с поничките?

— Разкажи ми за снощи.

Той преглътна.

— Вече ти разказах. Някой се обади на докторката малко след един часа. Две минути по-късно тя напусна къщата. Едва не си счупих врата, докато бързах надолу по стълбите в тъмнината и пътьом си обувах ботушите. Настигнах я на „Камп Боуи“, на три пресечки от къщата ѝ. Проследих я до болницата. Тя стоя там до пет и десет. Проследих я до дома ѝ. После предадох наблюдението на Тигпен, който между другото закъсня петнайсет минути тази сутрин.

Орън му хвърли жълтия плик. Уик го хвана, притисна го до голите си гърди и дояде поничката си. Облиза захарта от пръстите си и чак тогава отвори плика и извади снимките в размер двайсет на двайсет и пет, които бяха вътре.

Бяха четири. Разгледа внимателно всяка една, после подаде една от тях на Орън.

— Тук съм излязъл много добре, макар че не е снимано от подходящата страна.

Орън грабна черно-белите фотографии и ги хвърли на масата до стола си.

— Само това ли ще кажеш?

— Добре, хвана ме. Заловен съм. Какво искаш да кажа? Поздравления, детектив Уесли. Изключителна работа. Или искаш да падна на колене и да моля за прошка? Да ти целуна пръстена? Да ти целуна задника? Какво?

— Какво, по дяволите, си правил, Уик?

— Разследване на заподозрян под прикритие.

— Глупости — Орън взе най-компрометиращата снимка. На нея Уик и Рени бяха заснети в гръб, намираха се пред кънтри клуба и вървяха към колата ѝ. Уик бе навел глава към нея, а ръката му бе в основата на гърба ѝ. — Не ме обиждай.

Приятелят му омекна под обвинителния му поглед. Накрая каза:

— Доникъде не стигнахме, като наблюдавахме къщата ѝ, не е ли така? Седя тук цяла седмица и не правя нищо. Три пъти си изрязах ноктите от скука. Седя и бездействам толкова дълго, че задникът ми скоро ще стане дебел като на Тигпен. Затова реших, че ако проявя малко инициативност, може да се окаже от полза.

— Като флиртуваш със заподозряната?

— Нямаше нищо такова.

— Ами? Каж ми тогава, Уик, какво имаше? Как си прекара в компанията на доктор Рени Нютън?

За да избегне пронизващия му поглед, Уик бръкна в плика и си извади втора поничка.

— Тя е като Ледената кралица. Ако я докоснеш, реагира като гърмяща змия. Всъщност почти изсъска срещу мен.

— Ти докосна ли я?

— Не. Докосването се сведе до това — той посочи издайническата снимка. — И едно ръкуване. Тя си показва зъбите веднага щом дадох вместо нея бакшиш на момчето на паркинга.

— Той ще ти върне петачката.

Уик го погледна, поклати невярващо глава и изсумтя:

— Той е бил от нашите? Онова пъпчиво хлапе?

— От новите е. Добре прави снимки. С една от онези снимащи химикалки.

— Това обяснява как са направени снимките. Откъде знаехте, че ще ходи на сватбата?

— Не знаехме, докато тя не съобщи за това в болницата. Отби се там на път за църквата. Ние бързо се организирахме. Когато пристигна

на приема в клуба, нашият човек вече беше на паркинга.

— Защо не ми каза всичко това?

— Ами всъщност се опитах, ако искаш да знаеш. Дори дойдох до къщата, за да ти обясня къде е отишла и да кажа, че някой друг я покрива и ти можеш да излезеш, да хапнеш нормална вечеря някъде или да идеш на кино. Чувствах се виновен, че си вързан да висеш там в събота вечер. Представи си изненадата ми, когато открих, че къщата е празна, а теб никакъв те няма.

— Купувах си костюм.

— И много удобно мобилният ти телефон беше изключен.

— На вратата на църквата имаше табела всички мобилни телефони и пейджъри да бъдат изключени преди влизане.

— А твоят няма вибрираща функция?

— Има, но... той... — като никога, не можа да измисли убедително обяснение или лъжа, така че предприе друга тактика. — Не знам защо си толкова ядосан, Орън. Държах се много прилично. Не пих нито капка на приема. Дори подарих на щастливата двойка комплект ножове за месо. Никой не заподозря, че не съм поканен — той дояде поничката си, изтегна се на леглото и скупчи възглавниците под главата си. — Не е станало нищо лошо.

Орън го гледа втренчено няколко минути.

— Както си седя тук, се чудя дали да продължа този разговор, или да стана и да те зарежа, или да те пребия от бой.

— Толкова ли си ядосан? Защото прекарах двайсет минути, максимум половин час с Рени Нютън?

— Не, Уик. Ядосан съм, защото съм те виждал веднъж да проваляш разследване. Тогаваш беше голяма издънка. И сега ме изплаши адски, че пак ще прецакаш работата. Още по-лошо от преди.

Вече и Уик бе готов да избухне.

— Внимавай вратата да не те блъсне по задника, като излизаш, Орън.

— О, не, няма да си отида. Имаш нужда да ти бъде напомнено какво ни струваше твоята грешка. Мислиш, че не знам защо си играеш с тази гумена лента около китката?

— Просто навик.

— Да, има си хас — на Уик още му се струваше, че бившият му партньор е готов да го удари. — Всички нас, хората, които държим на

теб, Бог знае защо, ни болеше да гледаме през какво падение мина след онова, което се случи. Само благодарение на издръжливостта си остана в полицията още две години, преди да напуснеш. Като обърна поглед назад, осъзнавам колко опасно е било да те държим на работа и да бъдеш край нас. Не помниш ли всички гадости, Уик?

— Как да забравя, като ти постоянно ми ги напомняш?

— Напомням ти ги, защото не искам да направиш същата грешка отново.

— Няма!

— Как ли пък не!

Уик рязко се надигна и стана.

— Какво? Защото съм отишъл на една сватба и съм пил чаша вода с лед, и съм разменил няколко любезности със заподозряната? Хайде стига, Орън.

Гневът му не бе заради приятеля му, а защото казаното от него бе съвсем точно. Ако бе спазил процедурата преди три години, можеха да осъдят Лозада за убийството на Джо. Сега той отново нарушаваше процедурата крещящо — като напусна къщата за наблюдение и се запозна с Рени Нютън на сватбата, и не толкова крещящо — като не каза на Орън за телефонното обаждане, което тя бе приела предната нощ. Първото обаждане, онова, което я бе разстроило.

Поне изглеждаше така, когато се втурна към прозореца с телефона в ръка и се взря в мрака, докато говореше. Обаждането, каквото и да бе по характер, я остави смутена и обърквана. Страх, отчаяние или мъка я накараха да хвърли телефона през стаята, да покрие лице с дланите си и да изглежда точно като жена, която всеки момент ще рухне. След обаждането тя бе съвсем различна от спокойната, хладна и овладяна Рени Нютън, която умело го бе отблъснала само няколко часа по-рано.

Кой, по дяволите, се беше обадил? Приятел? Враг? Любовник? Този, който ѝ бе написал: „Падам си по теб“ на малката картичка? Който и да бе, очевидно бе разтърсил света ѝ. Орън трябваше да научи за това.

Но Орън бе нахълтал като огнедишащ евангелист и бе хвърлил в лицето му доказателствата за нарушението на правилата, така че в момента Уик не се чувстваше особено благоразположен към него.

Както и да е, поне с това оправда решението си да не сподели тази информация. Можеше да изчака, докато и двамата се поуспокоят.

Докато той обмисляше всичко това, приятелят му гледаше, сякаш очаква някакво обяснение за поведението му.

— Ако не си забравил, аз съм свободен агент, който работи по случая, Орън. Ти ме повика да ти помагам. Добре помагам ти. По мой си начин.

— Просто внимавай този твой „начин“ да помага, а не да вреди на разследването ми.

— Виж какво, тенът ми започва да избелява. Липсва ми звукът на вълните. Даже ми липсва да търкам лайната на чайките от верандата си. Предпочитам да се върна на брега, да се мотая, да свалям сестрата на онзи със скаридите и да забравя, че изобщо си идвал да ме търсиш. Така че, ако вече не желаеш помощта ми, просто го кажи.

Орън го гледа изпитателно известно време, после поклати глава.

— И да ти дам отлично извинение, за да хукнеш по петите на Лозада сам? Хайде бе! В никакъв случай — той се изправи, събра снимките и му ги подаде. — Искаш ли ги за албума си?

— Не, благодаря. Срещата не беше запомняща се.

— Ти никога не си имал незапомняща се среща с жена — изсумтя Орън. Напъха снимките в плика, взе торбата от поничките и като излизаше, каза: — До довечера. Наспи се добре.

— Разбира се.

Уик нямаше никакво намерение да спи.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво ще желаеш, скъпи?

Уик затвори ламинираното меню и погледна през бара към сервитьорката. „Сигурно някъде ги отглеждат такива и после ги изпращат всичките в Тексас“ — помисли си той. Изрусена коса, вдигната на сложен кок. Вежди, които изглеждаха изрисувани с черен молив, флуоресциращо розово червило грееше от тънките ѝ устни, разтегнати в широка усмивка.

— Какво ще ми препоръчаш?

— Баптист ли си или методист?

— Моля?

— Днес е неделя. Баптистите ходят на вечерна служба в църквата, така че не им препоръчвам мексиканското плато за обяд. Предизвиква тежест и газове, нали се сецаш. По-добре да се придържат към пърженото пиле, свинските пържоли или кюфтетата. Докато методистите могат да пропуснат вечерната служба, без да се страхуват от ада и вечното проклятие, така че могат да хапнат нещо люто и с повечко подправки.

— Ами езичниците?

Тя го плесна шеговито по ръката.

— Реших, че си от тази порода веднага щом влезе. Казах си: „Не може такъв красавец да е светец.“ — тя сложи ръка на кръста си. — Каквото избереш, това ще ти сервирам.

Той ѝ намигна и каза:

— Ще започна с пилешка пържола.

— Със сос ли да бъде?

— Разбира се. Дори искам и допълнително отстрани.

— Дадено, мой човек. Неделният обяд върви с ягодова паста или бананов пудинг по избор.

— Може ли да реша по-късно?

— Разбира се, не бързай, скъпи — тя погледна неоновия часовник на стената. — Минава обяд. Искаш ли една биричка, докато

пригответим пържолката?

— Вече мислех, че няма да предложиш.

— Ако искаш още нещо, просто извикай Кристъл. Това съм аз.

Вагонът закусвалня бе типичният вид кафене за малките градчета в Тексас. Намираше се на три километра от междущатската магистрала, в покрайнините на Далтън, и сервираше обилни закуски двайсет и четири часа в денонощието. Шофьорите на камиони добре познаваха това място. Кафето беше винаги горещо и прясно, бирата — винаги студена. Почти цялото меню се състоеше от пържени храни, но човек можеше да поръча според предпочитанията си и половинкилограмова говежда пържола на скара, от полусурина до силно препечена.

Заведението обслужваше излизащата от църквата тълпа в неделя, както и грешниците в събота вечер. Членовете на „Ротари“ и „Лайънс клуб“ се събираха в „банкетната“ зала, а прелюбодействащи двойки си устройваха срещи на чакъления паркинг отпред.

Сепаретата бяха тапицирани с червен винил и във всяко имаше миниатюрен джубокс, свързан със старинен модел в ъгъла, който гърмеше дори в този богоугоден ден. Имаше бар с хромирани високи столчета, на които сядаха тези, които бързаха или самотните посетители като Уик.

Седящите на бара виждаха кухнята и ако се вглеждаха прекалено, можеше и да загубят апетита си. Но табелата отвън беше хвалебствена:

„Работим от 1919... и още не сме убили никого“.

Графикът на срещите на училищния отбор по футбол бе закачен на касата, а купата, спечелена от любителския отбор по бейзбол през 1988 г., стоеше редом с един пращен буркан, в който се събираха дарения за Дружеството за защита на животните.

Бирата дойде добре на Уик след горещото тричасово пътуване от Форт Уърт. Километрите го отделяха на безопасно разстояние от съвета на приятеля му да не измисля свои правила за правораздаване. Според Уик спазването на процедурите пречеше на творческия подход.

Правилата за почти всичко държеше в папката „най-досадни задължения“.

Всичко, което Орън бе казал, бе вярно, разбира се. Но Уик не се задълбочи в това.

Отдаде дължимото на пържолата, която бе съвсем крехка под хрупкавата коричка. Избра банановия пудинг. Кристъл му наля безплатна чаша кафе с десерта.

— За пръв път ли си в Далтън?

— Да. Само минавам.

— Хубаво място е.

— Изглежда приятен град. Доста активен живот — той посочи с лъжицата си плакатите, залепени на витрината и съобщаващи за предстоящи събития.

— Ами не по-зле от други места — каза Кристъл. — Като дете бях твърдо решена, че ще го напусна веднага щом мога, но нали виждаш, още съм тук — тя сви рамене и въздъхна философски. — Омъжих се за едно жалко копеле, защото приличаше малко на Елвис. Той си вдигна чукалата и се омете малко след като родих третото дете. Животът се намеси в моите планове да си търся късмета другаде.

— Значи си живяла в Далтън цял живот?

— Всеки шибан ден от него.

Уик се засмя и отпи от кафето си.

— Познавах едно момиче в колежа, което беше от тук. Казваше се... хмм... нещо особено. Регън? Не. Рони? Пфу, и това не беше, но нещо такова.

— На твоята възраст?

— Горедолу.

— Да нямаш предвид Рени Нютън?

— Точно така! Рени! Да, Рени Нютън. Познаваше ли я?

Тя изсумтя презрително:

— Добри приятели ли бяхте?

— Познавах я по физиономия, нищо повече.

— Много странно.

— Защо?

— Защото амбицията в живота на Рени беше да се познава добре с всеки мъж наоколо — изрисуваната вежда на Кристъл се повдигна

многозначително. — Ти си бил един от малцината, които не са я опознали, ако разбираш какво искам да кажа.

Разбираше. Но му бе трудно да съчетае чутото с това, което знаеше за доктор Рени Нютън, ледената девица.

— Хойкала е, така ли?

— Това е слабо казано.

— А силно?

Кристъл не се нуждаеше от повече подканяне. Облегна се на тезгяха и заговори тихо.

— Това момиче се чукаше с всеки, който носеше панталон, и не й пукаше, че някой ще научи.

Уик я гледаше недоумяващо.

— Рени Нютън? Била е курва?

— И още каква, скъпи.

Престорената усмивка се получи доста неубедителна.

— Я виж ти!

— Като знам как мъжете си разправят тези неща, учудвам се, че ти не знаеш за репутацията ѝ.

— С тоя мой лош късмет...

Кристъл потупа успокоително ръката му.

— Хич не ти е притрябвала. Повярвай ми.

— Значи е била голяма напаст, а?

— Като дете беше кротка. После, някъде към девети клас, когато изведнъж разцъфтя, ако може да се каже така, се промени неузнаваемо. Веднага щом женските ѝ части започнаха да се открояват, тя се научи как да ги използва. Направо подивя. Съсипа майка си с това хойкане по мъже. Един ден седях точно тук, зад този тезгях, и пълнех бутилките с кетчуп, когато чух някаква шумотевица навън. Рени пристигна с гръм и трясък с новия си червен мустанг кабриолет, подарък от баща ѝ. Надуваше клаксона и махаше на всички — гола-голеничка. Поне до кръста. Оказа се, че отишла с няколко приятели да поплуват в езерото. Играта им малко загрубяла. Едно от момчетата откраднало горницето на банския ѝ и не искало да ѝ го върне, така че тя се закарала да го научи, че с нея шега не бива. Каза му, че ще отиде право в застрахователния офис на баща му и ще се оплаче от него. И точно това направи. Нахълта там, мина покрай секретарката и влезе в

кабинета на човека. Най-безцеремонно. Носеше само долнището на банския и усмивката си. Искаш ли още кафе?

Устата на Уик беше пресъхнала.

— Ще пийна още една бира.

Кристъл навести още двама клиенти, преди да му донесе бирата.

— Радвай се, че не си имал работа с нея. Женен ли си?

— Не.

— Никога не си се женил?

— Не.

— Защо? Такъв хубавец като теб.

— Благодаря.

— Винаги съм си падала по сини очи.

— Като на Елвис?

— По дяволите, да! Искряха като прожектори. Оказа се, че това беше единственото хубаво нещо в него — тя изгледа Уик преценяващо.

— Но ти си друго нещо, скъпи. Обзалагам се, че ти се налага да разгонваш жените с пръчка.

— Не, имам лош характер.

— Бих го понесла, ако върви с такива сини очи.

Той ѝ се ухили смутено, отпи от бирата си и каза:

— Чудя се какво е станало с нея.

— С Рени ли? — Кристъл забърса със сух парцал разпиляната захар по бара. — Чух, че станала лекарка. Можеш ли да си представиш? Не знам да го вярвам ли или не. Не се е връщала в Далтън, след като родителите ѝ я пратиха в онзи тежкарски пансион в Далас. Сигурно след това, което се случи, са искали да си измият ръцете и да се отърват от нея.

— Защо? Какво се случи?

Кристъл не чу този въпрос. Вместо това се усмихна на стареца, който се доближи до бара и зае едно от столчетата близо до Уик. Беше с карирана каубойска риза и дънки, колосани и изгладени. След като седна, той свали сламената си шапка и внимателно я постави на тезгяха — с периферията надолу, както е правилно.

— Здравсти, Гюс. Как върви животът?

— Точно като вчера, когато ме пита.

— К'во ще поръчаш?

Той погледна към Уик.

— Поръчвам едно и също от двайсет години и все ме пита.

— Добре, добре — кимна Кристъл. — Чили чийзбургер и пържени картофи — извика тя на готвача, който в момента си почиваше, след като обедната тълпа бе изтъняла.

— И една такава — Гюс кимна към бирата на Уик.

— Гюс е една от местните ни забележителности — обясни Кристъл на Уик, докато отваряше бутилката с бира.

— Не че ти забелязваш — измърмори старецът. Взе бутилката от ръката ѝ и я надигна към пожълтелите си от тютюна устни.

— Ездач на родео — заяви Кристъл гордо. — Колко години беше национален шампион, Гюс?

— Няколко май бяха.

Тя намигна на Уик.

— Скромничи. Има повече шампионски пояси, отколкото може да преброи.

— И също толкова счупени кости — старецът отново отпи от бирата си.

— Говорехме за Рени Нютън — каза Кристъл. — Помниш ли я, Гюс?

— Може да съм прегърбен и натрошен, но не съм изкуфял — той отново погледна Уик. — Ти кой си?

Уик протегна десница над празните столчета, които ги разделяха.

— Уик Тредгил. Пътувам за Амарило. Убивам малко време, преди отново да поема по пътя. Изглежда съм познавал едно от местните ви момичета.

Кристъл отиде към другия край на бара, за да даде менюта на двама млади мъже, които влязоха и я поздравиха по име. Когато тя се отдалечи достатъчно, Гюс обърна стола си към Уик.

— Познавал си момичето на Нютън?

— В колежа — каза той, като се надяваше Гюс да не пита точно в кой колеж е учил.

— Ще се обидиш ли, ако ти кажа нещо направо, по мъжки?

— Не.

— Някои се обиждат напоследък. Всички си мерят приказките.

— Не и аз.

Старецът кимна и отпи от бирата си.

— Това момиче беше едно от най-красивите двукраки животни, които съм виждал. И едно от най-сърцатите. Разбира се, тя не би забелязала стар нещастник като мен, но когато се състезаваше, всички спираха, за да я гледат. Караше кръвта на младежите да закипи.

— Състезаваше се?

— Родео с коне.

Родео с коне? Тази Рени Нютън, която познаваше, използваше линия, за да подравнява купчината от списания. Не можеше да си я представи да се състезава в родео.

— Не знаех, че се е занимавала с това.

— И още как. Всяка събота вечер от април до юли в Далтън има местно родео. Не е като тези от национален мащаб, но за нашите хора е голяма работа. Почти като футбола. Както и да е, каубоите се тълпяха да гледат Рени. Тя никога не показва и следа от страх. Не, сър. Два пъти съм виждал конят да я хвърля. И двата пъти веднага се изправи, изтупа праха от сочния си задник и веднага го яхна. Каубоите разправяха, че бедрата ѝ са толкова силни от ездата — той намигна със сбръчкания си клепач. — Аз самият не знам. Не съм попадал между тях. Но тези, на които се бе случвало, казваха, че никога не им е било по-хубаво — Уик се ухили, но пръстите му стискаха бутилката до пръсване. — Но това бяха каубойски приказки — сви рамене Гюс. — Всички сме големи лъжци, така че не е ясно кой е говорил от собствен опит и кой си е измислял. Предполагам, че доста повече са онези, които са се опитвали, отколкото другите, дето са успели. Знам само, че малката лудетина въртеше Ти Дан на пръста си, и няхах нищо против.

— Ти Дан?

Старият каубой впери уморения си поглед в Уик.

— Ти май хич не си я познавал, а?

— Не. Въобще.

— Ти Дан беше татко ѝ. Кучи син от най-лошия вид.

— И какъв е този вид?

— Вие двамата добре ли сте? — Кристъл се върна при тях, след като приготви две черешови коли на младите мъже в другия край на бара.

Уик обясня:

— Гюс ми разказваше за Ти Дан Нютън.

— Не е мъртъв от достатъчно време, за да се успокоят повечето хора наоколо — каза тя и се засмя хапливо.

— Какво е направил, че всички са го мразели?

— Всичко, което си наумеше — отвърна тя. — Кажи например за твоята караница с него, Гюс.

Старият каубой допи бирата си.

— Ти Дан ме нае да пречупя нрава на един от коне му. Беше хубав кон, но много зъл. Пречупих го, обучих го, но накрая си счупих глезена, докато се занимавах с него. Ти Дан отказа да плати сметката ми за лекаря. Каза, аз съм виновен, дето съм се наранил. Говоря ти за седемдесет и пет долара, което е нищо за човек с банковата сметка на Ти Дан.

— Той умееше да печели пари, но не знаеше как да печели и да задържа приятели — добави Кристъл.

— Май цялото семейство са били гнила работа.

— Ако ме питаш, добре, че градът се отърва от тях — Гюс почеса бузата си. — Обаче не бих имал нищо против пак да видя как момичето прави някоя обиколка с коня. Само като си я представя и ми става нещо. Имаш ли планове за довечера, Кристъл?

— Само в мечтите ти, старче.

— И аз така мислех — с видимо болезнено усилие Гюс слезе от високото столче и се замъкна до джубокса.

Уик допи бирата си.

— Благодаря за всичко, Кристъл. Много ми беше приятно да си поприказваме. Приемате ли кредитни карти? — преди да подпише сметката, той добави щедър бакшиш и достатъчно за още една бира. — Почерпи Гюс с една бира от мен.

— Той ще е благодарен. Не съм виждала да отказва безплатно пиене.

Като се стараеше да изглежда съвсем незаинтересуван, той попита:

— Преди каза, че родителите на Рени я пратили в пансион. Какво е преляло чашата? Защо са искали да се отърват от нея?

— О, това ли? — Кристъл намести едва фиба в косата си. — Тя уби човек.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Моля?

— Правилно ме чу, Орън. Убила е човек.

— Кого?

— Още не знам.

— Кога?

— И това не знам.

— Къде си?

— Връщам се.

— Откъде?

— От Далтън.

— Отишъл си в Далтън? Мислех, че си легнал и си спал цял ден.

— Искаш ли да чуеш това или не?

— Как разбра, че е убила човек?

— Кристъл ми каза.

— Очакваш ли да зная коя е Кристъл?

Уик преразказа накратко разговора си със сервитьорката. Когато свърши, Орън попита:

— Може ли да ѝ се вярва, как мислиш?

— Колкото и на ФБР. Живяла е там през целия си живот, познава всички в града. Кафенето е център на общността. Пък и защо да ме лъже?

— За да те впечатли.

— Ами аз наистина бях впечатлен, но не мисля, че това е причината Кристъл да ми го каже.

— Тогава, за да става майтап.

— Не мисля. Не е от тези, които биха излъгали за развлечение.

— Е, тя е твоя приятелка, не моя. Ще трябва да се доверя на думата ти. Знаеше ли, че си ченге?

— Не съм ченге.

— Боже — измърмори Орън. — Тя знаеше ли или не?

— Не.

— Тогава защо е изсипала цялата тази информация на един непознат?

— Мислеше, че съм хубавец.

— Хубавец?

— Така каза. Но не мисля, че Гюс ме хареса чак толкова — Уик се усмихна и си представи как приятелят му брои наум до десет.

Накрая Орън каза:

— Ще ме принудиш да те попитам, нали?

Уик се засмя, после повтори всяка дума от разговора си с пенсионирания шампион по родео.

— Рени Нютън е разпалвала кръвта му, но той е мразел баща ѝ. Според твоите проучвания Ти Дан е бил богат бизнесмен, така ли?

— Дори и така, не е бил любимец на града. Гюс го определи като кучи син от най-лошия вид, което на полицейски език навярно би звучало като шибан духач.

Орън обмисли всичко това и накрая каза:

— Рени Нютън е била дива? И е спяла с когото ѝ падне?

— И двамата казаха, че нашата Рени доста е палувала.

— Възможно е клюките да преувеличават поведението ѝ. Щом едно момиче си спечели лоша репутация, връщане назад няма, може само да стане още по-лоша.

— Гюс потвърди това — каза Уик.

— Във всеки случай със сигурност не отговаря на сегашния образ на доктор Нютън.

— Определено.

— И коя е тази жена? — попита Орън отчаяно. — Кое е истина и кое — поза? Може ли истинската Рени Нютън да стане и да излезе напред...

Уик не направи никакъв коментар. Той бе по-объркан и от Орън. Беше отблъснат от нея и това още го ядосваше. За да стане толкова добра в отхвърлянето на мъжкото внимание, тя явно имаше голям опит, което противоречеше на това, което беше чул днес.

Орън попита:

— Приказливата Кристъл не ти ли съобщи фактите около убийството?

— Кое убийство?

— Нали убила човек, Уик.

— Още не знаем със сигурност дали е било убийство. Може да е било инцидент по време на лов, злоуполучен сервис на тенис, нещастен случай с лодка или...

— Или е чукала някой беден нещастник, докато е получил сърдечен удар. Не провери ли в местната полиция?

— Нямам полицейска значка, така че не мога да нахълтам там и да започна да задавам въпроси за убит човек, когато дори не знам как е станало — ако изобщо е било престъпление, а не нещастен случай. Не знам името на жертвата, нито кога е станало.

— Защо не се обади в местния вестник?

— Неделя е. Някаква ученичка вдигаше телефона, но редакцията не работи. Както и държавните служби и съдът.

— Обществената библиотека?

— Затворена за ремонт. Книги могат да се вземат от автобуса, паркиран на „Крокет Стрийт“, но няма достъп до периодичните издания.

Орън въздъхна отчаяно.

— Не можех да разпитвам Кристъл повече — продължи Уик. — Още се оправях от шока, когато градският бейзболен отбор нахълта в кафенето. Идваха направо от тренировка, загрепти, потни, гладни за сандвичи и бира. Кристъл веднага се зае с тях. Пък и ако продължавах да говоря за момиче, което уж съм познавал съвсем бегло преди години, Кристъл можеше да заподозре нещо и да млъкне. Инстинктът ми подсказва, че нямаше да си падне по мен, ако знаеше, че съм ченге.

— Не си ченге.

— Точно така, нали това казвам.

— Ами старецът? Онзи Гюс. Той знаеше ли още нещо?

— Той се заприказва за доброто старо време на родеото с един, който изглеждаше досущ като него. Не можех да го прекъсна и да го засипя с още въпроси.

— Може би не си искал да чуеш отговорите.

— Какво означава това?

— Нищо.

Сега бе ред на Уик да брой наум до десет. През последните два дни Орън все подхвърляше такива коментари и очакваше той да се хване на въдицата. Разбираше какво точно цели приятелят му с тях и отказваше да налапа кукичката. Орън искаше да разбере дали е

привлечен от Рени Нютън, независимо от евентуалната ѝ роля в убийството. Това не бе тема, която Уик искаше да обсъжда, нито да анализира сам за себе си.

— Опитвах да науча нещо повече, Орън. Пообиколих Далтън с колата да видя нещо, но от това нямаше полза. Веднага щом се прибера, ще вляза в интернет и ще видя какво ще открия, но не си нося лаптопа тук, така че...

— Ясно, ясно — прекъсна го бившият му партньор. — Направил си всичко възможно.

— Благодаря.

След дълго мълчание Орън попита:

— Е, какво мислиш?

— За кое?

— За нея, Уик. По дяволите! За кого говорим през цялото време?

— По дяволите! Не знам какво да мисля. Трябва да разберем какво точно е представлявало убийството.

— Освен че е имало мъртвец.

Търпението на Уик беше на предела си, но той успя да задържи гласа си равен.

— Докато не научим фактите, не трябва да прибързваме със заключенията.

— Тя е отнела нечий живот — Орън го произнесе така, сякаш това му беше достатъчно, и може би наистина беше. Той имаше непоклатими критерии за добро и лошо и не обръщаше особено внимание на смекчаващите вината обстоятелства.

— Тя спаси два живота тази сутрин — каза Уик тихо.

— Опитваш се да ме накараш да се почувствам зле ли?

— Не, просто мисля, че нещата може да са много по-сложни. Би трябвало поне да проявим съмнение, нали?

Мълчанието стана не по-малко напрегнато от изморените мускули на тила на Уик. Беше прекарал двайсет и четири часа без сън, като пет от тях бе шофирал, и умората започваше да го побеждава.

— Виж, Орън, трябва да дремна малко, преди да поема дежурството довечера. Можеш ли да ме заместиш първите два часа?

— Ако ми направиш една услуга преди това.

— Каква?

— Намираш се на междущатската магистрала, нали? Номер двайсет? На запад от Форт Уърт?

— Да, малко преди Уедърфорд.

— Добре. Тъкмо няма да се връщаш.

— И къде отивам?

Рени сръга хълбоците на коня и той покорно ускори ход. Беше го купила като младо жребче преди три години и бе прекарала безброй часове да го обучава как да откликва и на най-слабото подръпване на юздата, присвиване на мускула на крака или сръгване с пети. От петте коня в конюшнията ѝ този навярно ѝ беше любимец, защото бе най-интелигентен и с най-добри реакции. Когато яздеше без седло, като днес, двамата се движеха буквално като едно цяло дори и без да използва юздите. Получаваше се без никакви усилия, а този следобед тя имаше нужда точно от това.

Спешната спленектомия в ранните часове на деня бе доста трудна. Нараняването беше тежко и бе довело далака до състояние на сурово кюфте. Буквално се разпадаше в ръцете ѝ, докато се опитваше да го отстрани. Но тя успя да се справи и се погрижи за другите вътрешни наранявания на пациента. Тъй като раната в главата му не би причинила трайни увреждания, той щеше да оживее и да се възстанови. Силно разстроената му съпруга и родителите му се разплакаха от благодарност, че е спасила живота му. Операцията на руптурирал апандисит, която последва, бе лесна в сравнение с предходната, но ѝ бе също толкова приятно да съобщи добрата новина на разтревожения съпруг на пациентката.

В пощенската си кутия в болницата откри писмо от борда на директорите с предложението, което ѝ бяха отправили в началото на седмицата. Подчертаваха надеждата си тя да приеме поста шеф на хирургията. Беше получила и бележка от Мирна Хауъл с благодарности за цветята, изпратени от Рени за погребението на Лий, която завършваше с настояване да приеме поста, освободен след смъртта на съпруга ѝ. „Лий би се радвал“, добавяше вдовицата.

Но тя още се колебаеше какво решение да вземе. Писмото от борда и бележката на Мирна стопиха резервите ѝ, че така извлича

изгода от преждевременната смърт на Лий, но все още не можеше да пренебрегне подозренията на детектив Уесли.

Тази сутрин се бе справила добре с работата си и удължила живота на хора, които без операция навярно биха умрели. Би трябвало да се чувства доволна и да се наслади на неделния следобед, като за няколко часа се освободи от тежките отговорности и сериозни решения.

Но откри, че не е в състояние да се отпусне заради обаждането на Лозада предната нощ. Натрапването му в живота ѝ разстройваше чувството ѝ за ред и влияеше на решенията относно кариерата ѝ. Как би могла да приеме предложението на борда, като знаеше, че ако го направи детектив Уесли ще продължи да я разследва още по-настъргено? Ами ако детективът откриеше, че Лозада ѝ са обаждат...

Дяволите да го вземат! От него я побиваха тръпки, кожата ѝ настръхваше. Никога не я бе докосвал, но гласът му имаше някакво особено качество — сякаш успяваше да я докосне — и я караше да се чувства като че ли я гали с всяка дума, която изговаря.

Защо, за бога, бе избрал точно нея за обект на чувствата си? Тя определено не го бе насърчила нито с поглед, нито с дума или постъпка. Точно обратното. Обикновено надменността ѝ прогонваше дори най-настоятелните ухажори. В болницата и в кръговете, в които се движеше, репутацията ѝ бе на студена и дистанцирана. Отблъснати мъже — и женени, и свободни, говореха за нея с неодобрителни, често груби определения. Тя приемаше зловните клюки като цена, която трябва да плати, за да бъде оставена на мира.

Но Лозада беше различен. Не беше толкова лесно да го отблъсне.

Тази мисъл я ядоса и тя отново сръга хълбоците на коня и той премина в галоп. Препусна, сякаш само бе чакал да получи нейната команда. Сега, след като му бе дала разрешение, той приведе силните си мускули в действие, за което всъщност бяха създадени.

Тропотът от копитата му отекваше по сухата земя сред облак прах. Винаги бягаше сърцато, но този следобед сякаш галопираше още по-решително от обикновено. Пръстите ѝ се заровиха в гривата му. Горещият вятър опари бузите ѝ и отнесе шапката ѝ. Нямаше значение.

Язденето на препускащ с всички сили кон бе единственото време, когато се чувстваше напълно свободна. За малко можеше да се откъсне от лошите спомени, които никога не я оставяха.

С ъгълчето на окото си забеляза някакво движение, обърна глава и видя непознат пикап по пътя край телената ограда. Шофьорът се движеше успоредно с нея. Сега Рени разбра желанието на коня да галопира по-бързо от обикновено. Сравняваше собствената си скорост и издръжливост с тази на колата.

Никога преди не бе препускала толкова бързо с този кон. Може би е трябвало. Може би той се чувстваше измамен. Може би искаше да се докаже. Може би и тя трябваше да се докаже пред него.

— Добре, момчето ми. Заслужи си го.

Наведе се ниско към врата му и го притисна с колене. Веднага усети изблика на подновена енергия. Конят изпревари пикапа. Колата ускори. Конят се амбицира и настигна пикапа.

Рени се засмя на глас. Това бе неговото състезание. Тя просто седеше здраво на гърба му. Боже, колко хубаво ѝ беше!

Препускаха в галоп поне три минути на едно ниво с пикапа. Рени видя къщата и обора в далечината. След шейсет секунди щеше да е при оградата. Трябваше още сега да започне постепенно да забавя коня, за да успее да го спре напълно, да слезе от него и да отвори портата.

Но не искаше да се предаде. Телефонното обаждане на Лозада я бе накарало да се чувства изплашена и уязвима. Трябваше да докаже, че не се страхува от никого, че нищо не може да я уязви. Никога, никога вече.

Пък и как да лиши коня от победата му, след като той така се стараяше да я извоюва.

— Готов ли си? — той сякаш разбра. Засили се още, не много, но тя го усети в мускулите на краката си. — Добре тогава. Да го направим.

Сърцето ѝ биеше в ритъм на препускащите копита. Усещането за опасност я опияняваше. Стисна още по-силно грубата козина на гривата му. Усети, че пикапът започва да изостава, но това не разсея нито нея, нито коня. Вече бяха спечелили, но трябваше да продължат.

— Хайде сега!

Тя се наведе към него и той излетя във въздуха. Скочи поне метър над оградата и се приземи твърдо, но грациозно от другата ѝ страна. Рени отново се засмя на глас.

В този момент чу някакъв трясък и дръпна силно гривата на коня, за да го накара бързо да се извърне. Пикапът бе спрял точно пред портата. Беше обвит от гъст облак прах.

Когато прахът започна да се разнася, Рени разбра, че шофьорът не е предвидил чакъла на пътя. Навярно бе натиснал спирачката прекалено силно. Задницата на пикапа се беше завъртяла и се бе блъснала в металния кол на оградата. Колът стоеше невредим. Пораженията върху пикапа още не бяха ясни. Но Рени се тревожеше най-вече за шофьора.

Тя скочи от коня и хукна към портата.

— Добре ли сте? — портата беше на релса. Бутна я да се отвори и се втурна към вратата на шофьора. — Господине?

Главата му лежеше на кормилото и в първия момент Рени помисли, че се е ударил и е изпаднал в безсъзнание. Но когато докосна рамото му през отворения прозорец, той изстена и бавно надигна глава. Избута каубойската си шапка и свали слънчевите си очила.

— Зле се отразявате на моето его, доктор Нютън.

Тя буквално подскочи от изненада. Това бе мъжът от сватбата.

— Какво правите тук?

— Губя състезания — той кимна към коня. — Страхотен кон — после я погледна. — И страхотна ездачка. Загубихте си шапката по пътя.

— Не мога да повярвам! — възкликна сърдито тя. — Как се озовахте тук?

— По междущатската номер двайсет, после на север по „Фарм“ до „Маркет Роуд“ — хвърли му убийствен поглед. — Добре де, разпитах и така ви открих.

— Разпитвали сте?

— В болницата. Не мога да повярвам, че яздехте това чудо без седло. Винаги ли го правите? Не е ли опасно?

— Не толкова опасно, колкото да бъда преследвана от напълно непознат. Никой в болницата не би дал лична информация за мен.

Той разкопча предпазния колан, отвори вратата и слезе.

— Не съм напълно непознат, но иначе сте права. Излъгах. Открих информацията в интернет. Вие сте собственичка на това място. Има документи. Платен данък върху собствеността и така нататък. Обадох се в болницата и когато ми казаха, че днес не сте дежурна,

реших, че може да ви открия тук — сви рамене. — Пък и имах нужда от една неделна разходка.

Докато говореше, той заобиколи пикапа, за да огледа щетите по задницата. Коленичи и огледа вертикалната вдлъбнатина на бронята. Беше дълга около двацет сантиметра и дълбока около сантиметър и боята беше одраскана. Нямаше други видими щети по пикапа. Прокара пръст по огънатото място, после изтупа ръцете си от праха и се изправи.

— Би трябвало да успеят да я изчукат.

— Господин...

— Уик.

— Показах ви...

— Пътя.

— Тогава защо сте тук?

— Нямам какво да губя.

— Време. Губите си времето. Така че нека ви спестя част от него, господин Тредгил — веждите му се надигнаха. Очевидно бе впечатлен, че си спомни името му, но и тя самата се учуди на това. — Не съм свободна за... — когато се поколеба, той се наведе напред в очакване. — Нищо — каза му. — Среща. Или... Каквото и да сте намислили, не ме интересува.

— Омъжена ли сте?

— Не.

— Сгодена?

— Не съм нищо и не искам да бъда.

— Хм. Обичайно ли реагирате с такова отвращение, или не харесвате точно мен?

— Харесва ми да не допускам никого до себе си.

— Ей! — той разпери ръце. — Аз мога да пазя тайна. Опитайте. Кажете ми една тайна и ще видите, че ще я отнеса в гроба си.

— Нямам тайни.

— Тогава аз ще ви кажа някоя от моите. Имам някои доста интересни — единият от предните му зъби беше леко изкривен и това подсилваше закачливостта на усмивката му, която той вероятно смяташе за обезоръжаваща.

— Довиждане, господин Тредгил — тя му обърна гръб и тръгна към портата. След като мина през нея я затвори решително и металът

издрънча.

— Чакайте. Само секунда.

Бе симпатичен и чаровен и го знаеше. Беше й се налагало да си има работа с този тип мъже и преди. Самоуверени и арогантни, те вярваха, че никоя жена не може да им устои.

— Моля ви, доктор Нютън.

Не бе чак толкова ядосана, колкото се престори, или колкото би трябвало да бъде. Въпреки решимостта си да не се обръща, тя го направи.

— Какво?

— Искях да се извиня за това, което ви казах на раздяла онази вечер.

— Дори не го помня — излъга.

— За моята уста и за мръсните сънища? Това бе много грубо.

Това не бе нагло и арогантно, а обезоръжаващата усмивка бе изчезнала. Поне привидно изглеждаше искрен. Освен това, ако повдигнеш въпрос за казаното от него, той можеше да реши, че я е засегнало. Малко. Но тя не можеше да му позволи да узнае това.

— Приемам извинението ви.

— Беше... ами както и да го наречете... неуместно.

— Може би и аз реагирах прекалено бурно на това, че дадохте бакшиша вместо мен.

Той бавно се доближи до портата.

— Може би трябва да си дадем още един шанс.

— Не мисля.

— Какво толкова може да стане?

Тя извърна глава и погледна с присвити очи в далечината. За всеки друг подобно решение не би изглеждало монументално. За нея бе равносилно на това да скочи от билото на планината с ненадежден делтапланер.

Когато отново го погледна, той се взираше право в нея. И въпреки че закачливите искрици ги нямаше в очите му, те все още я изнервяха.

Какво толкова може да стане? Може би нищо или просто всичко. Във всеки случай не си струваше риска. Което засили още повече изненадата й, когато се чу да казва:

— На площада има сладоледен салон.

— В Уедърфорд?

— Мислех да спра там на връщане, след като свърша с работата си тук. Може да ме изчакате там.

— Ще ви помогна с работата.

— Свикнала съм да я върша сама.

— Сигурен съм — каза той сериозно. После се обърна и хукна да бяга надолу по пътя.

— Къде отивате?

Той извика през рамо:

— Да ви донеса шапката.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Отне ѝ час и половина да довърши работата си в конюшнията. Първо разходи коня в двора, за да се успокои, после го прибра в обора. Селската външност на постройката се оказа измамна. Уик не знаеше много за конюшните, но тази изглеждаше изключително модерна.

— Имам първокласни коне — каза тя в отговор на комплимента. — Заслужават първокласен дом.

Той не разбираше особено от коне, но не бе необходимо да е познавач, за да прецени, че това бяха впечатляващи животни. Бавно и методично Рени среса коня, който бе яздил, като през цялото време му говореше галовно. Уик стоеше до нея, докато тя се занимаваше с гривата на животното.

— Сякаш разбира какво му казваш.

Тя се обиди.

— Как да не разбира!

— Не знаех, че конете имат езикови умения.

— Моите имат — в очите ѝ грееше обич и гордост, когато погали гладката козина на коня. — Поне с мен.

— Това навярно се дължи на твоите таланти, не на коня.

Тя се обърна да му отговори, но очевидно почувства, че двамата стоят твърде близо един до друг. Пъхна се под главата на коня и мина от другата му страна. Уик невъзмутимо я последва.

— Това говорещо английски чудо има ли си име?

— Бийд.

— Необичайно. Означава ли нещо?

— Харесва ми как звучи.

— Май не си падаш по дългите обяснения.

— Не — тя го погледна и се засмя. — Задаваш много въпроси.

— Любопитен съм по природа. Често ли препускаш така с Бийд?

— Само когато го предизвиква някой пикап.

Тя се отдалечи, но погледна към Уик през рамо и това бе най-близкото до флирт действие, на което бе способна. Или пък бе съвсем

сериозна и само приличаше на флирт заради тесните ѝ дънки и дългата руса плитка, която се спускаше на гърба ѝ изпод каубойската шапка, за която той бе пробягал повече от километър. А може би на него му изглеждаше като флирт, защото искаше да е така.

След като напълни всички кофи с храна и се сбогува лично с всеки от конете, тя го поведе от обора към къщата. Извини се и влезе вътре.

— Ти може да се полюееш на люлката на верандата.

— Точно това възнамерявах да направя — вместо да се засегне, че не е поканен вътре, той седна на люлката и се отблъсна с крака. — Не бързай.

— Ако се появи Тоби, кажи му, че ей сега ще изляза.

— Тоби?

Но тя бе изчезнала вътре и Тоби остана мистериозна личност, докато няколко минути по-късно не се появи един мъж в доста раздрънкан малък камион. Той слезе от кабината, спря на място и огледа Уик, после се изкачи по стъпалата на верандата. Уик нямаше да се изненада, ако бе чул звън на шпори.

Мъжът бе висок и с мускулести гърди. Сива къдрава коса се подаваше изпод потната каубойска шапка. Когато свали слънчевите си очила, дълбоко разположените му очи напомниха на Уик за шерифите в класическите уестърни. Овладея хрумването си да му каже „Здрасти, шерифе!“. Някак усети, че Тоби не би оценил хумора му.

— Къде е Рени?

Никакъв поздрав.

— Вътре. Ако си Тоби, тя каза да изчакаш, ей сега ще излезе.

Мъжът седна на парапета на верандата, вдигна огромния си ботуш — без шпори — на коляното на другия крак, скръсти ръце на гърдите и съвсем безцеремонно продължи да зяпа Уик.

— Хубав ден — опита да завърже разговор Уик.

— Щом казваш.

Добре, Тоби го мразеше от пръв поглед. Защо? След продължително мълчание, което бе нарушавано само от скърцащата верига на люлката, възрастният мъж попита:

— Наоколо ли живееш?

— Във Форт Уърт.

Мъжът изсумтя, сякаш Уик бе отвърнал, че живее в Содом, от другата страна на Гомор.

— Здравей, Тоби — Рени излезе от къщата и се доближи до тях.

Тоби се изправи и свали със замах шапката си.

— Рени.

— Как си?

— Добре. Имаш ли забележки?

— Питаш ме това всеки път, когато дойда, и отговорът винаги е един и същ. Всичко е идеално — заради начина, по който му се усмихна, някой по-ревнив мъж би станал убиец. Уик не посмя да определи искрата, която пламна в него. — Запозна ли се с господин Тредгил?

— Не сме стигнали чак дотам — Уик се изправи, протегна ръка и каза пълното си име.

— Тоби Робинс — ръкува се с Уик с видима неохота.

Ръката му бе по-груба даже от ръката на Гюс. Дланта му бе осеяна с мазоли.

— Тоби притежава съседното ранчо — обясни Рени. — Грижи се за конете ми вместо мен. Понякога минава седмица и повече между идванията ми.

— Значи е хубаво, че имаш такъв съсед.

Тоби не обърна внимание на Уик и каза на Рени:

— Ветеринарят идва тази седмица и прегледа внимателно всички. Не откри никакви проблеми.

— И аз не бях забелязала, но исках да бъда сигурна. Благодаря ти, че уреди посещенията му. По пощата ли ще изпрати сметката?

— Не, остави я при мен — той извади един плик от джоба на ризата си и ѝ го подаде.

— Благодаря. Ще я платя още утре — тя пхна плика в чантата си. — Има ли нови следи от риса?

— Не, откакто уби онова теле преди няколко седмици. Да се надяваме, че сме го подплашили. Мисля, че един от изстрелите ми може да го е ранил. Може би е изпъзлял в дупката си и е умрял или се е преместил на по-безопасна територия.

Уик не би повярвал, че този мъж е способен да се усмихва, но той го направи и Рени отвърна на усмивката му.

— Надявам се, че си прав.

— Доста голям беше — продължи Тоби. — По-голям не съм виждал, но май няма да се мярка повече.

— Добре — каза Рени. — Тъкмо тръгвахме.

— Няма да ви задържам. Заклучи ли къщата?

— Да, заключих на излизане.

Тоби ѝ направи знак да мине пред него и тримата слязоха по стъпалата.

— Някакви специални поръчки за тази седмица? — попита я.

— Не се сещам за нищо, освен обичайното. Ще ти се обадя, ако трябва. Просто се грижи добре за конете.

— Не се съмнявай.

— Предай поздрави на Корин.

— Непременно — той докосна шапката си, хвърли на Уик един поглед, от който топките му се свиха, после си сложи слънчевите очила, качи се в камиона си и потегли.

Рени хвърли тъжен поглед към къщата и обора, после съобщи:

— Готова съм.

Сладоледеният салон бе препълнен в горещия неделен следобед. Когато една от малките масички от ковано желязо се освободи, Рени я запази за тях, докато Уик изчака на опашката, за да поръча мелби за двамата. Докато ги носеше към масата, си мислеше, че след банановия пудинг на Кристъл и тази глезотия вероятно ще напълнее с два-три килограма само за ден.

След като напреднаха доста със сладоледите, Рени попита:

— Имаш пристъпи на паника ли?

Зададен най-неочаквано, този въпрос го озадачи напълно.

— Моля?

Тя бързо сви рамене:

— Забелязах гумената лента на китката ти. Снощи също я носеше.

— О, това ли. Тя е просто, хм, ами стар навик. Не помня кога започнах да я нося и защо.

Тя кимна, но го изучаваше с поглед.

— Понякога съветват хората, които страдат от пристъпи на остра тревожност, да носят гумена лента около китката. Смята се, че тя

спира фалшивия сигнал за смъртна опасност, който се изпраща към мозъка. Прогонва паниката.

— Хм. Не го знаех.

Доядоха сладоледа си мълчаливо. Когато тя свърши, издърпа салфетка от кутията на масата и попи устните си. Ако човек можеше да си пожелава сънища, Уик би пожелал мръсни сънища, свързани с устата ѝ, и с нетърпение би ги очаквал.

— Как ти хрумна, че може да притежавам имот из града? — попита тя.

— Снощи, докато те изпращах до колата, видях седло на задната седалка.

— Може да членувам в някой клуб за езда.

— Може и да си канадски лесничей, но не ми се вярва.

— Много си умен.

— Благодаря. Но вероятно не съм толкова умен, за колкото се мисля.

— Това щеше да бъде следващата ми реплика.

Усмивката напълно преобразяваше лицето ѝ. За нещастие тя не се усмихваше често. Цял следобед Уик търсеше следи от наперената ездачка в родео, която е спяла с всеки срещнат и е разтуптявала сърцата на всички мъже в Далтън. Не откри нито една. Освен дрехите. В дънките задникът ѝ изглеждаше доста апетитен, но това бе единственото у нея, което можеше да бъде определено по този начин.

„Какво се бе случило с дивото безразсъдно момиче? — чудеше се той. — И коя бе тази силно резервирана жена, която бе заела мястото му?“ Интересно му бе какво е предизвикало тази драматична трансформация. Рени бе загадка, която искаше да разреши, независимо дали тя бе клиентка на Лозада или не.

Озадаченият му поглед навярно я бе смутил, защото неочаквано обяви:

— Трябва да тръгвам.

— Защо?

— Имам работа.

Това каза. Изражението ѝ обаче казваше: *Не ти влиза в работата.*

Той се опита да я заговори, за да я спре поне за момент.

— Колко акра притежаваш?

— Двеста и дваайсет.

— Браво. Хубаво място, където човек да избяга от грижите.

— Ти с какво се занимаваш, Уик?

Е, сам си го натресе. Тя още седеше на стола, бе му задала въпрос за него и най-после го бе нарекла с малкото му име.

— Компютърен софтуер.

— Продажби?

— И създаване.

— Хмм.

— Какво?

— Просто реакция.

— Каква? — настоя той.

— Не мога да си те представя вързан на бюро по цял ден да се занимаваш със софтуер.

— Много проникателно. Работата ми е ужасно скучна.

— Тогава защо не се заемеш с нещо друго?

— В момента търся. Може да се каже, че още не съм открил своята ниша.

— Не знаеш какъв искаш да станеш като пораснеш ли?

Той се засмя.

— Нещо такова — избута празната си чиния настрани и опря лакти на масата. — Изглеждаше тъжна, когато си тръгваше днес. Сигурно много ти харесва да бъдеш в ранчото.

— Много. Обожавам тази къща.

От това, което бе видял, можеше да разбере защо. Къщата й във Форт Уърт бе приятна, но тази му бе харесала повече. Бе типична двуетажна къща в ранчо от камък и кедър, с дълбока веранда по цялата й дължина. Непретенциозна, но класическа. И доста голяма за сам човек.

Всъщност дали е обитавана само от един човек? Може би Тоби се грижеше не само за конете. Уик бе предположил, че споменатата Корин е госпожа Робинс, но бе възможно тя да е възрастна леля или някой териер.

— Отдавна ли познаваш Тоби и Корин?

— Да.

— Имат ли деца?

— Три. Току-що им се роди пето внуче.

Браво. Те бяха двойка и бе доста съмнително дядо Тоби да преспива при Рени.

— Не те ли е страх, когато си там съвсем сама?

— Защо да ме е страх?

Той вдигна рамене:

— Сама жена. Отдалечено място.

Тя бързо преметна чантата си на рамо и стана от стола.

— Хората чакат за маса. Пък и е време да се прибирам във Форт Уърт. Благодаря за сладоледа.

Рени тръгна към изхода. Уик едва не премаза едно четиричленно семейство, докато търчеше след нея. Когато стигна до джипа ѝ, тя вече се наместваше на седалката.

— Хей, чакай малко. Какво толкова казах?

— Нищо.

— Тогава защо се разделихме така внезапно?

— Трябва да се връщам, това е всичко.

— Рени, и олимпийските спринтьори не се движат толкова бързо. Какво не е наред?

Тя пхна ключа, за да запали двигателя, после се обърна към него с блеснали от гняв очи:

— Твоят намек, че се нуждая от защита.

— Не съм намекивал подобно нещо.

— Да не би да се надяваше да те поканя да дойдеш ме пазиш?

— Просто водех разговор. Ти откри несъществуващ подтекст в един невинен въпрос — двамата започнаха да дърпат вратата в противоположни посоки. — Виж какво, ако ще си говорим за страх, да поговорим за моя.

— Твоя?!

— Да. Ти ужасно ме плашиш — тя спря да дърпа вратата и го погледна в очакване на обяснението. — По-богата си от мен, по-умна си от мен — той сведе поглед към дръжката на вратата. — Силна си почти колкото мен и се страхувам, че вероятно можеш да ме надбягаш — тя сведе глава, но той зърна сподавената ѝ усмивка. Реши да се възползва от преднината си. — Вечеряй с мен, Рени.

— Защо?

— Ами, първо, веднага щом стомахът ми се справи с този сладолед, ще бъда ужасно изгладнял.

— Сладоледът всъщност беше моята вечеря.

— Добре, не е нужно да ядем. Може да идем на кино. Да се разходим. Каквото и да е. Просто искам да прекарам известно време с теб.

Тя завъртя ключа и запали двигателя.

— Довиждане, Уик.

— Чакай минута — той добави нежно: — Моля те — което отново я спря да затвори вратата. — Защо винаги бягаш от мен?

— Казах ти. Не...

— Знам, знам, не си свободна. Виждаш ли се с някого?

— Да.

„Само да не е Лозада“ — помисли си Уик.

— С пациентите си — каза тя. — Виждам се с пациентите си.

— И вечеряш с тях всяка вечер? — отправи ѝ най-добрата си „усмивка на тъжното кученце“, но не заслужи дори една от нейните полуусмивки.

Тя извърна глава и се взира в предното стъкло няколко дълги минути.

— Ти си много приятна компания, Уик.

— Благодаря. Но...

— Но нещата трябваше да си останат такива, каквито ги оставихме снощи.

— Тоест до никъде.

— Правилно.

— Но на мен това не ми стига.

— Ще се наложи. Опитах се да ти го изясня още вчера. Казвам ти го отново. Не мога, няма да те видя повече. Няма смисъл — като се обърна отново към него, добави: — И няма да променя решението си.

Дълго се взира в очите ѝ. Накрая протегна ръка към лицето ѝ.

Тя прошепна:

— Недей.

Но той не я докосна. Вдигна един кичур коса от бузата ѝ и го пъхна под шапката. Пръстите му се задържаха там, точно над ухото ѝ, няколко секунди, после дръпна ръката си. Каза тихо:

— Ще карам след теб до вас, за да съм сигурен, че си се прибрала без произшествия.

— Не искам да го правиш.

— Вече знам къде живееш.

— Няма да те поканя да влезеш, Уик.

— Ще карам след теб до дома ти.

Дръпна се назад и затвори вратата на колата. Тя подкара, без дори да му махне. Независимо от това, той спази обещанието си. Следва я по целия път до дома ѝ и когато тя вкара колата в гаража, наду клаксона два пъти за довиждане.

Рени се обади в болницата, за да разбере как са оперираните ѝ болни, и ѝ казаха, че според дежурните лекари всичко е наред. Състоянието на пациента със спленектомията се бе променило от задоволително към добро. Възстановяваше се.

След обаждането тя официално не бе дежурна до следващата сутрин. Десет минути по-късно вече лежеше в горещата вана. Дишаше дълбоко и се стараеше да се отпусне, но когато затвореше очи, виждаше образа на Уик Тредгил и се усмихваше, въпреки че не искаше. Беше невъзможно да не го хареса. Харесваше го повече, отколкото бе харесвала някого от много дълго време.

Точно затова вече нямаше да се вижда с него.

Способността ѝ да обича бе изчезнала завинаги. Бе умряла заедно с Реймънд Колиър в онзи ужасен следобед в кабинета на баща ѝ. Тя бе убила тази част от себе си също така неоспоримо, както бе убит Реймънд.

Всъщност беше ли умряла? Може би просто беше успешно потисната.

Отказваше си човешките копнежи толкова категорично и от толкова време, че бе убедена, че тези копнежи вече не съществуват у нея. Това, което бе естествено за повечето жени, за нея не важеше. Тя не се нуждаеше от любов и романтика. Не се нуждаеше от никого и от нищо в живота си, освен от работата. Желаше само да работи и работата я удовлетворяваше. Това бе нейната мантра, нейният химн.

Но той започваше да звучи фалшиво.

Решението ѝ никога да не се омъжи и да няма семейство ѝ изглеждаше смело, когато бе на двайсет. Сега се чудеше. Беше ли наказала само себе си, когато взе това решение? С течение на годините

линията между независимостта и самотата бе станала толкова недоловима, че сега нямаше почти никаква разлика между двете.

Този човек, този дългуч Уик Тредгил с дългите крака и непокорната руса коса бе събудил копнежи, които тя отдавна смяташе за мъртви. Не пожела да му каже довиждане тази вечер. Харесваше компанията му, но имаше чувството, че той я възприема по определен начин.

Сигурно целувките му бяха също толкова въздействащи, колкото усмивките му. Не че би му позволила да я целуне. Но би било хубаво, когато отмести онзи кичур коса от бузата ѝ, да бе завъртял главата ѝ съвсем леко, така че лицето ѝ да се докосне до дланта му. Само за момент. Само за...

Телефонът иззвъня.

Тя седна и мехурчетата пяна по повърхността на водата се раздвижиха. Може би беше Уик. Бе достатъчно арогантен, достатъчно настоятелен, за да опита отново.

Но можеше да е и Лозада.

Телефонът не бе изписал отсрещния номер. Поколеба се, после прочисти гърлото си и вдигна.

— Рени, добре ли си?

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

За Лозада бе изключително вълнуващо да долови звука от лекото ѝ, ускорено дишане. Само секс или страх можеха да накарат една жена да диша така. Би харесал и двете у Рени.

— Защо ми се обаждаш отново, след като изрично ти казах да не го правиш?

— Тревожа се за теб, Рени — каза той. — Обаждам се да се уверя, че си добре.

— Защо да не съм добре?

— Заради компанията, в която те виждам напоследък.

Той не повярва на очите си, когато я видя да се прибира, следвана от Тредгил в неговия пикап. Можеше да оправдае срещата им на сватбата като странно съвпадение. Но в два последователни дни? От километър миришеше на някаква полицейска тактика.

Тредгил натисна два пъти кратко клаксона, после изчезна с колата си. Единствената причина този кучи син да бъде още жив бе, че не влезе в къщата с нея. Но къде бяха ходили? Колко време бяха прекарвали заедно? Час. Цял ден? Какво бяха правили?

Лозада обмисли няколко начина да убие Уик Тредгил. Кое щеше да му причини по-голяма болка? Искаше смъртта на Тредгил да бъде болезнена, да, но да излиза извън границите на обикновената болка. Искаше смъртта му да бъде и позорна. Не искаше да превърне Уик Тредгил в мъченик или мъртъв герой.

Не можеше да повтори това, което бе направил с брат му Джо. Нямаше да бъде оригинално, а Лозада бе известен с творческия си подход. Щеше да измисли нещо уникално, нещо специално. Може би щеше да включи един от скорпионите си. Страхът на жертвата сам по себе си щеше да бъде достатъчно оригинален.

Както и да го направеше, убийството на Уик Тредгил щеше да бъде неговият шедьовър, връх в кариерата му. Не трябваше да бърза, за да го обмисли внимателно.

Разбира се, ако Уик бе влязъл в къщата ѝ, щеше да бъде принуден да действа незабавно и да убие и двамата. Тредгил — защото бе навлязъл в неговата територия, а Рени — за това, че не му бе върна.

После му хрумна, че е възможно тя да е съвсем невинна. Ами ако дори не подозираше, че онзи е ченге? Възможно бе Тредгил да я използва с надеждата да се добере до него. Това му се искаше да вярва. За да се увери, реши да ѝ се обади по телефона.

— Не знам за какво говорите, господин Лозада — каза тя. — Пък и не ме интересува.

— Не одобрявам приятелите ти.

— Изобщо не ме е грижа какво одобрявате и какво не одобрявате. За последен път ви казвам: „Оставете ме на мира!“.

— Не ми харесва да те виждам в компанията на ченгетата.

Мълчанието ѝ бе толкова внезапно и пълно, че навярно бе признак за изненада.

— Особено не ми харесва да прекарваш времето си с Уик Тредгил. Той е неудачник, Рени. Не те заслужава. Не ни заслужава.

Няколко секунди изминаха в мълчание. Когато заговори, гласът ѝ бе изтънял.

— Уик?... Той е...

Лозада се усмихна широко. Беше прав. Тя не знаеше.

— Горкичката. Мислех, че знаеш.

— Какво стана после?

— Казах ви. Поне десет пъти — Уик потърка очите си. Пареха от това, че не бе спал.

— Кажи ни пак.

— След като излязохме от обора, тя влезе в къщата. Не ме покани вътре.

— Мислиш ли, че вътре е имало някои друг?

— Не видях никого. Нямахте други коли. Няма причина да смятам, че вътре е имало някого, но не мога да се закълна. Ясно?

— Защо не те покани да влезеш?

— Водена от здравия си разум, предполагам. Беше ме виждала само веднъж преди. За кратко. После се появявам в ранчото ѝ в

провинцията с някакво неубедително обяснение как съм я открил. Ако бях жена, бих постъпил по същия начин.

— Добър довод. Продължавай.

— Аз имам въпрос — обади се Тигпен. — Забеляза ли някакво оръжие в ранчото?

Уик щракна с пръсти.

— Сега, като го споменаващ, се сещам, че тя прибра едно узи в джоба на дънките си — Тигпен измърмори нещо обидно. Орън изгледа Уик осъдително и му направи знак да продължи. — Забравих до къде бях стигнал.

— Тя е влязла. Ти си останал отвън.

— Да. После се появи един възрастен човек, Тоби Робинс. Едър, грубоват — Уик разказа разговора между Рени и съседа ѝ. — Изглеждаше загрижен за нея и очевидно ме смяташе за подозрителен. Постоянно ме пронизваше със странен поглед.

— Ами ти си странен.

Не му бе лесно да пренебрегва забележките на Тигпен, но бе твърдо решен да не му обръща внимание. Беше се надявал, че когато пристигне, Тигпен вече ще си е тръгнал и ще разкаже историята само на Орън. Нямахше този късмет.

Освен това забеляза, че снимките на Рени, които бе свалил от стената и бе смачкал, сега бяха пригладени и закачени отново. Не направи никакъв коментар по този повод. Не искаше да доставя удоволствие на мърляча.

— От полицията ще платят ли щетите по пикапа ми? — попита, за да смени темата. — Разходите по ремонта няма да се покрият от застраховката ми. Ела да видиш.

Само с едно махване с ръка Орън отхвърли идеята да се занимава с това.

— Когато те пратих там, ти казах да поогледаш мястото. Не знаех, че ще се окаже, че си отишъл на среща.

Уик погледна към тавана.

— Явно имаме различни представи за това какво е среща. Не знаех, че ще я видя. Състезанието просто се случи и от там нещата се развиха. Аз действах по инерция. Не го правех за забавление.

„Лъжец, лъжец! Ще ти порасне носът.“ — помисли си Уик. Всъщност му бе много приятно да гледа как Рени се грижи за конете.

Каквато и да бе, каквото и да бе извършила, с когото и да бе замесена, що се отнасяше до тези животни, то бе взаимна любов. Времето, прекарано в грижи за конете, бе единственото, когато изглеждаше напълно щастлива и спокойна.

Нямаше нищо против земния мирис на конюшната. Самият мирис на конска плът би събудил някакъв спящ каубойски дух у всеки тексасец. Сламата бе свежа и ухаеше приятно. А да гледа Рени, която яздеше без седло, определено не бе мъчение. Но не смееше да сподели тези мисли.

Вместо това каза:

— Ресането на коне не влиза в представите ми за среща.

— Ходили сте да ядете сладолед.

— Да, в една сладкарница, където пускат кьнтри и всички са с червено-бели раирани ризи. Трудно може да се определи като романтична обстановка. И също не съвпада с идеята ми за среща.

— Не е среща, освен ако не ти пуснат.

— Тигпен! — Орън рязко се обърна към него. — Млъкни, чу ли?

Уик скочи на крака, стиснал юмруци.

— Поне на мен може да ми пуснат, Тигпен. Обаче как жена ти успява да открие оная ти работа изпод тая планина от тлъстини си остава загадка за мен. Ако изобщо има желание да търси, което много ме съмнява.

— За бога, и двамата престанете! — изръмжа Орън. — Имаме работа.

— Не и аз. Тръгвам си.

— Уик, чакай!

— На крак съм от часове, Орън. Изморен съм.

— Знам, че си изморен. Всички сме. Няма нужда да се заяждаш.

— Отдавна минах покрай заяждането. Не съм спал от... Даже не помня откога не съм спал. Отивам в мотела да спя и ще стана утре по това време. Чао.

— Бил е бизнес партньор на баща й.

Простото изречение накара Уик да се закове на място. Освен това го остави без сили. Той се отпусна на металния сгъваем стол, отметна глава назад и затвори очи. Макар че интуицията му подсказваше какъв е отговорът, все пак попита:

— Кой е бил бизнес партньор на баща й?

— Човекът, когото нашата докторка е пречукала.

Уик отново не обърна внимание на Тигпен, отвори очи и погледна Орън, който кимна сериозно.

— Прекарах няколко часа днес следобед в градската библиотека. Наложих се да ровя няколко години назад, докато открия историята, но се оказа, че е достигнала и до нашия вестник.

— По-пикантните истории винаги се разчуват — отбеляза Тигпен. — А тази определено е пикантна.

Орън му хвърли предупредителен поглед, после се обърна към Уик.

— Казвал се е Реймънд Колиър. Бил е прострелян и убит в кабинета на Ти Дан Нютън в дома му. На сцената присъствала шестнайсетгодишната Рени.

Шестнайсетгодишна? За бога!

— И?

— Какво „И“?

— Какви са подробностите?

— Оскъдни и разпокъсани. Поне в „Стар Телеграм“. Не мога да направя никакво проучване до утре. Не желяех се обаждам в участъка в Далтън, докато не говоря с някой от шефовете. Не искам да преминавам през всички стъпала и разрешения. Ако се разчуе, че тя е обект на разследване, може да изникнат проблеми — той се вгледа в Уик. — Предполагам, че не се е разговорила дотам, че ти разкаже нещо по въпроса.

Уик изчака няколко секунди, за да се увери, че Орън пита сериозно, и когато реши, че е така, се засмя.

— Да. Май го спомена, докато се чудеше дали да си поръча ягоди или сладолед или мелба — Орън се намръщи недоволено. Уик продължи изморено: — Не, не се разприказва и не е говорила за нищо, което се е случило, когато е била на шестнайсет.

— Спомена ли Лозада?

— Не, Тигпен, не спомена Лозада.

— А процеса? Това, че е била съдебен заседател?

— Не и не.

— Прекарал си няколко часа с нея. За какво си говорихте през това време?

— За приматите и за това, че някои все още еволюират. Всъщност дори споменахме твоето име.

— Уик! — срязва го Орън.

Уик избухна:

— Той е тъпак. Защо, за бога, би споменала Лозада?

— Защо просто не ни разкажеш за какво си говорихте?

— За конете й. За ранчото. За това колко й харесва там. За моята скучна работа в компания за компютърен софтуер. Нищо. Просто си бърбяхме. Незначителни работи. Такива, каквито хората си говорят, когато още се опознават.

— Но не е било среща — изсумтя Тигпен като куче. Май наистина бе.

Уик отново скоча от стола си.

— Няма да търпя тези глупости.

Орън го надвика:

— Просто се опитвам да науча впечатленията ти от заподозряната.

— Аха, искаш да разбереш какви са впечатленията ми? Ето първото — тя не е заподозряна. Мисля, че връзката й с Лозада е престанала в мига, когато съдията е обявил с чукчето края на процеса. А като говорим за Лозада, някой следи ли него?

— Мерцедесът му цял ден беше в гаража на сградата, където живее — съобщих Тигпен.

— Както и да е — каза Уик. — Да продължаваме това наблюдение на Рени Нютън е загуба на време. Глупаво и безполезно е. Тя не изглежда като убийца. Не се държи като човек, който току-що е пречукал колегата си. Направила ли е нещо поне малко подозрително? Не. Нищо. Абсолютно нищо. Ежедневието й изглежда съвсем обикновено, откакто започнахме наблюдението. Междувременно, докато ние седим тук и се чудим как да стоим будни, за да следим всичко, което прави, този, който наистина е убил доктор Хауъл, ни се смее, защото се е измъкнал безнаказано. Искаше да чуеш впечатленията ми. Това са.

— Ти искаш да пипнеш Лозада, колкото и аз. Не, повече от мен.

— Прав си, че искам — извика Уик. — Но тя няма нищо общо с Лозада.

— Не съм готов да се съглася с това.

— Това си е твой проблем — Уик грабна шапката си.

— Тръгваш ли си?

— Позна.

— Вкъщи?

— Пак позна.

— В Галвестън?

— Предай поздрави на Грейс и момичетата.

— Уик...

— Довиждане, Орън.

Той се обърна към стълбите и се закова на място. Рени стоеше на по-горното стъпало.

Орън и Тигпен я забелязаха в същия момент. Тигпен измърмори нещо, което Уик не чу заради бученето в ушите си. Орън, който обикновено стоеше гордо изпъчен, сведе глава като дете, спипано от майка си да чете мръсно списание. Задушната стая стана още по-клаустрофобична, застоялият въздух бе труден за дишане.

Очите ѝ се местеха от единия към другия и накрая спряха на Уик.

Той направи една крачка към нея.

— Рени...

— Лъжлив кучи син.

Той реши, че засега мълчанието е по-добрата защита. Освен това чувстваше, че заслужава гнева ѝ.

Тя прекоси стаята, вдигна бинокъла за нощно виждане и погледна по посока на къщата си. Уик забеляза как раменете ѝ леко се отпуснаха, но това трая само докато остави уреда на масата и се обърна към тях. Тогава забеляза снимките, които Тигпен бе закачил на стената, тези, на които тя бе в различни степени на разсъбличане.

Устните ѝ леко се разтвориха и лицето ѝ пребледня силно, но първоначалната ѝ реакция скоро бе заменена от справедливо възмущение.

— Кой от вас е с по-висок чин? Кой отговаря за това?

— Аз — отговори Орън. — Как разбрахте, че сме тук?

Той изгледа Уик подозрително.

Уик отвърна на погледа му с изражение, което казваше: „Знаеш, че не бих го направил.“

Рени забеляза размяната на погледи и каза:

— Уверявам ви, че господин Тредгил е измамник от класа. Можете много да се гордеете с него, детектив Уесли.

— Тогава как разбрах...

— Мой ред е да задавам въпросите — прекъсна го тя. — Какво обяснение имате за това, че наблюдавате къщата ми?

— Оставихте доста въпроси без отговор във връзка с убийството на доктор Хауъл.

— И очаквате да намерите отговорите на тези въпроси като ме шпионирате?

— Мислехме, че това е възможно, да.

— Намерихте ли ги?

— Не.

— Да не би да сте подслушвали и телефона ми?

— Не.

— Да сте ме шпионирали в болницата?

— До известна степен.

— Нахлули сте в личния ми живот по най-възмутителен начин. Вашите шефове ще бъдат посетени от адвокатата ми още утре сутрин.

— Моите шефове са одобрили това наблюдение, доктор Нютън.

— Това не е наблюдение. Това е воайорство. Това е... — тя хвърли отвратен поглед към снимките, после, твърде вбесена, за да продължи, тръгна към стълбите. — Адвокатът ми ще се свърже с вас.

Тя хукна надолу по стълбите.

— Е, работата замириса.

Уик не държеше да чуе коментара на Тигпен. Втурна се след нея по стълбите и я настигна на тротоара пред къщата. Стисна ръката ѝ над лакътя, за да я накара да спре.

— Рени.

— Пусни ме.

— Искам да ти обясня — тя се опита да издърпа ръката си, но той не я пусна. — Чуй ме, трябва да ти го кажа.

— Не ме интересува нищо, което имаш да кажеш.

— Моля те, Рени.

— Върви по дяволите!

— Не се гордея със станалото.

Тя престана да се бори и го погледна. Засмя се горчиво.

— Нима? А трябва, полицай Тредгил. Толкова убедително изиграхте ролята на красивия непознат. Но пък аз не съм била непознатата, нали така. Познавали сте ме от снимките на стената.

— Не те виня, че си ми ужасно ядосана.

— Не се ласкай — тя изтръгна ръката си от пръстите му. Очите ѝ блестяха яростно. — Не ме интересува достатъчно, за да съм ти ужасно ядосана. Не си достатъчно важен, за да ме ядосаш толкова. Просто предпочитам да не те бях срещала. И не искам да те виждам никога повече. Нито случайно, нито нарочно. Никога!

Уик не се опита да я задържи. Проследи я с поглед как хукна да бяга. Продължи да я гледа, докато не изчезна зад ъгъла.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Имаше желание да се напие.

За да осъществи тази неамбициозна задача, бе избрал един бар на площад „Сънданс“. Уик седеше в това популярно заведение на второто си, може би, уиски.

Не би избрал точно този бар, ако имаше възможност. Би предпочел някоя по-непретенциозна таверна, където питиетата са по-силни, музиката — по-тъжна, и клиентите — по-нещастни. Но това жизнерадостно заведение бе точно срещу „Тринити Тауър“, където живееше Лозада — шибаният милионер, станал такъв с наемни убийства.

Охолният живот на Рики Рой допринасяше допълнително за нещастieto на Уик, а тази вечер му се струваше съвсем подходящо и уместно да трупа едно нещастие върху друго. Поради близостта с луксозния апартамент на Лозада и общото му отвратително настроение смяташе, че ще му трябват още два-три бърбъна, преди да започне да се чувства малко по-добре.

— Ей, каубой, защо пиеш сам?

Младата жена, която се отпусна на високия стол до него на бара, имаше боядисана черна коса и червена тениска, на която с блестящи сребристи букви пишеше: „Заложил си задника, че са истински!“.

— Отсега ви предупреждавам, госпожице — тази вечер не съм добра компания. Затова и пия сам.

— Нека опитаме. Обзалагам се, че мога да понеса компанията ти.

Уик сви рамене и направи знак на бармана. Тя си поръча бърбън с лед, също като него. Благодарил му за питието.

— Аз съм Сали.

— Приятно ми е, Сали. Аз съм Уик.

— Е, защо си тъжен, Рик. Да не си се бил с половинката си?

Той не я поправи, че не се казва Рик.

— Беше словесен бой.

— Пфу! Гадост!

— На мен ли го разправяш?

— Свърши ли?

— Кавгата ли? Направих нещо глупаво. Излъгах, като премълчах нещо. Загубих доверието й. Нали разбираш.

— Мъжете често го правят — съгласи се тя с гласа на опита. — Но не разбирам защо.

— Природата на звяра.

— Сигурно, защото всички сте един дол дренки — тя отпи от чашата си и се опита да освежи атмосферата с една щедра усмивка. — Да сменим темата. С какво се занимаваш?

— Кога?

— Какво работиш, глупчо?

— А, това ли. Ти позна. Каубой съм.

— Наистина ли? Аз се шегувах. Ти си истински каубой?

— Ъхъ. Точно днес следобед работих в конюшната при конете. Носих им слама, ресах ги. Такива работи.

В мислите си сравняваше Рени, която с любов бе ресала конете, с жената, която се бе нахвърлила на триото в къщата. Доктор Нютън не само умело си служеше със скалпела, тя можеше да реже и с думи също толкова успешно.

Той прогони тези образи от главата си и на свой ред попита Сали с какво се занимава.

— Танцьорка съм на ориенталски танци — усмихна се закачливо и направи някакво движение, от което лъскавите букви потрепнаха.

Уик не се впечатли, но се престори на впечатлен. Нямахше нужда да разваля настроението на още някого.

— Леле! — тя се изкикоти поласкана. — Къде танцуваш?

Усмивката й помръкна.

— Ами всъщност още никъде. Ходя на прослушвания. В момента си намерих една временна работа. Там отсреща. Чистя апартаменти — тя кимна към високата сграда.

Инстинктите на Уик бяха по-силни от бърбъна. Вниманието му веднага се изостри. Като се опита да скрие внезапното си любопитство, той й се усмихна.

— Обади ми се, когато те наемат за танцьорка. Ще дойда те гледам.

Тя плъзна ръка по бедрото му.

— Може да ти изнеса частно представление. Безплатно.

— Къде? Там ли? — той посочи с палец сградата отсреща. — Там ли живееш?

— Как ли не! — изсумтя тя. — Сякаш мога да си го позволя.

— Знаеш ли, че винаги съм искал да вляза там — той огледа фасадата на сградата замечтано. — Да видя дали е толкова готино, колкото изглежда.

— А, готино е. Там живеят само богаташи.

— Например кой?

Тя се огледа предпазливо наоколо.

— Не мога да разказвам за собствениците. Ако ни хванат, че говорим за хората, които живеят в тази сграда, ще ни изхвърлят без никакви обяснения.

— А, ясно. Разбирам.

— Поверително е.

— Добре — той се обърна към телевизора над бара и се престори на внезапно заинтересуван от „Великолепната седморка“, въпреки че звукът бе намален докрай.

— Но ти ми изглеждаш надежден.

Сали побутна с коляно неговото под бара. Като привлече отново вниманието му, тя се наведе достатъчно близо, за да я чува, като шепне, и да усети тежестта на гърдите ѝ върху ръката си.

— Нали знаеш онзи автомобилен състезател?

Уик назова един състезател от НАСКАР, за когото знаеше, че живее във Форт Уърт. Сали закима усилено.

— Десет В.

— Честно? И какъв човек е?

— Приятен. Обаче жена му... — тя направи грозна физиономия. — Истинска кучка.

— Има ли други знаменитости?

— Един от бейзболния отбор живя там миналия сезон, обаче се премести, когато го продадоха. Има и една възрастна дама на петия етаж, която е играла в „Далас“, но не знам името ѝ, нито каква роля е изпълнявала.

— Хммм — той отново се престори, че интересът му намалява, и се зазяпа в телевизора.

Гърдите притиснаха ръката му още по-силно, а пръстите на Сали са качиха малко по-близо до чатала му.

— Гледа ли по новините за един, дето го съдеха за убийство?

Уик продължаваше да гледа безучастно.

— За убийство? Не мисля. Кога е било?

— Преди две-три седмици. Казва се Лозада.

— А, да, май се сещам нещо такова. Познаваш ли го?

Тя се наведе толкова много към него, че бе невероятно как столът ѝ не се преобърна.

— Двамата с него сме... близки. Апартаментът му е на етаж, където работя — последния. Постоянно съм там. И не само да чистя — тя повдигна вежди многозначително.

— Шегуваш се, нали? Убиец?

— Шшт — тя отново се огледа нервно. — Той се отърва, не помниш ли? — тя се изкикоти и добави: — Сега аз го отървавам.

— Хайде де! — направи невярваща физиономия Уик.

— Кълна се.

Той снижи глас до заговорнически шепот.

— Той различно ли го прави от... нали се сещаш, от обикновените мъже?

Тя сериозно обмисли въпроса, преди да отговори.

— Не бих казала. Почти същото е. Чукали сме се само няколко пъти. Повече обича да му духам. И това е доста странно — тя се наведе още по-близо. — Няма никакви косми там долу.

— Защо? Какво му се е случило?

— Бръсне се.

Уик зяпна от изненада.

— Не може да бъде!

— Кълна се.

Погледна я с престорено уважение и страхопочитание.

— И ти си приятелка на този човек?

— Е, не официално — тя сведе поглед и плъзна пръст по ръката му. — Тоест той е луд по мен и така нататък. Но не е от тези, които показват чувствата си, нали се сещаш.

— Виждала ли си го с други жени?

— Не.

— Някоя идвала ли е в тежкарския му апартамент?

— Не.

— Сигурна ли си?

— Да. Бих разбрала. Обръщам внимание на подробностите. Никога не е имало следа от друга жена там, а повярвай ми, проверявам внимателно, докато чистя. Винаги се оглеждам някой от проклетите скорпиони да не е излязъл. Ако някой изпълзи, ще се побъркам от страх.

— Скорпиони?

Уик знаеше, че Лозада си пада по тях, но наново се смрази, като чу разказа на Сали за специалния аквариум с контролирана температура и влажност.

— Очите ми са на четири, когато съм там.

— Ами телефона му?

— Какво за телефона?

— Вдигаш ли го вместо него понякога?

— Сериозно ли говориш? За това ще ме уволнят на секундата.

Пък и той използва само мобилен.

— Чувала ли си да говори по него?

— Веднъж, но не чух какво говори.

— Значи не знаеш дали е говорел с жена?

Тя се дръпна леко и го изгледа странно.

— Ей, какво значи това?

Той се усмихна и я потупа по ръката, която още лежеше върху бедрото му.

— Просто се опитвам да ти помогна, Сали. Търся знаци, които биха подсказали, че твоят човек си има някоя друга. Но ми се струва, че нямаш никаква конкуренция.

Тя се сгуши до него. И двете й гърди се подпряха на ръката му.

— Ти си готин, Рик. Искаш ли да идем у нас? Имам пиячка.

— Ей, не искам този Лозада да хукне по петите ми.

— Аз се виждам и с други мъже.

— Мислех, че го харесваш.

— Харесвам го. Той е готин и носи хубави дрехи.

— И е богат.

— Със сигурност.

— Тогава какъв е проблемът?

— Ами... малко ме плаши.

— Не те удря, нали?

— Не. Е, не точно. Тоест не ме удря в действителност, но онази вечер например ме предупреди да не говоря.

— Уик, какво по дяволите правиш?

Уик се завъртя бързо. Орън стоеше зад тях намусен. Сали също се намуси и попита сърдито:

— Кой е тоя?

— Партньорът ми. Орън, това е Сали.

— Партньор ли каза?

— Точно така.

— Ти си педал?

Писькът ѝ привлече вниманието на почти всички в бара. Дори Стивън Маккуин сякаш му хвърли поглед от екрана. Сали слезе от стола със скок, от който гърдите ѝ, с които тя толкова се гордееше, подскочиха като чифт балони, пълни с вода. Тя отпраши сърдито на високите си, дебели токове.

— Все още настоявам да те видя как танцуваш някой път — извика Уик след нея.

— Да го духаш — сопна му се тя.

Орън го сграбчи отзад за яката и буквално го повлече към изхода. Щом излязоха навън, той го блъсна така, че Уик залитна и едва не се плъосна на тротоара.

— Търсих те из целия град.

Уик се завъртя.

— Блъсни ме още веднъж така и ще съжаляваш.

Орън изглеждаше готов не само да го блъсне, но и да го набие.

— Пратих всички дежурни полицаи да те търсят.

— Защо?

— Защото не вярвах, че няма да направиш нещо глупаво — пое си дълбоко дъх няколко пъти, сякаш се опитваше да овладее гнева си.
— Какво ти става, Уик?

— Нищо.

— Как ли не! Станал си кисел, нервен, раздразнителен. Караш се. Защитаваш се. Тигпен беше прав, като каза, че си тъпанар.

— Тогава защо вие двамата с Тигпен не се съберете и не си духате един на друг. Аз си отивам вкъщи.

Бившият му партньор го стисна за рамото, и въпреки предупреждението, отново го блъсна назад към стената. Задържа го притиснат до нея като опря ръка на гърдите му. Първото назначение на Орън бе в един труден квартал, средище на банди и наркомани, но той бе силен и издръжлив колкото и престъпниците и бе спечелил уважението и страха и на най-злите от тях. Той и Джо.

— Този път няма да те оставя да се измъкнеш, като се правиш на обиден. Много е лесно така. Наумил си си нещо и искам да зная какво е. Ако Джо беше тук...

— Но не е — извика Уик.

— Ако беше — отговори приятелят му по същия начин, — щеше с бой да те накара да проговориш.

— Остави ме на мира, по дяволите! — Уик го избута настрани, макар да знаеше, че успява да го направи само защото Орън му позволява.

— Заради нея ли?

Уик се обърна.

— Коя?

Орън поклати глава, погледна го със смесица от раздразнение и съжаление.

— Тя не струва, Уик. Курва, облечена в лекарски дрехи.

— Не е.

— Сам си го чул. От онези хора в Далтън. Чукала се е...

Уик заби първото си кроше, но изпитият алкохол най-после го бе замаял и попречи на бързината и точността му. Орън пое удара в рамото, което бе подлатено с доста мускули. Юмрукът му уцели Уик в брадичката, която не бе защитена от нищо. Уик буквално чу как кожата му се сцепи. Усети как кръвта шурва.

Орън милостиво го сграбчи за предницата на ризата, преди коленете му да поддадат. Придърпа го към себе си и го задържа така, че лицата им бяха точно едно срещу друго.

— Няколко дни преди да бъде застрелян Реймънд Колийър, съпругата му е подала молба за развод. Като причина посочила, че съпругът ѝ ѝ изневерява. Познай с кого.

Преди да повърне бърбъна на тротоара, Уик се отблъсна от Орън, обърна се и се отправи към паркинга, където бе оставил пикапа си,

очевидно разпознат от някой патрулиращ полицаи. Не е било трудно да го открият.

— Уик!

Той спря, обърна се и размаха заплашително пръст към Орън.

— Ако отново заговориш за нея по този начин... — дишаше тежко. Всъщност с мъка си поемаше въздух. Не можа да изрече предупреждението така решително, както би искал. Трябваше да се махне от тук, и то бързо. Така че се задоволи с думите: — Просто не го прави, Орън. Не го прави!

— Не трябва да шофираш, Уик. Нека те закарам до мотела. Или вкъщи.

Уик се обърна и продължи да крачи.

От шофьорското място на един микробус, паркиран в разрешена зона на улицата, Лозада гледаше сцената между Уик и бившия партньор на Джо Тредгил — Орън Уесли. Бяха прекалено далече, за да чуе какво си казват, но очевидно бяха ядосани.

Лозада очарован видя как двамата си размениха удари. Това бе по-добро, отколкото бе очаквал. Разцепление в редиците. Кавга между добри приятели. Всички около Уик Тредгил му бяха ядосани. Идеално.

По-рано вечерта бе имал удоволствието да разкрие на Рени професията на Уик. Докато тя се опитваше да осмисли чутото, той бе добавил: *освен това*. Освен това полицията я държеше под наблюдение.

Още по-рано през деня, след като Уик я остави пред дома ѝ с две изсвирвания на клаксона, Лозада го проследи в квартала до една къща, която уж се ремонтиреше. Тъй като самият той бе попадал под наблюдение, разпозна белезите: три коли, паркирани отпред, включително пикапът на Уик. Разхвърляни строителни материали, но никакви признаци, че действително се работи. Празен контейнер за строителни отпадъци в предния двор. Това бе постановка, непохватен опит на полицаите да поставят капан на Лозада. Колко абсурдно бе изобщо да мислят, че биха могли.

— Наблюдават те от къщата на улицата зад твоята — каза той на Рени.

— Лъжеш.

— Ще ми се да лъжех, скъпа.
— Защо биха наблюдавали точно мен?
— Предполагам заради убития ти колега.

Тя каза сдържано:

— Не ти вярвам.

Но му бе повярвала.

Секунди след като му тресна телефона, изскочи от къщата си и пробяга разстоянието до къщата за наблюдение. Постоя вътре няколко минути, после се появи видимо разстроена, а Тредгил я следваше по петите.

Никой от тях не обърна внимание на микробуса, паркиран наблизко. Нямаха информация, че той притежава тази кола. Полицаяте не знаеха, че трябва да я държат под око. Те преследваха мерцедеса му и той се примиряваше с това. Но когато не искаше да го следят, караше микробуса.

Беше паркирал достатъчно близо и чу разговора, в който Рени каза на Уик, че не иска да го види никога повече. Боже, каква великолепна сцена — неговата Рени казва на Уик Тредгил да не се мярка повече пред очите ѝ, и то по начин, който дори тъпо ченге като него би разбрало!

От наблюдателния си пост Лозада усети вълните от гняв, които се излъчваха от нея. Дори получи ерекция от това. Ако тя правеше любов дори с частица от тази енергия, щеше да си струва всички трудности.

Тя се прибра. Лозада не желаше нищо повече от това да се присъедини към нея и да започне втора фаза от прелъстяването, но в момента вниманието му по необходимост бе фокусирано върху Тредгил. Проследи го до бара, където онзи несъмнено бе отишъл да дави мъката си.

Горкият Уик, помисли си Лозада сега, докато го гледаше как се отдалечава ядосано от Уесли. Първо бе отритнат от Рени, сега — и от дългогодишния си приятел. Напереното копеле вече нямаше да изглежда толкова наперено.

Внезапно почукване на прозореца от страната на пътника го накара да реагира инстинктивно. За по-малко от секунда дулото на пистолета му вече сочеше към удивеното лице на Сали Хортън.

— Боже, това съм аз — извика тя през стъклото. — Помислих, че си ти, но не бях сигурна. Какво правиш тук?

Искаше му се да я пречука на място, задето бе привлякла вниманието към него. Уесли още бе на отсрещния тротоар и говореше с един полицай, който патрулираше по площада с велосипед.

— Разкарай се.

— Не може ли да се кача при теб? — проплака тя.

Той се протегна през купето и отключи вратата. По-добре да я пусне вътре, вместо тя да продължи да вика през прозореца. Момичето се качи.

— Къде ти е мерцедесът? Не че и тази кола не е хубава — тя прокара длан по меката кожена тапицерия.

Лозада наблюдаваше Уесли. Сали проследи погледа му.

— Този е гей.

Той я погледна.

— Какво?

— Педал е.

Уесли беше женен. Лозада знаеше тези работи, защото бе важно за него. Ченгето имаше жена и две деца.

— Защо мислиш, че е гей?

— Ами този мъж, с когото говорих в бара. Черпи ме едно питие и си прекарвахме доста добре, обаче после се появи този. Ужасно ядосан. Оказа се, че са партньори.

Тя е говорила с Тредгил? Той я е черпил пиене?

— Другият също ли беше чернокож?

Сали поклати глава.

— Рус и синеок. Каубой. Мъжкар, но готин. Тредгил. Не си падам по обратни и не ме интересува колко готин беше онзи — Сали се пресегна през скоростния лост и погали слабините му. — Знаеш ли, този твой пистолет много ме възбужда. Също и пушката ти — тя се засмя на собствената си тъпа шега.

— За какво си говорихте?

— Аз и каубоят ли? Разказах му, че мечтая да стана танцорка. А после му разказах за един мъж, когото харесвам и който ме харесва — тя му намигна. — Чудиш ли се кой?

Лозада се насили да се усмихне.

— Не съм аз, нали?

Тя го стисна закачливо.

— И той каза...

— Каубоят?

— Да, той каза, че щом при теб не идват никакви други жени, вероятно нямам съперница. Ти какво ще кажеш?

Лозада се протегна и стисна с пръсти зърното ѝ през абсурдно грозната тениска.

— Откъде е разбрал, че при мен не идват други жени? Попита ли те?

— Да, но аз му казах... — внезапно тя спря, погледна го разтревожено и смени курса. — Не съм му казала нищо. Ти ме помоли да не говоря за теб, така че не съм. Тоест не съм споменавала името ти.

— Добро момиче — той я ощипа толкова силно, че тя изохка. — Знаеш ли, много ме възбуждаш.

— Хмм, виждам.

— Хайде да се усамотим някъде.

— Можем да го направим тук.

— Не и това, което съм си наумил.

Рени погледна часовника до леглото си. Беше 3:00 през нощта и тя още бе будна. Трябваше да бъде в болницата в 5:45. Разбухна възглавницата си, опъна чаршафа, който се бе намачкал между краката ѝ, и затвори очи, твърдо решена да освободи съзнанието си достатъчно продължително, за да заспи.

Половин час по-късно се отказа. Отиде в кухнята, напълни електрическият чайник с вода и го включи. Събра останалите неща, които ѝ трябваха, за да си направи чай, но координацията ѝ бе нарушена, а движенията — тромави. Изпусна капака на чайника два пъти, преди да го намести както трябва.

— Дяволите да го вземат!

Но точно кого имаше предвид с това „го“, дори и тя не бе сигурна. Уик Тредгил или Лозада? По избор. И двамата се състезаваха за първото място в списъка с гадости. Детектив Уесли ги следваше по петите.

Бе твърдо решена да осъществи заплахата, която им бе отправила. Адвокатът ѝ щеше да се свърже с шефа на Уесли. Или

трябваше да я арестуват, или да я оставят на мира. Но тя не можеше да живее под облака на подозрението, че е извършила престъпление, което нито бе извършила, нито знаеше нещо за него.

Върнатата „услуга“, която Лозада бе споменал, бе огромният букет рози. Всичко друго бе немислимо.

Той я плашеше. Беше престъпник. Беше ненормален. Беше настоятелен и тя се страхуваше, че е и търпелив. Щеше да продължи с обажданията, докато тя не ги прекратеше. Проблемът бе, че не знаеше как.

Да съобщи за него на полицията би било най-нормалното действие, но сега не желаше да го прави. Беше изчакала прекалено дълго. Ако кажеше на Уесли толкова късно, щеше да оправдае и може би дори да засили съмненията и недоверието му към нея. В крайна сметка подозренията, че е замесена в престъплението, отнело живота на Лий, щяха да отпаднат, но междувременно, докато това станеше...

Точно това „междувременно“ трябваше да избягва. Инцидентът в Далтън щеше да бъде изровен и...

Чайникът засвири. Тя бързо го изключи и сипа кипящата вода върху пакетчето чай. Занесе димящата чаша в дневната, включи телевизора и седна в ъгъла на канапето, като присви крака под себе си. Превключваше от канал на канал, търсейки нещо, което да я отвлече от проблемите с Лозада и което да ѝ пречи да мисли за Уик.

Бе излъгала, че не е ядосана. Беше ужасно ядосана. Всъщност направо беше бясна. Но освен това бе наранена от него и това бе най-смустващото в цялата история — осъзнаването, че все още може да бъде наранена. Смяташе се за имунизирана срещу подобни чувства. Очевидно бе грешила.

Отблъскваше го във всеки един момент, но това не го обезкуражаваше. Започваше да се възхищава на настойчивостта му, бе поласкана от това колко упорито я преследва. Честно казано, дори се зарадва, когато откри, че той е шофьорът на пикапа, с който се бе състезавала. Когато избути шапката си назад и каза провлечено: „Влияете зле на егото ми, доктор Нютън“, тя изпита непогрешимата тръпка на вълнение.

Но се оказа, че той изобщо не е настойчив ухажор. Беше детектив по следите на заподозрян. Предателството му трябваше да ѝ подежда като предупреждение.

Времето бе размило болезнените спомени. Годишите бяха отслабили болката от дълбоките емоционални рани. Решенията бяха започнали да губят значимостта си. Двойната игра на Уик бе жестоко напомняне защо бе взела тези решения. Отново се бе върнала в правия път, сега по-решена от всякога. Навярно трябваше да му благодари за това.

Но не можеше да му благодари, че я бе накарал да изпита чувства, които отдавна си бе забранила. Мразеше го, защото я бе накарал да усети, че те ѝ липсват, че копнее да им се отдаде. С него.

Остави изпитата до половина чаша на масичката и се облегна на възглавниците. Когато затвори очи, си представи великолепно усещане, което изпитваше, докато яздеше Бийд предния ден. Слънцето и вятърът, които изгаряха кожата ѝ. Опиянението от скоростта. Чувството, че може да надбяга всекиго. Свободата.

Ако в онзи момент знаеше, че Уик е в пикапа, сигурно щеше да се чувства още по-щастлива. Той я караше да се усмихва, дори да се смее. Онзи крив преден зъб... Телефонът я събуди.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Уик се отдалечи от Орън, без да се бави повече. Качи се в пикапа — стори му се, че мина цяла вечност, докато пазачът на паркинга го таксува за престоя, и пое към покрайнините на квартала. Паркира на една пуста улица и после в продължение на няколко минути прави опити да се убеди, че няма да умре.

Отново и отново дърпаше гумената лента и я пускаше, за да се удари в китката му, но тя не можеше да спре фалшивите сигнали за надвиснала смърт, които се процеждаха до мозъка му. Никога не бе вярвал, че една гумена лента може да направи подобно чудо. Все едно да се опитва да спре с ласо товарен влак. Но лекарят му я препоръча, Уик го бе послушал и започна да я носи.

Пръстите на ръцете и краката му изтръпнаха. Вцепенението се качи нагоре по краката му, после през дланите към раменете. Първия път, когато преживя тази временна парализа, я прие за доказателство, че има мозъчен тумор. Вече знаеше, че тя не е симптом за нищо, освен за недостиг на кислород в кръвта, достигаща крайниците, поради хипервентилация.

Отвори жабката и извади кафяв хартиен плик, който носеше винаги. След като подиша няколко секунди в него, изтръпването намаля, вцепенението се оттегли и чувствителността му се възвърна.

Но сърцето му биеше, сякаш се е озовал лице в лице с кобра, готова за смъртоносния си скок. Беше плувнал в пот. Макар да знаеше, че не умира, се чувстваше точно така. В продължение на пет адски минути разумът и тялото му водеха война. Разумът му казваше, че това е пристъп на паника. Тялото му казваше, че умира. Тялото бе поубедително.

Беше на вечеря с приятели, когато за пръв път получи такъв пристъп. Той се стовари върху него, докато се хранеха. Не бе усетил задаването му. Нямаше никакво предупреждение. Не се случи както обикновено — първо да му стане зле и постепенно още по-зле.

В единия миг бе добре, а в следващия го заля гореща вълна и той целият се разтрепери. Почувства световъртеж и гадене. Извини се, стана от масата и се втурна в тоалетната, където бе поразен от силна диария. Тресеше се, все едно има церебрална парализа, и скалпът му сякаш се отделяше от главата. Сърцето му биеше до пръсване и макар да отваряше широко уста, не можеше да си поеме достатъчно въздух.

Беше напълно убеден, че каквато и да бе причината за това внезапно прилошаване, тя ще го убие. Там, на място. Щеше да умре на пода на тази обществена тоалетна. Убеждението му бе по-силно от всяко друго, което бе изпитал през живота си.

Двайсет минути по-късно събра достатъчно сили да се изправи, да измие лицето си със студена вода, да се извини на приятелите си и да се прибере. Чувстваше се късметлия, че успя да си тръгне от ресторанта жив — изцеден като парцал, но жив. Отиде си вкъщи, където спа дванайсет часа. На следващия ден бе слаб, но иначе бе добре. Представи си, че е бил поразен от силен грип или че сосът маринара, който бе ял, е бил отровен.

Четирийсет и осем часа по-късно всичко се повтори. Събуди се в собственото си легло. Не беше сънувал кошмари. Нищо особено. Спеше дълбоко, когато отвори очи внезапно, завладян от ужас, че умира. Сърцето му биеше до пръсване. Пот се лееше от тялото му. Задъхваше се. Отново усети изтръпването в крайниците, отделящия се скалп, абсолютното убеждение, че времето му на земята е изтекло.

Всичко това се бе случило малко след като нещата с Лозада се бяха прецакали. Убиецът се подиграваше на цялата полиция и на Уик по-специално. А сега Уик бе поразен и от смъртоносна болест. Това бе убеждението му, когато си записа час при лекаря.

— Искате да кажете, че съм луд?

След като му направи всевъзможни изследвания и прегледи — неврологичен, гастроинтестинален, кардиологичен, какви ли не още — диагнозата на лекаря бе, че страда от синдром на внезапната паника.

Докторът бързо му обясни, че не е луд, и му описа характерното за това страдание.

Уик с облекчение научи, че болестта му не е фатална, но причината за състоянието му бе неустановена и това го тревожеше. Искаше бързо да се излекува и с отчаяние разбра, че в този случай нещата не стават така.

— Може никога повече да нямаш такъв пристъп — каза му лекарят. — Или може да ги получаваш периодично до края на живота си.

Уик проучи въпроса, изрови всичко писано за този синдром, всеки материал по темата. С неудоволствие откри, че хиляди други хора страдат от същото, но се успокои от факта, че симптомите му са често срещани.

Известно време се виждаше с терапевта си всяка седмица и вземаше профилактично лекарството, което му изписаха. Накрая убеди и лекарите, и себе си, че е излекуван.

— Преодолях го — каза той на психолога. — Каквото и да е предизвикало пристъпите, а вероятно е било комбинация от фактори, вече отмина. Съвсем добре съм.

И наистина беше през изминалите десет месеца — толкова време беше изминало от последния му пристъп на паника. Чувстваше се добре. До тази вечер. Слава богу, че кризата не бе от най-силните и отмина сравнително бързо. Разпозна я и сам се преведе през нея. Може би гумената лента в крайна сметка помагаше.

Чака още пет минути, за да се увери, че пристъпът е отминал, и отново подкара пикапа. Излезе на западната магистрала и подкара без конкретна посока. Всъщност главата му бе напълно празна, ако се изключеха мислите за Рени Нютън. Хирург. Ездач. Лолита. Убийца.

Може би пристъпът на паника бе предизвикан, след като чу, че на шестнайсетгодишна възраст е имала връзка с женен мъж, бизнес партньор на баща ѝ, вероятно много по-стар от нея. Била е тийнейджърка, разрушила нечие семейство.

Това съвпаднаше с описанието на Кристъл за ученичката с ужасния нрав. Момиче, което би могло да шофира през целия град с голи гърди, би могло и да спи с колегата на баща си, да съсипе брака му и вероятно после да се смее на всичко това.

Моралното общество в Далтън би било възмутено от подобно поведение. Като се добавеше към тази смесица и фаталният изстрел, убил бизнес партньора на баща ѝ, не бе никак чудно, че родителите ѝ бяха поискали да се отърват от нея, пращайки я в пансион.

Но всичко това нямаше нищо общо с жената, която той познаваше. Вярно, че само два пъти бе прекарал малко време в

компанията ѝ, но от това, което бе видял, вярваше, че си е създал достатъчно добра представа за характера ѝ.

Тя далеч не бе жена, която ходи по партита, по-скоро живееше като монахиня. Вместо да размахва сексуалността си, тя се присвиваше дори от случайно докосване до такава степен, че му бе казала „Недей!“, когато посегна да погали бузата ѝ.

Нима това бе поведение на фатална жена?

Не можеше да помири двата образа на Рени Нютън и това го докарваше до полуда, и то по причини, които нямаха нищо общо с Лозада или с убийството на Хауъл.

Точно затова Орън следеше действията му, следеше го като проклета ловна хрътка!

Но не можеше да се сърди на приятеля си. Вярно, беше му ядосан, че го удари толкова силно. И определено грешеше за Рени. Но той си вършеше работата. Беше го извикал да му помага, а вместо това Уик му създаваше допълнителни проблеми.

Внезапно осъзна, че шофирането му не е така безцелно, както си мислеше. Беше на улицата, където бе израснал. Навярно подсъзнанието му го бе довело тук. Може би се нуждаеше от досег с дома си, за да намери почвата под краката си. Спря пикапа до тротоара пред родната си къща.

Бе я продал, след като убиха Джо. Би било светотатство да живее там без него. Не знаеше дали двойката, която я купи, още живееше тук, или къщата бе сменила собствениците си повторно, но сегашните явно бяха добри стопани. Дори и в тъмнината си личеше, че домът е в добро състояние.

Живият плет бе грижливо подрязан и оформен, зеленината бе свежа. Дървените капаци на прозорците бяха боядисани с различен цвят, но Уик реши, че майка му би ги харесала. Лехата с рози от източната страна още цъфтеше.

Сякаш чу баща си да казва:

— Вие, момчета, трябва да се срамувате от себе си.

— Да, господине.

— Да, господине.

— Майка ви се гордее с тези рози, не го ли знаете?

— Стана, без да искаме — смотолеви Уик.

— Но тя ви помоли да не играете с топката близо до розите, нали?

Уик се опитваше да поеме един пас на брат си, футболната топка се озова наред розите. Както и той самият. Докато стане и се измъкне, прекърши ниските клонки на няколко от храстите. Майка му се разплака, когато видя непоправимите щети. Щом се върна от работа, баща им се нахвърли върху двамата.

— Отсега нататък ще играете футбол на празния паркинг надолу по улицата.

— На онзи паркинг има хапещи мравки, татко — възпротиви се Уик.

— Млъкни! — изшътка му Джо.

— Не ми казвай да мълча. Не си ми шеф. Не те бива много във футбола. Ако ми беше хвърлил проклетата топка...

— Уик!

Когато баща им говореше с този тон, момчетата знаеха, че е най-добре да си мълчат.

— Този уикенд вие двамата ще почистите гаража и ще изстържете улуците. Забранявам ви да си каните приятели и да излизате. И ако чуя да се оплаквате, да се карате или да се драчите... — добави той, като гледаше право в Уик — следващия уикенд ще ви се стори още по-ужасен.

Уик се усмихна на този спомен. Тогава дори Джо показва самоконтрол и усети, че трябва да си държи устата затворена. Уроци, които Уик още не бе научил.

Тази къща бе пълна със спомени. Майка му превръщаше празниците и рождените дни в незабравими събития. Имаха най-различни кучета и котки, два хамстера и една наранена червеношийка. Веднъж Уик падна от едно дърво в задния двор и си счупи ръката, а майка му се разплака и каза, че е можел да си счупи врата. В деня, в който Джо купи първата си кола, пусна Уик да седне на шофьорското място, докато обясняваше какви екстри има.

Правеха празненства по случай тръгването им на училище, постъпването им в колеж, както и когато завършиха полицейската академия. Родителите им се гордееха с тях. Уик предполагаше, че баща му е втръснал на всичките си колеги с разкази за момчетата си, които са станали полицаи.

Имаше и тъжни спомени. Като деня, в който родителите им съобщиха, че баща им е болен от рак. По това време синовете живееха самостоятелно, но често навестяваха родния си дом.

Бяха се събрали около кухненската маса, ядяха шоколадова торта и засипваха майка си и баща си с полицейски истории, които винаги променяха така, че да не ги тревожат и плашат. Изведнъж баща им стана сериозен. Уик помнеше, че майка им се разстрои толкова, че излезе от стаята.

Две години след като остана вдовица, някакъв тийнейджър не спрял на знак „Стоп“ и я ударил странично. Според екипа от „Бърза помощ“ е умряла мигновено. След нейната смърт Уик се измъчваше от несправедливостта да загуби и двамата си родители толкова бързо един след друг. По-късно обаче се радваше, че майка му не доживя да види първородния си син убит. За нея слънцето изгряваше и залязваше с Джо. Ако онази катастрофа не я бе отвела в гроба, погребението на сина ѝ несъмнено би го направило, и то много по-болезнено.

Най-кошмарният му спомен бе от нощта, когато му отнеха Джо.

След смъртта на майка им двамата се преместиха да живеят заедно в къщата. Онази вечер Уик бе поканил приятели на гости. Бяха пийнала и шумна компания и той едва чу звънеца на вратата заради гърмящата музика. Изненада се да види Орън и Грейс на прага.

— Ей, какво става? Музиката ли е много силна? — помнеше, че вдигна ръце, сякаш се предава. — Обещаваме да бъдем примерни, полицай, не ни прибирайте в дранголника.

Но Орън не се усмихна, а очите на Грейс бяха мокри. Изведнъж го връхлетя усещането, че нещо е станало, и попита:

— Къде е Джо?

Знаеше отговора, преди да го чуе.

Уик въздъхна, погледна измъчено къщата още веднъж, после включи на скорост и подкара бавно.

— Достатъчно спомени за тази вечер, Уик, старче.

Градът спеше. По улиците имаше малко коли. Той спря на паркинга на мотела, излезе, заключи пикапа си, завлече се до вратата на стаята си и влезе.

Вътре миришеше на мухъл. Твърде много цигари, твърде много обитатели, твърде много храна за вкъщи. Дезинфектантите не можеха да проникнат през пластове от миризми. Включи климатика на

максимум, за да раздвижи застоялия въздух. Леглото, колкото и тъжно и продънено да изглеждаше, му се стори примамливо, но трябваше първо да си вземе един душ.

Дори и в този ранен час горещата вода свърши, преди да успее да се насапуниса, но той продължи да се къпе спокойно. Остави студените струи да се стичат по лицето и главата му дълго време, за да отмие последиците от пристъпа на паника. Освен това бе започнал да харесва студените душеве, и с право. Струваше му се, че той и изобилната гореща вода никога няма да бъдат съквартиранти.

В момента, в който затвори крана, чу шума в стаята.

— По дяволите! — измърмори си. — Тази камериерка сигурно има радар.

Но това бе абсурдно. Беше... Погледна ръчния си часовник. Четири и дващест и три. Управителят на мотела определено щеше да научи за това.

Грабна сърдито една хавлия и я уви около кръста си, после рязко отвори вратата и нахълта в стаята.

Тя лежеше на леглото по гръб. Сребристите букви на тениската ѝ проблясваха в светлината на нощната лампа. Освен това се отразяваха в отворените ѝ очи и блестяха крещящо на фона на двете ясно очертани дупки на челото ѝ.

Уик усети движение зад себе си, но нямаше време да реагира, преди една желязна ръка да се стовари и да притисне адамовата му ябълка. Получи силен юмрук в гърба точно над кръста. От него ушите му зазвъняха и стаята се завъртя.

— Вини себе си за смъртта ѝ, Тредгил. Мисли си за това, докато умираш.

От удара в кръста започваше да го боли ужасно, но той бе събудил рефлексите му. Опита се да избута ръката, която стискаше гърлото му. В същото време замахна с лакът назад. Удари ребра, но не достатъчно силно. Повтори движенията си и този път се прицели в капачката на коляното на нападателя. Или така си мислеше. Искаше да я уцели. Опита, но не бе сигурен дали е успял.

Боже, не си бе давал сметка, че толкова е загубил форма! Или пристъпът на паника бе по-тежък, отколкото мислеше? Беше го оставил слаб като новородено котенце.

— Господин Тредгил?

Името му отекна някъде не много далече. Последва настойчиво чукане по вратата.

— По дяволите!

Ръката около врата му се отпусна. Когато това стана, коленете му се подкосиха и той се строполи на миризливия мокет. Болката разцепи черепа му. Боже господи, как го болеше!

Забравата настъпи като гъста мъгла. Видя, че се задава, зарадва й се.

Рени пробяга разстоянието от лекарския паркинг до спешното отделение.

— Номер три, доктор Нютън.

Хвърли чантата си на бюрото на регистрацията.

— Пазете я, моля!

Побягна по коридора. В зала три цареше трескава дейност, имаше множество хора от персонала и всеки правеше нещо. Една сестра веднага й подаде хартиена престилка. Тя пхна ръце в ръкавите и бързо нахлузи чифт латексови ръкавици. Докато наместваше предпазните очила, нареди:

— Докладвайте!

Дежурният от спешното отделение каза:

— Четирийсет и една годишен мъж, прорезна рана в гърба, ниско вдясно. Оръжието още е вътре, забито дълбоко.

— В бъбрека?

— Почти сигурно.

— Налягането падна на осемдесет — обяви една сестра.

Колежките й и един лекар съобщиха другите жизнени показатели. Пациентът бе интубиран. Преливаха му със системи кръв от нулева група с отрицателен резус-фактор и подхранващ разтвор. Беше обърнат на една страна, за да може Рени да види раната. От нея стърчеше дръжката на нещо, което приличаше на отвертка.

— Коремът му се подува. Пълен е с кръв.

Рени сама провери това и определи, че няма нужда от перитонеален лаваж или скенер. Пациентът имаше силен вътрешен кръвоизлив.

— Налягането пада.

Тя осмисли планината от информация, която бе получила за трийсет секунди от пристигането си. Една сестра затвори телефона и надвика шумотевицата:

— Операционната е готова.

Рени разпореди:

— Да тръгваме!

Докато се обръщаше, случайно зърна лицето на пациента. Беззвучният ѝ вик веднага привлече вниманието на всички около количката.

— Доктор Нютън?

— Добре ли сте?

Тя кимна и каза рязко:

— Да тръгваме — но никой не помръдна. — Спешно!

Това ги раздвижи. Поеха с количката по коридора. Тя бягаше успоредно с нея. Задържаха асансьора отворен за тях. Почти го бяха стигнали, когато някой извика името ѝ.

— Чакайте!

Рени спря и се обърна. Детектив Уесли тичаше към нея.

— Не сега, Уесли. Имам спешен случай.

— Няма вие да оперирате Уик.

— Как ли пък не!

— Не вие!

— Това ми е работата.

— Не и Уик.

Вкараха количката в асансьора. Тя направи знак на останалите да се качват.

— Ей сега ще дойда — вратите на асансьора се затвориха. Тя се обърна към Уесли: — Той е в шок и може да умре. Скоро. Разбирате ли?

— Доктор Шугърман е на път за тук. Ще пристигне до пет минути.

— Съжалявам, но нямаме толкова, детектив Уесли. Освен това аз съм по-добър хирург от Шугърман и имам повече опит с подобни травми. Един пациент се нуждае от мен и дяволите да ме вземат, ако ви позволя да ми попречите да спася живота му.

Тя го гледа право в очите около десет секунди, после се обърна и побягна към асансьора, който се бе върнал на етажа.

— Момичетата добре ли са? Сигурна ли си?

— Орън, попита ме същото и преди десет минути. Обадох се вкъщи. Добре са.

Той хвана ръката на Грейс и я погали.

— Извинявай.

— Няма нищо — тя го прегърна през рамо. — Полицайката, която изпрати вкъщи, тъкмо приготвяше закуска. Друг полицай наблюдава къщата. Добре са — Грейс разтри врата му. — Но не съм сигурна ти как си.

— Няма ми нищо — той стана от канапето в чакалнята пред операционната. — Защо се бавят толкова? Вътре е от часове.

— Може това да е добър знак.

— Но какво...

— Вие ли сте детектив Уесли?

Бързо се завъртя. Една сестра със зелена униформа се приближи.

— Доктор Нютън ме изпрати да ви кажа, че ще излезе след няколко минути. Помоли да изчакате.

— Как е Уик? Пациентът... Какво става с него?

— Доктор Нютън ще излезе всеки момент.

Тя се обърна и мина през двойната врата. Грейс протегна ръка към Орън и го издърпа да седне до нея. Той зарови лице в дланите си.

— Мъртъв е, иначе щеше да ни каже нещо.

— Не ни каза нищо, защото това не й влиза в работата.

— Мъртъв е, знам го.

— Той е силен като вол, Орън.

— Историята с Джо се повтаря отново.

— Не, не се повтаря.

— Единствената разлика е, че като намерих Джо, той вече бе мъртъв. Той очакваше аз да се погрижа за брат му. Да го наглеждам. Да го опазя от нещо подобно.

— Орън, стига! Не си причинявай това! Не можеш да поемаш вината за станалото.

— Аз съм виновен. Ако не бях аз, Уик още щеше да си бъде в Галвестън. Жив и здрав. Нямаше да умира на пода в някакъв шибан мотел — гласът му се разтрепери. — Той ме попита това ли е най-

доброто, което полицията може да си позволи. Казах му да спре да се глези, че е спал и на по-лоши места и че мотелът е няколко класи над дупката, в която живее. За бога, Грейс, не мога да понеса това. Кълна се, не мога.

— Уик не е мъртъв.

— Откъде знаеш?

Тя му се усмихна нежно.

— Черен гологан не се губи.

Искаше да ѝ повярва, но Грейс бе професионален психологически съветник. Това правеше по цял ден, всеки ден. Изкарваше заплатата си, защото знаеше как да успокоява хората в трудни ситуации. Но дори и това да бе професионален трик, се радваше, че тя е до него, че му казва това, което иска, което се нуждае да чуе.

След още дванайсет минути доктор Нютън се появи през двойната врата. Видът ѝ не бе окуражаващ. Приличаше на войник след загубена битка.

Беше наметнала една лабораторна престилка, но тя не можеше да скрие изпръсканата с кръв туника, с която бе оперирала. Кичури мокра коса се подаваха изпод шапката ѝ. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове, целият ѝ вид подсказваше, че се нуждае спешно да хапне топла храна.

Тя не удължи очакването им. Когато се доближи, каза:

— Издържа операцията.

Орън въздъхна продължително и силно прегърна жена си, която притисна лице към гърдите му и прошепна една благодарствена молитва. Дватамата останаха така прегърнати няколко мига. Накрая я пусна и изтри очите си.

Грейс подаде ръка на лекарката.

— Аз съм Грейс Уесли.

— Рени Нютън.

— Благодаря ви, доктор Нютън.

След като двете се ръкуваха, лекарката подаде на Орън найлонов плик, в който беше окървавената отвертка „Филипс“.

— Само аз съм я пипала — после пхна ръце в джобовете на престилката си и заговори делово. — Раната беше дълбока. Десният му

бъбрек бе почти пронизан. Оправихме пораженията и той би трябвало да зарасне без нежелани последици върху отделителната му система. Освен това имаше наранявания на някои мускули. Извиках специалист ортопед. Той се справи изключително, за да могат да се възстановят. Ще можете да говорите с него по-късно днес, ако желаете.

— Беше загубил много кръв — каза Орън.

Тя кимна.

— Щом намерих основния източник на кръвенето — една разкъсана артерия, успях да възстановя притока на кръв към бъбрека. За щастие действахме навреме. В противен случай можеше да загуби бъбрека и дори да умре от кръвоизлива в корема.

Ако бяха изчакали Шугърман, Уик навярно нямаше да оживее. Това му казваше Рени. Орън попита кога ще могат да видят Уик.

— Още сега, ако искате. Елате с мен.

Тя се обърна и те я последваха. Грейс някак долови враждебността помежду им. Тя изгледа недоумяващо съпруга си и прошепна:

— Какво значи това?

Той поклати глава. По-късно щеше да ѝ обясни заплетената ситуация, за да разбере тя защо разговорът с лекарката бе учтив, но хладен.

Доктор Нютън ги преведе през две последователни автоматични двойни врати и накрая влязоха в интензивното отделение към хирургията.

— Още е под силна анестезия и трябва да ви предупредя, че изглежда много зле. Нещо се е случило с лицето му.

— Паднал е напред — каза ѝ детективът.

Рени спря и го погледна с широко отворени очи, издаващи повече чувства, отколкото бе показала досега.

— Бил е нападнат изотзад — обясни той. — Очевидно нападателят го е пуснал, Уик е изгубил съзнание и е паднал по лице на твърдия под. Така го е намерил екипът от първата линейка — срамуваше се прекалено много, за да признае, че той е отговорен за раната на брадата на Уик.

— Ортопедът направи рентген на лицето му — каза Рени. — Скулата му не е счупена, но той е... всъщност ще видите.

Тя им посочи една от преградените стаички. Грейс, която беше по-смела, отиде първа до леглото, погледна Уик и заплака. Орън остана по-назад, но видя достатъчно. Спонтанната му реакция бе да изпсува тихо.

Уик лежеше на лявата си страна, подпрян с възглавница. Дясната половина на лицето му, тази, която се виждаше, бе толкова ужасно отекала и посиняла, че едва го познаха. И двете му очи бяха затворени, но той не би могъл да отвори дясното си око и да искаше — толкова беше подуто. Тръбичката, през която дишаше, бе закрепена за устните му. Раната на брадата изглеждаше незначителна, в сравнение с останалите травми, но точно заради нея лицето на Орън се изкриви от болка.

— Вливаме му антибиотици през системата, за да предотвратим инфекция, макар че нямаше никакви признаци пикочният мехур да е пробит, което би усложнило състоянието му значително — обясни доктор Нютън с глас, който отново звучеше механичен и дистанциран. — Първоначално имаше кръв в урината му, но после се изчисти.

— Това е добър знак, така ли? — попита Грейс.

— Определено. Сърцето му е силно, пулсът е стабилен. Следим постоянно кръвното му налягане. Ще го откачим от респиратора веднага щом дойде в съзнание. Естествено, ще бъде упоен заради болката. Добрата му физическа форма му помогна да оцелее и ще му помогне да се възстанови. Ще остане в интензивното няколко дни и ще продължа да го наблюдавам, но прогнозата е добра.

Тримата стояха и мълчаливо се взираха в Уик още няколко минути, после доктор Нютън им направи знак да излязат.

— Има ли някой, когото трябва да уведоим? Има ли семейство? Не знаехме на кого да се обадим.

— Уик не е женен — отговори Грейс, преди Орън да успее да каже нещо. — Няма семейство.

Ръцете на лекарката отново изчезнаха в джобовете на престилката ѝ, потънаха дълбоко, сякаш се опитваше с юмруци да разкъса шевовете на дъното им.

— Ясно.

— Можем ли да направим нещо за него?

Тя се усмихна леко на Грейс.

— За момента не. Щом го изпишем, ще трябва някой да се грижи за него поне една седмица. Ще се наложи да лежи през повечето време. Дотогава опитните ни сестри ще го гледат добре. Утре привечер ще позволя посетители, но само за кратко.

Орън се обади:

— За съжаление, доктор Нютън, аз не мога да позволя при него да влизат посетители. Той е жертва на престъпление. А освен това е ключов свидетел.

— На какво?

— На убийство.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Една млада жена е била в стаята с Уик, когато е бил нападнат — каза Уесли. — Намерихме я мъртва.

Рени напрегна чертите си така, че да не покаже никаква реакция. Не ѝ беше лесно. Не можеше да се довери на гласа си, затова само кимна.

— Криминолозите в момента обработват стаята. Камериерката, която му досаждаше всяка сутрин, всъщност му е спасила живота. Влязла в стаята му със своя ключ. Ако не се бе появила, той също щеше да бъде мъртъв.

— Видяла ли е кой го е направил?

Той поклати глава.

— Прозорецът в банята беше отворен. Предположихме, че убиецът е избягал през него точно преди тя да влезе. Преди да отключи, е почукала и го е подплашила.

— Значи не може да ви даде описание на убиеца.

— За съжаление не. А мотелските стаи са ужасно място за събиране на улики, тъй като стотици хора минават през тях.

— Отпечатъци от стъпки от външната страна на прозореца?

— Не, там има асфалтирана алея. Засега нямаме никакви улики. Но се надяваме специалистите да открият нещо.

— Ами това? — Рени посочи отвертката.

— Ще извлечем цялата възможна информация.

Искаше да го попита дали има заподозрян, но се страхуваше от отговора.

— Веднага щом Уик се събуди, ще трябва да го разпитам, за да разбера какво знае — каза Орън.

— Разбирам, но не забравяйте, че тази нощ той се бори за живота си. Нуждае се от почивка. Не искам пациентът ми да се вълнува излишно.

— Не бих направил нищо, което да застраши възстановяването му — каза той раздразнено.

— Вярвам, че е така. Сега ме извинете. След половин час имам насрочена друга операция.

— Но вие изглеждате изтощена! — възкликна Грейс.

— Просто трябва да закуся — усмихна се на тази жена, която бе харесала незабавно, после се обърна към детектива. — Очевидно вие с господин Тредгил сте повече от колеги.

— Приятели сме. Почти като семейство сме.

— Тогава ще инструктирам сестрите от интензивното да ви дават информация, когато се обаждате по телефона.

— Оценявам загрижеността ви. Благодаря.

— Моля.

Грейс Уесли ѝ благодари отново, че е спасила живота на Уик.

Детективът каза само:

— Ще поддържаме връзка — после натисна бутона на асансьора.

Рени се върна при леглото на Уик и попита сестрата дали е показал някакви признаци на събуждане.

— Изстена няколко пъти, доктор Нютън. Нищо повече.

— Позвънете ми незабавно на пейджъра, щом дойде в съзнание. Ще бъда в операционната, но искам да знам веднага щом се събуди.

— Разбира се, доктор Нютън.

Преди да си тръгне, тя огледа пациента, но потисна желанието си да отмести един кичур коса от челото му.

Взе си душ и облече чиста хирургическа униформа, после отиде в кафенето на първия етаж. Закуси с бъркани яйца, препечена филия и портокалов сок, но яде само защото се нуждаеше от гориво, а не защото ѝ се ядеше или ѝ беше вкусно.

Като се върна на етажа на хирургията, тя прегледа картоната на следващата пациентка и поговори малко с нея.

— С вашия онколог сме на едно мнение. Туморът ви няма разсейки. След като премахнем засегнатата част от червото, прогнозата е много добра.

Жената ѝ благодари сънено, докато анестезиологът ѝ подаваше силната упойка през системата.

Рени се изми педантично. Беше ѝ приятно да изпълнява действие, което бе толкова познато и рутинно. Внимателно

организираният ѝ живот бе излязъл извън контрол. Още откакто чу за убийството на Лий и след появата на розите в апартамента ѝ, нищо не бе наред.

Но — мислеше си тя, докато безмилостно търкаше пръстите си — можеше да си възвърне този контрол. Работата бе нейната опора. Потопяше се в работата си и сякаш овладяваше всичко в живота си.

В операционната тъкмо правеше разрез в мастната тъкан в корема на пациентката, когато специализантът по хирургия, който ѝ асистираше, каза:

— Чух, че сте имали големи вълнения тази сутрин.

— Нашата доктор Нютън е истинска героиня — обади се един от техниците.

Рени, която бе концентрирана върху операцията, попита разсеяно:

— За какво говорите?

— По новините приказваха само за това.

Тя погледна анестезиолога, който се бе обадил от столчето си зад пациентката.

— За какво са говорили по новините?

— Как сте спасили живота на полицая.

Специализантът каза:

— Братът на Тредгил умрял по време на служба преди няколко години. Вие сте попречили същото да се случи и с него.

— Само дето този Тредгил не е бил на служба в този момент — каза една от сестрите.

— Не знам нищо за него — каза Рени спокойно. — Почистете, моля. Просто поех спешен случай, това бе всичко.

— Според новините, момичето било в безнадеждно състояние — отбеляза анестезиологът.

Приказливият хирург, който ѝ асистираше, поде историята.

— Чух направо от парамедиците, които са отишли на повикването, че са я открили в леглото на ченгето. Очевидно този, който е атакувал Тредгил, е убил първо нея.

— Ревнив приятел?

— Или съпруг.

— Възможно е. Така, както описаха ситуацията, Тредгил е бил под душа.

— Аз специално — обади се асистентът, — винаги първо пуша. После си вземам душ. Ами ти, Бетс? Пушиш ли след секс?

— Не знам — отвърна сестрата. — Не съм поглеждала.

Всички се засмяха.

Техникът извъртя очи към тавана над маската си.

— Ако ченгето наистина е изглеждало така, както го показаха на снимката по телевизията, бих казал, че момичето е умряло усмихнато.

— Може ли да се концентрираме върху работата си, моля — сръза ги Рени. — Какво е налягането й?

Анестезиологът отговори с приглушен професионален тон. Забележката й прекрати шегите. Тя държеше главата си наведена, съсредоточена върху операцията. Но когато пейджърът й иззвъня, помоли сестрата да провери съобщението.

— От интензивното, доктор Нютън.

— Би ли им се обадила?

Тя чу как сестрата проведе разговора.

— Добре, ще й предам — остави слушалката. — Тредгил се събужда.

— Благодаря.

Въпреки че усети повдигнатите вежди на околните, никой не посмя да направи някакъв коментар. По-нататък разговорът се отнасяше единствено до изпълняваната процедура. Накрая Рени дръпна ръце и даде знак на другия хирург да направи последния вътрешен шев. Тя натисна мястото с облечения си в ръкавица пръст, за да се увери, че всички шевове държат.

— Изглежда добре.

— Идеално — каза той. — Отлична работа, доктор Нютън.

— Благодаря. Ще затворите ли разреза вместо мен?

— Вашите желания са заповед за мен.

— Благодаря. Всички свършиха добра работа.

Тя свали окървавените си ръкавици и излезе от операционната. Знаеше, че веднага щом вратата се затвори зад нея, тя ще бъде обект на догадките им.

„Нека се чудят“ — помисли си.

Съобщи добрия резултат от операцията на разтревоженото семейство на пациентката, после бързо се отпрати към съблекалнята, взе си втори душ и пристигна в интензивното отделение на хирургията

точно когато сестрата подканваше Уик да изкашля тръбичката, през която дишаше.

Той изпита чувството на задавяне, през което минават всички интубирани пациенти, но най-после тръбичката излезе.

— Е, не беше толкова страшно, нали, господин Тредгил? Добре се справихте.

Той раздвижи устни, но сестрата не го чу и се наведе към него. Когато се изправи, се смееше.

— Какво каза той? — попита Рени.

— Каза: „Майната ти!“.

— Няма нужда да търпите подобни изказвания.

— Не се тревожете, доктор Нютън. Имам съпруг и четирима сина.

Рени зае мястото ѝ до леглото.

— Уик, знаеш ли къде се намираш?

Той измърмори нещо неразбираемо. Рени постави стетоскоп на гърдите му и го преслуша внимателно.

— Справяш се добре.

— Жаден.

— Какво ще кажеш за бучка лед? — тя погледна към сестрата, която кимна и отиде да донесе лед. — Ще започнем само с бучки лед, Уик. Още не можеш да пиеш нищо, за да не ти се гади.

Той измърмори отново и се опита да отвори дясното си око, без да осъзнава, че то е толкова надуто, че не може да се отвори. Щеше да бъде замаян и дезориентиран още часове наред.

— Как са болките, Уик? Мога да повиша дозата на болкоуспокояващото — той прошепна нещо друго, което тя не можа да разбере. — Ще го приема за „да“.

Сестрата се върна с чаша натрошен лед и пластмасова лъжичка.

— Давай му по няколко лъжички всеки път, когато се събуди — тя отбеляза необходимото на картон. Преди да тръгне, каза: — Ще бъда или тук, или в офиса си. Звъни ми на пейджъра, ако има някаква промяна.

— Разбира се. О, доктор Нютън. Мисля, че той иска да говори с вас.

Рени се обърна към леглото на Уик. Той хвана ръката ѝ. Въпреки системата, я стисна изненадващо силно. Наведе се към него.

— Какво има, Уик?
Прошепна ѝ само една дума:
— Лозада.

Детектив Уесли ѝ се намръщи от другата страна на отрупаното си бюро.

— Нещо друго?
— Само това. Лозада — повтори Рени.
— Кога ви го съобщи?
— Днес по обяд.
— И вие ми казвате чак сега?
— Трябваше да го обмисля.
— Какво да обмислите?

Останалите полицаи в Отдела за криминални разследвания даваха вид, че се занимават със собствената си работа, но Рени осъзнаваше, че е възбудила любопитството им.

— Няма ли къде да поговорим насаме?

Уесли сви рамене и ѝ направи знак да го последва. Заведе я в същата стая, където бе записвал с видеокамера разпита ѝ. Седнаха край масата по същия начин. Не ѝ хареса особено идеята, че пак е поставена в позиция да се защитава, но не направи никакъв коментар. Вместо това веднага поднови разговора.

— Може ли това да означава, че Лозада е нападнал Уик снощи?

— Така ли мислите?

Тя усети как страните ѝ поруменяват.

— Очевидно това не е новина за вас.

— Определено не е, доктор Нютън.

— Може ли да ви задам един въпрос? — Орън сви невъзмутимо рамене. — Какво ми има, че всеки път се наежвате срещу мен?

Мъжът се намести на стола си.

— Нищо.

— Това не е вярно. Не ме харесвате още от самото начало. Защо?

— Защо просто не ми кажете какво си мислите, доктор Нютън?

Какво обмисляхте днес следобед?

— В деня на погребението на Лий Хауъл получих букет рози. В него бе пъхната картичка — отвори чантата си и извади найлоново

пликче, в което бе поставила малката бяла картичка.

Това бе втората улика, която му предоставяше за деня, макар че се опитваше да не мисли как бе извадила отвертката от гърба на Уик.

Уесли пое пликчето, погледна картичката и прочете единствения напечатан ред, но реакцията му не бе такава, каквато тя очакваше. Всъщност той изобщо не реагира. Изражението му не се промени.

— Очевидно това също не ви изненадва.

— Не знаех, че е съпътствала букет рози, който ви е бил изпратен в деня на погребението на Хауъл.

— Но знаете за картичката, така ли? Но как е възможно? Тя беше... — спря и го погледна поразена. — Не ви е стигнало само да ме наблюдавате, вие сте претърсили дома ми. Направили сте го, нали така?

— Не точно аз.

Тя се облегна, сякаш я блъсна невидима ръка.

— Уик.

Уесли не каза нищо.

Главата ѝ клюмна напред. Тя се взря в ръцете си, които никакво количество крем или лосион не можеше да поддържа меки заради антисептичния сапун, с който постоянно се миеше преди операция.

Уик беше влизал в къщата ѝ, беше тършувал из чекмеджетата, беше ровил из нещата ѝ. Преди или след като се бяха запознали? — запита се тя. Макар че нямаше значение. Личният ѝ живот бе осквернен, и още по-лошо, точно Уик бе виновникът за това.

След кратко напрегнато мълчание тя вдигна глава и погледна Уесли.

— Картичката беше от Лозада. Той лично е занесъл розите в дома ми. Влязъл е с взлом и ги е оставил на масата.

— Откъде знаете?

— Той ми каза.

— Каза ви?!

— Няколко пъти ми се обажда по телефона. Помолих го да не го прави. Настоявах да ме остави на мира. Но той продължава да се обажда.

— И какво казва?

— Прочетете картичката, детектив Уесли. Той е развил някакви чувства към мен по време на процеса. Тогава постоянно се взираше в

мен, всеки миг, в който бе в съдебната зала. До такава степен, че стана забележимо и смущаващо. Очевидно сега си е внушил, че аз отвърщам на романтичния му интерес.

— Заради присъдата?

— Предполагам. Кой знае защо? Той е луд.

Орън се изкашля демонстративно.

— Лозада е много неща, но определено не е луд — вгледа се в изражението ѝ. — Защо ми казвате всичко това чак сега?

— Страхувам се, че може да е убил доктор Хауъл. Мисля, че е научил, че Лий е назначен за шеф на хирургията вместо мен, така че го е убил, за да ми направи услуга. Каза ми, че искал да ми върне услугата, която съм му направила.

— Като го оправдахте.

— Оправдаха го дванайсет съдебни заседатели.

Свиването на раменете му сякаш каза: *Щом така твърдите...*

— Продължете.

— Лозада ме информира, че съм под наблюдение. Очевидно той също ме наблюдава. Видял е Уик да ме изпраца до къщи вчера следобед. Предполагам, че после го е проследил до къщата, от която ме наблюдавахте. След това ми се обади. С огромно удоволствие ми съобщи, че новият ми приятел е ченге.

— Уик би оспорил.

— Какво значи това?

— Няма значение. Защо не ни казахте за Лозада снощи, когато дойдохте да се карате с нас?

— Защото не исках да си мислите това, което си мислите.

— Което е?

— Че съм в комбина с Лозада! — възкликна тя. — Това си мислите, нали? Мислите, че съм го наела, за да убие Лий. И сега... сега и Уик. Затова не искахте аз да го оперирам.

— Вие ни бяхте ядосана. Особено на Уик.

— И мислите, че съм се обадила на този наемен убиец, който, оказва се, е влюбен в мен, и съм поискала да наръга Уик в гърба с отвертка?

Уесли я гледаше безучастно. Беше полицай с дългогодишен опит. Бе свикнал да чува признания във всякаква форма. Несъмнено, в момента мислеше, че тя се разтоварва от вината си.

— Ако това е вашето обвинение, то е твърде абсурдно дори да го отричам — заяви тя.

— Тогава какво правите тук?

— След като Уик ми каза името на Лозада, всичко ми се изясни. Видях нещата така, както ги виждате вие. Лий получава поста, който и аз съм желала. После го убиват. Казах на Уик, че не искам да го видя никога повече. Следва опит за убийството му. Когато тази теория изплува в съзнанието ми, дойдох веднага тук, само се отбих вкъщи, за да взема картичката.

— Защо сте я запазили?

— Не съм сигурна. Веднага изхвърлих розите. Може би съм запазила картичката, защото съм мислила, че може да ми потрябва... доказателство.

— Което означава, че от началото сте подозирали, че Лозада е убил Хауъл?

— Не. Чак няколко дни след погребението на Лий и букета с рози Лозада ми се обади за пръв път. Попита дали съм ги харесала. Дотогава не знаех кой ги е изпратил.

Погледна я невярващо.

— Хайде, доктор Нютън, да си говорим истината.

— Кълна се, че не знаех.

— И нямахте предчувствие?

— Добре де, може и да съм имала. Подсъзнателно. Не се сещах за никой друг, който би могъл да влезе с взлом в дома ми.

— Но когато научихте, че е бил Лозада, пак не ми съобщихте. Защо?

— Заради тона на разпита, който проведохте в тази същата стая. Страхувах се, че това ще потвърди подозренията ви, че съм замесена в убийството.

— Имали сте информация, която би могла да доведе до арестуването на Лозада, и сте я укрили.

— Което беше грешка.

— Защо не дотичахте веднага с картичката и да кажете: „Мисля, че знам кой е убил приятеля ми и защо.“?

— Възможно бе да греша напълно в предположенията си и да ви изпратя по погрешна следа.

— Не, не мисля, че е така, доктор Нютън. Мисля, че сте се надявали сами да открием убиеца на доктор Хауъл. Без ваша помощ. Не съм ли прав? — очите му се впериха в нейните. — Не сте искали името ви да бъде свързано с насилствената смърт на друг човек... — след многозначителна пауза той добави: — За втори път.

— Аха — тя отново сведе глава, но само за момент, после смело отговори на пронизващия му поглед. — Знаете за Реймънд Колиър.

— Отчасти. Искате ли вие да ми разкажете тази история?

— Вие си имате свои източници, детектив Уесли. Сигурна съм, че можете да се възползвате от тях.

— Можете да разчитате на това — той кръстоса ръце на гърдите си и наклони глава. — Има едно нещо, което ме озадачава. Чудя се как са ви избрали за съдебен заседател. Адвокатите не питат ли евентуалните съдебни заседатели дали не са били арестувани в миналото? Не бяхте ли под клетва, когато отговаряхте на въпросите?

— Смъртта на Реймънд Колиър беше трагичен инцидент. Нямам полицейско досие. По време на подбора на съдебните заседатели никой не ми е задавал въпрос дали съм била замесена в инцидент със стрелба, когато бях непълнолетна.

— Това е било доста удобно за вас, нали?

Тя се изправи.

— Виждам, че нито цените, нито желаете помощта ми.

— Точно обратното, доктор Нютън. Това бе много полезен разговор.

— Ще арестувате ли Лозада?

— Когато събере достатъчно доказателства, за да предприемем арест и да изготвим обвинителен акт.

— Какво означава това „когато“? Тази сутрин ръцете ми бяха подгизнали от доказателствата, от които се нуждаете. Кръвта на Уик. Освен това ви предадох оръжието.

— То ще бъде подробно изследвано в лабораторията и докато ние с вас говорим, неколцина детективи се опитват да проследят произхода му, но отсега мога да ви кажа какво ще открият. Ще открият, че отвертката е произведена преди няколко десетилетия и че когато е била нова, се е продавала във всяка железария на континента и може би извън него. Между онова време и сега бог знае в колко ръце е попадала. Няма да можем да я проследим до определен човек.

— Момичето е било застреляно. С какъв пистолет?

— Оставен е на местопрестъплението и сега е в нашите ръце. Но и от него ще научим колкото от отвертката. Евтин модел, стар и надежден само за стрелба от близко разстояние. В този случай е стреляно от десет-петнайсет сантиметра. Този, който е стрелял, знае, че не можем да свържем пистолета с него. Ще опитаме, но няма да има полза.

— Знаете, че е бил Лозада — възкликна тя. — Уик може да го идентифицира.

— Може ли? Не се съмнявам, че Уик го подозира. Лозада по принцип е заподозрян номер едно. Дватамата с Уик са непримирими врагове.

Рени вече бе разбрала това по тона на Лозада винаги когато говореше за Уик.

— Какво се е случило между тях?

— Това е полицейски въпрос.

Очевидно той нямаше намерение да ѝ обясни.

— Не може ли поне да задържите Лозада за разпит?

Той се присмя на това предложение.

— Без вероятна причина за арест? Това много ще му хареса. Буквално ще гарантира, че той никога повече няма да бъде съден. Ще го арестувам само ако Уик може категорично да го идентифицира като своя нападател. Но съм готов да се обзаложа, че не го е видял. А мотелската стая, точно както очаквах, гъмжи от следи, които може да са от Лозада толкова, колкото и от всеки друг, който някога е престъпвал прага ѝ, включително аз. Нищо, което сме открили в нея, не би издържало в съда. Дори следи върху другата жертва, момичето, няма да ни свършат работа. Десетки хора са я видели да общува с няколко души в онзи бар, включително с Уик. Под ноктите ѝ открихме само мръсотия. По нея нямаше нищо, което да е резултат от случаен допир.

— Била е на неподходящо място в неподходящ момент?

— Определено, но това не е всичко. Тя е имала връзка с Лозада — каза Уесли. — Работила е като камериерка в сградата, където е апартаментът му, и се е хвалила на другите момичета, че между нея и Лозада е имало интимни контакти.

— Тогава от какви доказателства още се нуждаете?

— О, разполагаме с множество доказателства, че е била в ежедневен контакт с дрехите на Лозада, със спалното му бельо, с килима му, с всичко. Това е по-скоро недостатък, отколкото полза. Адвокатът му веднага би пледирал, че всяка следа, свързана с него, е от друг момент и ще бъде прав. Толкова за нашите доказателства — погледна я навъсено. — Защо не ми кажете какви доказателства трябва да се представят пред съдебните заседатели, за да бъде осъден Лозада, госпожо председател на съдебните заседатели?

— Ами следи от кръв по дрехите му?

— Знаете по-добре от мен, че големите кръвоизливи бяха вътрешни, тъй като нападателят не е издърпал оръжието. Ако по Лозада са попаднали някакви пръски кръв, в което дълбоко се съмнявам, докато ние получим разрешение за обиск, той вече ще е унищожил тези дрехи. В предишния случай имаше кръв от жертвата. Успя ли прокуратурата да докаже, че същата кръв е по някоя дреха на Лозада?

— Не — отговори Рени. — И адвокатът на защитата изрично го изтъкна пред съдебните заседатели — тя се замисли за няколко секунди, после попита: — Ами ДНК тестове? Това би било неоспоримо доказателство. Семенна течност? Слюнка?

Той поклати глава.

— Никога не би проявил такава небрежност. Но дори и да беше, двамата с момичето биха могли да са правили секс по-рано през деня, не задължително в мотелската стая.

Уесли не каза дали са намерили следи от Уик върху момичето и Рени не попита.

— Изглежда, само ви загубих времето.

Тя стана и отвори вратата, при което разговорите в съседната стая мигом секнаха. Всички глави се обърнаха към нея. Тя се поколеба, но Уесли я побутна да не спира.

— Преди да тръгнете, бих искал да ви покажа нещо.

Заведе я до бюрото си, откъдето взе една снимка.

— Момичето се е казвало Сали Хортън. Била е на дваайсет и три.

Рени попита:

— Уик отдавна ли я познаваше? Приятели ли бяха?

— Познанството им е траяло около дваайсет минути. Барманът я видял да се приближава към него и сама да му се представя. Уик си

тръгна от бара с мен. Ще трябва да го попитам какво се е случило после. Но каквото и да е станало и независимо колко време е прекарала тя с него, Лозада не е одобрил това — той ѝ подаде снимката.

Рени се сблъскваше със смъртта ежедневно. Беше виждала пораженията, които болест, машина или оръжие можеха да нанесат върху човешкото тяло. Често раните бяха невероятни и приличаха на взети от някой филм на ужасите, създаден от продуцент с болно въображение. Очакваше да види снимка, подобна на показаните на съдебните заседатели по време на процеса — подуто лице, повесен език, изхвъркнали очи. Но Сали Хортън изглеждаше недокосната. Освен двете тъмни точки на челото ѝ.

Рени върна снимката на бюрото на Уесли.

— Ако ви бях казала за Лозада по-рано, можеше вече да е в затвора. Затова ли ми показахте снимката?

— Да, и затова. Но исках и да ви предупредя.

— Вече знам, че Лозада е опасен.

— Опасно е и да се сближите с Уик.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Лозада чу новината по телевизията, направо побесня.

Как бе могла Рени да спаси живота на Уик Тредгил, след като той си бе направил труда и бе рискувал толкова, за да я отърве от него? Жени! Никога нямаше да ги разбере. Нищо, което правиш за тях, не им е достатъчно.

Убийството на полицай винаги ставаше новина. Интервюираха други ченгета. Вадеха траурните рамки. На първите страници на вестниците цъфваха снимки на вдовиците и осиротелите деца. Обществеността скърбеше, сякаш бяха загубили близък приятел. Загиналият биваше представян като герой.

Ако слушаше това, което говореха по телевизията, Уик Тредгил е можел да ходи по вода. Репортажите цитираха различни престъпления, които бил разкрил, сякаш съвсем сам, като че едновременно бе и Батман, и Дик Трејси. Всъщност той бе уволнен от полицията, но това се омаловажаваше.

Рени бе възхвалявана като талантлив хирург, описваха как се е борила, за да го изтръгне от ноктите на смъртта. Тя прилагала в операционната на „Тарънт“ опита, натрупан в множество операции на травми във воюващи страни, където е била изпращана като участник в международни програми от рода на „Лекари без граници“.

Лозада бе толкова разстроен от тези силно предубедени репортажи, че дори играта със скорпионите не го развесели. Най-омразният му враг бе отрупан с хвалебствия. Рени работеше срещу него. Не се бе чувствал толкова потиснат, откакто един фелдшер спаси по-малкия му брат, след като Лозада натъпка една топка в гърлото му.

Беше сутринта на Коледа на шестнайсетия му рожден ден. Брат му бе на тринайсет, но беше с мозък на двегодишен. Един от подаръците му от Дядо Коледа бе бейзболна топка и пластмасова бухалка. Играеше си с тях под елхата. Родителите им бяха в кухнята и приготвяха коледна шунка.

Няколко минути Рики Рой седя и гледа момчето, при което реши, че светът му би бил много по-хубав, ако брат му го няма. Малкият идиот реши, че е игра, когато баткото натъпка гумената топка в устата му. Не издаде нито звук. Не оказа никаква съпротива.

Животът почти напусна доверчивите очи на жертвата му, когато родителите им се зададоха от кухнята. Лозада започна да крещи, че брат му е налупал новата си бейзболна топка. Веднага се обади на „Бърза помощ“ и детето бе спасено. Родителите му заплакаха от облекчение, прегръщаха сина си цял ден и му повтаряха отново и отново колко го обичат.

Това бе ужасна Коледа. Дори шунката прегоря.

По ирония на съдбата се оказа, че не е имало нужда да се опитва да убие брат си. Само шест месеца по-късно родителите му летяха с малкия си син към Хюстън, за да се консултират с някакъв нов лекар шарлатанин — тези хора така и не осъзнаха, че положението е безнадеждно, когато самолетът им се разби в едно тресавище в Източен Тексас по време на гръмотевична буря. Нямаше оцелели. Как бе извадил такъв късмет?

Но Лозада нямаше да остави Уик Тредгил на съдбата.

Първо, нямаше да се лиши от удоволствието лично да го ликвидира. Вече му се бе наложило да пожертва радостта от планирането на убийството. Едва вчера бе решил да не бърза и да измисли нещо специално за него. Но снощи бе станало ясно, че трябва да действа без забавяне. Ужасно мразеше да избързва с изпълнението на плановете си. Не може да се пие от гарафа от епохата Луи XIII така, както пиеш от кутийка със сода. Бързането го лишаваше от удоволствието. Но ако това означаваше, че Тредгил ще бъде мъртъв по-рано, вместо по-късно, можеше да се примири.

Въпреки че снощи се изправи пред няколко тактически проблеми, планира действията си бързо и свърши всичко за нула време.

Лесно подмами бъдещата танцьорка. Тя му повярва и не зададе никакви въпроси, когато ѝ каза, че има един приятел, който обича тройки:

„Навита ли си?“

„Ако е сладък като теб, веднага!“

Намуси се, че той иска да отидат с нейната кола вместо с неговата, но бързо размисли, когато ѝ каза:

„Всъщност, като се замисля, я да се откажем.“

Знаеше къде е отседнал Тредгил. Беше една дупка, в която местната полиция обикновено настаняваше платените свидетели в съдебни процеси, гостуващи полицаи от други градове, новоназначени ченгета, които още нямаха къде да живеят, и така нататък. За да провери, се наложи просто да се обади и да помоли да го свържат със стаята на Уик Тредгил. Затвори, щом чу телефонът там да звъни, но това потвърди предположението му.

Накара Сали да оставят колата на паркинга на един супермаркет на две пресечки от мотела и изминаха разстоянието пеша. Когато тя го попита защо, той ѝ обясни, че иска да изненада приятеля си. Глупачката се върза.

Пикапът на Уик бе пред стая 121. Лозада огледа паркинга, за да се увери, че никой не ги гледа. Повечето стаи бяха тъмни. Пердетата на малкото светещи прозорци бяха спуснати.

Той бутна момичето напред.

„Ти влез първа. Искам да види първо теб, когато отвори вратата.“

Тя почука, но след като изчака няколко секунди, опря ухо на вратата и каза:

„Май чувам душа.“

Сали много се впечатли, когато видя как той отвори вратата с кредитната си карта. Направи ѝ знак да не вдига шум, бутна я бързо навътре и ѝ каза да легне на леглото. Тя се подчини и едва сподавяше кикотенето си, когато я простреля два пъти в челото. Мислеше да отреже езика ѝ, както ѝ бе обещал да направи, ако разбере, че е говорила за него, но щеше да изтече много кръв. Освен това в този момент шумът от душа спря.

Ако трябваше да реши сега, би използвал пистолета със заглушител и за Уик. Един куршум в ухото в момента, в който онзи се подаде от банята, и още един между очите за по-сигурно. Но това не бе забавно. Искаше ченгето да разбере, че след малко ще умре.

От друга страна, отвертката бе добър избор. Беше я намерил в една стара кутия за инструменти в склада на телевизионния си сервиз. Удобна, ръждясала, стара — непроследима.

Още едно нещо би направил различно. Вместо да свърши за миг и да наръга Уик в сърцето, както бе постъпил с Хауъл, той поиска да си поиграе с него. Това се оказа лош избор. Не му стигна времето да

довърши работата, благодарение на камериерката. Кой чисти стаи в 4:30 сутринта?!

Докато тя набере 911, той вече бе стигнал до супермаркета. Отиде с колата на Сали до мястото, където бе оставил своята. Заряза ключовете на таблото, подкара своя микробус и го паркира на едно от общите места в гаража, после отиде пеш до кафенето на хотела, за да закуси. Пиеше последната си чаша кафе, когато по новините започнаха да излъчват първите репортажи за убийството.

Толкова много работа и без резултат, помисли си сега. Копелето не бе умряло. А Рени му бе помогнала да оцелее. Защо? Защо го бе спасила? Тя му беше ужасно ядосана. Беше му казала, че не иска да го вижда никога повече. Мразеше го.

Дали?

Остана в апартаментата си цял ден, беше в прекалено лошо настроение, за да излиза. Обади се на суперсекретния си номер за гласова поща, където го чакаше съобщение за нова „поръчка“. Задачата бе толкова важна за клиента, че Лозада можеше сам да назове цената си. Обикновено подобна перспектива би го развълнувала, но дори обещанието за високо печеливша операция с гарантирана премия не оправи настроението му.

Той превъзхождаше Уик Тредгил по всеки възможен начин. Имаше *класа*. Съмняваше се, че ченгето изобщо бе чувало тази дума. Беше милионер. Тредгил бе със заплата на обикновен полицай. Той носеше дизайнерски дрехи. Тредгил се обличаше като скитник. Той въздигаше Рени на пиедестал. Тредгил само я използваше, за да пипне него.

Просто нямаше място за сравнение. Как можеше тя да предпочете ченгето пред него?

Още се цупеше, когато започнаха ранните емисии на вечерните новини. През деня не се бе случило нищо, което да измести историята за убийството на Сали Хортън и почти фаталното нападение над Тредгил. След като преразказа накратко събитията от сутринта, водещият съобщи:

— Днес в болницата „Гарънт Дженеръл“ се проведе пресконференция, на която доктор Рени Нютън отговори на въпросите на репортерите.

Последва запис от пресконференцията. Рени беше зад някаква катедра, а от двете ѝ страни стояха двама мъже със сериозни изражения и тъмни костюми, вероятно представители на болничната администрация. Тя присви очи срещу прожекторите и камерите и даде думата на един от най-нетърпеливите репортери.

— Доктор Нютън, какво е състояние на господин Тредгил в момента?

— Той е стабилизирал — отговори тя, — което е окуражаващо. Сутринта бе в критично състояние. Имаше прорезна рана в гърба, която бе нанесла сериозни поражения на околните тъкани.

В подходящи ръце една отвертка „Филипс“ може да причини това на човек. Устните на Лозада се извиха в доволна усмивка.

— Раната потенциално смъртоносна ли беше?

— По мое мнение, да. Веднага бяха предприети животоспасяващи мерки. Нашият екип се справи отлично.

— Това нападение свързано ли е с неразкритото убийство на брата на господин Тредгил преди три години?

— Не знам нищо по този въпрос.

— Уик Тредгил още ли е в отпуск от полицията?

— За това трябва да питате полицията.

— Той...

Тя вдигна ръка, за да ги накара да замълчат.

— Тази сутрин аз се явих на повикване за спешен случай. Известно време дори не знаех името на пострадалия. Не знам нищо за кариерата на господин Тредгил или за историята на семейството му. Просто си свърших работата. Не мога да ви кажа нищо повече.

Тук записът свършваше. Водецията направи кратко обобщение на пресконференцията, после премина на друга тема.

Лозада изключи телевизора, но остана неподвижен и се замисли за казаното от Рени: „Просто си свърших работата.“.

Разбира се! Тя не бе спасила Тредгил, защото го харесва. Просто си е вършела работата. Той самият нямаше нищо против повечето хора, които убиваше. Дори не ги познаваше, но това не го спираше да прави това, за което му плащаха. Рени просто е вършела работата си със същата професионална безпристрастност, с която той вършеше своята.

Не беше ли фантастична? Как само се справи с медиите! Хладно професионална, спокойна, без да се впечатлява от вниманието към нея. Тя бе необикновена.

Беше и уморена. Лозада веднага го отгатна. Беше я виждал в много по-добър вид. Но дори и разрошена и изтощена, тя пак изглеждаше красива и привлекателна. Той я желаше. Скоро щеше да я има. Естествено, малко след това тя щеше да оцени дълбочината на неговите чувства към нея.

Изведнъж усети зверски глад и му се прииска да излезе.

Наля си една текила и я занесе в черната мраморна баня. След като си взе душ и избърсна главата и тялото си, остави водата да се стича по него още десет минути. След това обилно изплакване разглови сифона, почисти го внимателно с кърпи за еднократна употреба, които после пусна в тоалетната.

Върна сифона на мястото. Избърса душ кабината с хавлия, която прибра в торба за дрехи. На път за гаража щеше да пусне торбата в една шахта, която отвеждаше до мазето, откъдето фирмата за пране събираше торбите с дрехи два пъти дневно. Лозада никога не оставяше използвана хавлия в банята си.

Допи текилата си, докато се обличаше. Избра ръчно ушит ленен панталон и копринена тениска. Харесваше усещането от допира на коприна до кожата си, харесваше как материята гали зърната му като мек и чувствен женски език. Надяваше се Рени да хареса татуировката му.

Завърши тоалета си със спортно сако в контрастен цвят. Бе прекалено официален за мексиканския ресторант, но бе в настроение да празнува. Обади се на момчето в гаража и поиска мерцедесът му да бъде изкаран пред входа на сградата.

Преди да излезе, проведе още един разговор. Момчето вече бе паркирало мерцедеса пред входа и го чакаше, като държеше шофьорската врата отворена.

— Приятна вечер, господин Лозада.

— Благодаря.

Знаеше, че изглежда страхотно и че младежът навярно му завижда, така че му даде щедър бакшиш.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Веднага щом излезе от асансьора, видя розите.

Нямаше как да не ги забележи. Букетът бе поставен на видно място. Сестрите и санитарите очевидно очакваха появата ѝ, за да видят реакцията ѝ. Всички се усмихваха в очакване.

— За вас са, доктор Нютън.

— Доставиха ги преди около половин час.

— Момчето, което ги донесе, едва се виждаше зад тях. Великолепни са, нали?

— Кой е тайният ви обожател?

— Не е ченге — това бе коментарът на полицая, когото Уесли бе поставил на пост пред стаята на Уик в интензивното. — Никой полицай не може да си ги позволи. Със сигурност.

Рени изобщо не погледна повече букета.

— Сигурно е грешка. Не са за мен.

— Н-н-но там има картичка — заекна една от сестрите. — На нея пише вашето име.

— Махнете и розите, и картичката. И вазата. Всичко.

— Искате да ги изхвърлим?

— Или ги раздайте на пациентите. Занесете ги във фоайето, в параклиса, включете ги в менюто за вечеря. Не ме интересува. Просто ги махнете от очите ми. Подайте ми картон на господин Тредгил, моля.

Групичката, която вече не се усмихваше, бързо се разпръсна. Полицаят се върна на поста си. Една от сестрите отнесе тежкия букет. Друга подаде на Рени поискания картон и смело я последва до леглото на Уик.

— Вече се буди за по-продължителни периоди — каза ѝ тя. — Мрази спирометъра.

Периодично караха пациентите да духат в този апарат, за да прочистват дробовете си.

Жизнените показатели бяха добри. Рени провери превръзката, която покриваше шева. Уик изстена в съня си, когато я отлепи, за да огледа раната. След като върна превръзката на мястото, попита сестрата дали болният е пил нещо.

— Само ледени кубчета.

— Ако пак поиска да пие нещо, му дайте няколко глътки спрайт.

— Шмълкъбърън.

Рени отиде от лявата страна на леглото, накъдето Уик бе обърнат.

— Я повтори?

— Бърън. В шпрайта — почти не можеше да помръдне главата си, но се опита да я погледне с единственото си отворено око.

За да го улесни, тя приседна на един стол до леглото.

— Бърбън и спрайт комбинират ли се?

— Ня' значение.

Тя се усмихна.

— Мисля, че доста сме те упоили.

— Не достатъчно.

Сестрата се втурна навън да донесе спрайт. Уик намести главата си така, че лицето му да не е наполовина заровено във възглавницата.

— Ти ли направи това с мен, Рени?

— Признавам.

— Тогава няма... — той премигна и си пое дъх — да ти пратя картичка за Коледа.

— Щом можеш да се шегуваш, явно се чувстваш по-добре.

— Като сплескано лайно.

— Ами на това приличаш.

— Ха-ха — окото му се затвори и остана затворено.

Рени се изправи и притисна стетоскопа си на няколко места на гърдите му.

— Чуваш ли нещо? — попита той, което я изненада, защото мислеше, че пак се е унесъл.

— Ясно и силно, господин Тредгил — отново седна на стола. — Дробовете ти звучат чисти, така че продължавай да духаш в спирометъра, когато сестрите те карат.

— Лигава работа.

— Пневмонията е по-неприятна.

— Рени?

— Да?

— Прострелян ли бях?

— Намушкан — той отново отвори окото си. — С отвертка — каза му тя.

— Поражения?

— Значителни, но поправими.

— Благодаря.

— Моля.

— Болят ме топките.

— Ще поръчам да им сложат пакет с лед.

Изненада се как с едно-единствено око може да се отпрати толкова мръсен поглед.

— Подути са — обясни тя. — В тестисите се събира кръв след нараняване като твоето.

— Но им няма нищо, така ли?

— Няма им нищо. Това е временно състояние.

— Обещавах ли?

— Изчакай няколко дни. Ще станат нормални.

— Добре, добре — затвори окото си. — Смешен разговор.

— Но болката не е толкова смешна. Така са ми казвали.

— Рени?

Пак отвори окото си.

— Пипнаха ли го?

Тя поклати глава.

— Мамка му.

Рени остана на мястото си, седнала до леглото му. Отново си помисли, че е заспал, но той измърмори:

— Лицето ми. Ужасно ме боли. Какво му е направил?

— Очевидно те е нападнал отзад.

— Да.

— Паднал си напред и си ударил лицето си. Брадата ти беше сцепена, но нямаше нужда от шевове. Насинен и подут си, но нямаш счупени кости.

— Значи пак ще си бъда красив?

— И суетен, не се съмнявам.

Той се усмихна, но Рени знаеше, че всяка мимика му причинява болка.

Сестрата се върна със спрайта в пластмасова чаша и я погледна изненадано, когато я пое от ръцете ѝ. Малко хирурзи се грижеха за пациентите по този начин. Рени притисна извитата сламка към устните на Уик. Той отпи няколко малки глътки, после изви леко глава, за да покаже, че не иска повече.

— Това ли е засега? — попита го.

— Не искам да повръщам.

Той замълча и Рени бе сигурна, че този път е заспал. Но остана и след като сестрата излезе. После един нежен глас попита:

— Как е той?

Вдигна глава и видя Грейс Уесли да стои точно до вратата. Рени не я бе чула да се приближава, не бе забелязала нищо, не знаеше колко време е минало.

Бързо се изправи.

— Той е... ъъ... по-добре всъщност. Говори смислено, когато се събуди. Пийна няколко глътки спрайт — остави чашата на подвижната табла на леглото. Сякаш бе уличаващо да я видят, че я държи. — Сега спи.

— Може ли да вляза?

— Разбира се.

— Не искам да преча.

— Съмнявам се, че може да попречите. Той не чува нищо.

Грейс Уесли бе привлекателна и слаба. Носеше косата си на малък кок на тила, минималистичен стил, който бе подходящ само за жена с нейните високи скули и деликатни черти. Бадемовите ѝ очи издаваха интелигентност и всеотдайност. У нея имаше някаква смиреност и нежност. По-рано Рени бе забелязала как едно съвсем леко докосване на Грейс бе имало успокояващ ефект върху несдържания ѝ съпруг.

Сега тя пристъпи към леглото на Уик и няколко минути го гледа как спи.

— Трудно ми е да повярвам, че това е Уик — усмихна се. — Никога не съм го виждала неподвижен. Той не може дори да седи на едно място повече от няколко секунди. Постоянно е в движение.

— И аз забелязах това — Грейс се обърна и я погледна озадачено. — О, разбира се, аз не го познавам добре — бързо допълни

Рени. — Изобщо не го познавам добре. В никакъв случай. Но предполагам, че вие го познавате.

— Уик беше в гимназията, когато Орън, съпругът ми...

Рени кимна.

— Когато Орън и братът на Уик — Джо, постъпиха в полицейската академия. Станахме добри приятели с Джо. Той ни покани на един баскетболен мач в гимназията да гледаме „по-малкото му братче“, както се изрази — засмя се тихо. — Уик направи максималния брой фалове.

— Играл е агресивно?

— И много буйно. Той е избухлив, малко му трябва. Но когато изпусне нервите си, обикновено също толкова бързо се извинява.

Двете помълчаха известно време, после Рени каза:

— Не знаех за брат му до днес, когато един репортер ме попита за него.

— Джо загина преди три години. Никой от нас още не го е превъзмогнал. Особено Уик. Той вярваше, че Джо е непогрешим и го обожаваше.

Сестрата влезе да смени банката на системата. Двете прекратиха разговора си, докато не останаха отново сами.

— Разбрах, че Джо е бил...

— Убит — промълви Грейс.

За миг всичко проблесна и се свърза. Рени каза:

— Лозада.

— Точно така. Лозада.

— Как се е измъкнал?

— Изобщо не се стигна до обвинителен акт.

— Защо не?

Грейс се поколеба, после пристъпи една крачка към Рени и заговори по-тихо.

— Доктор Нютън, попитах съпруга си какво беше това между вас двамата тази сутрин. Усетих някакви силни подводни течения.

— Преди две седмици аз бях съдебен заседател на процес, който завърши с оправдателна присъда за Лозада.

— Орън ми обясни това.

— Вашият съпруг ме мрази заради изхода от процеса. Особено сега. Лозада вече му е отнел един приятел, сега замалко не му отне още

един — тя погледна Уик. — Ако съдебното жури бе достигнало до друга присъда, Уик нямаше да бъде нападнат и онази млада жена, която е била убита снощи, щеше да бъде жива.

— Може ли да ви попитам нещо? — Грейс зададе въпроса внимателно. Когато Рени се обърна към нея, каза: — Ако можехте да върнете нещата назад, пак ли щяхте да гласувате за оправдаването на Лозада?

— На основата на онова, което знаех тогава, или на това, което зная сега?

— На онова, което сте знаели тогава.

Рени обмисли въпроса също така задълбочено, както бе подходила и към решението си за присъдата.

— Въз основа само на онова, което знаех тогава, и онова, което съдията ни възложи, щях да бъда принудена отново да гласувам за оправдателна присъда.

— Значи съвестта ви трябва да е чиста, доктор Нютън. Не можете да се чувствате отговорна за това, че Лозада е нападнал Уик.

Рени тъжно промълви:

— Кажете го на съпруга си.

— Вече го направих — Рени се изненада. Грейс ѝ се усмихна нежно, после се протегна и докосна ръката ѝ. — Ще тръгвам. Но когато Уик се събуди, моля ви, кажете му, че съм идвала.

— Аз също ще тръгвам скоро, но ще поръчам на сестрите да му предадат.

— Знаете ли кога ще го преместят в обикновена стая?

— След ден-два, ако продължи да се възстановява добре. Следим внимателно за признаци на инфекция.

— Какво да кажа на момичетата ми?

— Имате дъщери?

— Две. Неудържими.

— Сигурно сте щастлива с тях.

— Те ме умоляваха да дойдат тази вечер, но Орън не искаше да напускат къщата.

Рени не попита защо. Уесли се страхуваше за безопасността им, страхуваше се, че Лозада може да не се е задоволил с опита за убийството на Уик. Беше разположил полицаи на всевъзможни места

из болницата, а сега се бяха появили още двама зад стъклената стена на стаята на Уик в интензивното. Несъмнено охраняваха Грейс Уесли.

— Момичетата ми обожават своя чичо Уик — обясняваше тя. — Ако има плакат с него, веднага ще го залепят на стената в стаята си заедно с любимите си певци.

— Кажете им, че чичо Уик ще се оправи.

— Благодарни сме ви за това. Момичетата нямат търпение да се запознаят с вас.

— С мен?

— Разказах им за вас. По-късно ги чух да си шушукат. Сега са решили да стават хирурзи. Искат да спасяват хората, както вие спасихте Уик.

Рени бе толкова трогната, че не знаеше какво да каже. Грейс навярно усети това, набързо се сбогува и тръгна. Полицайте застанаха от двете ѝ страни и тримата се отправиха към асансьора.

Когато лекарката се върна в приемната на отделениято, розите не се виждаха никакви. В кръглото заграждение имаше няколко бюра, компютърни терминали, монитори, шкафове за папки и разни струпани неща. Не знаеше къде да търси това, което ѝ трябваше, и очевидно изглеждаше объркана.

— Мога ли да ви помогна, доктор Нютън?

— Тъъ... да.

Сестрата претърси няколко чекмеджета, докато откри кутийка с балсам за устни. Рени я взе и се върна при Уик. Той още спеше и дишаше равномерно. Тя седна на стола до леглото му, но мина поне минута, преди да отвори малката кутийка, от която се разнесе аромат на ванилия.

При предишното си идване бе забелязала, че устните му са много сухи и напукани. Това не бе необичаен страничен ефект след операция и загуба на течности. Всъщност бе доста често срещан. Но устните на Уик изглеждаха *изключително* сухи. Бе решила, че малко балсам ще им се отрази добре. Какво лошо имаше в това?

С кого всъщност спореше?

Потърка повърхността на мехлема с показалеца си, като описа няколко кръга в него, докато топлината от ръката ѝ го размекна. Мацна малко от мехлема върху долната устна на Уик, после върху горната, без

почти да ги докосва. Досегът бе толкова мимолетен, че едва ли се броеше за докосване.

Дръпна ръка. Поколеба се. После отново докосна долната му устна, само че този път не само за миг. Бавно размаза мехлема от едното ъгълче на устата му до другото, после отново до първото. Направи същото и с горната му устна, следвайки мъжественния контур старателно като дете, което оцветява рисунка и внимава да не излиза от очертаванията, за да не му се карат.

Точно когато се канеше да дръпне ръката си, той се събуди. Погледите им се срещнаха и сякаш прехвъркнаха електрически искри.

Никой от двамата не каза нищо. Стояха напълно неподвижни, показалецът ѝ още бе върху устните му. Рени затаи дъх, осъзнала, че и неговото дълбоко и равномерно дишане е секнало. Завладя я усещането, че ако някой от двамата помръдне, ще стане нещо. Нещо огромно. Не знаеше точно какво. Във всеки случай, тя не посмя да помръдне. Не бе сигурна дали ще може. Синият му поглед сякаш я бе вкаменил.

Останаха замръзнали в тази поза... колко дълго? По-късно не можа да си спомни. Докато лявото око на Уик се затвори. Рени буквално чу как миглите му докоснаха леко възглавницата. Чак след това нормалното ѝ дишане се възстанови.

После отдръпна ръката си, тронаво затвори кутийката с балсам и я остави на таблата до леглото. Тръгна си, без да го погледне повече.

— Обадете ми се, ако има някакви промени — нареди тя рязко, докато връщаше картон на сестрата.

При асансьора дежурният полицаи задържа вратата отворена и каза смутено:

— Доктор Нютън, исках само да ви кажа... ами Уик е страхотен човек. Преди няколко години едно от децата ми бе ранено. Уик първи дари кръв. Както и да е, исках да ви благодаря, че го спасихте тази сутрин.

Рени си обясни сълзата с изтощение. Не бе осъзнала колко е изморена, докато асансьорът не започна да се спуска. Облегна се на задната му стена и затвори очи. Точно тогава усети как сълзата се спуска по бузата ѝ. Изтри я, преди асансьорът да стигне до първия етаж.

Докато вървеше към изхода на болницата, друг полицаи я изненада, като тръгна след нея.

— Нещо не е наред ли?

— Нарездане на Уесли, госпожо. Докторе — поправи се той.

— Защо?

— Не съм питал и той не каза. Предполагам, е нещо, свързано с Тредгил.

Полицаят я изпрати до колата, надникна под нея, провери задната седалка.

— Карайте внимателно, доктор Нютън.

— Благодаря, ще внимавам.

Той продължи да я гледа, докато тя не излезе от паркинга.

Беше изминала няколко пресечки, когато забеляза касетата. Подаваше се от касетофона в колата. Взря се в нея недоумяващо. Тя никога не слушаше касети, а дискове.

На следващия светофар издърпа касетата, за да прочете етикета ѝ. Нямахме такъв. Като прогони лошото предчувствие, което я връхлетя, вкара касетата и натисна бутона за пускане.

Звуци на пиано изпълниха колата заедно с дрезгавия тембър на жена, пееща балада.

„Влюбен съм в теб, сладка моя.“

Рени удари касетофона с юмрук, блъска по копчетата, докато музиката не спря. Трепереше, най-вече от гняв, но и от страх. Това, че болницата бе пълна с полицаи, не бе попречило на Лозада да се промъкне в колата ѝ и да остави касетата. Как, по дяволите, бе успял? Колата ѝ бе заключена.

Затършува в кожената си чантичка за клетъчния телефон, но само успя да разпилее съдържанието ѝ на пода. Предположи, че ще загуби повече време, ако спре и потърси телефона, отколкото ѝ оставаше, докато стигне вкъщи. Щеше да се обади на Уесли оттам.

Профуча през два светофара на червено, след като се огледа набързо за задаващи се отляво и отдясно коли. Зави по алеята към гаража с неблагоприятна скорост. Вратата на гаража сякаш се отваря цяла вечност. Покривът на колата едва не се допря до вдигащата се

врата, когато мина под нея. Натисна дистанционното да затвори вратата и тя започна да се спуска още преди Рени да е изгасила двигателя.

Остави разпилените си вещи на пода в колата, изхвърча навън и се втурна към кухнята. Нахълта там и се закова на място.

През свързващата врата към дневната се процеждаше някаква трепкаща светлина. Някоя от лампите там не светеше по този начин. Какво ставаше? Докато не разбере, най-разумно бе да се върне към входа, да отвори отново гаража и да изтича наред улицата, размахвайки ръце и викайки за помощ.

Но нямаше да избяга с писъци от собствената си къща. В никакъв случай!

Остави за всеки случай вратата към гаража отворена. Взе един нож за месо от чекмеджето. После прекоси кухнята и влезе в дневната. Свещи, сякаш стотици на брой, но по-вероятно няколко десетки, примигваха в прозрачни стъклени съдове с най-различна форма и размер. Бяха поставени на всяка свободна повърхност, изпълваха въздуха с тежък аромат на цветя и създаваха впечатлението, че цялата стая е в пламъци.

На масичката за кафе имаше букет червени рози. А от стереоуредбата звучеше музика. Друг вариант. Друг изпълнител. Но същата песен. Тематичната песен на Лозада.

Дишаше тежко през устата, чуваше биенето на сърцето си въпреки музиката. Пристъпи предпазливо назад, променила мнението си за това, че може да се справи сама. Може би все пак трябваше да избяга през кухненската врата.

Пресметна колко време ще ѝ трябва, за да повика помощ. Назад през кухнята. Навън през вратата. Натиска бутона на гаражната врата. Пъхва се под нея. Побягва по алеята и после по улицата. Или прескача плета и отива у господин Уилямс. Вика за помощ. Замесва други хора. Замесва полицията.

Не.

Отиде до уредбата и изключи музиката.

— Излез и ме погледни в очите! Хайде!

Викът ѝ отекна в стаята. Ослуша се внимателно, но не долови никакъв шум, освен собственото си учестено дишане и биенето на сърцето си.

Тръгна към коридора, но спря в началото му. Коридорът се простираше пред нея тъмен и зловещ и ѝ се стори много по-дълъг, отколкото беше. И защото този човек я бе накарал да се страхува в собствения ѝ дом, в нейното убежище, усети, че се разгневява още по-силно. Гневът я изстреля напред.

Бързо прекоси коридора и светна лампата в кабинета си. Стаята беше празна, тук нямаше къде да се скрие човек. Отвори вратата на килера. И там нямаше нищо, освен кашони с багаж, куфари и пътни чанти. И също нямаше място, където да се скрие възрастен човек.

От там отиде в спалнята, където грееха още свещи. Хвърляха трептящи сенки върху стените и тавана, върху щорите, които заради него тя държеше затворени постоянно — и денем, и нощем. Погледна под леглото. Отиде до дрешника и отвори вратата със замах. Претърси между закачалките.

Банята също бе празна, но завесата на душа, която Рени винаги оставяше прибрана, сега бе спусната. Твърде ядосана, за да продължава да се страхува, тя рязко я дръпна. Букет рози стоеше във ваза на перваза, който опасваше ваната.

Замахна към вазата и тя падна с трясък и се разби в порцелановата вана. Звукът отекна като експлозия.

— Копеле! Защо не ме оставиш на мира!

Върна се решително в спалнята и обиколи да издуха всички свещи, но в един момент се спря изплашена, че димът ще задейства противопожарната аларма. Върна се в дневната, но остави свещите запалени. В кухнята затвори вратата към гаража и я заключи, после върна ножа в чекмеджето.

Намери една наполовина пълна бутилка шардоне в хладилника, наля си доста в една чаша и отпи продължително. Затвори очи и притисна студеното стъкло към челото си.

Започна да се колебае дали да се обади на Уесли. Какъв смисъл имаше? Не можеше да докаже, че Лозада е влизал в къщата ѝ, както и Уесли не можеше да докаже, че той е убил Сали Хортън и е опитал да убие Уик.

От друга страна, ако не му съобщеше за това и Уесли по някакъв начин научеше... Добре. Колкото и да не искаше, трябваше да го уведоми.

Вдигна глава, отвори очи и видя отражението си в прозореца над мивката. Зад нея стоеше Лозада.

Единственото, което си помисли, бе, че е твърде ядосана, за да се изплаши.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хвана я за раменете и я завъртя с лице към себе си. Очите му бяха толкова тъмни, че зениците му не се различаваха от ирисите.

— Изглеждаш разстроена. Исках да те зарадвам, Рени, не да те разстроя — гласът му бе нежен. Като на любовник.

В мозъка ѝ бушуваха ужас и ярост. Искаше да го удари с всички сила, задето бе смутил добре подредения ѝ живот. Също толкова ѝ се искаше да се свие от страх. Но и двете реакции биха означавали слабост, каквато тя не смееше да покаже пред него. Той бе хищник, който щеше да подуши слабостта на жертвата си и да се възползва от нея.

Лозада взе чашата вино от ръката ѝ и я притисна към устните ѝ.

— Пий.

Рени опита да извърне глава настрана, но той стисна челюстта ѝ с другата си ръка и я задържа неподвижна, като в същото време наклони чашата. Почувства студеното вино върху устните си. Чашата издрънча от натиска върху зъбите ѝ. Виното напълни устата ѝ. Тя преглътна, но не всичко. Част от виното изтече по брадичката ѝ. Той го изтри с палеца си и ѝ се усмихна.

Рени бе виждала тази усмивка по всички краища на света. Това бе усмивката на насилника към жертвата. Бе усмивката на жесток съпруг към жената, която е обезобразил от бой. Усмивката на вражеския войник към момичето, което е изнасилвил. Усмивката на бащата към невинната му дъщеря, която е кастрирал.

Това бе усмивка на притежание и превъзходство. Тя съобщаваше, че жертвата е лишена от свободната си воля и по някаква перверзна логика трябва да е доволна от това, дори трябва да е благодарна за толерантността на насилника.

Това означаваше усмивката на Лозада за нея.

Той отново наклони чашата с вино към устните ѝ, но Рени не можеше да понесе усмивката му дори секунда повече и я блъсна

настрани. Виното се разля по пръстите му. Очите му се присвиха опасно. Той вдигна ръка и Рени помисли, че ще я удари.

Но вместо това той поднесе ръка към устата си и облиза виното от пръстите си с неприлично предизвикателни движения на езика си.

Злата му усмивка премина в тих смях.

— Нищо чудно, че не го искаше, Рени. Евтино е. Ужасна реколта. Една от първите ми задачи ще бъде да те запозная с наистина хубавите вина.

Пресегна се зад нея да остави чашата на плота. Тялото му се притисна към нейното и остана така. Близостта му я задуши. Не можеше да диша и не искаше. Не искаше мирисът на одеколона му да се запише в паметта ѝ.

Напрегна волята си, за да не го отблъсне. Образът на Сали Хортън проблесна в съзнанието ѝ и ѝ помогна да остане неподвижна и да изтърпи натиска на тялото му. Лозада вероятно очакваше тя да се бори. Надяваше се на това извинение, за да утвърди доминиращата си роля. Насилниците винаги търсят причини, които да оправдаят грубостта им.

— Ти трепериш, Рени. Страхуваш ли се от мен? — наведе се още по-близо до нея. Дъхът му пробяга по врата ѝ. Имаше ерекция и безцеремонно се търкаше в нея. — Защо се страхуваш от мен, когато аз само искам да те направя щастлива. А? — най-последно се дръпна назад и развеселен я огледа от главата до петите и обратно. — Може би преди уроците за виното трябва да се заемем с нещо по-основно. Като гардероба ти — постави пръсти върху костите на ключицата ѝ и започна да ги гали нежно. — Грехота е да криеш тази фигура — очите му се спуснаха към гърдите ѝ и се задържаха там. По някакъв начин това ѝ се стори по-отвратително, отколкото да ги бе докоснал. — Трябва да носиш дрехи, които обгръщат тялото ти, Рени. И черно, което да подчертава русата ти коса. Ще ти купя нещо черно и много секси, нещо, което да подчертава гърдите ти. Да, определено. Мъжете ще искат да се любят с теб, но само аз ще го правя — после очите му се върнаха на лицето ѝ и тонът му стана закачлив. — Разбира се, днес не изглеждаш в най-добрата си форма. Имала си тежък ден — опипа с върха на пръста си тъмните кръгове под очите ѝ. — Изтощена си. Бедничката ми.

Тя потисна гаденето, което я връхлетя, докато го слушаше да описва фантазията си.

— Не съм бедничката ти.

— А, тук се намесва дамата. Започвах да се чудя да не си загубила гласа си.

— Искам да си вървиш.

— Но аз току-що дойдох.

Това бе лъжа, разбира се. Беше му отнело поне час да подреди и запали всички свещи в дневната. Но къде се беше скрил, докато тя претърсваше къщата?

Сякаш отгатнал мислите ѝ, той каза:

— Никога не издавам тайните на занаята, Рени. Трябва да запомниш това за мен — закачливо ощипа брадичката ѝ. — Но имаме доста да си говорим.

— Прав си. Имам.

Доволен, той се усмихна.

— Кажу ми първа.

— Лий Хауъл.

— Кой?

— Ти го уби, нали? Направил си го като услуга към мен. И нападението срещу Уик Тредгил. И то е твое дело, нали?

Той се стрелна като светкавица. Вдигна блузата ѝ с една ръка и прокара длан по гърдите ѝ и около талията. Тя го отблъсна с всичка сила.

— Махни си ръцете от мен! — започна да налага дланите, които я опипваха.

— Стига, спри! — той стисна ръцете ѝ и ги издърпа силно към гърдите си. — Рени, Рени, спри да се бориш с мен — гласът му беше нежен, пръстите, които стискаха китките ѝ — не. — Шшт, шшт, спокойно.

Тя го изгледа войнствено.

С измамно спокоен и нормален глас той се извини:

— Съжалявам, че трябваше да направя това. Преди няколко години полицаите използваша една от техните под прикритие, за да се опитат да ми поставят капан. Искях да се уверя, че не носиш записващо устройство или предавател. Извини ме за грубостта. Е, как е? Сега по-добре ли е?

Той пусна ръцете ѝ, но стисна раменете ѝ, силните му пръсти започнаха ритмично да се стягат и отпускат, разтриваха ги като загрижен съпруг, който е научил, че жена му е имала дълъг и тежък ден.

— Не работя за полицията.

— Щях да бъда ужасно разочарован, ако го правеше — ръцете му я стиснаха малко по-силно. Изражението му стана заплашително. — Защо напоследък прекарваше времето си с Уик Тредгил?

Тя се намръщи.

— Не знаех, че е ченге. Той ме измами, за да ме използва.

— Тогава защо се стара толкова много да го спасиш?

Сети се за предупреждението на Уесли. Сали Хортън бе невинна пешка в кървавата вражда между Уик и Лозада. Тя бе мъртва заради ролята, която бе изпълнила неволно.

— За това ми плащат — отвърна му дръзко. — Не мога да избирам пациентите си. В този случай съдбата ме избра. Аз изтеглих късата клечка. Не можех да оставя кръвта му да изтече в спешното отделение.

Очите му се втренчиха изпитателно в нейните. Той изви ръка около гърлото ѝ. Пръстът му бе върху сънната ѝ артерия и я погали.

— Ще бъда много недоволен, ако ме лъжеш за Уик Тредгил.

— Между нас няма нищо.

— Целувал ли те е?

— Не.

— Докосвал ли те е така? — погали гърдите ѝ.

Гърлото ѝ се стегна и тя не можа да промълви и дума. Само поклати глава.

— Онзи полицай никога не е бил толкова твърд заради теб, Рени — прошепна Лозада и се притисна към нея. — Никога не може да стане толкова твърд.

— Горе ръцете, Лозада!

Орън Уесли нахълта, следван от двама други полицаи, всички с извадени и насочени към него пистолети. Тримата се разпръснаха в полукръг около тях.

— Горе ръцете, казах! Хайде, дръпни се от нея!

Рени не разбираше какво става. Но когато Лозада изпълни заповедта на Уесли, лицето му бе станало непроницаема маска. За

секунди се превърна в идентично копие на самия себе си, от тези идеални изображения, каквито слагат в музеите с восъчни фигури. Не показва гняв, изненада или тревога.

— Детектив Уесли, не знаех, че стоите буден до толкова късно.

— Застани в поза за обиск.

Лозада невъзмутимо сви рамене и се наведе към кухненската маса. Ръцете му се подпряха до панера с плодове, в който бананите вече бяха презрели. Бе странно, че забелязваше това, докато обискираха един потенциален изнасилвач и доказан убиец в кухнята ѝ, но за Рени бе начин да отвлече мислите си.

Полицаят, който извършваше обиска, извади малък пистолет от джоба на панталона на Лозада.

— Регистриран е — каза Лозада.

— Сложете му белезници — нареди Уесли. — Сигурно има нож на глезена.

Докато единият полицаи извиваше ръцете на Лозада зад гърба му, за да му сложи белезници, другият се наведе и вдигна крачола му. Извади малък лъскав нож от калъфа. Изражението на Лозада изобщо не се промени.

Уесли погледна Рени.

— Добре ли сте?

Бе прекалено шокирана, за да отговори, само кимна. Един от полицаите вече четеше на Лозада правата му, но той гледаше Уесли над главата му.

— За какво ме арестувате?

— Убийство.

— Интересно. И коя е предполагаемата жертва?

— Сали Хортън.

— Камериерката от блока ми?

— Запази си преструвките, че си невинен, за пред съдебните заседатели — каза Уесли и хвърли поглед към Рени. — Освен това си направил опит да убиеш Уик Тредгил, като си го наръгал с остър предмет.

— Това е фарс.

— Е, ще видим как ще се развие нашето разследване, нали така? Междувременно ти ще погостуваш на окръжния затвор.

— Ще бъда на свобода още утре сутринта.

— Както казах, ще видим — Уесли кимна на полицаите да го изведат навън.

Лозада се усмихна на Рени.

— Довиждане, любима. Съжалявам за това прекъсване. Детектив Уесли обича помпозните сцени. Така компенсира други свои недостатъци — когато минаваше край Уесли, допълни: — Мисля, че мъжествеността ти я погребяха заедно с Джо Тредгил.

Единият полицаи го блъсна силно в гърба. Тримата минаха през вратата в дневната. Рени се облегна на кухненския плот.

— Благодаря.

— Няма нищо.

— Казахте, че няма да го арестувате, докато не разполагате със солидни улики. Значи ли това...

— Всичко това означава, че надух главата на шефа си и той даде съгласие да арестуваме Лозада. Ако имаме късмет — а късметът все не ни достига, когато става въпрос за Лозада, нещо инкриминиращо ще изскочи отнякъде.

— Значи още нищо не е изскочило.

Той сви рамене, без да обясни.

— Не можем да го държим в ареста безкрайно дълго, без да му предявим обвинение, но ще протакаме с освобождаването му, доколкото е възможно. Ако не открием никакви неоспорими улики в подкрепа на твърдението на Уик, няма да имаме шанс в съда. Ако от прокуратурата изобщо го отнесат в съда.

— Но те трябва да го направят, нали? След като Уик го идентифицира като човека, който го е нападнал?

— Прокурорът може да не се съгласи да разчита единствено на показанията на Уик. Адвокатите на Лозада веднага ще изтъкнат историята за враждата между двамата и ще подкопаят надеждността на Уик като свидетел. Освен това там не обичат Уик особено.

— В прокуратурата? Защо?

Един полицаи подаде глава през вратата и каза на Уесли.

— Тръгваме към ареста.

— И аз ще дойда след малко.

Полицаят изчезна. Рени последва детектива в дневната, където свещите още горяха. Ароматът им бе прекалено силен и тя отвори

прозореца, за да се проветри стаята. Няколко полицейски коли потегляха от улицата пред къщата ѝ с включени мигащи светлини.

Неколцина съседни по пижами се бяха скупчили на тротоара и си говореха. Господин Уилямс бе в центъра на групичката и жестикулираше енергично.

— Как разбрахте, че Лозада е тук, детектив Уесли? Все още ли наблюдавате къщата ми?

— Не. Получихме обаждане от ваш съсед, някой си господин Уилямс. Каза, че у вас става нещо странно.

„Боже, това бе кошмар!“

Уесли стоеше в средата на стаята и се оглеждаше. Забеляза розите. Когато погледът му се върна на Рени, той каза:

— Говорих с един от членовете на борда днес следобед. Осведоми ме, че сте приели поста, освободен от доктор Хауъл.

Тя вирна леко брадичката си.

— Съобщих им решението си днес, след срещата ми с вас. Осъзнах, че няма значение дали ще приема или не. Вие ще продължите да вярвате, че съм наела Лозада, за да убие Лий, независимо от решението ми за поста.

Уесли посочи розите.

— Честито.

— Не е празненството, за което си мислите. Всичко това беше тук, когато се прибрах от болницата. Той пак е влязъл с взлом.

— Не сте се обадили да съобщите в полицията.

— Нямах тази възможност.

Орън огледа намачканите ѝ дрехи.

— Той ме тероризираше — възкликна тя. — Внушил си е тази налудничава идея, че ще стана негова любима — разказа му всичко, което Лозада ѝ бе наговорил, дори и най-смуцаващите подробности. — Той ме опипа. Мислеше, че може да нося предавател.

— Предавател?

— Когато споменах убийството на Лий Хауъл, той ме претърси. Страхуваше се, че работя за вас, и се опитвам да му поставя капан.

— Е, и двамата знаем, че това не е вярно.

Засегнатата от осъдителния му тон, Рени каза:

— Вижте, детектив Уесли, аз не съм го канила тук. Защо автоматично приемате, че съм го направила?

— Счупихте ли нещо?

— В банята. Беше оставил още един такъв букет до ваната. Толкова се ядосах, че го съборих.

— Господин Уилямс бил в задния двор и чакал кучето му да си свърши работата. Чул някакъв трясък и опитал да ви се обади, за да провери дали всичко е наред — Уесли забеляза телефона на масичката до канапето.

Рени вдигна слушалката, после я протегна към Уесли. Не се чуваше сигнал.

— Предполагам, че не е искал да ни смуцават — каза тихо тя.

— Вероятно.

Жената върна телефона на обичайното му място на масичката, после рязко дръпна ръката си.

— Май не трябваше да я докосвам?

— Лозада не оставя отпечатьци от пръсти. Пък и няма значение. Вече знаем, че е бил тук, но това не е местопрестъпление.

— Откога влизането с взлом в чужда собственост не е престъпление? Той е влязъл тук и се е чувствал като у дома си.

— Да. Господин Уилямс казал на диспечерката на 911, че мъжът се държи като у дома си. Но след като съобщил за странния шум, добавил: „Чакайте, май няма нищо. Виждам Рени и един мъж през кухненския прозорец. Изглежда, че всичко е наред, май двамата се познават много добре.“. Нещо такова. Добре че диспечерката е била нащрек, разпознала е името и адреса ви, защото е знаела, че аз...

— Че ме държите под наблюдение.

— Така че ми се обади. Каза, че е получила любопитен сигнал от ваш съсед, че вие и някакъв мъж се прегръщате в кухнята.

— Ситуацията трудно би могла да се опише по този начин. Страхувах се, че ако се съпротивлявам, може да свърша като Сали Хортън.

— Би могло.

— Тогава защо все ме карате да се оправдавам?

Той я погледна за миг, после се обърна.

— Трябва да тръгвам.

Отправи се към вратата, но Рени се втурна след него, сграбчи ръката му и го дръпна да се обърне.

— Заслужавам отговор, Уесли.

— Чудесно. Ето какъв е моят отговор — процеди той. — Не сте ми дали никакво основание да ви имам доверие, доктор Нютън. Вместо това ми предоставихте множество основания за противното.

— Какво може да ви убеди, че казвам истината? Щяхте ли да се убедите, ако Лозада ме бе убил?

— Всъщност не — сви невъзмутимо рамене той. — Преди да стане негова жертва, Сали Хортън му е била любовница.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Той просто искал да я направи щастлива.

— Шегуваш ли се?

— Престани да ме гледаш така, Уик — оплака се Орън. — Не съм го измислил аз. Тя ми предаде неговите думи.

Уик бе останал в интензивното отделение два дни. Следващите пет бе в самостоятелна стая с изглед към центъра на града. Вече можеше да лежи по гръб. Още го болеше ужасно, особено когато го караха да става и да ходи, което се случваше поне два пъти дневно.

Всеки от тези излети, както той ги наричаше, бе не по-малко изпитание от изкачване на Еверест. Трябваше му пет минути само да стане от леглото. Отначало едва се придвижваше малко из стаята, но днес сутринта бе успял да стигне до края на коридора и да се върне, което сестрите определиха като съществен прогрес. Голяма работа. Те коментираха напредъка му. Той псуваше и ги питаше къде крият нацистките си униформи. Когато се върна в леглото си, бе плувнал в пот и се чувстваше безпомощен като новородено.

Очакваше с нетърпение часа, в който редовно му даваха обезболяващо. То не потискаше напълно болката, но я правеше поносима. Можеше да я изтърпи, ако не мислеше прекалено за нея и се съсредоточеше върху нещо друго, например върху Лозада.

Тази сутрин му бяха махнали системата. Зарадва се, че се отървава от нея, но сега сестрите започнаха да го преследват да приема много течности. Носеха му плодов сок в малки пластмасови чашки, запечатани с фолио. Още не бе успял да отвори нито една, без да разлее половината.

— Храниш ли се? — попита Орън.

— Да. Малко. Не съм гладен. Пък и не можеш да си представиш какви боклуци пробутват за храна.

Бузата му още бе с цвят на развален патладжан, но отокът бе достатъчно спаднал, за да може да отваря и двете си очи. Сега например видя как веждите на Орън се свъсиха строго.

— Какво? — попита той намусено.

— Как са интимните ти части?

— Добре, благодаря, а твоите? — няколко неприятни дни бе държал пакет с лед върху слабините си, но както му бе обещала Рени, тестисите му си бяха възстановили нормалната големина.

— Знаеш какво те питам.

— Добре са. Искаш да провериш ли?

— Ще се доверя на думата ти — Орън премести тежестта си от единия на другия крак. — Нямах възможност да ти го кажа преди. Извинявай, че ти разбих брадата.

— Това ми е най-малкият проблем.

— Да, но не трябваше да те удрям.

— Аз пръв те ударих.

— И двамата се държахме глупаво. Извинявам се.

— Приемам извинението ти. Сега да се върнем на онова, което разправяше за Лозада и чувствата му към Рени.

— Вече ти разказах всичко — възрази Орън.

— Разкажи го пак.

— Боже, ти си непоносим. Още не са ти извадили катетъра, нали?

— Днес следобед. Ако мога да се изпишкам, няма да го слагат повече.

— А ако не можеш?

— Мога. Ще мога. Ако трябва, ще го изстискам, но ще се справя. Няма начин пак да ми пъхнат това нещо, ако съм в съзнание. Предпочитам да скоча през прозореца.

— Хленчиш като бебе.

— Ще ми разкажеш ли или не?

— Вече ти разказах. Повторих го дума по дума няколко пъти. Съседът каза, че двамата изглеждали близки. Доктор Нютън заяви, че Лозада я тероризирал и се страхувала да го отблъсне, за да не постъпи с нея както със Сали Хортън.

Уик се отпусна на възглавницата си и затвори очи. Споменът за това, което се бе случило с момичето, бе болезнен. Никога нямаше да забрави как лежеше мъртва в леглото му. Докато той се е къпел под душа, тя е била убита хладнокръвно.

Без да отваря очи, каза:

— Думите ѝ звучат смислено, Орън. Лозада е заплаха за нея. Особено ако смята, че нещата се свеждат до избор между него и мен и тя предпочита мен.

— Предполагам, не е говорила за това с теб.

— Не. Ако ти не ми беше казал какво е станало онази нощ, изобщо нямаше да знам.

Не можеше да си обясни отношението на Рени и това бе основната причина да е в толкова лошо настроение. Да, болеше го. Да, храната не струваше. Да, беше готов да се отърве от катетъра. Да, не му харесваше да се разхожда наоколо немощен и с гол задник. Но това, което наистина го тормозеше, бе дистанцираността на Рени. Тя идваше всяка сутрин и всяка вечер, обикновено държеше главата си сведена, вперила очи в картоната му, а не в него.

— Как сте, господин Тредгил? — винаги с един и същи делови тон.

Редовно проверяваше как заздравява раната, питаше го как се чувства и кимаше разсеяно каквито и отговори да ѝ даваше, сякаш изобщо не го слушаше и не се интересуваше от него. Казваше, че се радва на подобрението му, после се усмихваше механично и си тръгваше. Той знаеше, че не е единственият ѝ пациент. Не очакваше някакво специално отношение.

Всъщност може би очакваше. Малко.

Бе силно упоен, докато бе в интензивното, но си спомняше как тя седеше до леглото му и му даде да пийне спрайт. Помнеше, че намаза устните му с балсам. Помнеше как се бяха гледали един друг и колко дълго бе продължило това, и колко важно му се бе сторило.

Дали това изобщо се бе случило?

Може би беше толкова дрогиран, че е халюцинирал. Дали не е било хубав сън, който бе помислил за реалност? Възможно бе. Защото това бе станало в нощта, когато Орън я бе заловил прегърната с Лозада в кухнята ѝ.

По дяволите, изобщо не разбираше какво става с нея.

— Когато минава на визитация, се държи съвсем делово — каза Уик на Орън. — Не сме говорили дори за времето.

— Горещо и сухо е.

— Така изглежда.

— Прие поста шеф на хирургията.

— Чух — каза Уик. — Браво на нея. Заслужава го — Орън продължи да го гледа многозначително. — Това не означава нищо, Орън.

— Не съм казал, че означава.

— Не се налагаше.

Една сестра се появи с поредната чаша сок.

— Ще го изпия след малко — каза Уик. — Обещавам.

Тя не изглеждаше убедена, но остави чашата на таблата до леглото и излезе. Уик предложи сока на приятеля си.

— Не, благодаря.

— Боровинки и ябълка.

— Не ми се пие.

— Сигурен ли си? Извини ме, че го казвам, но не изглеждаш особено здрав — бившият му партньор бе пристигнал с измъчен вид не само заради лятната жега, но и с доста паднал дух. — Какво става?

Детективът сви рамене, въздъхна, погледна през прозореца към маранята навън, после се обърна към него.

— Областният прокурор се обади преди около час. Лично. Не някой помощник.

Уик бе предположил, че мрачният вид на Орън има нещо общо с Лозада. Ако носеше добри новини, щеше отдавна да ги е съобщил.

Физическият му дискомфорт правеше лошата новина още по-неприятна. Намести се в по-удобна поза, така че да облекчи малко болезнената си дясна страна.

— Казвай.

— Заяви, че доказателствата срещу Лозада са слаби. Недостатъчни, за да се отнесат в съда. Във всеки случай той отказва да го направи.

Уик бе предположил всичко това.

— Той идва да ме види вчера. Беше самата доброжелателност и бодрост до върха на италианските си мокасини. Донесе това — посочи един натрапчив букет от червени, бели и боядисани в синьо карамфили.

— Много се е охарчил.

— Разказах му подробно какво се случи в нощта, когато бях нападнат. Казах му, че съм абсолютно сигурен, че беше Лозада.

— Той как реагира?

— Ами подръпна ухото си, потърка слепоочието си, поглади се по корема, намръщи се, издиша през нацупените си устни и примигна няколко пъти. Приличаше на човек, който има газове и се чуди как да се изпърди благоприлично. Обясни ми, че съм отправял сериозни обвинения. „Има си хас!“, казах му. Убийство и опит за убийство са доста сериозни работи. Като си тръгваше, нещо му беше трудно да ме погледне в очите. Но не добави нищо...

— Неслучайно е станал политик.

— Но от цялото му привидно нещастие разбрах, че моята история не му върши работа.

— Така е.

— Какво каза?

— Няма да те отегчавам с подробностите. Стига дете наду моята глава. Около трийсет минути мънка и заеква и прави онзи номер с хапането на бузите, но по същество...

— Мръсна работа.

Орън подръпна трицветната сатенена панделка, с която бяха стегнати грозните карамфили. Погледна Уик крадешком.

— Трябва да погледнеш на нещата от негова гледна точка, Уик.

— Как ли пък не! Докато не му прелеят шест банки кръв, докато топките му не се подуют като топки за боулинг и не му пъхнат тръбичка в патката, да не ми приказва за неговата гледна точка.

— Знам, че ще се ядосаш, като ти кажа това...

— Тогава недей.

— ... По същество той е прав.

— Ако можех да те цапардосам точно сега, щях да го направя.

— Знаех, че ще се ядосаш — въздъхна Орън. — Виж, Уик, областният прокурор играе на сигурно, така е, но...

— Той е страхливец!

— Може, но този път с право. Когато размислиш на спокойствие, ще видиш, че нямаме нищо сериозно срещу Лозада.

— Лозада — процеди през зъби Уик. — Той успява да подплаши всички, нали? Да не мислиш, че в момента не се смее за наша сметка?

Орън го остави да се успокои няколко минути, после продължи:

— Всичките ни доказателства са косвени. Лозада те познава. Познавал е и Сали Хортън. Това е връзка, но няма мотив. Ако по някакво странно стечение на обстоятелствата съдебните заседатели

приемат обвинителния акт, никога не бихме могли да спечелим процеса. Дадоха ми три дни да открия нещо. Както винаги, той не е оставил никакви следи. Не разполагам с нищо.

— Освен моята дума.

Орън изглеждаше примирен.

— Прокуратурата взе предвид миналите ви взаимоотношения с Лозада. Не са забравили какво се случи тогава. Това намалява достоверността на показанията ти.

Беше безполезно да оспорва нещо толкова досадно вярно.

Орън седна на зеленото кресло и се втренчи в пода.

— Нямам избор. Трябва да го освободя. Не беше лесно, но издействахме заповед за обиск. Претърсихме апартамента му. Нищо. Стерилно чисто. Дори скорпионите му са като излъскани. Също и колата. Нито капка кръв, влакънце, каквото и да е. Никакви свидетели, освен теб, а ти си дискредитиран. Освен това по собствените ти думи не си го видял с очите си.

— Бях зает да ми изгича кръвта.

— Адвокатът му вече вдигна шум до небесата, че това е полицейски тормоз. Казва...

— Не искам да чувам какво казва. Не искам да чувам и дума как гражданските права на кучия син са нарушени, ясно?

Последва дълго мълчание. След известно време Орън погледна към ъгъла на тавана.

— Телевизорът ти работи ли?

Уик бе изключил звука, когато Орън влезе. Картината бе малко по-ясна от цветен сняг, но ако човек се вгледаше, можеше да различи някакви образи.

— Кофти. Няма кабел.

Взираха се в телевизора няколко минути, без да пуснат звука, после Орън попита дали филмът е интересен.

— Тези двете са майка и дъщеря — обясни Уик. — Дъщерята спа със съпруга на майката.

— С баща си?

— Не, това е някъде към четвъртия й доведен баща. Истинският й е енорийският свещеник. Но никой освен родителите й не знае. После отчето чу изповедта на момичето, че се е чукала с оня и изкрейзи. Обвини майката, че й влияе лошо, каза й, че е курва. Но и

той се чувстваше виновен, защото дъщеря му не го познава, не знае, че й е баща. Той самият е отслужил ритуала за кръщенето й. Абе доста е оплетено. Той е отишъл в къщата й, за бога.

Последното възклицание на Уик не бе свързано със сапунения сериал и Орън го знаеше.

— Не мога да изключа възможността тя да го е поканила там, Уик — Уик дори не удостои това с коментар. Остави навъсения му поглед да говори вместо него. — Просто казах, че е възможно — извърна глава и измърмори още нещо, което приятелят му не чу.

— Какво каза?

— Нищо.

— Какво?

— Нищо.

— Какво?

— Опитваше я по циците. Ясно?

Уик съжали, че е попитал, но вече нямаше връщане назад. Беше накарал Орън да му каже и сега той се опитваше да прецени реакцията му. Изражението му бе възможно най-безизразно.

— Страхувала се е да го отблъсне.

— И Грейс каза същото, но нито ти, нито тя сте били там.

— Грейс?

— Да — махна с ръка Орън. — Жена ми е станала най-голямата почитателка на доктор Нютън.

— Знаех само, че са се запознали. Грейс каза, че се радва, че съм бил в толкова способни ръце.

— На мен вкъщи ми приказва повече. Проглуши ми ушите, как съдя лекарката прекалено сурово и несправедливо. Мисли, че съм й ядосан, защото е гласувала за онази присъда.

За пръв път, откакто приятелят му влезе в стаята, Уик почти се усмихна. Хареса му мисълта, че Грейс му проглушава ушите. Ако имаше човек, когото Орън слушаше, това бе жена му. Той не само я обичаше, но и я уважаваше за проникателността й.

— Грейс е умна жена.

— Да, да. Тя не видя романтичната обстановка, която аз сварих. И това не е видяла — извади от вътрешния джоб на сакото си няколко сгънати листа. Сложи ги на таблата до недокоснатия сок. Уик не помръдна да ги вземе. — Покрай всички вълнения напоследък може да

си забравил, че когато е била на шестнайсет, доктор Нютън е простреляла смъртоносно един човек.

— Ти със сигурност не си забравил, нали?

— Не мислиш ли, че е редно да проверим това, преди да я впишем в графата на светиците? Свързах се с полицията в Далтън, както и с офиса на окръжния шериф. Всичко е тук.

Уик вече мразеше листовете до леглото си и нямаше желание да ги чете.

— Защо не ми разкажеш накратко?

— Грозна история. Много грозна — каза Орън. — Бащата влязъл секунди след като чул двата изстрела. Реймънд Колиър бил мъртъв. Умрял веднага. Ти Дан предположил, че бизнес партньорът му е опитал да прелъсти малкото му момиченце и тя го е застреляла, за да защити целомъдрието си. Тоест при очевидна самоотбрана.

— Може и така да е било.

— Би могло, но е малко вероятно. Особено като се вземе предвид, че е духала на Колиър.

— Добър преход, Орън.

Орън не обърна внимание на забележката.

— Добър въпрос например е следният: „Защо е решила да пази целомъдрието си точно в този ден?“.

— Някой попитал ли я е?

— Не знам. Съмнявам се. Защото точно тук става интересно. Не са разпитвали никого. Нямаło е предварително изслушване, нямаło е следствие, нищо. Ти Дан е имал дълбоки джобове. Очевидно е раздал достатъчно пари, за да бъде всичко потулено бързо, още преди тялото на Колиър да е изстинало. Смъртта е била документирана като нещастен случай още при първия оглед. Случаят е бил приключен. Всички се прибрали щастливо, включително вдовицата на Колиър. Напуснала Далтън и се преместила в новия си обзаведен апартамент в Брекънридж, Колорадо. Изминала разстоянието в лъскавия си нов ягуар.

Уик обмисли чутото и каза:

— И ти ми говориш за съмнителна достоверност. Не вярвам на нито дума от това.

— Защо?

— Полицията и шерифът са се съгласили да потулят случай на убийство?

— Не. Докладите им са кратки, но официални. Липсвали доказателства за нещо друго, освен за нещастен случай. Но издирих бившия полицаи, който първи е пристигнал на местопрестъплението.

— Бивш?

— Напуснал е полицията и сега инсталира сателитни чинии. Но си спомни как пристигнал в дома на Нютън в отговор на повикването. Каза, че било най-странното нещо, което помни.

— Кое?

— Държането им. Независимо дали е било нещастен случай или преднамерено убийство, ако току-що си застрелял някого, няма ли да си разстроен? Малко разтърсен? Няма ли да пролееш някоя сълза? Да покажеш някакво угризение? Поне да чупиш ръце нервно? Каза, че Рени Нютън седяла спокойна като сфинкс. Големите ѝ зелени очи били сухи. А е била на шестнайсет, ако си забравил. Децата на тази възраст са много емоционални. Дори гласът ѝ не потреперил, докато му разказвала какво е станало. Родителите седели от двете ѝ страни. Ти Дан заклемявал Колиър, че се е опитал да изнасили дъщеря му. „Това е още едно потвърждение — твърдял той, — че човек никога не може да бъде сигурен в някого, колкото и добре да го познава.“. Майката плачела тихо в кърпичката си. Не чула нищо, не видяла нищо, не знаела нищо, искали ли полицаите да пийнат нещо. Бившето ченге каза, че всичко било абсолютно шантаво, като епизод от „Зоната на здрача“.

Уик се опита да си представи шестнайсетгодишната Рени, която спокойно разказва как е убила човек, дори и неволно. Не можа. Не можеше да си представи и непоправимата тийнейджърка, която Кристъл бе описала, нито нимфоманката, която бе съблазнила женен мъж. Нищо от това, което бе чул за миналото ѝ, не се връзваше с настоящия ѝ живот.

— По-добре да тръгвам. Ще те оставя да поспиш. Да ти донеса ли нещо, преди да тръгна? — попита Орън.

Уик поклати глава.

— Нямам нищо против да сляза да ти купя някое списание и...

— Не, благодаря.

— Добре тогава. Ще дойда пак с Грейс довечера. По някое време след вечеря. Мислиш ли, че ще понесеш едно посещение от момичетата?

— Разбира се, ще се радвам.

— Постоянно ни врънкат да ги доведем да те видят. Обещавам, че няма да стоим дълго.

Уик се насили да се усмихне.

— Ще ги очаквам с нетърпение.

Орън кимна и се отправи към вратата, но спря точно когато натисна дръжката ѝ.

— Ще те питам нещо, Уик. Ще ми отговориш ли честно?

— Добре.

— Като мъж на мъж, не като партньор на партньор.

Уик се намръщи нетърпеливо.

— Казвай.

— Много си хлътнал по нея, нали?

Уик обърна глава към прозореца и познатата гледка.

— Не знам.

Орън изпсува тихо.

— Просто тръгвай, хайде — подкани го Уик. Изведнъж се почувства много изморен. — Каза каквото искаше да кажеш.

— Почти. Имам да кажа още две неща.

— Горкият аз!

— Рени Нютън спаси живота ти. В това няма съмнение. И аз винаги ще съм ѝ благодарен за това.

Уик се обърна към него.

— Но?

— Бившият полицай от Далтън. И досега не е успял да повярва, че някой може да отнеме чужд живот, дори живота на смъртен враг, и да остане толкова емоционално дистанциран. Държала се толкова студено, каза ми, че го побивали тръпки само като се сети за това.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Уик изгледа враждебно мъжа с бяла престилка и бяла усмивка, който нахлу в стаята му, сякаш бе неин собственик.

— Кой сте вие?

— Доктор Шугърман. Как се чувствате тази вечер, господин Тредгил?

— Къде е доктор Нютън?

— Тази вечер я замествам.

— Защо?

— Чух, че днес са ви махнали катетъра. Как беше?

— Страхотно. Надявам се утре пак да се справя.

Докторът отново се усмихна и показа ослепително белите си зъби.

— Вече всичко наред ли е?

— Мога да пикая по-далеч от вас. Къде е лекуващият ми лекар?

— Аз съм лекуващ лекар.

„И смешник“ — помисли си Уик намусено.

Доктор Шугърман кимна одобрително на това, което прочете в картоната на Уик, и го затвори.

— Радвам се, че най-после се запознах с най-прочутия пациент на болницата. Видях ви по телевизията. Имали сте доста сериозно премеждие, но се възстановявате отлично.

— Радвам се да го чуя. Кога ще мога да се измъкна от тук?

— Нямате търпение да ни напуснете ли?

Що за остроумен въпрос бе това? На Уик му идеше да го удуши. Не харесваше този човек, нито широката му бяла усмивка. И къде беше Рени? Защо не правеше тя визитацията? Наистина заслужаваше една почивна вечер като всички останали, но защо не му бе споменала, че няма да я има вечерта? Не е искала той да знае ли?

Лозада го пускат от ареста и Рени си взема почивка точно тази вечер. Това бе неприятна мисъл и Уик се ядоса, че изобщо му бе хрумнала.

Мрачното му изражение явно подсказа на доктор Шугърман, че е по-добре да упражнява общителността си с някой по-ведър и благоразположен пациент. Ослепителната му усмивка помръкна.

— Доктор Нютън ще вземе окончателното решение за изписването ви, но предполагам, че ще е след не повече от два-три дни. Стига да не настъпят непредвидени усложнения — докторът се ръкува с Уик и излезе.

— Какъв пуяк — промърмори Уик.

Пристигнаха семейство Уесли. Както бе обещал, Орън ограничи посещенията до петнайсет минути, но не можеше да ограничи енергията и изблиците на момичетата.

Донесоха му бисквити с шоколадови парченца, които бяха изпекли сами, и не го оставиха на мира, докато не изяде поне две. Грейс пристигна с торба с покупки.

— Пижама. Не знам дали ще ти позволят вече да я носиш, но за всеки случай. Донесох ти и чехли.

Той хвана ръката ѝ и я целуна.

— Ще се омъжиш ли за мен?

Дъщерите ѝ изпищяха от смях и се наложи да ги смърят, за да се укротят. Двете бърбеха без прекъсване и бяха чудесни, но го измориха. Засрами се, че изпита облекчение, когато го прегърнаха и се сбогуваха.

Орън не говори нищо по работа, докато семейството му не излезе в коридора, откъдето не можеха да чуят разговора им. Съобщи му, че Лозада вече е на свобода.

— Шефът не разреши да го поставим под наблюдение. От утре сутрин изтегля и охраната от болницата.

— Това ми звучи като предупреждение.

Орън кимна сериозно.

— Пази си гърба. Тази вечер за последно те охраняваме.

Уик нямаше нищо против това. Не желаше полицейска охрана, защото в замяна на сигурността бе загубил свободата си. След като научи за решението на областния прокурор, той заключи, че властите не могат да се състезават с Лозада. Юриспруденцията действаше в рамките на моралните ограничения, а Лозада не се спираше пред нищо.

Ако искаше да пипне Лозада, трябваше да го направи сам. За да изравни съотношението на силите, трябваше да се впусне по петите му безмилостно, като мисли по същия начин като него. Не можеше да направи това, ако бе постоянно под наблюдение и охрана.

Уик попита за пикапа си.

Орън свъси подозрително вежди.

— Какво за пикапа?

— Искам да знам къде е.

— Защо?

— Защото си е моята кола — отвърна Уик сприхаво.

Орън с неохота му обясни, че е закарал пикапа пред дома си.

— Позволих си да изнеса багажа ти от мотела. След като криминалозите свършиха работата си в стаята ти, събрах всичко и го занесох вкъщи.

Уик се интересува по-специално и от пистолета си, но не попита. Не искаше да създава на Орън допълнителни тревоги.

— Благодаря. И без това нямах желание да се връщам в онази стая.

— И аз така предположих. Всичкият ти багаж е в пикапа. Паркиран е на алеята.

— А ключовете?

— Ключовете и портфейлът ти са прибрани на сигурно място вкъщи.

„Сигурно от кого? — зачуди се Уик. — От мене самия?“

Пак не попита.

— Благодаря.

Орън не отвърна на невинната му усмивка, вероятно отгатна, че е престорена.

Едва изтърпя последвалите дълги отегчителни вечерни часове. Най-после движението в коридора пред стаята му затихна. Подносите от вечерята бяха събрани върху количките и върнати в кухнята. Лекарите завършиха вечерната си визитация и се отправиха към домовете си. Посетителите си тръгнаха. Дойде часът за смяна на персонала. Болницата се успокои за нощта. В единайсет една сестра дойде да му даде болкоуспокояващото хапче.

— Да пусна ли щорите?

— Ако обичате. Иначе слънцето грее точно от там сутрин.

Докато тя отиваше към прозореца, той подхвърли нехайно:

— Горката доктор Нютън.

Сестрата се засмя:

— Горката ли? Ще ми се и аз да можех да си взема отпуска, когато ми скимне.

— Отпуска? Стори ми се, че доктор Шугърман каза, че е болна.

— Не, взе си няколко почивни дни, това е.

Уик завъртя пръст до слепоочието си.

— Оглупявам от тези лекарства.

— Ще се оправите.

— Кога ще се върне доктор Нютън?

— Не е обсъждала графика си с мен — ухили се сестрата. — Но не се тревожете, доктор Шугърман е голям сладур.

Докато тя оправяше щорите, Уик се престори, че гълта хапчето. Остави празната чашка на количката ѝ и сестрата я избута навън.

Уик се намести на възглавницата и се прозя.

— Лека ноц.

— Лека ноц, господин Тредгил. Спокоен сън.

Беше се стъмнило, докато Лозада се прибере в апартамента си. Зарадва се да види, че нарежданията му са спазени точно. Домът му бе тих и спокоен като църква.

Щом чу от адвоката си, че жилището му е било претърсено, той разбра какво да очаква. И преди му се бе случвало — още в гимназията, когато една ноц у тях цъфнаха ченгета от Отдела за борба с наркотиците. Бяха успели само да се представят като пълни глупаци и да изтормозят родителите му и брат му — идиота. Оттогава бяха преравяли и други негови къщи, все със същия боен ентусиазъм.

Така че се бе обадил от затвора на адвоката си да уреди да почистят и подредят апартамента му, после да го дезинфекцират след полицейското замърсяване. Беше наредил и да го проверят за електронни подслушвателни устройства.

— Чист е — докладва му адвокатът, докато празнуваха освобождаването му на чашка в „Сити Клъб“. — Във всеки възможен смисъл.

Адвокатът никога не питаше дали клиентът му е виновен или невинен. Лозада му плащаше огромна годишна заплата, която му позволяваше да не се занимава с никакви други случаи и да има предостатъчно време за голф. Освен това можеше да си живее като богат плейбой. Виновността на Лозада бе последната му грижа.

— Но е чист само временно — предупреди го той. — Отсега нататък внимавай кой влиза и излиза от апартамента ти.

Лозада нямаше нужда от подобни предупреждения. Вече бе уведолил портиера на сградата, че повече няма да се ползва от предлаганите камериерски услуги. Беше си наел собствен иконом, който му бе изрично препоръчан от много доволни бивши клиенти. Бяха го уверили, че младият мъж има отлични умения за този пост и че може да му се има пълно доверие.

Лозада нямаше да води и жени вкъщи — освен Рени, разбира се. Беше използвал онази глупачка Сали Хортън, защото му бе подръка, но това се оказа лекомислена прищявка. Щеше да ходи другаде за секс, докато Рени не се преместеше при него.

Беше постигнал такъв напредък с нея, преди Уесли да нахълта с изваден пистолет, като герой от някой глупав детективен сериал. Какъв майтап. Не осъзнаваше ли колко смешен изглежда?

Рени не бе възприела сцената като смешна. Тя изглеждаше ужасена от нахълтването на тромавите ченгета в дома ѝ, защото развалиха изненадата, която той ѝ беше подготвил. Не, тя изобщо не изглеждаше щастлива от неочакваната поява на Уесли и компания.

След като прекара приятен половин час със скорпионите, той си взе дълъг душ, за да отмие следите от затвора. Избръсна се внимателно, тъй като не бе рискувал да докосва тялото си с тъпия бръснач, който му бяха дали надзирателите, изпълни ритуала с почистването на сифона и канала и изхвърлянето на хавлиите.

Наслади се на две чаши текила и изяде вечерята, която си беше поръчал от любимия си ресторант. Те не предлагаха доставки по домовете, но той се радваше на специално отношение.

Сипа си едно последно питие за приспиване и набра номера на Рени. След няколко позвънявания се включи гласовата ѝ поща.

— Тук е доктор Нютън. Моля, оставете името и номера си. Ако е спешен случай...

Затвори. Трябваше да я види незабавно, но това едва ли се броеше за спешен случай. Докато отпиваше от питието си, се опита още два пъти да се свърже с нея, в болницата и в дома ѝ, но без успех.

Така, помисли си той, утре е достатъчно скоро. Ще я покани на вечеря. Това ще бъде първата им официална среща. Усмихна се, като си представи как влиза в някой хубав ресторант с нея. Ще я заведе в Далас, в някой много скъп, елитен ресторант. Утре ще ѝ купи сексапилна черна рокля и ще я изненада с нея. Ще ѝ помогне да се облече, като се започне от бельото, така че всичко да е идеално и по вкуса му. Тя ще изглежда великолепно, смайващо. Всички ще видят какво е направил Лозада за себе си.

След трите нощи, прекарани на тясно легло с вмиρισан дюшек, сега нямаше търпение да легне в собственото си широко легло. Пъхна се гол между копринените чаршафи и се наслади на хладната им милувка по гладката си кожа. Заспа, докато се търкаше и си мислеше за стона, който Рени бе издала, когато усети силата на неговата ерекция.

Спа като новородено, докато не го събуди настойчивостта на входния звънец.

Уик успя да се измъкне от болницата много по-лесно, отколкото очакваше.

Най-трудната част бе да облече новата пижама, която Грейс му бе донесла. Докато навлече проклетото нещо, бе плувнал целият в пот и бе толкова отпаднал, че трепереше. Устоя на изкушението да легне и да почине няколко минути, защото се страхуваше, че няма да успее да стане повторно.

Сестрите бяха твърде заети с попълването на картоните на регистратурата и не забелязаха как той се измъкна от стаята си. По време на разходката си по коридора през деня бе забелязал местоположението на пожарния изход. За щастие не беше много далече от стаята му. Стигна без проблеми до пожарната стълба. Стискаше металния парапет при всяка крачка и успя да измине четирите отсечки. Когато стигна до първия етаж, коленете му бяха омекнали.

Никой не му обърна внимание. Полицаяте, които охраняваха на различни места из болницата, лесно биха го разпознали, но той се

промъкна незабелязан край тях. Единият флиртуваше със сестрите на регистратурата на спешното, а другият дремеше на стола си.

Страхотна охрана!

Най-близкият район с магазини бе на две пресечки от болницата. Тръгна натам, но скоро осъзна, че в момента за него двете пресечки бяха равносилни на маратонска дистанция. Беше му също толкова трудно да измине това разстояние, колкото и да пробяга четирийсет и два километра. Беше слаб и замаян и гърбът му пулсираше от болка при всяка стъпка, но все пак продължи напред.

Когато влезе в супермаркета, мъжът на касата, който носеше чалма, го погледна с неприкрита уплаха.

— Знам, че изглеждам странно — каза бързо Уик. — Можете ли да си представите. Жената е бременна. След като заспах, ѝ се дояли маслени бисквити. Така че дойдох до тук по пижама за проклетите бисквити. Вкъщи имаме „Сникерс“, ама не, искала масленки. На всичко отгоре ми свърши бензинът по магистралата, на петдесетина метра от отбивката за насам. Трябваше да вървя пеша, а навън е горещо като пещ, даже и през нощта — от потта горнището на пижамата му бе залепнало за гърба. Дръпна плата и се опита да си повее малко. — Може ли да ползвам „Жълтите страници“. Трябва да си извикам такси.

Навярно единствените думи от целия монолог, които чужденецът разбра, бяха „Жълтите страници“. Той бутна измачкания екземпляр през тезгяха заедно с един мръсен, лепкав телефон.

След като се обади, Уик седна да чака на едно сгъваемо рибарско столче и си убиваше времето, като зяпаше голямото разнообразие от списания за бодибилдинг. Само един друг клиент влезе в магазина, купи си пакет цигари и излезе, без да го погледне.

Когато таксито спря на паркинга, Уик каза:

— Много съм ви задължен — и махна за довиждане.

Не знаеше кой е по-облекчен от пристигането на таксито — той или смутеният касиер. Тръгна си, без да е купил маслени бисквити.

За щастие къщата на Уесли бе тъмна. Това, което Орън не знаеше, бе, че Уик си държи резервен ключ за пикапа в една кутийка с магнит под бронята. Извади го от там, макар че навеждането и изправянето го караха да се задъхва от болка. Няколко пъти се спира от страх да не припадне.

Отключи пикапа и претършува за пари джобовете на прибраните вътре дрехи. Накрая събра достатъчно, за да плати на таксито. Дългото чакане не се отрази добре на шофьора, който потегли със свирене на гуми, като ръсеше ругатни.

Уик се скри в сянката на къщата, за да види дали шумът не е събудил Орън. Изчака поне пет минути, но никой не се появи да провери какво става. Качи се в пикапа и завъртя ключа за запалването. Двигателят изръмжа и той потегли бързо.

Придвижи се до празния паркинг на едно начално училище, където смени пижамата с нормални дрехи и чехлите — с маратонки. Постоянно се оглеждаше за колата на Орън или някоя патрулка, но очевидно бе успял да се измъкне.

От училището подкара право към дома на Рени и спря отпред. Лампата на верандата светеше, но къщата тънеше в мрак.

Лошо. Щеше да я събуди.

Измъкна се от купето на пикапа с предпазливите движения на осемдесетгодишен инвалид.

Стигна до вратата и натисна продължително звънеца, а когато не получи отговор, удари месинговото чукче. Изчака трийсет секунди, преди да притисне ухо към вратата и да се ослуша. Нищо, освен тишина.

— По дяволите!

Но ако беше на мястото на Рени, щеше ли да отвори входната врата посред нощ?

Отиде до гаража и провери вратата. Когато я изпрати до дома ѝ онази неделя, видя, че тя отвори с дистанционно. Все пак натисна дръжката. Без дистанционно вратата не се отваряше.

Тръгна към ъгъла къщата — с надеждата някой страдащ от безсъние съсед да не го помисли за крадец — и заобиколи отзад. Търсенето му бе възнаградено. Откъм задния двор имаше врата към гаража. Чудо на чудесата, тази врата бе с прозорче.

Засенчи очите си длан и надникна вътре. Беше тъмно, но Уик знаеше, че ако колата е там, ще може да я види. Гаражът беше празен. Рени не си бе вкъщи.

Разтреперан от умора, той се върна до пикапа си. Задачата да се качи в него му се стори изпълнима, но все пак успя — по чудо. Кожата му бе станала лепкава, имаше чувството, че ще повърне

курабийките — произведение на Стефани и Лора. Облегалката за главата бе много примамлива. Болеше го твърде силно, за да заспи, но ако можеше да затвори очи и малко да си почине...

Не, трябваше да тръгва и да не спира, докато не намери Рени.

Второто място, където щеше да я потърси, бе „Тринити Тауър“ — апартаментът на Лозада.

На лицето на Лозада бе изписана студена ярост, когато отвори входната врата на апартамента си.

— Извинете, че ви безпокоя, господин Лозада, но имам спешно съобщение за вас — портиерът му подаде един запечатан плик с дискретното лого на сградата, отпечатано в златисто в горния ляв ъгъл.

Лозада сънуваше някакъв невероятно приятен сън, свързан с Рени. Събуди се още от първото извъняване. Пистолетът тежеше в джоба на халата му. Доста се изкушаваше да застреля пратеника.

Грабна плика от ръката на мъжа.

— Какво съобщение? От кого?

— Не ми съобщи името си, сър. Попитах, но той каза, че го познавате.

Лозада разкъса плика и извади едно твърдо листче и прочете така нареченото съобщение. Нямахше съмнение кой бе написал краткото стихотворение.

— Той е идвал тук?

— Преди няколко минути, господин Лозада. Написа това и си тръгна, като помоли да ви го донеса незабавно. Човекът не изглеждаше никак добре. В първия момент като влезе помислих, че е пиян. Определено изглеждаше неориентиран.

— В какъв смисъл?

— Първо каза, че има съобщение за вашата гостенка.

— Гостенка?

— И аз така реагирах, господин Лозада. Казах му, че доколкото знам, сте се прибрали сам тази вечер и не сте имали никакви посетители, освен доставчика от ресторанта. За по-сигурно проверих дневника за посетителите.

Тредгил го беше изиграл като на шега.

— Предложих да ви позвъня, но той каза „Не!“, после помоли за лист и химикал.

— Добре, вече предадохте съобщението — Лозада се канеше да затвори вратата, когато портиерът вдигна ръка:

— Ще получите официално уведомление в писмен вид, но предполагам, че не пречи да ви го кажа и сега.

— Да ми кажете какво?

— Възложиха ми да ви съобщя, че асоциацията на собствениците на апартаменти в сградата се събра по-рано днес и гласува единодушно вие да... те да...

— Какво?

— Искат да напуснете сградата, сър. В светлината на скорошните обвинения, отправени към вас, те настояват да освободите апартамента до трийсет дни.

Лозада нямаше да се унижава, като спори с този Никой.

— Можеш да кажеш на собствениците да си го начукат. Този апартамент е моя собственост и ще живея тук колкото дълго си поискам.

Затръшна вратата в лицето на портиера. Отиде ядосано до бара и си наля една чиста текила. Не знаеше кое го бе разгневilo повече — това, че го караха да се изнесе от престижната сграда, или детинското предизвикателство на Уик Тредгил.

„Розите са червени.

Моята кръв също.

Ела и ме пипни, копеле.

Чакам те.“

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Когато Рени пристигна в ранчото си, първото, което направи, бе да оседлае Бийд и да го изведе на дълга разходка в галоп. След това прекара два часа в конюшните, където реса конете. Те нямаха нужда от ресане, но това занимание ѝ действаше успокояващо.

По-рано през деня Орън Уесли бе проявил любезността да ѝ се обади и да я информира, че предстои Лозада да бъде освободен от ареста.

— Ще го пуснете на свобода?

— Нямам избор — обясни ѝ решението на областния прокурор.

— Предупредих ви, че обвинението може да не издържи. Уик твърди, че е бил Лозада, но без солидни доказателства...

— Ами това, че влезе с взлом в дома ми?

— Нямахте следи от насилствено влизане, доктор Нютън.

— Но той беше влязъл с взлом — настоя тя.

— Ако желаете, можете да дойдете и да подадете оплакване.

— Каква полза ще има?

Беше ѝ ясно, че не може да разчита правосъдието да се погрижи за Лозада вместо нея. Проблемът си беше неин и тя трябваше да го разреши. Но как?

Оставаше и Уик. Тя още се сърдеше на Уик — ченгето, който заслужаваше презрението ѝ. Но Уик — човекът бе неин пациент, който заслужаваше най-добрите медицински грижи, които бе в състояние да му осигури. Как можеше да помири двамата?

От уважение към паметта на доктор Хауъл бордът на директорите бе определил дата след две седмици, когато тя да поеме официално поста шеф на хирургията. Искаше, когато това стане, да е на чисто, животът ѝ да е в идеален ред, без никакви проблеми. Имаше нужда да се махне за известно време, за да обмисли всичко и да си начертае план за действие.

Взетото в последния момент решение да ползва няколко почивни дни изискваше известно маневриране от опитните сътрудници в

кабинета ѝ, но те успяха да променят графика ѝ така, че пациентите да претърпят само умерени неудобства. Доктор Шугърман ѝ върна услугата, която тя му бе направила преди няколко месеца, като се съгласи да поеме грижите за оперираните ѝ пациенти, които още не бяха изписани, включително Уик.

Тя приготви багажа си и стигна доста бързо до ранчото. Ездата временно я отвлече от тревожните мисли. Тоби Робинс пристигна малко след като тя се прибра в къщата.

— Нямахте нужда да идваш веднага, Тоби — каза, като му отвори вратата. Беше му се обадила по-рано, за да му съобщи за една разхлабена дъска на вратата на обора.

— Чувствам се виновен, че не съм я забелязал.

— Не е толкова важно.

— Ще я оправя веднага. Освен ако нямаш нещо против.

— Сега е добре.

Той погледна през рамото ѝ към багажа, който още стоеше струпан в дневната.

— Този път ще поостанеш?

— Няколко дни. Ела да ти покажа дъската — слязоха по стъпалата заедно. Преди да се отправят към обора, той извади метална кутия с инструменти от багажника на пикапа си. — Как е Корин?

— Чудесно. Ще четете молитвата на обяда на църковното настоятелство в четвъртък. Отсега е притеснена.

— Сигурна съм, че ще се справи добре.

Той кимна, погледна Рени и каза:

— Четохме за теб във вестника тази седмица.

— Не вярвай на всичко, което пишат, Тоби.

— Този път пишеше само хубави неща.

Този път. Рени не бе сигурна дали това определение бе съзнателно. Старият фермер помнеше вестникарски статии за нея, които не бяха толкова ласкателни, статиите за фатално простреляния Реймънд Колийър.

Преди да наследи това ранчо от родителите си, Тоби живееше в Далтън и от време на време вършеше разни неща за Ти Дан. Когато пое ранчото, в него имаше само едно скромно стадо говеда, но с внимателно управление на собствеността той увеличи броя на животните и ранчото се разрасна в момент, когато другите фермери

страдаха от сушата или причинената от различни фактори икономическа рецесия.

През годините Тоби поддържаше контакт с Рени. Знаеше, че тя си търси място, където да прекарва уикендите, място, където да отглежда коне, така че ѝ съобщи, когато обявиха за продан ранчото в съседство с неговото. Рени видя имота само веднъж, преди да подпише договора и да плати цената, която собствениците искаха.

Тоби вече не се нуждаеше от допълнителния доход, който му носеха грижите за нейната собственост. Според Рени той продължаваше да се занимава с ранчото ѝ, защото е добър съсед, добър човек или просто защото я харесва.

Или пък бе мил с нея, защото бе познавал Ти Дан така добре.

— Ето. Виждаш ли? — тя му показва вратата, дръпна хлабавата дъска и отстъпи встрани, за да погледне той.

Тоби огледа дъската, после я откачи съвсем и извади чука от кутията с инструменти. С него измъкна ръждясалите гвоздеи от разширените им дупки.

— Онзи мъж, на когото си спасила живота...

— Уик Тредгил.

— Не беше ли същият, дето го видях тук?

— Той е.

— Какво мислиш за него?

— Не знам.

Отговорът ѝ дойде твърде бързо, сякаш се оправдаваше. Тоби присви очи към нея изпод шапката си.

— Тъъ, виж, Тоби, ще ме извиниш ли? Мисля да си разопаковам багажа. Мини да се обадиш, преди да тръгнеш.

— Добре.

Тя правеше нещо в кухнята, когато той почука на задната врата.

— Заповядай, влез.

Той пристъпи вътре и свали шапката си.

— Още няколко дъски се бяха разхлабили. Подмених ги всичките. Сега е здраво като камък.

— Благодаря ти. Искаш ли нещо студено за пиене?

— Не, благодаря. Най-добре да тръгвам, за да не бави Корин вечерята заради мен. Може да дойда другата седмица по някое време и да мина една ръка боя на тази врата.

— Няма да е зле. Искаш ли аз да купя боята?

— Аз ще си донеса. Пак бяла, става ли?

— Супер.

— Ще се справиш ли тук, Рени?

— Защо да не се оправя?

— Няма причина.

Според него явно имаше причина. Рени забеляза, че той нервно опипва ръба на шапката си с пръсти и се взира в олющените върхове на ботушите си.

— Какво те тормози, Тоби?

Той вдигна глава и я погледна право в очите.

— Напоследък край теб се навъртат разни доста неприятни типове. Ако не възразяваш, че го казвам.

— Не възразявам. Съгласна съм с теб. Мисля, че „неприятен“ е доста слабо определение за Лозада.

— Не говорех само за него. Този Тредгил пък е бил изхвърлен от полицията.

— Взел си е продължителен отпуск.

Тоби сви рамене, с което сякаш каза: *Все едно*.

— Е, както и да е, с Корин се тревожим за теб.

— Няма повод да се тревожите, Тоби, уверявам те. Връзките ми с тези хора не са по моя воля. Пътищата ни с Лозада се пресякоха по стечение на обстоятелствата. Връзката ми с господин Тредгил е строго професионална. Неговата професия, а също и моята. Това е всичко.

Изражението му бе доста скептично.

— Сама се пазя от доста време, Тоби — добави тихо тя. — Откакто станах на шестнайсет.

Той кимна и видимо се смути заради съживените лоши спомени.

— На нас с Корин просто ни е станало навик да се грижим за теб.

— Не мога да изкажа колко много значи за мен вашата загриженост. Винаги съм я оценявала високо.

— Е — той си сложи шапката, — ще тръгвам. Ако имаш нужда от нещо, обади се.

— Обезателно. Още веднъж благодаря, че оправи вратата.

— Пази се, Рени.

Тя си наля чаша вино и се зае да си приготви за вечеря спагети. Докато се хранеше, гледаше как слънцето потъва в хоризонта на запад. После занесе чантите си на горния етаж и разопакова багажа си. Тук, в провинцията, не бе толкова придирчива за реда. Хвърли бельото си в чекмеджетата, без да го сгъва. Закачи дрехите на телени закачалки в дрешника, без да ги подрежда в някакъв определен ред. Тук се поддаваше на импулса на бунтарство срещу собствената си организираност.

След като свърши с багажа, Рени обиколи всички стаи с надеждата да си намери някаква работа. Сега, като разполагаше с желаното свободно време, не знаеше с какво да го запълни. По телевизията не даваха нищо интересно. Не ѝ се гледаше никой филм от тези, които имаше на диск. Зачете се в една биографична книга, но темата ѝ се стори скучна, а стилът на автора — претенциозен. Отиде в кухнята по-скоро за да намери нещо, което да свърши, отколкото за нещо за ядене. Нищо не ѝ се стори апетитно, но след като вече бе там, отвори кутия с бисквити и бавно изяде една.

Сред предимствата на провинцията, далече от светлините на града, бе красивата гледка на звездите. Рени излезе навън, за да се полюбува на нощното небе. Откри познатите съзвездия, после забеляза един сателит и проследи орбитата му, докато той изчезна от погледа ѝ.

Прекося двора и влезе в обора през вратата, която Тоби бе поправил. Макар да знаеше, че намеренията му са добри и загрижеността — искрена, думите му я бяха накарали да се чувства неспокойна и дори малко се страхуваше, като влезе в тъмния обор.

Обикновено познатите миризми на сено и коне ѝ действаха успокояващо. Ти Дан я бе поставил на гърба на едно пони горе-долу по времето, когато бе проходила. Оттогава конете играеха важна роля в живота ѝ. Никога не се бе страхувала от тях и обожаваше да е в тяхната компания.

Тази вечер обаче мрачният като пещера обор ѝ се стори зловещ. Сенките бяха необичайно тъмни и непроницаеми. Докато се движеше между боксовете на конете, животните цвилеха и потропваха изплашено. Бяха вчесани и нахранени. Бяха изсушени. Не се задаваше буря. Рени им говореше тихо и успокоително, но гласът ѝ звучеше

престорено и в собствените ѝ уши и явно конете усещаха безпокойството ѝ. И те като нея бяха напрегнати без конкретна причина.

Вместо да ѝ подействат успокояващо, животните увеличиха тревогата ѝ, защото сякаш я споделяха. Когато се върна в къщата, тя направи нещо, което не бе правила никога преди — заключи всички врати и прозорци, после ги провери повторно, за да се увери, че не е пропуснала някой. Качи се на втория етаж, взе си душ, но осъзна, че го прави набързо.

Тя, която газеше в пълни със змии и крокодили африкански реки, сега се страхуваше да вземе душ в собствената си баня. Раздразнена на самата себе си, че се поддава на паниката, тя решително изгаси лампите и си легна.

Спа неспокойно, сякаш очакваше шумовете, които в крайна сметка я събудиха.

— Какво по...

Уик стискаше кормилото на пикапа си. Усещаше, че мозъкът му действа мудно от изтощение. Вероятно в кръвта му още имаше някакви остатъци от болкоуспокояващите, които забавяха мисловните му процеси. Възприемаше нещата по-бавно от обичайното, но определено му се струваше, че кормилото е замръзнало в ръцете му.

Няколко секунди бе като вцепенен. После погледна индикатора за горивото.

— Мамка му!

Беше му свършил бензинът. Насред пустошта. В малките часове на нощта. *Беше му свършил бензинът.*

Изобщо не се бе сетил да провери дали има бензин, преди да тръгне от Форт Уърт. След като потегли от „Тринити Тауър“, почти сигурен, че Рени не е в апартамента на Лозада, след като остави на портiera плика и десетдоларовата банкнота, гарантираща бързата доставка, той искаше само да се махне от града, преди Орън да е забелязал, че пикапът липсва от алеята, или някоя сестра да е открила, че в болничното му легло липсва пациентът.

Докато шофираше му бе адски трудно да държи очите си отворени. Обикновено бе агресивен шофьор, който ругаеше тези,

които караха бавно. За него полицейските радари бяха нарушение на конституцията. Но тази вечер твърдо караше в най-дясното платно, оставяйки по-бързите платна на шофьорите, които не бяха преживели животозастрашаващо нападение преди седмица.

Бе доста смело предположение, че Рени е отишла в ранчото си. Можеше да се е отправила към която и да е точка на света, но след като бе взела само няколко почивни дни, Уик смяташе, че най-вероятно е отишла при конете си, така че и той се отправи натам.

Не знаеше точно какво ще ѝ каже, когато пристигне, но щеше да измисли нещо в движение. Не можеше да предвиди и реакцията ѝ на неочакваното му пристигане. Тя бе спасила живота му на операционната маса, но може би все още държеше да го избягва заради това, че я бе лъгал и шпионирал.

Каквото и да бе, щеше да се справи. Важното бе, че почти бе стигнал.

Или поне си мислеше така, преди да му свърши бензинът.

Завъртя рязко кормилото, доколкото имаше сили за това, и изкара пикапа на тесния банкет. Кара по инерция, докато колата не спря напълно. Без климатика в купето вече ставаше неприятно горещо. Отвори прозореца да се разхлади, но така само пусна вътре още по-топъл въздух.

Беше напуснал междуцатската магистрала преди петнайсетина километра. По негова преценка оставаха още поне толкова до отбивката за ранчото на Рени. Ако можеше да бяга, щеше да измине разстоянието за час, час и десет минути най-много. Но не можеше да бяга. Едва ходеше. Куцукайки, щеше да се влачи поне няколко часа, ако не припаднеше по пътя, което най-вероятно щеше да се случи.

Би могъл да се обади на „Пътна помощ“ от мобилния си телефон. Но от магистралната „Пътна помощ“ обикновено не обслужваха страничните шосета, камо ли да му докарат бензин. Щеше да се наложи да чака с часове, докато мине някой. Освен това нямаше пари, нито кредитни карти, тъй като Орън бе прибрал портфейла му на сигурно място в къщата си. По пътя надали щяха да минат някакви коли, преди да съмне, а дотогава имаше още няколко часа. По същество бе в безизходица.

Можеше да използва часовете до зазоряване, за да си почине. С тази блажена мисъл той облегна глава на седалката и затвори очи. Но

много скоро осъзна, че докато не легне в хоризонтално положение, гърбът му ще продължи да пулсира толкова болезнено, че изобщо няма да може да мигне. Наруга се сам, че бе избрал пикап с две отделни седалки, вместо една цяла.

Уморено отключи вратата. За да я отвори широко, му бе нужна цялата му сила. Пое си няколко пъти дълбоко въздух, преди да слезе, тъй като не бе сигурен дали краката ще го държат. Удържаха го, но ги чувстваше доста омекнали. Облегна се тежко отстрани на пикапа, после заобиколи отзад и свали задната врата, която сякаш тежеше цял тон. Освен това бе твърда като бетон. Не можеше да се намести удобно в каросерията.

— По дяволите! — ако не легнеш, щеше да падне.

Огледа се наоколо. Не се виждаше никаква светлинка. От другата страна на пътя и зад някаква ограда от бодлива тел имаше дървета. Земята бе по-мека от метала, нали. Определено. А пръстта под дърветата бе по-мека, отколкото на открито, защото задържаше повече влага, нали така. Изобщо не бе сигурен, но звучеше добре.

Преди да тръгне, взе пътната си чанта, и тя тежка като камък, и я повлече след себе си. Легна на земята и се пхна под най-ниския ред от бодливата тел. За нищо на света не би могъл да се наведе и да се пхне между по-горните редове.

Тъмнината го бе заблудила. Горичката се оказа по-далече, отколкото изглеждаше. Цареше пълна тишина, освен собственото му тежко дишане, но ако потенето издаваше звуци, вече щеше да е вдигнал ужасен шум. Беше плувнал в пот. Освен това се страхуваше, че мракът, който напредваше откъм периферното му зрение, няма нищо общо с нощната тъмнина.

Когато най-после достигна дърветата, подпря чантата до един дънер и се свлече на колене до него. После застана на четири крака и отпусна глава. Потта капеше от носа му, от ушите. Не го интересуваше, не го интересуваше, даже и да се топеше, не мислеше за нищо друго, освен че иска да легне. Легна на сухата трева. Тя го бодеше през ризата, но той можеше да изтърпи това, стига да затвореше очи.

Опря бузата си на грубата платнена чанта и си представи, че е женска гръд. Хладна и мека и с приятното ухание на ароматизиран талк. Или на магнолия и хортензия.

Спеше, без да сънува. Само нещо наистина стряскащо можеше да го изтръгне от толкова дълбок сън. Нещо наистина стряскащо, като:

— Ако мръднеш, си мъртъв!

Все пак мръдна, разбира се. Първо отвори очи, после се търколи на гръб, за да се ориентира за източника на заплахата.

Рени стоеше на около двайсет метра от него, държеше пушка и се целеше през мерника ѝ. Уик веднага седна.

— Казах ти да не мърдаш.

После стреля.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Рисът падна мъртъв от дървото.

Падна на по-малко от метър от Уик. Стовари се тежко на земята и вдигна облак прах. В средата на гърдите му зееше кървава дупка. Сърцето на Уик щеше да изскочи от гърдите.

Той преглътна тежко.

— Добър изстрел.

Рени се доближи и коленичи до трупа на животното.

— Толкова красив беше — ако се изключеха смъртоносните остри зъби, рисът наистина изглеждаше като голяма домашна котка с красива окраска. Рени погали меката бяла козина в основата на ухото. — Не исках да го убивам, но се канеше да скочи. От месеци убива агнета и домашни животни. Тази сутрин се вмъкна в конюшната ми.

— Не знаех, че би нападнал толкова големи животни като коне.

— Не би го направил. Сигурно е търсел нещо малко като мишки или зайци. Но подплаши конете, самият той се изплаши не по-малко и издра един кон. Чух шумотевицата и стигнах до конюшната точно когато той се измъкваше. От един час го следя.

— А той откри мен.

Тя го погледна за пръв път.

— Ти беше лесна плячка.

— Ходещият инвалид.

— Живият мъртвец. Какво, по дяволите, правиш тук, Уик?

— Спя. По-точно спях — той кимна към пушката, подпряна на коляното й. — Някога пропусках ли?

— Никога. Ще отговориш ли на въпроса ми?

— Какво правя тук ли? Дълга история. Най-важната част от нея е, че ми свърши бензинът. Надявам се, че не си стигнала до тук пеша.

Тя се изправи и изсвири пронизително. Той се впечатли. Никога не бе виждал жена да може да свири както трябва с уста. Но талантите й не свършваха с това. След няколко секунди една кобила се появи в горичката.

— Уха, съвсем като на кино — възкликна той. Конят спря предпазливо на достатъчно разстояние от мъртвия рис и потропа нервно. — Не съм сигурен, че мога да яздя без седло.

— Изобщо няма да яздиш. Аз яздя — Рени се обърна и тръгна към коня.

— И ще ме изоставиш тук? С трупа на това животно?

— Не съм те канила.

Поезия в действие. Това представляваше тя, когато заби пръсти в гъстата грива на кобилата и се издърпа нагоре, за да преметне десния си крак през гърба ѝ. Направи всичко това с едно плавно движение, без да изтърве пушката. Смушка кобилата с пети и тя описа един изящен кръг, вдигнала високо глава и опашка.

— Ще се върнеш за мен, нали? — стори му се, че вижда усмивката ѝ, но слънцето още не бе напълно изгряло, така че бе възможно да си е въобразил. С почти недоловимо движение на коленете тя накара кобилата да премине в галоп.

Уик бе толкова уверен, че тя ще се върне за него, че заспа още преди конят и ездачката да изчезнат отвъд хоризонта.

Не знаеше колко е спал. Може би петнайсет минути, може би петнайсет часа. Когато отвори очи, Рени отново бе до него. Увиваше риса в дебел подплатен калъф. Когато забеляза, че той я гледа, обясни:

— Няма да го оставя тук да го оглозгат.

Уик погледна през клоните на дървото. Горе кръжаха ястреби.

— Може да чакат мен да пукна.

Рени вдигна вързопа и го отнесе до един пикап, който Уик не бе виждал преди. Предположи, че тя го използва само в ранчото, защото изглеждаше доста стар и очукан. Докато тя намести риса в каросерията и я затвори, той успя да се изправи, като се подпираше на дънера на дървото. Наведе се да вземе чантата си.

— Аз ще я взема — каза тя и тръгна към чантата. — Ти се качвай.

Докато се разминаваха, той понечи да ѝ козирува, но в последния момент размисли.

Разбира се, облеклото ѝ разваляше военното излъчване. Беше с червен потник, от тези, които използваше вместо пижама, чифт тесни дънки и каубойски ботуши. Косата ѝ бе разпусната и разрошена. Уик предположи, че шумът в конюшната я е накарал да изскочи от леглото

и да нахлузи дънките и ботушите, за да изтърчи бързо навън. Във всеки случай тоалетът ѝ печелеше одобрението му.

Да се пъхне под бодливата тел на светло бе съвсем малко полесно, отколкото през нощта. Докато стигне до пикапа и докато се качи в кабината, бе плувнал в студена пот и трепереше.

Рени се върна с чантата му и безцеремонно я метна в каросерията при мъртвия рис. Качи се и запали двигателя. Забеляза, че той поглежда през задното стъкло.

— Нещо не е наред ли?

— Не. Радвам се, че не метна и мен там отзад.

— Мислех да го направя.

— Ами моят пикап?

— Имам туба с бензин.

Тя не обясни плана си как и кога ще сипят бензина в пикапа му, но той не попита. Рени потегли по пътя и измина повече от километър, преди да каже:

— Знам, че доктор Шугърман не те е изписал от болницата.

— Откъде си е купил всички тези зъби?

— Избяга ли?

— Хм.

— Ами пазачите?

— Не искам да съм на тяхно място, когато Орън открие, че съм изчезнал.

— Той не знае ли?

— Може вече и да знае.

— Ще се разтревожи ли?

— Адски.

— Защото знае, че имаш нужда от още няколко дни в болницата.

— Защото знае, че ще се заема с Лозада сам.

Рени рязко се обърна към него.

— Тогава защо си дошъл тук?

— Като намеря теб, ще намеря него. Той ще дойде да те търси, Рени! Също както аз реших, това ще е първото място, където ще потърси.

— Той не знае за това място.

— Ще научи. В крайна сметка ще те открие. Няма да се спре, докато не го направи. Вложил е прекалено много от себе си, от егото си

в теб. Ще дойде.

Не казаха нищо повече. Когато стигнаха къщата, тя паркира пикапа съвсем близо до стъпалата към входа. Обиколи колата и помогна на Уик да слезе и да се качи на верандата, после отвори вратата и го въведе вътре.

Озоваха се направо в просторна дневна, която бе обзаведена и украсена с тексаски шик. Много кожа и велур, всичко изискано и скъпо. Дебели килими на дървения под. Възглавнички с ресни. Меките мебели бяха големи и удобни, сякаш подканваха човек да седне и да се отпусне пред камината, да почете списанията, разпилени — *разпилени?* — на ниските масички.

В ъгъла имаше мексиканско седло от черна кожа с много сребърни детайли, изложено и осветено като статуя. Като пано на стената бе окачено раирано одеяло с ярки цветове. Уик веднага го хареса.

— Много е хубаво.

— Благодаря.

— Не прилича на теб.

Тя срещна погледа му.

— Прилича точно на мен. Гладен ли си?

— Канех се да заръфам риса.

— Насам.

Заведе го в кухнята, в която го чакаха още по-големи изненади. В средата като остров стоеше работен плот с открити рафтове отдолу. На него в малка медна мивка бяха оставени да се изцедят измити червени и зелени ябълки. Тенджери и тигани висяха от метална решетка над плота. Върху него се мъдреше отворена кутия с бисквити.

— Супа или омлет?

Уик се наведе, пронизван от болките, и седна на един стол до кръглата дървена маса.

— Нямам ли друг избор?

— Освен ако не си говорел сериозно за риса. В такъв случай ще трябва да се оправяш сам.

— Каква супа?

Беше картофена крем супа и можеше да мине за най-вкусното нещо, което е ял през живота си. Рени бе отворила консерва, в която бе добавила масло и подправки, а накрая настърга чедър. Пъхна я в

микровълновата печка, за да се разтопи кашкавалът. Движенията ѝ бяха пестеливи и умели. Като на хирург.

— Това бе висша кулинария в сравнение с болничната храна — каза той, докато довършваше втората препечена филия. — Какво ще има за обяд?

— Ти ще проспиш обяда.

— Не мога още да легна, Рени. Не избягах от болницата и не довлякох задника си тук само за да заспя веднага щом пристигна.

— Съжалявам, но от това имаш нужда и точно това ще направиш. Никога не съм имала пациент, който да е изглеждал толкова зле и да е оживял. Би трябвало да извикам „Бърза помощ“, която незабавно да те откара до най-близката болница.

— В такъв случай бих си тръгнал веднага.

— Затова още не съм се обадила — тя свърши с миенето на чиниите и избърса ръцете си. — Хайде да те качим горе и да се съблечеш.

— Аз спях, Рени. Под дървото.

— Колко време?

— Достатъчно.

— Съвсем не достатъчно.

— Нямам намерение да спя.

— Ще спиш.

— Ще се наложи да ме упоиш.

— Вече го направих.

— Какво?

— Когато отиде до тоалетната, настъргах едно хапче силно болкоуспокояващо и едно приспивателно в супата ти. Всеки момент ще се унесеш.

— По дяволите, ще се преборя с хапчетата.

Тя се усмихна.

— Не можеш. Ще те съборят каквото и да правиш. Ще ти бъде по-удобно, ако ме оставиш да те заведа до леглото преди това.

— Трябва да поговорим, Рени.

— Ще говорим. След като поспиш.

Тя пъкна ръка под лакътя му и го дръпна да стане от стола. По-скоро се опита. Краката му вече бяха натезжали и Уик усещаше

характерното изтръпване в пръстите, за което знаеше, че е предизвикано от упойващите средства, а не от хипервентилация.

— Преметни ръка на рамената ми — той изпълни нареждането. Тя го прихвана през кръста и като го подкрепяше, го поведе през дневната към стълбата покрай далечната стена.

— Започвам да се унасям — каза той по средата на стъпалата. — Ушите ми звънят. Кога ще отmine ефектът от хапчетата?

— Зависи от пациента.

— Това не е отговор.

На втория етаж широк балкон гледаше към дневната. От другата му страна имаше няколко врати. Рени го преведе през една от тях и влязоха в спалнята. Леглото не бе оправено.

— Това твоята спалня ли е? — попита той.

— Само тази спалня е обзаведена.

— И ще спя в твоето легло?

Тя го подпря на един скрин.

— Вдигни ръце — той изпълни нареждането и тя издърпа тениската през главата му. После коленичи и му помогна да свали обувките си. — Сега си свали панталона и лягай.

— Леле, доктор Нютън. Очаквах да не сте толкова директна. Да сте... Какво е това? — бе извадила нещо от най-долното чекмедже на скрина.

— Спринцовка — Рени се изправи, вдигна пластмасовата спринцовка нагоре и я почука с пръст. — Сега ще ти бия една доза антибиотик в задника.

— Няма нужда.

— Няма да спорим по този въпрос, Уик.

Тя определено не изглеждаше в настроение за спорове. А той и без това не би могъл да спори с нея. Не можеше да раздвижи езика си. Краката му омекнаха като кашкавалени. С огромно усилие задържаше очите си отворени.

Разкопча ципа си, смъкна дънките надолу и измъкна крака от тях. Тя сигурно бе очаквала, че носи бельо. Е, толкова по-зле, доктор Нютън. Той се замъкна, доколкото можеше да се движи в упоеното си състояние, до леглото и легна.

— По корем, ако обичаш.

— Изобщо не си забавна — каза завалено.

Рени почисти с памуче със спирт мястото и заби иглата в мускула.

— Мам...

— Може да те заболи.

— ... ка му! Благодаря за проклетото предупреждение — изскърца със зъби и я изчака да извади иглата, което трая сякаш цяла вечност.

Тя остави спринцовката на нощното шкафче и каза:

— Лежи така. Ще почистя мястото, където е шевът.

Той се канеше да каже нещо остроумно, но забрави репликата си. Възглавницата бе невероятно удобна.

Смътно я усети как почисти шева с някаква студена течност, после постави нова превръзка. Почти не забеляза, когато го зави с чаршаф и тънко одеяло. В стаята сякаш постепенно стана по-тъмно. Уик отвори очи колкото да види, че Рени е до прозореца и спуска щорите. За частица от секундата, преди да се смрачи, мерна силуета ѝ на фона на ярката светлина навън, която подчертаваше формите ѝ. Рени не носеше сутиен.

Той изстена:

— Боже господи!

Или може би не изстена.

Когато се събуди, лежеше по гръб, но без да притиска дясната си страна. Стаята бе празна, но изпод затворената врата на банята се процеждаше светлина. Уик погледна прозорците. Щорите още бяха спуснати.

Боже, какво му бе дала? Колко време беше спал? Цял ден? Два дни? Три?

Точно тогава светлината под вратата на банята изчезна и вратата се отвори безшумно. Рени се появи, разнасяйки ухание на сапун и шампоан. Погледна към леглото и видя, че е буден и я гледа.

— Съжалявам. Не трябваше да пускам сешоара. Страхувах се, че ще те събуди, но ти спеше толкова дълбоко, че реших да рискувам.

— Колко е часът?

— Наближава шест.

Босите ѝ крака шляпаха по дървения под. Тя се доближи до ръба на леглото.

— Как се чувстваш? — когато се наведе да го огледа по-добре, косата ѝ падна от двете страни на лицето. Тя я праметна през едното си рамо, за да не ѝ пречи. — Да ти донеса ли нещо?

Коса, очи, кожа, устни. Красива жена. Уик си бе помислил това още първия път, когато я зърна на снимките, които Орън му показа. Още тогава се зароди желанието и започнаха лъжите. Лъжеше Орън и самия себе си — първо за мнението си за нея, после за обективността си. Обективността му умря още когато Рени се обърна към него на сватбения прием. Още в същия миг осъзна, че професионализмът му е дотам — потъна заедно с него в дълбините на зелените ѝ очи.

Покрай професията си бе имал работа с най-различни жени, от проститутки до домакини, измамници, лъжкини, крадли и светици. Жени, които обличаха деловите си костюми и превръщаха в своя мисия в живота символично да кастрират всеки мъж, който се изправи насреща им, и жени, които се разсъбличаха за удоволствие и развлечения на мъжете.

Орън бе прав, когато каза, че Уик никога не е имал незабележителна среща с жена. Всички бяха запомнящи се по една или друга причина, от очарователната му учителка в детската градина, през полицайката, която го бе обявила за най-големия гадняр, когото е познавала, до сервитьорката Кристъл. Винаги успяваше да им направи впечатление.

За добро или зло, имаше вроден усет за жените и те му отвърщаха със същото. Това бе нещо, част от характера му, с която бе роден и която възприемаше повече или по-малко за даденост, също като отпечатъците на пръстите и кривия му преден зъб.

Беше спал с някои от тези жени — беше спал с много от тях, но никога не бе желал някоя така, както желаше Рени Нютън. Нито бе чувствал някоя жена толкова недостъпна. За него тя означаваше проблеми от самото начало и щеше да означава още проблеми оттук нататък.

Но това изобщо нямаше значение за него, когато косата ѝ докосна леко гърдите му. Здравият разум и съвестта нямаха никакъв шанс.

— Да върви по дяволите! — изръмжа той. Обви ръка около врата ѝ и придърпа главата ѝ към себе си.

Беше истинска страстна целувка от самото начало. Веднага щом устните му докоснаха нейните, той притисна езика си към тях.

Жадно потърси устата ѝ. Усещаше топлия ѝ учестен дъх по лицето си и това го окуражи. Наклони главата ѝ и откри още горещина, още сладост, още наслада.

Дланта му се премести от врата ѝ и се разпери на тила ѝ. Другата му ръка се настани под гърдите ѝ. Усещаше с палеца си меката тежест. После зърното, което се втвърди от докосването и откликваше все повече на ласките му.

— Не!

Тя се дръпна назад и яростно поклати глава. Взира се в него няколко дълги секунди, после се обърна и избяга — само така можеше да се опише скоростта, с която излезе от стаята.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Той си взе душ. Избръсна се с една от розовите самообръсначки на Рени. В огледалото над мивката в банята не изглеждаше толкова стряскащо, колкото преди дългия сън. Тъмните кръгове бяха избледнели и очите му не бяха толкова хлътнали.

Но все още не изглеждаше добре. Беше блед, с нездрав тен. И кога се бе подстригвал за последно?

— Да върви по дяволите! — каза той на отражението си и излезе от банята.

Рени беше в кухнята. Погледна го през рамо, когато влезе.

— Намери ли чантата си?

— Да, благодаря — беше оставила чантата му до леглото, за да може да се преоблече в чисти дрехи.

— Как се чувстваш?

— По-добре. Благодаря за всичко. Освен за инжекцията. Задникът ми още е изтръпнал.

— Сигурна съм, че си жаден. Избери си нещо от хладилника — тя овалваше парчета обезкостено пилешко месо в галета с подправки и после ги поставяше в една тавичка.

Взе кутия портокалов сок от хладилника, разклати я и разви капачката.

— Може ли да пия направо от кутията?

— Не и в тази къща.

— Вече използвах четката ти за зъби.

— Имам резервни.

— Защо ли не съм изненадан?

— Чашите са в шкафа точно зад теб.

Сокът имаше хубав вкус. Уик изпи цялата чаша и си наля още.

— Какво направи с риса?

— Обадох се на лесничея. Той дойде и го прибра. Изказа ми поздравления.

— Направи нещо полезно за общността.

Рени се взря някъде пред себе си за момент.

— Не го почувствах точно така. Исках да го убия — изми ръцете си, отиде до фурната и я включи. После се върна при зеленчуците на мивката и започна да ги реже. С ножа посочи мобилния му телефон, който лежеше на плота. — Звъня няколко пъти.

— Боже, даже не помнех, че го имам.

— Беше в пикапа ти.

— А той къде е?

— В гаража отзад.

Уик погледна през прозореца и забеляза постройката. Беше умален вариант на обора. Двойната врата бе затворена.

— Как успя да го докараш тук?

— Отидох до там с Бийд, като носех тубата с бензин, после вързах коня за каросерията и карах съвсем бавно на връщане.

— Щеше да е по-лесно, ако ме бе изчакала да дойда с теб.

— Мислех, че не искаш никой да знае, че си тук.

Той я огледа внимателно.

— Това не е съвсем точно, нали, Рени?

Тя спря да реже домати и го погледна.

— Ти не си искала никой да знае, че съм тук.

Тя отново се зае с работата си.

— Обичаш ли салатата с домати?

— Рени.

— Някои хора не обичат — остави ножа и се обърна към него. — Какво?

— Беше само една целувка — каза й тихо.

— Хайде да не я правим на въпрос, става ли?

— Ти го правиш, не аз. Ти си тази, която изхвърча от стаята, сякаш имаше пожар.

— Тогава престани да ме насилваш.

— Да те насилвам? — повиши глас той. — Да те насилвам?

— Онази вечер, когато се запознахме — не, онази вечер, когато ти направи така, че да се запознаем — тогава ти казах съвсем ясно, така че и дете би ме разбрало, че не се интересувам от... всичко това.

Мъжката му гордост се събуди. Уик заобиколи работния плот.

— И това е критерият за теб, така ли? Една целувка и вече те насилвам, а в Далтън си си падала по забавленията. Тогава как си го

наричала?

Тя се дръпна, сякаш я бе ударил, но тази първа реакция трая само секунда, преди изражението ѝ да стане сурово.

— Явно сте си побъбрили по мъжки с твоя приятел, детектив Уесли.

— Чак след като чух всичко за теб от някои хора в Далтън. Там те помнят, красавице. Защото си правела доста повече от това да се целуваш с местните момчета, не е ли така?

— Щом си толкова добре информиран, защо ме питаш?

— Правела си значително повече от това да се целуваш.

Тя се отдръпна и сведе глава.

— Сега не съм такава.

— Защо не? На мен ми се стори, че доста си се забавлявала. В Далтън още провесват езици, като се сетят как си минала само по бикини през целия град в червения си кабриолет. А аз само те погалих по гърдите и ти избесня — Рени се опита да го заобиколи, но той бързо пристъпи встрани и застана на пътя ѝ. — Всички онези разгонени каубои са те изпивали с поглед, докато си яздела на родеото. Също и техните татковци и чичовци, сигурно и дядовците им.

— Стига!

— И си го знаела, нали? Харесвало ти е да ги караш да се разгорещават.

— Не знаеш...

— О, знам и още как! Хората знаят. Имаме грозни думи за момичета като теб, Рени. Но това не ни спира да желаем това, което представляваш. Колко сърца беше разбила, преди да се захванеш с Реймънд Колийър?

— Недей...

— После, когато връзката ви се е провалила, ти си го застреляла и си го убила. Това ли те отврати от насилието?

— Да!

Викът ѝ бе последван от внезапна пълна тишина. Рени се обърна с гръб и се подпря на плота. Притисна длан към устата си и стоя така няколко минути. После, съвсем нетипично за един хирург, изведнъж не можеше да реши какво да прави с ръцете си. Скръсти ги пред корема и стисна лактите си, изтри длани в бедрата си, накрая взе тавичката с

пилето и я пъкна във фурната. След като нагласи таймера, отново се зае да реже домати.

Уик продължи да я гледа втренчено като ястребите, които кръжаха над трупа на риса. Не желаше да сменя темата. Чувстваше се длъжен да свали поне един от множеството ѝ защитни слоеве. Искаше да зърне поне за миг каква бе всъщност и какво я бе направило така маниакално съдържана, какво я бе накарало да бяга от допир с друго човешко същество, освен в стерилната обстановка на операционната. Искаше да види, макар и за миг, истинската Рени Нютън.

— Какво се случи в кабинета на баща ти онзи ден?

Ножът се стовари рязко и тежко върху дъската за рязане.

— Уесли не ти ли разясни подробностите?

— Да. Четох и полицейския доклад.

— Тогава какво?

— В него не пишеше нищо. Искам да чуя от теб какво се е случило.

Тя довърши домати и изми ножа. Докато го бършеше с кърпата, го погледна саркастично.

— Похотливо любопитство, а, Уик?

— Не прави това — каза ѝ, като потискаше гнева си да не избухне. — Знаеш, че не за това те питам.

Тя опря длани на плота и се наведе към него.

— Тогава защо ме питаш? Обясни ми защо е толкова важно за теб да знаеш това.

Той също се наведе напред и скъси разстоянието помежду им.

— Знаеш защо, Рени — прошепна ѝ.

Нямаше как да не го разбере. Но в случай че това все пак станеше, той покри ръката ѝ с длан и обви пръсти около китката ѝ.

Тя наведе глава. Стори му се, че се взира в ръцете им, но не виждаше очите ѝ, а само пътя в косата ѝ. Мина половин минута, преди тя да издърпа ръката си изпод неговата.

— От това няма да излезе нищо добро, Уик.

— Кое това, от странния триъгълник ти, аз и Лозада ли?

— Няма такъв триъгълник.

— Знаеш, че има, Рени.

— Вие двамата сте имали сметки за разчистване много преди да чуете за мен.

— Вярно е, но ти добави още едно измерение.

— Аз не участвам във вашата вражда — заяви тя решително.

— Тогава защо напусна града?

— Нуждаех се от малко почивка.

— Чула си, че Лозада е пуснат от ареста.

— Да, но...

— И си пристигнала тук само няколко часа след освобождаването му. На мен ми се струва, че се криеш от него.

Мобилният му телефон иззвъня. Той го взе, прочете номера, от който го търсеха, и изруга тихо.

— Най-добре да свърша с тая работа — излезе на верандата и отговори, докато се настаняваше на люлката. — Ало?

— Къде, по дяволите, си се дянал?

— Няма ли да кажеш първо здрасти?

— Уик...

— Добре, добре — въздъхна тежко. — Просто не можех да изтърпя повече в онази болница, Орън. Знаеш, че бездействието не ми понася. Още един ден там и щях да превъртя. Така че си тръгнах. Взех си пикапа и карах почти цялата нощ. Стигнах до Галвестън тая сутрин някъде към... тъъ... пет-пет и нещо. Спах почти целия ден и си починах много по-добре, като слушах вълните, отколкото в болницата, където човек не може да си почине истински.

След дълга пауза Орън каза:

— Къщата ти в Галвестън е заключена и в нея няма жива душа.

„По дяволите!“

— Откъде знаеш?

— Пратих местната полиция да провери.

— Защо?

— Чакам обяснение, Уик.

— Добре, на път за вкъщи малко се отклоних. Какво толкова?

— С нея си, нали?

— Вече съм голямо момче, Орън. Нямам нужда да се оправдавам пред теб...

— Защото случайно тя също е изчезнала — от болницата, от дома си. Отзивчивият ѝ съсед каза, че някакъв мъж, който изглеждал сериозно болен и недохранен, чукал на вратата ѝ посред нощ.

— Тоя човек постоянно ли стои на пост на прозореца си?

— Той ни даде ценна информация.

— О, боже, Орън! Говорил си с полицията в Галвестън. Говорил си с любопитния съсед. Днес си бил доста зает.

— Лозада също.

— Така ли? Той какво прави?

— Тероризира семейството ми.

Казваше се Уини Сойър. Само някой толкова дребен като него можеше да понесе постоянните подигравки, на които бе подложен. Уини го правеше, защото нямаше избор. Беше беззащитен.

Започнаха да му се подиграват във втори клас, когато се подмокри в час. Докато учеха по география за Хаваите, струйка урина си прокара път надолу по крака му. Съучениците му ужасно се забавляваха като видяха, че това, което не бе попило в чорапа му, се стече в локва под чина му. Искаше да умре на място, но имаше лошия късмет да оживее. От онзи ден стана постоянна жертва на банда грубияни, предвождани от страшилището на училищния двор Рики Рой Лозада.

Споменът за унижението го преследваше и до ден-днешен. Също и тормозът, на който го подлагаше Лозада.

Уини изстена на глас, когато отвори вратата и видя мъчителя си на прага.

— Може ли да вляза?

Въпросът бе още една подигравка. Питаше го само за да му напомни, че всъщност не се нуждае от покана. Бутна го настрана и влезе в тесния задушен апартамент, където Уини понякога прекарваше дни наред, без да излиза. Като реакция на самозащита той съществуваше в една измислена от самия него вселена.

— Сега не е подходящ момент, господин Лозада. В момента вечерям — на масичката пред телевизора стоеше купа с претоплени макарони.

— Няма да те прекъсвам, Уини. Само че въпросът е много важен.

— Винаги така казваш.

— Защото бизнесът ми винаги е важен.

Тормозът на Рики Рой над нещастния му съученик започна в онзи следобед във втори клас и продължи, докато завършиха училище.

Ръстът на Уини, постоянно присвитите очи и плахостта му бяха открита покана за мъчения и присмех над него. Бе твърде лесна мишена. Впоследствие Лозада започна да се отнася с него като с нелюбимо домашно животно, такова, което може да гълчи и да пренебрегва, или да хвали и да глези според прищявката си.

Всеки клас си имаше по един компютърен гений. В техния това бе Уини. Макар компютрите и микрочиповете да отегчаваха Лозада, той все пак следеше напредъка в тази област. Колкото повече се използваха компютрите, толкова по-ценен ставаше за него Уини.

Понастоящем той се занимаваше с дизайн на уебстраници. Обичаше работата си. Тя удовлетворяваше творческите му стремежи. Можеше да я върши сам, вкъщи, по собствен график. Клиентите му плащаха за четири пъти повече часове, отколкото му трябваша, за да изпълни дадена поръчка, но те бяха доволни от резултата и никога не оспорваха сумите във фактурите. Беше доходен бизнес.

Но този доход бе нищожен в сравнение с това, което Лозада му плащаше.

Компютрите на Уини заемаха цяла една стая от апартамента му и можеха да съперничат на най-мощните модели на НАСА. Той влагаше почти всичките си доходи в бизнеса, купуваше най-новото оборудване, въпгрейди и приспособления. Можеше да направи дисекция на един компютър с прецизността на патолог, после да го сглоби според нови и по-добри спецификации. Никога не бе виждал компютър, който да не му харесва. Знаеше как работят. Нещо повече, разбираше как работят.

С минимален брой щраквания на мишката той можеше да влезе в някой секретен чат, да генерира крайно опасен вирус или да пробие нечий охранителен код. Ако Уини притежаваше някакво въображение или престъпни наклонности, би могъл да контролира света от този стар, грозен, вмирисан и претъпкан апартамент в западнал квартал в близост до центъра на Далас.

Лозада намираще това за печално пилеене на талант. Познанията на Уини трябваше да принадлежат на някой, който да ги експлоатира, някой със замах, стил и кураж.

Ако работеше в друга област, сам би могъл да използва гения на бившия си съученик, за да открадне огромни суми пари без опасност да бъде заловен. Но къде би било предизвикателството? Лозада предпочиташе личното участие, което изискваше работата му.

Разчиташе на Уини единствено да му осигурява информация за клиентите и мишените му.

Точно за това бе дошъл и този път.

— Трябва ми информация.

Уини намести вечно падащите си очила.

— Все така казваш. А после човекът, за когото ти намирам информация, се оказва убит.

Лозада го прониза със студения си поглед.

— Какво ти има тази вечер?

— Нищо — зачопли някаква коричка от рана на лакътя си. — Защо мислиш, че ми има нещо?

— Не изглеждаш много радостен да ме видиш. Не ти ли платих достатъчно предния път?

— Да, но... — той подсмръкна със запушената си ноздра. — Няма спор за парите.

— Тогава какъв е проблемът?

— Не искам да си навлека неприятности със закона. Напоследък много те показват по новините, ако не си забелязал.

— А ти забелязал ли си, че винаги са хубави новини?

— Да, но този път, не знам, полицията сякаш ти стяга примката. Оня Тредгил яко те натопи.

— Той е най-малката ми грижа.

Видът на Уини бе разтревожен.

— Той изглежда като човек с мисия. Ей, какво ще стане, ако, нали се сещаш, ако ни свържат? Теб и мен?

— Как биха могли да го направят?

— Не знам.

Лозада помнеше този хленчещ тон още от основното училище, дразнеше го тогава, още повече го дразнеше сега. Бързаше, а този разговор му пилееше ценно време.

— Искам да кажа — продължи Уини, — че не искам да бъда съучастник. Оная вечер гледах „Закон и ред“. И осъдиха един, че е бил съучастник преди престъплението. Дадоха му почти толкова, колкото и на другия, дето извърши убийството. Не искам да съм част от това.

— Страх ли те е?

— Страх ме е и още как. Колко време мислиш, че ще изкара някой като мен в затвора?

Лозада го погледна от главата до петите. Усмихна се.

— Разбирам какво ми казваш. Значи трябва да си двойно по-внимателен, за да не те заловят, нали така?

Дребосъкът отново премина през нервните си тикове с наместването на очилата, човъркането на коричката, подсмърчането. Избягваше погледа на Лозада. На Лозада това не му хареса.

— Сядай, Уини. Бързам. Да действаме!

Уини сякаш понечи да откаже, но после с неохота седна на въртящия се стол пред компютрите, чиито екрани примигваха различно.

— Рени Нютън — каза му Лозада. — Доктор Рени Нютън.

Уини отново изстена.

— Страхувах се, че ще кажеш точно това. Видях, като я интервюираха по новините за онова ченге. Какво искаш да знаеш?

— Всичко.

Уини се зае за работа. Залепи нос на сантиметри от екрана и присви очи, за да вижда по-добре. Пръстите му натискаха клавишите с впечатляваща бързина. Но не можеше да заблуди Лозада. Той разбра, че се мотае. Това продължи поне пет минути. От време на време Уини мърмореше нещо недоволено.

Накрая се облегна и каза:

— Не стигнах доникъде. Истината е, че няма почти нищо за нея.

Лозада бръкна в джоба си и извади едно шишенце с перфорирана метална капачка. Разви я бавно и изсипа съдържанието върху дребосъка.

Скорпионът се стовари на гърдите на Уини. Той изпищя и инстинктивно се опита да се плъзне назад със стола на колелца, но Лозада стоеше зад него и го държеше в капан между себе си и масата с компютрите. Притисна длан върху челото му, дръпна главата му назад и го държа неподвижно, докато скорпионът изпълзя към шията му.

— Имам го от съвсем скоро. Чаках подходящия момент да се похваля с него. Не е ли красавец?

Уини изпищя пронизително.

— Чак от Индия, това е *Мезобутус тамулус*, един от най-редките видове скорпиони, чиято отрова е достатъчна да причини смъртта на човек, макар че може да минат няколко дни, преди ужиленият да умре.

Очилата на Уини бяха паднали настрани. Очите му се въртяха трескаво и опитваха да се фокусират върху зловещия скорпион, който се катереше по него.

— Лозада, за бога! — задави се той.

Онзи спокойно го пусна и се засмя:

— Няма пак да се опикаеш, нали? — спокойно загреба скорпиона с лист хартия, който направи на фунийка, и го върна в шишенцето. — Хайде, стига забавления, Уини — каза, докато завиваше капачката. — Чака те работа.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Не ти ли харесва?

Уик вдигна поглед от чинията си.

— А, харесва ми. Просто... Мисля, че картофената супа на закуска още ме държи сит — опита да се усмихне, но не успя.

Бяха изнесли двата подноса с вечерята си на дворчето зад къщата и гледаха залеза, докато се хранеха мълчаливо през повечето време. Всъщност не бяха си разменили повече от няколко незначителни изречения след телефонния разговор на Уик с Орън.

Рени се изправи с поднос в ръка и посегна да вземе и таблата на Уик:

— Значи няма да ядеш повече?

— Аз ще го занеса в кухнята.

— Не трябва. Не и с твоя гръб.

— Вече не ме боли.

— Ще ми подадеш ли подноса?

Той не настоя повече, Рени го взе и тръгна към къщата. Чу я как се движи из кухнята, чу шума от течаща вода, от отваряне и затваряне на вратата на хладилника — звуков фон за мислите му.

Когато се върна, донесе бутилка бяло вино и я остави на малката масичка между двата дървени стола.

— Това ще ми дойде добре — отбеляза Уик.

— На теб не ти се полага — Рени си наля вино в единствената чаша, която бе донесла.

— Защо не?

— Заради лекарствата.

— Да не си ми мушнала още някое хапче в пиленето? Или в дивия ориз?

— Не. Защото не знам какво вземаш.

— Какво искаш да кажеш?

— За пристъпите на паника.

Той понечи да се прави на ударен. Понечи да отрича докрай. Но какъв смисъл имаше? Тя знаеше.

— Не вземам нищо. Вече не — обърна глава настрани и се загледа в пейзажа. — Откъде разбра?

— Разпознах симптомите — погледът му се върна върху нея и тя тихо продължи. — Граничен случай на маниакална психоза. Отдавна, преди години. Никога не съм броила ударите на сърцето си или стъпките си, не до такава степен. Но всичко трябваше да бъде точно и до известна степен още е така. Всичко се свежда до това да контролираш нещата.

Обсъжданата тема го смути силно.

— Аз имах... няколко... това, дето му викат епизоди. Ускорен пулс, недостиг на въздух. Това е. Много неща ми се струпаха на главата наведнъж. Големи промени в живота — той сви рамене. — Психиатърът смяташе, че не е нищо особено.

— Няма причина да се срамуваш от това, Уик.

— Не се срамувам — резкият му отговор означаваше точно обратното.

Тя го изгледа продължително, после каза:

— Е, все пак, лекарствата, които ти дадох днес, са съвместими с всичко, което евентуално си вземал. Просто да знаеш.

— Благодаря, но както ти казах, вече не вземам нищо.

— Може би трябва отново да започнеш.

— И защо мислите така, доктор Нютън?

— Защото ако тежеше три килограма по-малко, земното притегляне надали щеше да успее да те задържи на този стол — той направи съзнателно усилие да престане да се движи на стола си. — Защо просто не ми кажеш какво ти събщи Уесли?

Той отново извърна глава настрани и зарея поглед в околността. Ранчото бе красиво разположено, и той би искал да има такова място, ако можеше да си го позволи, което никога нямаше да стане. Той не бе — нито в миналото, нито сега — материалист. Алчността не бе сред недостатъците му. Но би му харесало да си има местенце като това.

Пасбището отвъд близката ограда бе осеяно със стари дървета, най-вече явори. Малък поток го пресичаше по диагонал, а покрай него растяха тополи и върби, които се поклащаха от лекия бриз. Вятърът бе разхладил вечерта и сега бе по-приятно да се седи навън.

След като бе стоял затворен в болницата цяла седмица, Уик с радост прие предложението на Рени да вечерят навън. Но не се наслади на вечерята на открито така, както очакваше. Новината на Орън развали апетита му.

— Грейс Уесли си тръгнала от кабинета в училището, където работи, към четири и половина — започна той. — Последните две седмици участвала в подготовката за предстоящия срок. Само че тя е изключително съзнателна. Обикновено си тръгва последна от работа, както направила и днес. Когато се качила в колата, Лозада седял на задната седалка — Рени си пое бързо дъх и го задържа. — Да — каза Уик. — Изплашил я е до смърт.

— Тя...

— Тя е добре. Не я докоснал с пръст. Просто ѝ говорил.

— Какво?

— Искал да знае къде съм, къде си ти.

— Тя знае ли?

— Не и точно това му е казала. Но той сигурно не ѝ е повярвал — Уик погледна Рени. Тя скръсти ръце на корема си, сякаш да се защити от това, което следваше. — Казал ѝ, че е в неин интерес да му съобщи това, което я пита, и когато му отговорила, че не може, той отбелязал колко красиви са дъщерите ѝ.

Рени наведе глава и я подпря с ръка, като притисна силно слепоочието си с пръсти.

— Моля те, моля те, не ми казвай, че...

— Не, момичетата също са добре. Това е било предупреждение. Завоалирана заплаха. Но съвсем реална, защото знаел много за тях. Имената им, какво обичат да правят, кои са приятелките им, къде ходят често. Грейс се разплакала. Тя е силна жена, но като всички нас и тя има слабо място — семейството ѝ. Орън казва, че не се огънала, не го умолявала. Но някак го убедила, че не знае нищо. Той слязъл от колата ѝ и се качил на своята. Даже ѝ махнал за довиждане, когато потеглял. Грейс веднага се обадила на Орън по мобилния си телефон. След няколко минути момичетата били прибрани и поставени под полицейска охрана. Също и Грейс. Орън беше... ами, можеш да си представиш.

Двамата мълчаха известно време. Щурците засвириха с настъпването на нощта.

— Сега иска Грейс и момичетата да отидат при тъща му в Тенеси — продължи Уик. — Даже, докато говореше с мен, приготвяше багажа им. Въпреки протестите им. Чувах как момичетата роптаеха и как Грейс казваше, че не е познал, че ще го остави сам. Беше категорична, че няма да остави никакъв убиец маниак като Лозада да я подплаши и да я прогони от собствения ѝ дом.

— Ти какво мислиш?

— Той е психопат, няма спор.

— Знаеш какво те питам. По-добре ли е да заминат?

Уик сви рамене:

— Разбирам и двете страни.

— Аз също. След като се запознах с Грейс, след като съм ги виждала двамата, не се изненадвам, че тя отказва да остави съпруга си в труден момент.

— Не е само това, Рени. Ако Лозада поиска да нарани семейството на Орън, той ще го направи. Едно пътуване извън щата ще бъде само малко усложнение — двамата си размениха продължителни погледи.

После неочаквано Уик се изправи и закрачи напред-назад из каменния двор.

— Лозада. Той наистина е най-долният изверг. Вече заплашва жени и деца. Що за отрепка... Знаеш ли какво мисля? Мисля, че той е страхливец, това мисля. Напада на тъмно, като проклетите скорпиони, които си отглежда.

— Скорпиони?

— Той поразява жертвите си в гръб. В гръба. Помисли си. Удушил е онзи banker изотзад. Мен ме наръга в гръба. Лице в лице и на дневна светлина се среща само с една жена и заплашва децата ѝ. Никога не се изправя срещу някой мъж. Как ми се иска да го спипам лице в лице.

— Това може да се окаже опасно.

Той я погледна огорчено.

— Двамата с Орън сте си плюли в устата. Вече бях тръгнал към гаража да взема пикапа си, за да се върна във Форт Уърт, когато Орън ми заяви, че ако пресека чертите на града, ще нареди да ме арестуват.

— За какво?

— Не уточни, но говореше сериозно. Каза, че само това му трябвало, за да се влоши още повече ситуацията — някой избухлив отмъстител. Каза, че единственото хубаво в това, че Лозада е тероризирал Грейс, е, че е избрал да го направи в момент, когато аз съм извън града.

— Направил го е точно защото си извън града.

Той престана да крачи и се обърна към нея.

— Да не си подслушвала нашия разговор? Защото Орън каза точно това. Според него Лозада е заплашвал Грейс с надеждата да ме предизвика да се покажа.

— Сигурна съм, че е прав.

Уик прокара пръсти през косата си.

— И аз съм сигурен в това — измърмори той. — Лозада сигурно очаква да атакувам стремглаво.

— И да се превърнеш в мишена, която няма как да не улучи.

— Особено ако аз съм нападащият. На Лозада нищо няма да му хареса повече от това да хукна подире му. Ако го направя, той може да ме пречука и да твърди, че е било при самозащита.

Рени се съгласи с кимване, което го изнерви още повече. Отново закрачи.

— Орън се надяваше да съм се върнал в Галвестън. Не се зарадва особено, че още съм близо до Форт Уърт.

— С мен.

— Казах му, че няма начин ти и Лозада да сте или да сте били съучастници.

— Повярва ли ти? — колебанието му как да ѝ отговори го издаде. — Няма значение. Знам, че според него съм съмнителна.

Уик не оспори това. Върна се на стола си, взе бутилката с вино и отпи направо от шишето. После се наведе към нея.

— Лозада прекрачи границата днес, когато е отишъл при Грейс. Да атакува мен е едно. Но да заплашва нея и децата — това е друго. Ще пипна този кучи син, Рени. Веднъж и завинаги. Но това не може да стане по законния ред. Научих този урок вече няколко пъти. Сега и Орън го осъзна. Не можем да разчитаме на системата. Вече ни е предавала. Трябва да го пипнем по друг начин. Трябва да забравим закона и да започнем да мислим като Лозада.

— Съгласна съм — той показва изненадата си и тя продължи: — Мислиш, че съм напуснала града, за да избягам. Че съм побягнала от страх, когато съм научила, че са го пуснали от затвора. Мислиш, че съм дошла тук да се крия. Е, грешиш. Заминах, защото ми трябваше време да планирам как да се отърва от него. Няма да живея в страх от друг човек. Лозада нахлу в дома ми. Два пъти. Уби моя приятел Лий Хауъл. Уби Сали Хортън и опита да убие теб и досега се измъква безнаказано. Измъкна се и за убийството на банкера, за което му помогнах аз.

— Ти си била съдебен заседател. Гласувала си по съвест.

— Благодаря за успокоението, но сега съжалявам за това решение. Лозада сякаш е имунизиран срещу закона, но той не е непобедим, Уик. Не е брониран срещу куршуми.

— А ти си адски добър стрелец — усмивката му помръкна, когато видя рязката промяна на изражението ѝ. — Говорех за риса, Рени, не за случилото се в Далтън.

Тя се насили да се усмихне леко, после кимна.

— Нямам намерение да убивам никого, дори и Лозада. Не искам да свърша в затвора.

— Аз също, но съм решен да го премахна на всяка цена.

— Заради брат ти ли? — когато той кимна, тя добави: — Това ли бе една от големите промени в живота, за които спомена?

— Това бе най-голямата.

Той се облегна назад и отпусна глава на възглавничката на стола. Небето бе станало мастилено лилаво. Вече се виждаха звездите. Хиляди повече, отколкото в града. Повече дори от звездите над Галвестън, където светлинните реклами ги превръщаха в бледи подобия на това, което бяха в действителност.

— Джо и Лозада са се познавали като ученици. Или по-скоро, чували са един за друг. Учили са в съперничели си гимназии и са завършили в една и съща година. Лозада бил бандит, пласьор на дрога, постоянно създавал проблеми. Виждали са се с Джо от време на време на разни места, където се събират младежите. Имали са само един сблъсък, когато Джо прекъснал бой между Лозада и някакво друго момче. Разменили си думи, нищо повече. Джо стана полицаи. Лозада стана наемен убиец. И двамата вършеха работата си отлично. Беше неизбежно отново да се изправят един срещу друг. Беше само въпрос

на време — Уик взе бутилката и пак отпи с надеждата виното да облекчи пулсиращата болка в гърба, която се бе върнала, още по-нетърпима от преди. — Прескачаме няколко години. Джо и Орън работеха по някакъв тежък случай на убийство. Типична тексаска история. Известната съпруга на някакъв богат собственик на петролни кладенци бе убита с нож на терасата на имението им. Съпругът много удобно бил извън града и имаше неоспоримо алиби, което можеше да се потвърди от много хора. Тъй като нищо не бе докоснато, нищо не бе откраднато, вонеше на наемно убийство. Джо и Орън здравата притиснаха съпруга, който имаше много възискателна и скъпа двайсет и две годишна любовница в Ню Йорк. Образно казано, убийството бе типично за Лозада, но не можеха да докажат връзката между него и съпруга. Джо притискаше богатата и при всеки следващ разпит онзи рухваше по малко. Беше съвсем близо до това да си изпее всичко — Уик помълча известно време, преди да продължи: — Последния път, когато видях Джо, излязохме на кафе. Каза ми, че усеща страха на онзи човек. „Съвсем близо съм, Уик. Съвсем близо.“ Той предсказа, че мъжът скоро ще се пречупи и когато това стане, Джо ще го закове, както и Лозада. Казваше, че богатият е тъпак. Че курвата му в Ню Йорк го върти на кутрето си. Че той мисли с оная си работа. Джо каза, че почти го съжالياва. „Но Лозада е истинска гадина, братче. Казвам ти, истинска гадина.“ Това бяха точните думи на Джо. Каза, че Лозада убива за удоволствие, не толкова заради парите. Обичал да убива. Джо каза, че ще направи услуга на света, като прати този безсърдечен обезкосмен кучи син в затвора до живот. Помня, че се чукнахме с чашите с кафе за успеха му. Очевидно Лозада също е разбрал накъде вървят нещата. Явно е усетил, че богатият ще го издаде. Същата вечер Орън си тръгнал от участъка няколко минути след брат ми. Когато стигнал до паркинга, видял, че колата му е още там. Шофьорската врата била отворена. Джо стоял вътре и гледал напред. Орън отишъл до колата и казал: „Ей, какво става? Мислех, че вече си тръгнал.“ — Уик замълча, за да си поеме дълбоко дъх, после бавно издиша. Вече бе съвсем тъмно. Луната бе тънък сърп точно над хоризонта. — Джо е бил вече мъртъв, когато Орън го е открил. Онези вечер аз бях направил купон вкъщи. Орън и Грейс дойдоха да ми кажат — наведе се напред, заби лакти в коленете си и леко потупа устни с преплетените си пръсти. — Знаеш ли какво се чудя най-много, Рени?

— обърна глава да я погледне и осъзна, че тя не е помръднала от началото на разказа му. — Знаеш ли какво най-много ме озадачава?

— Какво?

— Чудя се защо Лозада не уби богаташа. Това щеше да му затвори устата. Защо не уби него вместо Джо?

— Джо е представлявал по-голяма заплаха. Убийството на богаташа би било временно решение на един траен проблем. Лозада е знаел, че Джо няма да се откаже, докато не го пипне.

— Сигурно това е ненормалният му начин на ласкателство.

— Защо не са го обвинили и не са го съдили за убийството на Джо? — попита тя.

Мобилният телефон на Уик извънтя и му спести необходимостта да отговори.

Той включи телефона и го допря до ухото си.

— Ало?

Слуша няколко секунди, погледна Рени, после стана от стола и се премести към края на двора, обърнат с гръб към нея.

— Не, още не сме говорили за това — чу го тя да казва, преди да се отдалечи още повече от нея.

Рени разбра желанието му да не слуша разговора и влезе в кухнята, където довърши почистването. Зачуди се какви неприятни новини му съобщава детектив Уесли този път.

През прозореца над мивката виждаше как Уик крачи край оградата. Безпокойството му се предаде и на нея.

Почувства, че трябва да премине към действие, да направи нещо, но просто не се сецаше какво.

Отиде в дневната, включи една настолна лампа и зае любимото си място на канапето. Прелисти едно списание, но не видя нито снимките, нито текста. Мислите за Уик ангажираха изцяло съзнанието ѝ.

Той постоянно се движеше, точно както бе казала Грейс Уесли. Но освен това имаше навика да убеждава, като се взира в очите на събеседника си безкрайно дълго. Когато сините му очи се вперят в твоите, е трудно да се откъснеш от силата им.

Беше умен и непринуден, и забавен, и предостатъчно самоуверен. Но не беше повърхностен. Чувствата му бяха дълбоки. Беше обичал брат си и загубата още бе отворена жива рана за него.

Всеки час, в който Лозада оставаше на свобода и ненаказан, бе като сол в тази рана. Изглежда мразеше Лозада също толкова, колкото бе обичал Джо, а бе опасно да се сдържат толкова интензивни емоции. Лозада трябваше да се страхува от Уик Тредгил.

Рени разбираше яростта, с която той търсеше отмъщение. Нейният гняв бе приел съвсем различна форма, но тя разбираше решимостта на Уик да накаже Лозада. Съжаляваше го заради това, защото търсенето на възмездие е самотно и обсебващо занимание.

Не искаше да харесва Уик Тредгил, но го харесваше. Не искаше да му прости за това, че я бе измамил, но вече му бе простила. Не искаше да се чувства привлечена от него, но беше. Знаеше, че ако го целуне веднъж, ще иска да го направи отново. Така и бе станало. И ако неговата целувка показваше колко страстно се люби той, тя искаше да изпита страстта му.

— Рени?

Тя седна напред и се прокашля.

— Тук съм.

Токовете на ботушите му изтропаха по дървения под. Той избра противоположния край на канапето, но приседна на самия ръб, сякаш можеше да скочи на крака всеки момент.

— Какво правиш?

Тя посочи разтвореното списание в скута си.

— Списание за коне?

— Тъхъ.

— Нещо ново и интересно в света на конете?

— Какво каза той, Уик?

Той издиша продължително и прокара длан по тила и по врата си.

— Имам нужда от масаж.

— Няма да е добре за раната.

— Само на раменете. Вратът ми е схванат от спането под дървото снощи. Какво ще кажеш за един малък масаж за любимия си пациент?

— Още лоши новини ли?

— Не точно. Откъде ти е това седло?

— Беше награда.

— На родео ли?

— Знаеш, че съм яздила в родео? — като разгада виновното му изражение, продължи: — Разбира се, че знаеш. Да, точно така го спечелих.

— Хубаво седло. Но тези сребърни капси не го ли правят неудобно за езда?

— Уик, ако новините от Орън не са толкова лоши, защо увърташ?

— Добре — кимна той. — Ще ти кажа какво си говорихме. Но искам да знаеш отсега, че не е било моя идея.

— Няма да ми хареса, така ли?

— Много се съмнявам да ти хареса.

Тя го погледна в очакване, но той още се колебаеше.

— За бога, толкова ли е лошо?

— Орън мисли, че трябва да се престорим на любовници — той сведе изразително глава.

Тя го гледа втренчено няколко минути, после се разсмя.

— Това ли е? Това ли е гениалният план за залавянето на Лозада?

Той се обиди от смеха ѝ.

— Какво му има?

— Нищо. Всеки издател на любовни романи и евтини филми ще го одобри — тя се засмя още по-силно, но той не последва примера ѝ.

— Хайде, Уик. Не мислиш ли, че идеята е доста изтъркана? Ние караме Лозада да ревнува. Той измисля някакво ужасно наказание и когато опита да го осъществи, ние го пипваме в капана. Това ли е по същество великият план?

— В най-общи линии — каза той намусено.

Тя поклати невярващо глава.

— Бог да ни е на помощ!

— Радвам се, че можеш да се смееш, Рени, защото аз не мога. Лозада е изчезнал. Мерцедесът му е на паркинга, значи той използва и други коли, които не са ни известни. Не са го виждали в любимите му ресторанти, не са го виждали в апартамента му от снощи. Портиерът казал на Орън, че съседите поискали Лозада да освободи жилището.

— Значи може да се е преместил.

— А може рисът, който застреля сутринта, тази нощ да възкръсне — той стана и започна да обикаля безцелно из дневната. — Лозада не би приел да изпълни подобно желание на съседите си. Този апартамент е един от символите на високото му положение, както шитите по поръчка костюми и колата за сто хиляди долара. Да поискат да се махне от там е била най-лошата обида за него и вероятно адски го е вбесило. И кого ще обвини той за това, че е станал нежелан сред елита на Форт Уърт? Позна. Мен. Нас. Ядосан ни е, че го вкарахме в новините, и че заради това искат да го изритат от дома му. Сега никой не знае къде е той. А това сериозно ме нервира.

Когато се увери, че избликът му е приключил, тя му се извини:

— Не исках да подценявам ситуацията, Уик. Знам колко е сериозна. Само като се сетя за Грейс, и веднага си го припомням. Но хайде да разсъждаваме трезво. Лозада няма да се върже на подобно евтино представление.

Уик застана точно пред нея и така я принуди да повдигне глава към него.

— Добре, хайде тогава да чуем твоята идея. Предполагам, че имаш готов алтернативен план. Каза, че си дошла тук да обмислиш как да го прогониш от живота си. Свежият селски въздух стимулира ли сивото ти вещество?

Тя сведе глава.

— Няма нужда да бъдеш саркастичен.

— Предвид смеха ти преди малко не мога да повярвам, че имаш наглостта да ме погледнеш в очите, или в чатала по-точно, и да кажеш това.

Той се отправи към кухнята. Рени тръгна след него. Когато влезе в помещението, той пресушаваше бутилка с вода.

— Куцаш. Гърбът боли ли те?

— И още как.

— Каза, че не те боли.

— Излъгах.

— Не за пръв път.

Взряха се един в друг враждебно и замълчаха. Тя проговори първа:

— Добре, какво се очаква да правим? Да се държим за ръце на ъгъла на „Четвърта улица“ и „Мейн“? Да се гледаме в очите на

светлината на свещи? Да танцуваме блусове до зори? Какво?

— Не забравяй за насилването — вметна той. — Мога да те понасиля още малко.

Лицето ѝ пламна, но тя не помръдна от мястото си. Ако си тръгнеше сърдито, щеше да придаде на случката значимост, каквато твърдеше пред него, че не е имала.

Той изруга тихо, остави бутилката с вода на плота и потърка изморените си очи.

— Извинявай. Все ме караш да казвам неща, за които после сам се упреквам.

— Няма нищо. Не трябваше да използвам това определение за...

Той дръпна ръка от очите си и я погледна.

— За какво... Какво?

— Ти не ме насилваше — Уик я прикова с един от хипнотизиращите си погледи, но с усилие на волята тя успя да извърне очи встрани. — По-добре ми обясни повече за плана на Орън.

— А, да — той поклати глава, сякаш да си припомни за какво са говорили. — Каза, че може да арестува Лозада по обвинение, че те преследва. Ако го приберем за това дори и за малко, ще имаме време да изградим обвинението срещу него за убийството на Сали Хортън и нападението срещу мен. Но...

— Опасявах се, че ще се стигне до това.

— Никой друг не е чул обажданията, които твърдиш, че е правил — тя понечи да възрази, но той вдигна ръка да я спре. — Изслушай ме. В момента мисля като областния прокурор. Чувам как някой от токущо дипломиралите се негови помощници пита какви доказателства имаме, а ние нямаме никакви. Вярно ли е?

— Вярно е. Но имам онази картичка, която дойде с розите.

— В нея няма заплаха.

— Той влезе с взлом в дома ми.

— Орън и двама други полицаи са ви видели прегърнати.

— Страхувах се, че ако се съпротивлявам, ще свърша като Сали Хортън.

— Не е имало следи от насилствено влизане в дома ти, Рени.

— Нямаше следи от насилствено влизане и когато ти си бил там.

Той се изненада.

— Знаеш за това?

— Предположих и Орън го потвърди с гробовното си мълчание.

— Орън не ми каза, че знаеш — той отново наведе глава и разтри врата си. — Чудно как не си ме оставила да ми изтече кръвта.

— Научих за незаконното претърсване чак след като ти спасих живота.

Той бързо вдигна глава. Тя се усмихна тъжно, за да му покаже, че се шегува. Той отвърна на усмивката ѝ.

— Късметлия съм.

— Да се върнем на теорията с преследването. Доколко ще свърши работа, щом не мога да докажа, че Лозада ме е тормозил?

— Имаме по-голям шанс прокурорът да се съгласи да повдигне подобно обвинение, ако нещо се е случило на друго място. Обвинението ще е по-стабилно, ако докажем, че той те е последвал някъде.

— Например тук.

Той поклати глава.

— Той може да каже, че си го поканила. Ще бъде неговата дума срещу твоята.

— Тогава къде?

— В моята къща в Галвестън. Там със сигурност не може да твърди, че е поканен. За колко време можеш да си приготвиш багажа?

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Орън вдигна на първото позвъняване. Уик му каза, че са решили да действат според плана му.

— Доктор Нютън го одобри, така ли?

— Не — отвърна Уик. — Не повече от мен самия. Банален е и Лозада би трябвало да е идиот, за да се хване.

— Но никой няма по-добра идея.

— Аз имам. Въръжи ме до зъби и ме пусни да търся копелето и да го пречукам.

— Този план може сериозно да промени качеството ти на живот в близко бъдеще.

— Кое е единствената причина, поради която се съгласявам с твоя план. Рени е на същото мнение. Не е идеална стратегия, но е единствената, която можем да задействаме. Хубавото ѝ е, че уязвява Лозада там, където ще го заболи най-много — в егото му.

— Точно затова може да проработи.

— Какво решихте с Грейс?

— Момичетата заминаха. Грейс остана.

Уик се усмихна.

— Браво на Грейс!

— Аха, да... Слушай, докато стигнете до Галвестън, там вече ще има хора, които да наблюдават къщата ти денонощно. Не се оглеждай, за да ги откриеш. Няма да ги видиш. Поне се надявам, че няма да ги забележиш.

— Ти ще дойдеш ли?

— Би ли поканил най-добрия си приятел в любовното гнезденце, където ще бъдеш с новата си изгора?

— Не знам. Докъде можем да стигнем в перверзиите?

— Уик!

— Извинявай. Разбрах.

Ако Лозада забележеше Орън, щеше да отгатне, че всичко е нагласено.

— Ще поддържаме връзка по телефона. Денонощно — продължи Орън. — Дръж очите си отворени и се обаждай често. Ако чуеш някоя чайка да пърди, искам и аз да го науча.

— Сигурен ли си? Щото ако пърдят толкова често, колкото серат...

— Ще спреш ли да се правиш на ударен? Не е смешно.

— Знам. Оставяме шегите настрана — каза го съвсем сериозно.

— Лозада се е покрил, Уик. Знаеш какво става обикновено, когато той изчезне за няколко дни.

— Появява се някой труп.

— Това не ми харесва.

— Нито на мен. Обаче не мисля, че ще ни намери толкова скоро.

— Все пак е възможно. Пуснал съм хора из целия град, които клюкарстват за твоята афера с докторката, която ти спасила живота. Сигурно и до него вече е достигнала новината, че вие с доктор Нютън сте гъсти.

— О, той ще се появи, в това съм сигурен — не беше казал на Орън или на Рени за закачката, която си бе направил с Лозада с онова глупаво стихче. Лозада нямаше да понесе да не отговори на предизвикателството.

Уик се сбогува с Орън и излезе да се огледа. Обиколи къщата, обора и гаража, провери и вътре. Не забеляза нищо необичайно. Когато се върна, двамата с Рени провериха всички врати и прозорци, за да са сигурни, че са заключени.

Рени не беше прекалено нервна, но знаеше, че трябва да бъде предпазлива.

— Кой би помислил, че от едно участие в съдебно жури ще стигна дотук?

— Не си очаквала обвиняемият да си падне по теб.

— Това е твърде невинно определение за него. Той отиде много по-далече. Той е...

Когато не успя да намери подходящата дума, Уик обобщи:

— Лозада.

— Дори името му звучи заплашително — съвсем несъзнателно тя разтри дланите си, сякаш са премръзнали. — Той наистина ли е очаквал да бъде поласкана от откаченото му внимание?

— Несъмнено.

— Как може да е толкова арогантен? Беше съден за убийство, предумишлено убийство, за което можеше да получи смъртна присъда. Кой би могъл да си мисли за влюбване в такава ситуация?

— Никой, който разсъждава рационално. Само някой с манията за величие на Лозада. Той се мисли за шампион.

— Носител на суперкупата на професионалните убийци.

— Нещо такова. Той е един от най-добрите в това, което прави. Доколкото знаем, не е изпълнявал поръчки в чужбина, но защо ли да го прави? Може да изкарва повече пари с по-малко риск, като си живее във Форт Уърт, САЩ. Освен това повечето хора, които се занимават с такива убийства, работят дълбоко под прикритие, което не е в неговия стил. Защо да си усложнява живота, като убива публични личности, след което цели правителства и Интерпол да хукнат по петите му? Той е голяма риба в едно сравнително малко езеро.

— И коя жена не би се зарадвала на вниманието му? Така ли смята той?

— Точно така — кимна Уик. — Като прибавиш към това стремежа му към най-доброто. Той е израснал в семейство от средната класа. Единственият му брат е бил умствено изостанал и с физически увреждания. Родителите му са дали всичките си пари за лечението му.

— Значи за Лозада собствеността е важно нещо. Той се възприема като добре платен бизнесмен, който знае кое е най-доброто и може да си го позволи.

— А, за да е завършена картинката, иска и жена от класа до себе си.

— Ами скорпионите?

— Колекционира ги. Да, побиват те тръпки, като си помислиш, нали? Те са нещо като негов талисман. Нощни животни са, убиват жертвата си в мрака. Той не би колекционирал нещо като монети или марки или дори произведения на изкуството, защото това би било твърде обикновено. Подхранва гордостта си с това, че е изключителен.

Тя наклони глава на една страна и го изгледа замислено.

— Анализирал си го много задълбочено, нали?

— Не съм си губил времето, откакто напуснах полицията. Противно на това, което Орън си мисли, съвсем не съм се излежавал. Събрах всичко за Лозада, до което успях да се добера.

— Например?

— Документацията за него от средното училище. Правили са му психологически профил, когато е бил в осми клас, горе-долу по времето, когато е започнала престъпната му кариера. От там научих основното. Поведението му на социопат и комплексът за превъзходство са се проявявали през целия му досегашен живот. Навярно познавам по-добре неговата психика, отколкото своята — замълча, после допълни мрачно: — Едно от нещата, които не знаех, беше, че спи със Сали Хортън. Ако го знаех, щях да я предупредя да стои настрана от него и от мен, и щях да си пазя гърба онази нощ. Ако си мисли, че ние с теб сме любовници... — нямаше нужда да казва нищо повече. — Сали Хортън дори не е била важна за него. А ти си много важна, Рени.

— И го предадох с друг мъж.

— Той ще го възприеме така. Не подценявай опасността, която те заплашва. Орън е пуснал ченгета и информатори да разпространяват сочната клюка за нас двамата. Лозада няма да понесе, че сме заедно. Ти си му изневерила, а аз съм откраднал един от трофеите му.

— Но аз не съм негова, това е само мания.

— Ако той си мисли, че си негова, значи си негова.

— Само през трупа ми.

— Предпочитам да избегнем това — той повдигна брадичката ѝ така, че да го погледне в очите. — Кажу една дума и ще се обадя на Орън да търси друг начин да пипне Лозада, някакъв начин, който не те застрашава. Дойдох тук снощи, за да те предупредя, да те накарам да заминеш някъде надалече, докато Лозада не изчезне от пейзажа по един или друг начин.

— Това може да отнеме доста време.

— Не мисля — Уик отново се сети за бележката, която бе изпратил на Лозада предната вечер.

— Аз вече съм в опасност, Уик. Със или без теб, аз му показах презрението си. Освен това не мога да се отдръпна и да изоставя отговорността си. Не, ще го кажа по друг начин. Няма да го направя.

— Добре тогава, кога ще си готова?

— Да не мислиш да тръгнем тази вечер?

— Веднага щом си приготвиш багажа.

— Приготвянето на багажа не е проблем. Ти излезе от болницата едва преди двайсет и четири часа, и то дни преди да бъдеш изписан.

— Добре съм.

— Не си добре. Гърбът ти е схванат и те боли. Не можеш дори стаята да прекосиш, без да направиш болезнена гримаса. Представи си как ще прекосиш щата. Нямаш нужната издръжливост и още се страхувам да не развиеш инфекция или пневмония, които биха били фатални за теб. Може да си разкъсал няколко от шевовете.

— Каза, че раната изглеждала добре.

— Има много повече вътрешни шевове, отколкото външни. Обещай ми, че ще ми кажеш при първия признак на болки в корема.

— Ще ти кажа. Ако се почувствам зле, докато пътуваме от тук до Галвестън, ще спрем в най-близката болница.

— Няма да тръгнем тази вечер — заяви тя непреклонно. — Подчиних се на теб и Уесли относно нещата, които са по вашата специалност. Но здравето ти е в моята област. Няма да отидем никъде, докато не починеш добре. Край на разговора.

Спаха заедно в леглото, тъй като той отказа да я остави да спи сама на канапето долу.

— Тук решава полицията и ти ще се подчиниш. Край на разговора.

Като истински джентълмен, Уик си легна с панталона и върху завивките. Задряма, но нямаше как да заспи дълбоко тази нощ — отчасти защото бе спал толкова много през деня, отчасти защото се вслушваше във всеки шум и стоеше нащрек, отчасти защото се опитваше да мисли лукаво като Лозада и отчасти защото усещаше силно присъствието на Рени, която спеше до него.

Чертите на лицето ѝ и контурите на тялото ѝ се бяха отпуснали в съня. Едната ѝ ръка лежеше върху завивката близо до него. Беше с дланта нагоре, а тънките пръсти бяха свити. Изглеждаше уязвима и беззащитна, не като силната и уверена ръка на хирург. Тя бе най-самостоятелната и уверена жена, която познаваше. Оценяваше постиженията ѝ. Но чувстваше и желание да я защити.

И искаше да я люби.

Боже, как го искаше! Искеше, защото... ами защото беше мъж и това искаха да правят мъжете с жените. Но не бе само това. Хуморът, чарът, дори гневът му не бяха успели да пробият твърдата черупка на

самозащитата ѝ. Бяха я поочукали малко може би, но не бяха я счупили. Щеше ли да успее да достигне до същността ѝ, ако проникнеше в тялото ѝ? Това бе предизвикателна мисъл, която го развълнува на няколко нива.

Тя се отдръпваше от докосването му, но според Уик това не бе защото не го харесва. Реакцията бе самоналожен условен рефлекс, част от контрола, на който тя толкова държеше, последствие от инцидента с Реймънд Колиър. Страстта я бе довела до ужасно изпитание. Това не означаваше задължително, че е станала по-малко страстна. Просто вече не се поддаваше на страстта си.

Въпреки резервираността ѝ Уик си я представяше поруменяла от възбуда. Днес, когато я целуна, за няколко невероятни секунди тя бе откликнала. Не си позволи да отговори на целувката, но се усети, че го искаше. И това не бе престорено извинение на човек, който се хвали, че е целувал много жени.

Не беше си въобразил как тя затаи дъх и как езикът ѝ почти се предаде. Кожата ѝ бе пламнала, усети го дори през дрехите ѝ. Веднага бе доловил възбудата ѝ. Погали я съвсем леко и зърното ѝ се втвърди, готово да усети устните му.

Той потисна едно стенание, като се престори, че кашля. До него Рени продължаваше да спи, спокойна и неподозираща мъчението му. Уик се обърна с лице към нея.

Ако се събудеше и го обвинеше, че е толкова близо, щеше да се оправдае съвсем достоверно, че гърбът е започнал да го боли. Пък и не можеше да я види наистина. В стаята бе прекалено тъмно.

Но усещаше мекия ѝ дъх, а нямаше нужда да я вижда, за да подхранва фантазиите си. През онези дълги нощи на наблюдение бе разполагал с достатъчно време да запомни чертите на лицето ѝ.

Извика спомена за това как тя съблича роклята, с която бе на сватбения прием. Нима онази лавандулова дантела на бельото ѝ подходеше на жена, която не е страстна? Не, по дяволите!

Съвсем бавно Уик разкопча едно по едно копчетата на панталона си. Ако Рени се събудеше сега, щеше да се развика, защото в този момент гърбът му въобще не изглеждаше схванат. Той се радваше, че сексуалният му апарат не бе засегнат от трайни увреждания и беше възстановил напълно способността си за действие, само дето се

опитваше да се докаже в още по-добро състояние от времето преди инцидента.

След като намали напрежението, Уик затвори очи и се насили, ако не да спи, то поне да прогони всички мисли, за да си почине. Нямахше да си спомня колко хубава беше онази целувка, нито как идеално прилягаше ръката му към гърдата ѝ. Нямахше да си мисли за нея, топла и мека, под леката завивка, нито за онова сладко местенце, където бе още по-топла и мека. Как го приема. Как го обгръща...

Конско цвилене го събуди, все едно бе издрънчал оглушителен будилник. Остана да лежи съвсем неподвижно с отворени очи, задържайки въздуха, който не смееше да издиша, за да не пропусне следващия звук. Не се наложи да чака дълго, преди да чуе още едно цвилене.

Шумовете не събудиха Рени. Тя продължаваше да спи дълбоко. Въпреки схванатия си гръб, той стана от леглото с гъвкавостта на котка и взе пистолета си от нощното шкафче, където го бе оставил. Отиде на пръсти до прозореца и се притисна към стената до него. Наведе се съвсем малко, колкото да огледа навън.

Взира се няколко минути, но не забеляза никакво движение в двора или на поляната зад къщата до обора, но инстинктът му подсказваше, че нещо става в онази постройка. Може мишка да бе подплашила някой от конете. Може рисът да си е имал другар, който е дошъл да го търси. Или пък Лозада им бе дошъл на посещение.

Прекося тихо стаята и след като се увери, че Рени още спи дълбоко, излезе и се придвижи безшумно по коридора. На най-горното стъпало спря и се послуша. Изчака цяла минута, но не чу нищо, освен собствения си пулс, който биеше оглушително в тъпанчетата му.

Слезе по стълбите възможно най-бързо, но като внимаваше да не скърцат, за да не издадат присъствието му. Дневната изглеждаше както я бяха оставили, преди да си легнат преди няколко часа. Нищо не беше разместено. Предната врата бе заключена и със спуснато резе.

Все още държеше пистолета готов за стрелба, когато приближи вратата, която водеше в кухнята. Поколеба се, после нахлу вътре и се завъртя с протегнати напред ръце. Беше празна, както и килерът до нея.

Отключи задната врата и излезе силно приведен, но все пак се чувстваше изложен за нечий куршуми. Скри се зад градинския стол, на който бе седял преди. Той не бе особено надеждно прикритие, но тъмнината също го скриваше. Сега благослови тънкия сърп на луната.

Чакаше и се слушваше. Скоро долови откъм обора непогрешимите звуци от придвижване. Измъкна се иззад стола и пробяга разстоянието до постройката. Когато я стигна, се прилепи за външната стена, за да се скрие в сянката ѝ. Нуждаеше се от нея и за опора. Беше замаян, задъхан, потеше се силно и гърбът го болеше, сякаш бе прободен с желязна спица.

„Това правят с човек няколко дни в болница — помисли си. — Правят те слабак.“ Щеше да му е трудно срещу всеки враг, който може да разчита на силата си. Но имаше пистолет в ръцете си и в най-лошия случай щеше да се бие с копелето.

Плъзна се бавно по стената, докато стигна широката врата. Там пак спря и се послуша. Това, което чу, го притесни, защото не чу абсолютно нищо. Но тишината бе тежка, не празна; Уик усещаше чуждо присъствие. Знаеше, че там вътре има някой. Усещаше го.

Който и да бе, беше спрял това, което правеше. Нещо, може би собственият му изострен инстинкт, го бе предупредило за присъствието на Уик. Сега той се слушваше за него, така както Уик се слушваше за натрапника.

Чакането продължи и втора минута. Нищо не помръдваше. Не се чуваше никакъв звук. Дори конете бяха утихнали съвсем неподвижни в боксовете си. Атмосферата бе заредена с очакване. Уик усещаше тежестта му върху кожата си.

Потта вече капеше в очите му. Стичаше се на ручейчета по ребрата и гърба му. От нея раната започна да пари. Ръцете му още стискаха пистолета, но бяха мокри и хлъзгави. Уик реши, че може или да продължи да стои така и бавно да се топи, или да свърши с това сега, веднага.

— Лозада! Стиска ли ти да се изправиш срещу мен като мъж? Или ще продължим тази глупава игра на криеница?

След кратко мълчание от другата страна на стената се чу глас:

— Тредгил?

Не беше Лозада. Лозада бе обработил гласа си до плътно ниско мъркане. Този глас имаше носовия изговор на местен тексасец.

— Кой си ти?

Мъжът пристъпи иззад стената през вратата. Ръцете на Уик стиснаха пистолета и го задържаха на нивото на главата. Тоби Робинс вдигна ръце.

— Виж ти, каубой.

Небрежният му маниер не заблуди Уик. Ченгета бяха умирали заради такива заблуди.

— Защо, по дяволите, се промъкваш тайно тук през нощта?

— Мога да те питам същото, не мислиш ли? Но тъй като само ти държиш пистолет, ще ти отговоря пръв. Ако насочиш това нещо някъде другаде.

— Не и преди да чуя защо си в обора на Рени.

— Проверях дали всичко е наред.

— Измисли нещо по-добро.

— Чух, че един от конете бил лошо издран от риса.

— Кой ти каза?

— Лесничеят. Дойдох да го видя, да знам дали се налага да викам ветеринаря.

— По това време на нощта?

Тоби Робинс погледна хоризонта на изток, който вече изсветляваше в розово.

— Че то си е вече обедно време.

Уик погледна към портата. Беше затворена, а отвън нямаше кола.

— Как дойде до тук?

— Пеша.

Погледна краката на мъжа. Беше с маратонки, а не с каубойски ботуши.

Робинс потупа гърдите си отляво.

— Кардиологът препоръча да ходя поне пет километра на ден. Горедолу толкова е от нас до Рени и обратно. Предпочитам да ги извървя, преди да е напекло.

Уик с неохота свали пистолета и го напъха в колана на дънките си. Или по-точно щеше да го направи, ако бяха закопчани. Бързо закопча дюкяна си с една ръка.

— Знаеш ли, Робинс, заслужаваше да те застрелям на място само защото си тъп. Не можа ли първо да се обадиш? Или да запалиш лампата?

— Лампата се светва откъм стаичката с инструментите. Беше заключена. Рени държи резервен ключ над вратата. Тъкмо го търсех, когато те чух. Не знаех, че си ти. Помислих, че може да е друг рис.

Уик огледа възрастния мъж подозрително. Предполагаше, че не го лъже, но и не му казва цялата истина.

— Рени каза, че е почистила одрасканото, и смяташе, че ще зарасне за ден-два. Ако е мислила, че конят има нужда от лекар, щеше да го извика.

Робинс се обърна и влезе в обора. Въпреки босите си крака, Уик го последва. Стига да не се отделяше от централната пътека, щеше да издържи. Конюшната на Рени бе чиста като операция.

Робинс отиде право до стаичката с инструментите и прокара пръсти над рамката на вратата. Бързо намери ключа. Отключи вратата, протегна ръка вътре и след секунда лампите в обора светнаха.

Без да обръща внимание на Уик, той влезе при една кобила и ѝ заговори тихо, докато я заобикаляше. Намери одраното на задния ѝ крак, после се наведе да го огледа по-добре.

Когато свърши, излезе и заобиколи Уик, сякаш бе неодушевен предмет. Върна се в бараката, изгаси лампите, заключи вратата и остави ключа на мястото.

Уик тръгна след него. Когато излязоха, каза:

— Онази кобила не беше единствената причина да дойдеш тук тая сутрин, нали?

Възрастният мъж спря и се обърна. Изгледа го с пронизващ поглед, после отиде до оградата и се подпря на нея. Дълго стоя с гръб и гледа изгрева. Накрая извади малка кесийка с тютюн и хартийки за цигари от джоба на карираната си риза. Предложи през рамо.

— Цигара?

— Дай.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Робинс изтръска малко тютюн от кесийката върху листчето хартия и го подаде внимателно на Уик, който събра тютюна на права линия в средата на хартията, навлажни единия край с език и сви стегнато цигарата.

Възрастният мъж го гледаше с интерес. Уик предположи, че с умението си да свива цигари се е издигнал в очите на фермера. За стареца това бе нещо като бойно кръщение.

Уик мислено благодари на приятеля си в училище, който го бе научил как се прави това — само че с марихуана, докато Джо не откри. След боя, който изяде от него, бе стигнал до извода, че е вредно за здравето да се пуши каквото и да е.

Робинс също си сви цигара. Щракна със запалката и запали първо цигарата на Уик, а после и своята. Очите им се срещнаха над пламъчето.

— И това ли е препоръка на кардиолога?

Робинс си дръпна силно.

— Не казвай на жена ми.

Беше адски силен тютюн. Опари устните на Уик, езика, гърлото, но той продължи да дърпа, преструвайки се на опитен пушач.

— Не се изненада, че съм тук.

— Лесничейт ми каза, че Рени си има компания. Предположих, че си ти.

— Защо?

Робинс сви рамене и се съсредоточи върху пушенето.

— Дошъл си тази сутрин, за да провериш как е тя, нали? Да видиш дали е добре?

— Нещо такова.

— Защо мислеше, че мога да ѝ навредя?

Старецът се взря в далечината, после невъзмутимият му поглед се спря на събеседника му.

— Може да го направиш, без да го искаш.

Уик се подразни от намека.

— Рени е възрастна жена. Няма нужда от настойник. Може да се грижи за себе си.

— Тя е крехка.

По-младият мъж се засмя, от което се задави от силния тютюн. По дяволите! Изгаси цигарата в гредата на оградата.

— Крехка не е дума, която бих свързал с Рени Нютън.

— Значи това показва колко малко я познаваш, не мислиш ли?

— Виж, Робинс, ти изобщо не ме познаваш. Не знаеш нищо за мен. Така че не бързай да ми правиш оценки, ясно? Не че ми пука...

— Аз познавах баща й.

Рязкото прекъсване накара Уик да млъкне. Робинс му казваше с поглед: „Млъкни и слушай!“. Той притихна.

— Преди да наследя това място от родителите си, живеях в Далтън и вършех някои работи за Ти Дан. Той беше подъл човек.

— По този въпрос май няма спор.

— Можеше да се държи очарователно. Постоянно се усмихваше. Обръщаше се към теб, сякаш си му най-добрия приятел. Ръкуваше се с теб, потупваше те по гърба. Но не се заблуждавай, винаги мислеше само за собствения си интерес.

— Всички познаваме такива хора.

Робинс поклати глава.

— Не и като Ти Дан. Той бе уникален — дръпна за последно от цигарата си, после я пусна на земята и я изгаси с върха на маратонката си. Спорните обувки изглеждаха смешно в комбинация с каубойските му дрехи, със самия него.

Обърна се с лице към оградата и подпря ръце на най-горната греда. Уик, който се надяваше, че старецът ще хвърли малко светлина върху тайните на Рени, застана до него и зае почти същата поза. Робинс не му обърна внимание, но продължи да говори.

— Рени беше щастливо хлапе, което си бе цяло чудо. След като Ти Дан й беше татко.

— Ами майка й?

— Госпожа Нютън беше добра жена. Занимаваше се много с благотворителност, беше активна в църковните дела. Правеше голямо парти в дома си всяка година на Рождество Христово и украсяваше къщата много красиво. Дядо Коледа раздаваше бонбони на децата.

Разни такива. Въртеше всичко в къщата на Ти Дан, но си знаеше мястото. Не му се месеше.

Уик си представи положението.

— Но ти каза, че Рени била щастлива.

Като никога, Робинс се усмихна.

— Ние с Корин я съжالياвахме. Все се стараеше да угоди на всички. Кльоцава като клечка. Очите ѝ — по-големи от лицето.

„Още са си такива“ — помисли си Уик.

— Много умна. Любезна и възпитана. Госпожа Нютън се бе погрижила за това. И яздеше като професионалист още преди да завърши училище — Робинс замълча няколко секунди, после продължи. — Най-тъпото беше, че за нея баща ѝ бе най-великия човек на света. Толкова силно желаше да привлече вниманието му. Всичко, което правеше, го правеше, за да спечели одобрението на Ти Дан.

Той сплете пръсти и на слабата утринна светлина огледа загрубялата мазолеста кожа на кокалчетата си. Уик забеляза, че нокътят на единия му палец е съвсем черен от скорошно нараняване. Навярно щеше да падне.

— Всички в Далтън знаеха, че Ти Дан ходи с други жени. Не беше тайна дори за госпожа Нютън. Предполагам, че тя се бе примирила с женкарството му още в началото на брака им. Понасяше го с достойнство, така да се каже. Не обръщаше внимание на клюките, доколкото можеше. Държеше главата си високо вдигната. Но Рени беше още дете. Не разбираше какви трябва да са отношенията между съпруг и съпруга, които се обичат. Не беше видяла друго, защото бракът на родителите ѝ открай време беше такъв. Държаха се мило един с друг. Момичето не беше достатъчно голямо, за да разбере, че интимността липсва — Робинс погледна Уик, за да провери дали още го слуша внимателно. Стигаше до най-същественото в историята си. — Рени беше някъде на дванайсет, според мен. Труден период за едно момиче, ако жена ми е някакъв авторитет по този въпрос, а тя май е. Както и да е, Рени изненадала Ти Дан в офиса му един следобед. Само че изненаданата се оказала тя.

— Имало е жена с него.

— Под него. На канапето в офиса. Учителката ѝ по пиано — замълча и се загледа право към изгряващото слънце. — Това беше краят на щастливото ѝ детство. Малката престана да бъде дете.

Кристъл, сервитьорката в Далтън, му беше казала, че Рени направо подивяла по времето, когато започнали да се развиват женските ѝ форми. Но не нейната събуждаща се сексуалност е била причината за тази промяна на характера през пубертета. Било е откритието, че баща ѝ изневерява на майка ѝ.

Сега бунтът ѝ изглеждаше обясним. Вероятно госпожа Нютън е провеждала разговори с дъщеря си за секса и морала. Рени бе открила, че баща ѝ нарушава принципите, които майка ѝ се е опитвала да ѝ внуши. Това преживяване я е лишило от илюзиите, особено след като е обожавала баща си.

Събитието е подействало и като катализатор. Ходела е с толкова много момчета като наказание за неверния си баща и за майка си, която се е правела на сляпа за изневерите му. Невинното момиче е сварило баща си да прави любов с учителката по пиано и в резултат на това е станало градската курва.

Сякаш проследил мислите му, Робинс каза:

— Сега на това му викат ответна реакция. Корин разправя така. Сигурно го е чула по телевизията. Както и да е, Рени се промени за една нощ. Стана истински ужас. Започна да получава двойки. Следващите няколко години бе напълно извън контрол. Никакво наказание не можеше да я вразуми. Предизвикваше учителите, въобще всеки с авторитет. Ти Дан и госпожа Нютън се опитваха да я спечелят с подаръци, но нямаше полза.

— Баща ѝ ѝ е подарил червен кабриолет мустанг — сети се Уик. — Не бих казал, че това е правилно решение в подобно положение.

— Сигурно го е изнудила да ѝ купи автомобила. Знаеше, че тя командва, и се възползваше. Ти Дан бе загубил авторитета си на родител, откакто дъщеря му го видя да чука учителката. Рени се носеше направо към ада.

— Докато не стана на шестнайсет.

Робинс обърна глава и го изгледа:

— Знаеш за Колиър?

— Малко. Знам, че го е застреляла. Не е била подведена под отговорност. Изобщо не са го разследвали като престъпление. Всичко е било набързо покрито.

— Ти Дан — каза Робинс, сякаш името бе достатъчно обяснение.

— Не мога да кажа, че сърцето ми кърви за Реймънд Колиър. Що за изрод ще има връзка с шестнайсетгодишно момиче, което очевидно има нужда от добри родители, здрава ръка и помощ?

— Не го съди прибързано. Ако Рени си набележеше някой мъж, той не можеше да ѝ устои.

Уик рязко се втренчи в Робинс, но той поклати глава тъжно.

— Не, не и аз. Аз ѝ бях нещо като роднина. Искях да ѝ се скарам, да ѝ налея малко акъл в главата, не да спя с нея. Но с Реймънд Колиър беше друга история.

— Той какъв беше?

— Не го познавах добре, но повечето хора го харесваха. Имаше глава за бизнес. Затова и Ти Дан го избра за партньор в една голяма сделка с имоти. Но имаше една слабост.

— Жените.

— Не жените. Само една. Рени — обясни възрастният мъж мрачно. — Беше луд по нея. Като в онзи филм с малкото момиче.

— Лолита.

— Да. Мисля, че тя знаеше какво изпитва Колиър към нея. Усещаше го, нали се сецаш, така както жените си знаят. Тя...

— Защо не съм получила покана за това събиране?

Уик и Робинс се обърнаха едновременно. Рени крачеше през двора към тях. Косата ѝ бе още мокра от душа, което значеше, че се е облякла набързо, за да отиде при тях.

— Видях ви от прозореца на спалнята. Дълго време стоите, сякаш си шушукате нещо — очите ѝ се спряха на пистолета на кръста на Уик.

— Замалко да го застрелям — Уик се опита да се усмихне убедително, но мислите му още бяха при това, което Робинс му беше казал.

Старецът ѝ даде едно от типичните си лаконични обяснения защо е тук.

— Чух, че си убила котката с един изстрел в сърцето. Хората наоколо, които загубиха добитък, ще са ти благодарни.

— Мислиш ли, че трябва да извикам ветеринаря да види Спатс?

— Не — отвърна Робинс. — Беше права. Раната не е дълбока и е чиста. Сигурно ще се затвори за нула време.

Очите ѝ се стрелнаха към Уик, после отново към фермера.

— Ще отсъствам няколко дни. Ще наглеждаш ли тук, докато се върна?

Робинс се поколеба достатъчно дълго, за да може Рени да забележи. Накрая каза:

— С удоволствие. Ще мога ли да те открия на номера във Форт Уърт, ако нещо изскочи?

— В Галвестън — каза Уик. — Имам къща там. Ще ти оставя номера.

Рени не се зарадва, че Уик сподели това.

— Ще отида да проверя как е Спатс — каза тя. — Мисля, че може да се наложи да остане в бокса още един ден, но ще пусна другите на моравата.

— Ще намина довечера да ги прибера.

Жената се отправи към отворената врата на обора, после погледна назад, сякаш очакваше Робинс да я последва.

— Ей сега идвам — каза ѝ той. — Само да запиша номера на телефона.

— Винаги можеш да ме откриеш на мобилния ми телефон.

— Няма лошо да имам и двата номера. За всеки случай.

Тя очевидно не искаше да ги остави пак насаме, но се обърна и влезе в обора. Уик погледна Робинс, но не беше сигурен дали иска да слуша още за това как Рени е прелъстила Реймънд Колиър.

— Ще добавиш ли нещо?

— Да — кимна Робинс. — Има нещо, което трябва да знаеш. Може да не ти се стори важно, но се надявам да не е така.

Когато се поколеба, Уик въпросително повдигна вежди. Възрастният мъж погледна през рамо към обора, после каза тихо:

— След историята с Колиър Рени не я подкара по същия начин. Започна да се държи съвсем различно — Уик не направи никакъв коментар, мълчаливо го изчака да продължи. — Прав си, Тредгил, не те познавам изобщо, но знам, че носиш неприятности. Чета вестници, гледам телевизия. Не ми харесва особено, че се навърташ край нея.

— Много лошо. Защото нямаш думата.

— Особено като е замесен и този Лозада.

— Точно заради него се навъртам край нея.

— Само това ли е причината? — очите му пронизаха Уик. — Ние с Корин се грижим за Рени от доста време. Нямаме намерение сега да

престанем — той наведе глава още по-близо до Уик. — Имаш голям пистолет и голяма уста, но трябва да си по-тъп от този кол, ако не разбираш какво ти казвам.

— Щях да го разбера, ако го беше казал направо.

— Добре. Рени работи много, за да постигне това, което е постигнала в кариерата си. Виждам съм я да рискува на седлото така, както нито опитни каубои, нито ездачи каскадьори не биха се осмелили. Летя до другия край на света, ходи на места, където се воюваше и където е имало бог знае какви опасни болести, и никога не е показвала и следа от страх. Но — добави Робинс, като пристъпи още по-близо, — никога не съм я виждал с мъж. Със сигурност не е пускала никого да пренощува тук — той погледна голите гърди на Уик и демонстративно обърна очи към панталона, който той бе закопчал забързано. — Надявам се да си достатъчно почтен, да си истински мъж и да поемеш отговорността си.

Когато Рени се върна в кухнята, Уик гледаше как кафето капе от филтъра в каната. Още беше бос и гол до кръста, само по дънки. Пистолетът му лежеше на плота до кафе машината. Нито Уик, нито оръжието бяха на място в безопасната ѝ, позната кухня и това бе доста смущаващо.

— Има ли ѝ нещо на кафе машината?

Поклати глава раздражено.

— Просто нямам търпение кафето да стане и броя капките.

— Интересно занимание — Рени извади две чаши от шкафа.

— Спатс добре ли е? — попита я.

— Точно както каза Тоби.

— Той ме мрази и в червата.

Тя му подаде едната чаша.

— Не говори глупости.

— Не говоря. Не се чувствам засегнат от това. Просто отбелязвам факта. Отиде ли си вече?

— Току-що тръгна.

Водата започна да гъркори в кафе машината, кафето най-после бе готово. Уик напълни чашата на Рени и я предупреди:

— Това е полицейско кафе. Силно.

— И докторите пият такава — тя отпи и вдигна палец в знак, че го одобрява.

— Робинс доста се престараваш в грижите си. Предупреди ме да държи мръсните си лапи далеч от теб.

— Не е казал нищо подобно. Сигурна съм.

— Е, не с толкова много думи.

Рени отпи още няколко глътки от кафето, после остави чашата си на плотта.

— Обърни се да видя как е раната ти.

Той изпълни нареждането, подпря се с длани на плотта и се наведе напред.

— Не можеш да ме заблудиш. Искат ти се да видиш задника ми.

— Виждала съм го вече.

— И?

— Виждала съм и по-хубави.

— Ето, това вече ме засегна.

Човешкото тяло нямаше тайни за Рени. Тя го бе изучавала, бе го опознала, беше го виждала във всякакви състояния, размери, цветове и форми. Но вчера, когато видя тялото на Уик изтегнато на леглото ѝ, то я впечатли. И не от медицинска гледна точка. Торсът му бе дълъг и слаб, крайниците — с правилни пропорции. Никое тяло, което бе виждала, не ѝ бе въздействало така и тя с усилие възвърна професионалната си дистанцираност, когато го докосваше.

Свали старата превръзка и внимателно опипа шева.

— Боли ли?

— Само като го натискаш. Започва да ме сърби.

— Това е знак, че заздравява. Чудо на медицината, като се има предвид колко кратко остана на легло.

— Кога ще махнеш конците?

— След няколко дни. Стой спокойно и си пий кафето. Може да почистя раната, за да използвам един от редките ти моменти на неподвижност.

— Повече никакви инжекции обаче — извика ѝ той, докато тя излизаше от стаята.

Рени си донесе необходимите неща от горния етаж и всъщност се изненада, че намери Уик да я чака в същата поза.

— Нали така нареди лекарят.

— Да, но не мога да повярвам, че си го изпълнил. Ти не си идеалния пациент, господин Тредгил.

— Защо Тоби и Корин Робинс са толкова загрижени за теб?

— Познават ме от малка.

— Както и много хора в Далтън. Не виждам някой друг да кръжи наоколо и да гони сатириите като мен.

— Съмнявам се Тоби Робинс да знае какво е сатир.

— Но ти знаеш, нали, Рени?

— Ти не си сатир.

— А Реймънд Колиър беше ли?

Предизвикваше я, опитваше се да я накара да говори за това. Но тя не беше готова да го обсъжда. Съмняваше се, че изобщо някога ще бъде готова да говори с него за тази история. Откъде трябваше да започне? От деня, когато откри изневярата на баща си? Можеше ли да обясни на Уик колко потресена бе от лицемерието, в което бе живяла и глупаво бе приемала?

Или трябваше да започне с Реймънд? Как ходеше по петите ѝ. Как пълният му с копнеж поглед никога не се отделяше от нея, ако се намираха в една и съща компания, даже и жена му да присъстваше. Как бе презирала телешкия му поглед и потните ръце, преди да осъзнае, че може да използва любовта му, за да накаже собствения си баща. Не, не можеше да говори за това с Уик.

— Така — каза тя, когато постави новата превръзка върху раната. — Готово, този път беше доста послушен.

Преди да се дръпне, той хвана и двете ѝ ръце в своите и ги придърпа около кръста си така, че тя да го прегърне.

— Какво правиш, Уик?

— Кой е бил идеалният ти пациент?

Тя отхвърли въпроса с лек смях, нещо, което не ѝ бе лесно, след като гърдите ѝ се притискаха към гърба му. Кожата му — не епидермисът, а кожата му — бе топла и жива под дланите ѝ. Усещаше под лявата си длан колко силно бие сърцето му. За човек, свикнал да прислушва сърца всеки ден, бе странно, че този ритъм ѝ влияе така. Караше собственото ѝ сърце да бие по-силно, застанала така близо до силния му, мускулест гръб.

— Не трябва ли да се приготвяме за тръгване, Уик? Мислех, че бързаш да потеглим.

— Идеалният ти пациент. Искам да чуя за него или нея и ще стоим тук, докато не ми разкажеш, а знаеш, че съм достатъчно упорит, за да го направя — за да подчертае думите си, той притисна ръцете ѝ от двете си страни така, че прегръдката стана още по-силна.

Тя се предаде и опря чело между плешките на гърба му. Но това бе прекалено удобно, прекалено приятно, така че трая само няколко кратки секунди, преди да вдигне глава.

— Беше жена. Тридесет и четири годишна жена. Беше пострадала при атентата срещу Световния търговски център. Аз бях във Филадельфия на единайсети септември, на една конференция. Веднага поех с колата към Ню Йорк и пристигнах късно вечерта. Тази жена бе една от малцината извадени живи от руините, но нараняванията ѝ бяха тежки и многобройни. Аз работех по вътрешните наранявания. Друг специалист ампутира крака ѝ. В продължение на двайсет и четири часа не знаехме името ѝ. Нямаше документи за самоличност и не бе в състояние да ни каже коя е. Но подсъзнателно е усещала, че ѝ помагаме. Всеки път, когато хващах ръката ѝ, за да я успокоя, че е в безопасност, че се грижим за нея, тя ми отвърщаше с леко стискане. Накрая дойде в съзнание, каза ни името си и ние открихме семейството ѝ — едно от хилядите, които отчаяно търсеха информация. Беше от Охайо, дошла в Ню Йорк по работа. Когато съпругът и трите ѝ деца дойдоха в болницата при нея, срещата им бе много емоционална. Очите ѝ говореха толкова красноречиво, че не се налагаше да казва нищо.

В някакъв момент от разказа тя бе опряла бузата си на гърба му. Той галеше ръцете ѝ, които лежаха върху гърдите му.

— Ти си спасила живота ѝ, Рени.

— Не — каза тя дрезгаво. — Не можах. Умря два дни по-късно. Знаеше, че ще умре. Бяхме ѝ казали, че няма голяма надежда да оцелее с такива масивни поражения. Но тя ми благодареше, че съм удължила живота ѝ достатъчно, за да види семейството си. Искаше да се сбoguва с тях. Бе проява на невероятна воля и издръжливост, че успя да живее толкова дълго. Любовта ѝ към семейството бе по-силна от болката. Така че когато ме попита коя е била идеалната ми пациентка, веднага се сетих за нея.

Изминаха няколко минути, преди Уик да каже:

— Мисля, че си невероятна, доктор Нютън. Нищо чудно, че семейство Робинс толкова те ценят.

Тя усети, че се опитва да смени темата. Той искаше да научи повече за отношенията ѝ с Тоби и Корин и това бе заобиколен начин да попита. Какво можеше да стане, ако му разкажеше поне това? Пък и сигурно вече го знаеше. Вероятно Тоби го бе осведомил за всичко по време на дългия им разговор край оградата и може би сега Уик искаше да чуе нейната версия.

Този път челото ѝ се намести между плешките му и остана там.

— След Реймънд Колиър родителите ми ме пратиха в колеж с пансион в Далас. Първата Коледа прекарах там, те бяха в Европа. Мама не искаше да заминава или поне така ми казваше. Но не можеше да спори с Ти Дан. Като част от наказанието ми за неприятностите, които бях създала, трябваше да прекарам празниците и ваканцията сама в училището. Тоби и Корин някак научили за това. Появиха се сутринта на Коледа. Доведоха и децата си, донесоха сладкиши, подаръци, опитаха се да ме развеселят. Оттогава се грижат за моето щастие. Ако изглежда, че Тоби прекалява с грижите, мисля, че е, защото още ме вижда като самотното изоставено на Коледа момиче.

— Какво се случи в кабинета на баща ти в онзи ден, Рени?

Тя вдигна глава и издърпа ръцете си.

— Ако ще ходим в Галвестън, трябва да тръгваме.

Той се обърна и я хвана за раменете:

— Какво се случи, Рени?

— Уесли ще изкара мен виновна, че сме се забавили.

— Той изнасили ли те? Опита ли?

Ядосана на настойчивостта му, тя избута ръцете му.

— Боже, ти никога не се отказваш!

— Направи ли го?

— Нали така каза баща ми на полицията!

— Да. А колкото и малко да знам за Ти Дан Нютън, да излъже — би бил най-малкият му грях. Можел е да излъже полицията и да го направи с усмивка. Какво те накара да простреляш Реймънд Колиър?

— Има ли значение?

— Има, защото искам да знам, по дяволите! Защото си толкова проклета и си решила да опазиш тайната, която парите на баща ти са погребали. Важно е и защото от два дни съм адски възбуден, а не мога

да направя нищо по въпроса. Поне не и без ти да ме обвиниш, че те насилвам, а съседът ти Тоби да ме заплаши със смърт.

Бе я избутал в ъгъла между кухненските шкафчета, беше я притиснал там. Тя се измъкна с бой.

— Реймънд не ме е принудил да правя нищо. Нито онзи следобед, нито никога. Ако искаш измислена версия за опит за изнасилване, защото така ще ти бъде по-леко и ще ме харесваш повече — добре. Но не стана така. Реймънд и Ти Дан станаха партньори в една сделка със земя, когато бях на четиринайсет. Той започна да идва често и да прекарва много време у нас. Знаех какво въздействие имам върху него. Дразнех го безмилостно. Под прикритието на мил възрастен той се възползваше от всяка възможност да ме докосне. Аз го насърчавах и после му се смеех. У него имаше някакъв... някакъв див копнеж, който ми се струваше много смешен — спря, за да си поеме дъх. — Още ли мислиш, че съм невероятна, Уик? Само чакай. Има още.

— Стига, Рени.

— О, не! Ти искаше да знаеш. Искаше да облекчиш възбудата си. Е, това със сигурност ще я прогони. Две години измъчвах бедния човек. После, около седмица преди онзи зловещ ден, се скарах с баща си. Дори не помня какво бях направила, но той ми взе ключовете от колата и ме наказа един месец да не излизам. Така че му го върнах, като спях с бизнес партньора му. Точно така, Уик. Аз се обадох на Реймънд от един мотел и му казах, че ако ме иска, може да ме има, но че трябва да дойде веднага. Чаках го — тя изтри сълзите от срам, които се стичаха по страните ѝ, но вече бе твърде късно, за да спре. Думите продължаваха да се изливат от устата ѝ. — Реймънд дойде в мотела и аз спях с него. Просто както спях с всички останали. Каквото и да си чул за Рени Нютън, е вярно. Сигурно не си чул и частица от всичко, което може да се разкаже. Някой път, когато не ми диша убиец във врата, ще се съберем на бутилка вино и ще ти разкажа подробно за сексуалните си приключения. Ще бъде като разкази за призраци, само че още по-хубаво. Но това е единствената история, която те интересува в момента. И с право, защото това бе най-лошото, което някога съм правила. Татко ме наказа и аз му го върнах. Върнах му го тъпкано.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Уесли посрещна с облекчение новината, че тя и Уик са прекарали нощта в безопасност, и че Лозада не се е мяркал никакъв. Но след като потеглиха от ранчото, той се обаждаше на всеки половин час въпреки уверенията на Уик, че ще му позвъни веднага, ако забележат Лозада, в който и да е момент от дългото пътуване до Галвестън.

Уик бе настоял да тръгнат с неговия пикап и освен това държеше той да кара. Пътуването щеше да бъде трудно и източително за него дори и като пътник, а шофирането щеше да увеличи стреса и напрежението, но Рени реши да не спори с него по този въпрос. Въобще избягваха да говорят.

Напрежението помежду им след последния им разговор бе нараснало дотолкова, че една по-рязка дума щеше да подейства като удар от опънат до скъсване ластик. Уик бе започнал отново да носи гумената лента на китката си.

Рени се взираше през страничното стъкло и наблюдаваше без интерес променящия се пейзаж, когато телефонът иззвъня за стотен път.

— Господи, Орън, няма ли да спреш — каза Уик.

— Предай най-топлите ми поздравии на детектива — отбеляза Рени иронично.

— Ало?

Рени веднага усети промяната у Уик. Извърна глава от прозореца и забеляза, че ръката му е стиснала с всичка сила волана, а устните му са се напрегнали до тънка права линия.

Гласът му обаче бе невероятно дружелюбен.

— Леле, леле, Рики Рой. Не сме се виждали от известно време. Разбира се, предния път, когато споделяхме една и съща стая, аз не успях да те видя в действителност, нали така?

Самата мисъл, че Лозада е на другия край на линията, накара Рени да потрепери. Споменът за страха, който бе изпитала онази вечер в кухнята си, бе още съвсем пресен. Ако той бе брутален или яростен,

нямаше да я изплаши толкова много, но самодоволството му бе ужасяващо.

Уик отби пикапа от магистралата.

— Съжалявам, че аз трябва да ти съобща новината, Рики Рой, но забиването на отвертка в гърба е доста страхливо деяние — когато пикапът спря напълно, той изключи от скорост. — Но вече съм като нов. Жалко, че не мога да кажа същото за Сали Хортън. Сали Хортън, копеле. Помниш ли я? Момичето, което уби в нощта, когато опита да убиеш и мен.

Рени чу мелодичния смях на Лозада от слушалката. Тя разкопча предпазния колан и се намести по-близо до Уик, като му направи знак да дръпне телефона, леко настрани, за да го чува и тя.

— Сигурно още пиеш болкоуспокояващи, които ти размътват мозъка, Тредгил — каза той. — Не знам за какво говориш.

— Тогава нека ти го изясня. Ти си страхлив убиец на жени.

Лозада бе твърде хитър, за да се хване в очевидния капан.

— Четох, че едва си оживял от някакво нападение и че си щял да умреш, ако не си получил отлична медицинска помощ.

— Рени Нютън е отличен хирург.

— И за чукане е отлична.

Рени реагира, сякаш я бяха ударили. Погледна Уик, но видя само собственото си отражение в стъклата на слънчевите му очила.

— Тя с теб ли е в момента? — попита Лозада.

— Ако не беше, ти нямаше да ми се обаждаш, нали?

— Странно, не мислиш ли. Двамата с теб да делим една жена. Макар че — продължи той гладко — не е изненадващо, че Рени е привлечена и от двама ни. Опасността я възбужда. Както когато умря приятелят ѝ, доктор Хауъл. Тя ми описа мъчителния начин, по който е умрял, и докато ми го разказваше, здравата се намокри.

Рени понечи да грабне телефона, но Уик хвана китката ѝ и бутна ръката ѝ настрани. Поклати силно глава.

— Това беше едва втория път, когато бяхме заедно — каза Лозада. — Тя беше много дива онази нощ. Дори аз едва ѝ намогнах.

— Това не ме изненадва — престори се на отегчен Уик. — Винаги съм мислил, че твоите смъртоносни оръжия са само компенсация за физическите ти недостатъци.

Лозада изцъка.

— Това беше евтин номер. Дори и за теб.

— Прав си. Трябваше да говоря направо и да ти кажа, че си импотентен нещастник.

Лозада се засмя.

— Много те тормози, че аз съм я имал преди теб, нали? Обзалагам се, че се чудиш как си в сравнение с мен. Веднъж я докарах до оргазъм само като блязах зърната ѝ. Ти можеш ли да го направиш?

Рени запуши ушите си, но въпреки това чу Уик да казва:

— Знаеш ли, Рики Рой, започвам да си мисля, че се опитваш да ме сваляш с всички тези мръсни приказки. Каква е целта на обаждането ти всъщност?

Рени не чу какво каза Лозада, но отговорът на Уик беше:

— Грешка. Ако беше свършил с нея, нямаше да се обаждаш сега. Ревнуваш и не можеш да понесеш мисълта, че тя е с мен. Изяж си ушите, копеле.

Той затвори и буквално запрати телефона в таблото, като изпсува силно.

— Той лъже — избухна Рени.

Уик запали пикапа, погледна дали се задават коли и отново се върна на магистралата.

— Той лъже, Уик.

Още не ѝ обръщаше внимание.

— Манипулира те и ти му се връзваш!

Той се обърна към нея и Рени усети как очите му я пронизват през стъклата на очилата, но единственото, което ѝ каза, бе:

— Закопчей си колана.

Въпреки че се ядоса, задето Уик Тредгил му затвори, Лозада се смееше, когато изключи телефона си. Обаждането бе постигнало целта си. Единственото по-приятно нещо би било да чуе разговора помежду им в момента. Ужасно му се искаше да разбере дали семената на съмнението, които бе посял, бяха покълнали в главата на Тредгил.

Рени навярно също бе слушала разговора. Сигурно сега отричаше всичко, а на Тредгил му бе трудно да ѝ повярва. Особено след като знаеше всичко, ако не и повече от това, което разследването на Лозада бе разкрило за младостта на Рени Нютън.

В един друг живот той би могъл да е ченге, замисли се Лозада философски. Определено имаше инстинктите на детектив под

прикритие. Беше завъртял тези интуитивни умения на сто и осемдесет градуса, за да служат на собствените му нужди, но всъщност би могъл да стане не по-лош детектив от Орън Уесли, от Джо Тредгил или от малкия му брат Уик. И за разлика от тях, не беше ограничен от съвест или законност.

Например, ако сервитьорката в кафенето в Далтън не бе толкова словоохотлива, той можеше да я проследи до дома ѝ и да я измъчва, докато не му разкаже всичко, а после да я убие.

Както се оказа обаче, Кристъл бе като фонтан от информация. В първия момент ѝ се стори странно, че той е вторият човек от толкова седмици, който пита за Рени Нютън.

— Странно, че питаш за нея.

Лозада пое чинията си с мазни енчиладас и каза небрежно:

— Защо така?

— Тук идва един друг мъж, неотдавна. Май беше в неделя. Познавал я в колежа, така каза. Беше истински красавец — намигна му. — Рени го е пропуснала, както и теб, господин Висок, Тъмен и Красив.

— Благодаря. Онзи другият как изглеждаше?

Тя описа Уик Тредгил от русата му коса до изтърканите каубойски ботуши. Когато ѝ каза, че онзи красавец е ченге, жената здравата се възмути.

— Ето, това вече на нищо не прилича! Аз му повярвах на всяка дума! — възкликна тя.

Разказа ѝ, че Уик прави разни разследвания по поръчка на един адвокат, който се занимава със случаи на лекарски грешки.

— Единствената му работа е да изравя мръсни факти за обвиняемите доктори.

Кристъл повярва на историята точно както бе повярвала и на версията на Тредгил.

— Не се вини, Кристъл. Той може да бъде много убедителен.

— Адски си прав. Сигур' зарад' сините му очи — изведнъж го погледна стреснато. — Ти... да не правиш и ти няк'во разследване?

Той ѝ показа най-хубавата си усмивка.

— Аз съм писател на свободна практика. Пиша статия за доктор Нютън. За работата ѝ като доброволка в бедните страни.

— Е, мен ако питаш, цялото ѝ доброволстване няма да изтрие срама от предишните ѝ лудории — изсумтя тя многозначително и през

следващия половин час го затрупа с истории за невъздържаната Рени Нютън. — Май не трябваше да сме изненадани, когато застреля бедния Реймънд.

О, да, пътуването да Далтън вчера се бе оказало много полезно и информативно. Дори беше получил безплатно парче пай с шоколадови целувки, опаковано за из път.

Уини Сойър му бе свършил добра работа. Заплахата със скорпиона го накара да изрови всякаква информация, както и нови и полезни факти за Уик Тредгил, включително мястото, където за последен път е плащал с кредитна карта, което се оказа в града, където според компютърните данни Рени Нютън бе родена и израснала.

Освен това бе научил колко данък плаща тя за ранчото си в съседния окръг, че е била много добра ездачка и че се е състезавала в родео в родния си град. Това, когато не се е чукала за развлечение.

Сега, чувствайки се доволен от успеха на телефонното си обаждане до бившето ченге, той усили звука на уредбата в колата си, вдиша дълбоко и се зачуди кога ще долови първия полъх на морския въздух.

Уик отключи вратата и тя се отвори на ръждясалите панти. Покани Рени да влезе.

— Не очаквай много.

— Няма значение.

— Аз не печеля лекарска заплата.

— Казах, че няма значение.

— Тук е кухнята. Ей там са спалнята и банята. Чувствай се като у дома си.

— Искам да си взема душ.

— Не мога да ти гарантирам, че ще има топла вода. Чистите кърпи — ако има — са в шкафчето над мивката.

Без да каже и дума, тя влезе в спалнята и затвори вратата след себе си.

— Няма нищо, Ваше височество, аз ще внеса чантите сам — измърмори си той.

Върна се при пикапа, като си повтаряше мислено да се държи естествено и да не се оглежда за полицаите, които трябваше да са

наоколо. Взе двете чанти от каросерията и примигна от пронизващата болка в гърба.

Рени на два пъти бе предложила тя да шофира. Първия път Уик отказа и учтиво ѝ благодари за загрижеността. Втория път ѝ се сопна. Това бе след обаждането на Лозада, когато напрегнатото мълчание се бе превърнало във враждебно съжителство. Последните три часа от пътуването му се бяха сторили като трийсет. Напрежението бе открило слабото му място и се бе настанило там. Всеки път, когато усещаше болка, ругаеше Лозада.

Без да се тревожи, че ще обезпокои гостенката си, отвори вратата на спалнята и влезе. Чу шума от тръбите в банята. Една гола и насапунисана Рени бе най-красивото нещо, което тази злосчастна баня някога е виждала, но Уик щеше да си направи услугата да не мисли за нея нито гола и насапунисана, нито каквато и да било.

Хвърли чантите на леглото, отиде при скрина и отвори най-долното чекмедже. Под една разбъркана купчина от най-старите и удобни боксерки, които имаше, откри микрофона и предавателя, които бяха оставени там за него. Уесли му беше казал къде ще бъдат скрити. Щяха да поддържат постоянна връзка с екипа, който ги наблюдаваше.

Вкара слушалката в ухото си и заговори в миниатюрния микрофон.

— Тук сме.

— Десет-четири. Виждаме ви.

— Кой е това?

— Питърсън. Аз ръководя операцията.

— Тредгил.

— Приятно ми е.

— Къде сте?

— Най-добре да не знаеш — каза Питърсън. — Не искам да те изкуша да погледнеш към нас и да се издадеш.

— Хей, Уик, как беше пътуването?

— Дълго. Кой е това?

— Плъм.

— Здравсти, Плъм. Не знаех, че Орън е изпратил от нашите хора.

— Това е обща операция на Форт Уърт и Галвестън. Лозада е бил заподозрян за убийство и тук, жертвата е шеф на организираната

престъпност, който се опитвал да легализира хазарта в града. Някои разправят, че една групичка от църквата са наели Лозада.

— По-скоро е бил някой бос на противникова престъпна групировка.

— И аз така мисля. Някоя църковна група не може да си позволи да наеме Лозада. Както и да е, това си е неразкрито убийство в архива им и са готови да ни помагат.

— Радвам се, че си тук, Плъм. Слава богу, че си ти, а не Тигпен.

— Целуни ме отзад, Тредгил.

— О, боже! — изстена Уик. — Не ми казвай.

— А като го споменаваме, целуни и готиния задник на докторката вместо мен.

— Това и аз бих го направил на драго сърце — обади се непознат глас.

— Животни — изръмжа женски глас. Очевидно в операцията участваше и полицайка.

Тигпен продължи:

— Ей, Тредгил. Не изключвай микрофона. Искаме да чуваме всичко.

— Добре, това е — прекъсна го Питърсън рязко. — Млъквайте всички, освен ако нямате нещо да докладвате.

— Чао, момчета и момичета. Забавлявайте се — подразни ги Уик.

— И ти — прошепна Тигпен.

Уик остави слушалката в ухото си, за да чува предупрежденията им, но изключи микрофона.

Рени се появи от банята, увита в хавлия. Когато го видя, спря на място.

— Забравих, че чантата ми е още... — той й посочи леглото. — О! Благодаря ти.

Можеше да й я подаде. Не го направи. Можеше да се извини и да излезе от стаята. Не го направи. Вместо това я изчака да прекоси стаята, да вземе чантата си и да я отнесе със себе си в банята, което тя направи с удивително достойнство за жена, която е мокра от главата до петите и покрита само с една от доста малките му хавлии.

Гледката отзад бе също толкова хубава, колкото и отпред, и той й се наслади, въпреки че се запита смутено дали не се превръща в макар

и бледо подобие на Тигпен.

Уик беше в кухнята, когато Рени се появи.

— Тук да няма нещо умряло?

Той я погледна през рамо.

— Отворен пакет пушена наденица. Намерих го в най-долното чекмедже на хладилника. Много гадно. Вътре ли искаш да ядем или навън, скъпа?

— Няма значение.

— Не, ти реши, мила.

— Добре, след като питаш, предпочитам да ядем вътре, за да не се налага да се обличам за излизане.

— Обичаш ли пържоли?

— Филе миньон.

— Естествено — каза той и добави филето към списъка с покупките, които трябваше да направи. — Само най-доброто за теб.

— Така ли ще я караш, Уик?

Той я погледна и попита неразбиращо:

— Как я карам?

— Сарказъм. Презрение. Защото в такъв случай ще си тръгна веднага. Ти, Уесли и Лозада вървете по дяволите! Не знам защо се съгласих на това. Лозада сигурно изобщо няма да се появи.

Уик извърна глава настрани и се загледа през мътния прозорец.

— Грещиш, Рени. Той ще се появи. Не знам как или кога, но ще се появи. Можеш да бъдеш сигурна.

Заради твърдото убеждение, с което говореше, ѝ се прииска да отвърне подobaващо на сарказма му.

Поне сериозното напомняне защо бяха дошли тук усмири желанието му да се кара, което се бе породило след обаждането на Лозада. Сега той настоя Рени да отиде с него до супермаркета. Докато я водеше към пикапа, каза:

— Обикновено любовниците, избягали, за да бъдат насаме, вършат всичко заедно, дори и домашната работа и покупките.

Тя се радваше, че той настоя да отиде с него. Къщата бе доста мрачно място и на нея не ѝ допаднаше мисълта да остане там сама в очакване на появата на Лозада, на всичкото отгоре под постоянното наблюдение на полицаи под прикритие.

Дори като седеше до Уик в пикапа, ѝ се струваше, че изглежда подозрително. Когато спряха на един светофар, тя каза:

— Не забелязах никой да ни наблюдава.

— Тук са.

— Чуват ли ни?

— Не, освен когато включа микрофона.

Беше ѝ обяснил за миниатюрната слушалка в ухото си.

— Сега казват ли нещо?

— Синият микробус през две коли отзад току-що ни предаде на сивия фолд ей там, дето е дал ляв мигач.

Рени се насили да не поглежда. Вместо това се наведе напред да смени станцията на радиото.

— Браво, Рени!

— Старая се — когато се облегна назад, тя му се усмихна.

Той я изненада, като протегна ръка и погали бузата ѝ с пръсти.

— Защо беше това?

— Демонстрация. В случай че ченгетата не са единствените, които ни наблюдават.

Това бе смущаваща възможност, така че тя не възрази, когато Уик праметна ръка през рамото ѝ. Двамата прекосиха паркинга прегърнати и влязоха в магазина, където той се престори на нежен и внимателен любовник. Усмихваше ѝ се постоянно, закачливо стискаше раменете ѝ и я питаше за мнението ѝ за всичко, което поставяше в кошницата, дори ѝ направи малко представление, като жонглира с три портокала.

Изядоха заедно кофичка замразено плодово мляко и когато се наредиха на опашката пред касата, той взе едно спортно списание и се зачете в някаква статия, но с другата си ръка нежно масажираше врата ѝ с невъзмутимостта на човек, който често прави това. Ако тя самата гледаше отстрани, щеше да бъде убедена, че това са двама влюбени, които се радват на връзката си.

Когато се завърнаха в къщата, слънцето вече залязваше.

— Ще запаля въглищата. Хайде, докато станат на жар, да слезем до водата.

— Не се сетих да си взема бански.

— Тогава ще трябва да се къпеш гола.

Тя го погледна строго и се отправи към спалнята.

— Взех си едни шорти, ще свършат работа.

Когато се върна след няколко минути, Уик беше сменил дънките с чифт широки плувни гащета с ярък кант. Така гърдите му изглеждаха още по-широки, а кръстът — още по-слаб. Рени се овладя да не се заглежда по загорелите му мускулести прасци.

Той, от друга страна, я огледа веднъж и каза меко, но натъртено:

— Мамка му!

Лицето ѝ пламна. Беше облякла черен плетен потник с тънки презрамки и избелели дънкови шорти. Това облекло — или може би реакцията на Уик — я накара да се почувства по-смутена, отколкото когато бе само с онази къса хавлия.

— Да вървим — той се обърна и тръгна към вратата.

— Ами тези? — тя посочи преподавателя и слушалката, които той бе оставил на масичката за кафе, редом с пистолета си.

— По дяволите. За малко да ги забравя.

Наложи се да си облече наново ризата, за да закачи микрофона на яката ѝ и да скрие тънкия кабел на слушалката. Напъха пистолета в колана на гащетата и го скри с ризата.

Хванати за ръце, двамата отидоха на брега и нагазиха в силното течение. Беше здрач. Само няколко души бяха още на брега.

— Страх ли те е от акули? — попита той.

— В толкова плитки води?

— Най-често атакуват точно така.

— Не е ли по-голям шансът да ни порази светкавица?

— Или Лозада да ни пречука?

Тя хвана ръката му и го дръпна да спре. Когато той се обърна с лице към нея, му каза:

— Той лъжеше, Уик. Онова, което каза, не е вярно.

— Шшт — очевидно някой му казваше нещо в слушалката. Придърпа я в прегръдката си и зарови лице във врата ѝ. — Един човек върви насам, но не се обръщай. Продължавай да се преструваш. Но ако нещо се случи, ако започне стрелба, се хвърляш във водата, Рени. Разбра ли?

Тя кимна.

Той се изви назад, но остави ръцете си на кръста ѝ. Вълните се блъскаха в краката им. Телата им се полюшваха заедно. За да не

политне, той се разкрачи повече, така че нейните крака се озоваха между неговите. Целуна бузата ѝ точно под ухото. Ръцете му се плъзнаха по бедрата ѝ. Още една вълна ги удари точно под колената. Рени инстинктивно го прегърна по-силно, за да не изгуби равновесие. Усети напрежението в бицепсите му. Играеше ролята си добре, но бе готов за действие.

После каза:

— Не е нашият човек.

Беше фалшива тревога, но двамата останаха така, нейните ръце бяха на раменете му, неговите — на кръста ѝ.

Течението изравяше пясъка под краката ѝ. Рени имаше чувството, че потъва, че единственото стабилно нещо в цялата вселена в момента бе синият поглед на Уик.

— Той лъжеше, Уик.

— Знам. Аз...

— Наистина ли?

— В първия момент...

— ... му повярва.

— Не съвсем. Добре де, може би за половин секунда му се вързах. Сигурно е отгатнал, че и ти слушаш, и каза всичко това, за да те притесни. Но дори и да не слушаше, той знаеше, че това ще ме ядоса. И успя. Вързах му се и се държах като глупак. Дадох си сметка за всичко още след първата минута, но бях...

— ... прекалено твърдоглав да си го признаеш.

— Ще мога ли да завърша сам поне едно изречение?

— Извинявай. Какво искаше да кажеш?

— Исках да кажа, че начинът, по който говореше за теб, е достатъчна причина да искам да го убия. И че...

— Какво?

— Че сега ще те целуна и ще го направя така, сякаш е наистина.

Той наведе глава и допря устни до нейните. Езикът му лесно се плъзна между устните ѝ и се раздвижи, сякаш изпълняваше някакъв древен и изначален ритуал. Една вълна я удари силно в гърба и я прилепи още по-плътнo към него. Останаха притиснати един към друг.

— О, боже! — изстена той. Пръстите му притискаха още по-силно ханша ѝ и не ѝ даваха да помръдне.

Огнен талаз изригна в тялото ѝ. Беше твърде хубаво. Така че тя се отблъсна назад.

— Уик, не мога... — думите заседнаха в гърлото ѝ. — Не мога да пазя равновесие.

Той се отдръпна леко.

— И без това засега стига толкова.

Но докато вървяха към къщата, лицето му бе напрегнато и непроницаемо, крачките му бяха дълги и сърдити и Рени не повярва нито за миг, че стигаше толкова.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Бяха толкова прозрачни и смешни!

Наистина ли тези тъпанари под прикритие мислеха, че той няма да ги забележи? Нямахше да бъде по-зле, ако бяха облекли светещи жилетки. Набитата кучка и рошавият ѝ приятел, които обикаляха с металотърсач по пясъка. Моля ви! И дебелакът, който ловеше риба на кея. Шапката му беше прекалено нова, а движенията — твърде тромави. А тримата мъже и момичето, които си печеха шишчета на огън, се стараеха твърде много да изглеждат, че се забавляват. Другите бяха също толкова очебийни.

Лозада ги забеляза всичките от пътническата седалка на микробуса на агентката по недвижими имоти. Тя бе към петдесетте, дружелюбна и желаеща да му угоди. Беше видял билборда, който я рекламираше като най-успешния брокер на имоти на остров Галвестън. После ѝ се обади по телефона от колата си.

Благодарение на проучването на Уини Сойър вече знаеше къде се намира къщата на Уик. Спомена този район пред агентката и каза, че се интересува от закупуването на парцел там, за да построи къща край брега за съпругата и четирите си деца. Пожела да се срещнат привечер. Отиде при нея в офиса и тя го разведе из района с един от микробусите на фирмата. Логото, изрисувано отстрани, бе позната гледка — беше разлепено из целия остров. Полицаяте нямаше да обърнат никакво внимание на микробуса.

Сега тя бърбеше за отличните възможности за инвестиране в имоти край брега, а Лозада оглеждаше ченгетата по плажа.

Прецени ги като незначителни аматьори и се съсредоточи върху Рени и Уик. Крачеха по брега. Колко сладко. Колко романтично. Представление, което да го накара да се появи, за да го закопчечат с някакво измислено обвинение.

Но това, което в действителност го тормозеше, бе, че тази наскоро разцъфтяла любов не бе просто некадърна полицейска

операция, както си мислеше първоначално. Беше истинска и като такава бе жестока обида за него.

Кръвното му налягане се качи, когато видя как Уик я прегръща. Дори от такова разстояние можеше да разбере, че целувката не бе престорена. Кое то само потвърждаваше, че Рени е курва.

Беше курва още от младостта си. Беше разтваряла крака за всеки в онзи нещастен малък град, където бе израснала, и сега ги разтваряше за Уик Тредгил само дни след като Лозада ѝ бе демонстрирал чувствата си. Сега той горчиво съжаляваше за това. Защо не бе осъзнал по-рано, че е курва, че не заслужава нито него, нито вниманието му?

Беше го измамила. По време на процеса бе забелязала интереса му и си играеше игрички с него. Използваше хладното си, високомерно поведение, за да го дразни и да го накара да я желае.

Е, вече не я желаше. Беше доказала, че е недостойна.

О, все още искаше да я чука. И когато го направеше, щеше да ѝ причини болка. Когато свършеше с нея, тя щеше да е разбрала, че никой не си играе с Лозада безнаказано. Може би щеше да принуди Тредгил да ги гледа. О, да! Тредгил щеше да си плати скъпо, че бе взел нещо, което Лозада бе обявил за свое.

— Господин Смит?

— Да?

— Попитах дали вече сте уредили финансирането.

Почти беше забравил за присъствието на агентката. Обърна се към нея и едва се сдържа да не я стисне за гушата. Бързо и безболезнено щеше да бъде мъртва и той щеше да е изпуснал малко пара. Но той никога не позволяваше на спонтанните желания да надвият над здравия разум. Бе достатъчно дисциплиниран.

Върна се към ролята на любезния господин Смит и отговори:

— О, финансирането няма да бъде проблем.

— Отлично — тя премина към следващата фаза от програмата си.

Трябваше да прекрати тази среща скоро. От микробуса бе видял всичко, което трябваше да види. Здрачът бе преминал в пълен мрак, любимото му време. Очакваше с нетърпение натоварената нощ, която му предстоеше.

— Как е пържолата ти?

— Идеално.

— Радвам се, че ти харесва — Уик подпря ръце на ръба на масата и завъртя чашата с вино между дланите си. — Мерлото беше добър избор.

— Да, наистина.

— Не мога да кажа същото за чашата — колекцията му от разнородна стъклария не включваше чаши за вино, така че пиеха от чаши за сок.

— Не е проблем.

Той завъртя рубинената течност в чашата.

— Знаеш ли какво мисля?

— Какво?

— Ако това беше среща на непознати, щеше да е пълен провал.

Тя се усмихна тъжно.

— Трудно е да водиш неангажиращ разговор, когато те наблюдават. Чувствам се като златна рибка.

Бяха седнали на верандата, докато пържолите се печеха на скарата, а картофите — в жарта. Пиеха вино, почти не говореха, слушаха плисъка на вълните.

Люлеещият се стол скърцаше всеки път, когато босият крак на Рени се отблъскваше леко от пода. С тези шорти краката ѝ изглеждаха безкрайно дълги. Имаше малки точици сол там, където пръските вода бяха изсъхнали. Вниманието на Уик често се отклоняваше към тях.

Едно малко кученце се появи на верандата, очевидно привлечено от аромата на печено месо. Рени се наведе към него, почеса го зад ушите и се засмя като дете, когато то опита да оближе лицето ѝ. Поигра си с него, докато собственикът му не му изсвири рязко. То се оттегли послушно, но спря и погледна Рени тъжно, сякаш не искаше да я оставя, после изчезна в мрака, където го чакаше стопанинът му.

На всеки пет минути полицаите, които ги наблюдаваха, се обаждаха на Питърсън, един по един. Уик ги чуваше в слушалката си. Ако Лозада бе някъде на острова, засега оставаше невидим. Не беше се регистрирал в никой хотел, мотел, частна квартира. Това не изненадваше Уик.

Питърсън му нареждаше какви сигнали да подаде.

— Ако сте добре, почеша се по носа. Бръкни с дясната ръка в джоба си. Протегни се. Такива неща.

Но се стигна до момент, когато успяваше да изключи гласовете в ухото си. Ако изникнеше нещо, щеше да реагира своевременно, но за момента се интересуваше от пържолите и през останалото време гледаше Рени.

Когато месото се изпече, внесоха храната вътре. Докато ядяха, за миг босият ѝ крак докосна неговия под масата. Тя не се извини за случайното докосване, което бе напредък за нея. Но не показа и че го е забелязала. Престори се, че не се е случило.

Рени беше открила някаква жълта свещ в едно от чекмеджетата и я беше закрепила върху малка чинийка по средата на масата за по-романтична атмосфера и за да се скрие грозния вид на кухнята. Но единственото нещо, което светлината на свещта подчертаваше, бе собствената ѝ красота.

Когато косата ѝ бе пусната, както сега, тя имаше навик да прокарва пръсти през нея. Дори не си даваше сметка, че го прави, но той го забелязваше, защото му харесваше да гледа как кичурите се процеждат през пръстите ѝ и падат отново на раменете.

„Течна лунна светлина“ — помисли си той и се зачуди откога е станал поет.

Лунната светлина подчертаваше триъгълната сянка в основата на шията ѝ и падината между гърдите ѝ. През цялата вечер той се опитваше да не обръща внимание на формата, която те придаваха на тесния плетен потник, но някои неща бяха извън границите на човешката воля и за него това бе едно от тях.

Храната бе достатъчно и вкусна. Стомахът му бе пълен, но друг глад го мъчеше. Защо не се сети, че не трябва да я целува отново? Беше излишно. Престараване. Малката им разходка по залез щеше да бъде достатъчно романтична и без целувката. Единственият резултат от нея бе, че сега я желаше до болка и това почти го убиваше.

Тя допи виното си и го погледна.

— Взираш се в мен.

— Опитвам се да използвам възможността.

— Възможността?

— Да те гледам. Защото когато всичко това свърши, както и да свърши, ти ще се върнеш към живота си и аз няма да бъда част от него.

Нали, Рени? — тя бавно поклати глава. — Затова се вирам.

Тя избута стола си назад и вдигна чиниите, но когато мина край него към мивката, той се протегна и хвана ръката ѝ.

— Отпусни се, Рени. Може да имаш късмет. Лозада може да ме убие.

Тя издърпа рязко ръката си, отнесе чиниите до мивката и почти ги хвърли вътре.

— Това, което каза, беше ужасно.

— Ще те е грижа ли?

— Разбира се, че ще ме е грижа!

— А, да, ясно. Ти си от тези, дето спасяват живота на хората, нали. Което ми се струва странно... след като ухажваш смъртта.

Тя се засмя кратко.

— Ухажвам смъртта?

— Постоянно. Ти си безразсъдна. Поемаш излишни рискове.

— Какви, за бога, ги приказваш?

— Нямах алармена система в нито една от двете си къщи. Крайно глупаво за жена, която живее сама. Яздиш без седло, прескачаш огради. Което е опасно, колкото и опитна ездачка да си. Ходиш по разни места по света, където смъртта вършее всеки ден с голямата си коса. Ти флиртуваш с нея, Рени.

— Пил си твърде много вино.

Той се изправи и застана до нея край мивката.

— Ти не живееш живота си, Рени, ти го предизвикваш.

— Или си пиан, или си луд.

— Не, прав съм. Затворена в себе си — това си ти, Рени. Нямах приятели или довереници. Не водиш социален живот. Нищо, освен онези проклети невидими стени, които издигаш всеки път, щом някой те приближи прекалено. Дори пациентите си държиш на разстояние. Не е ли това причината да избереш хирургията пред някоя друга област на медицината? Защото пациентите ти са в безсъзнание? Лекуваш ги, помагаш им, но без емоционална ангажираност от твоя страна.

Питърсън се обади в слушалката:

— Ей, Тредгил, всичко наред ли е при вас?

— Той е известен неудачник — каза Тигпен.

— Ще ми се да чуя какво ѝ казва — добави полицайката. — Не ми харесва позата му.

Уик не им обърна внимание.

— Заливаш с обич конете си. Готова си да се разтопиш по някое кученце. Скърбиш, че е трябвало да убиеш едно диво животно. Но при всеки физически контакт с друго човешко същество ти напълно го пренебрегваш или хукваш да бягаш.

— Това не е вярно.

— О, така ли?

— Не е.

— Докажи го!

Той се наведе над масата и духна свещта, което потопа кухнята в пълен мрак. Издърпа слушалката, обви ръка около кръста ѝ и я придърпа към себе си.

— Уик, недей!

— Докажи ми, че греша!

Устните му се доближиха до нейните, давайки ѝ възможност отново да възрази. Но тя не го направи и той я целуна. Овладея гнева си и нежно раздели устните ѝ, после потърси езика ѝ. Когато се докоснаха, задълбочи целувката. Намести се между бедрата ѝ.

Тя дръпна главата си и я завъртя настрани.

— Уик...

Той описа пътека от целувки по шията ѝ, като леко хапеше кожата със зъби.

Тя постави ръце на раменете му и заби пръсти в тях.

— Моля те.

— Мога да кажа същото, Рени.

Наведе глава и целуна падината между гърдите ѝ.

— Не! — тя го избута решително.

Уик отпусна ръце от двете си страни. Отдръпна се от нея. Неравното им дишане отекна в мрака. Чу как Питърсън го ругае в слушалката, която висеше на гърдите му.

Опита да не се поддаде на гнева си, но възбудата го подхранваше и нямаше как да я превъзмогне. С отчетливо недоволство каза:

— Не мога да разбера.

— Какво не можеш да разбереш?

— Защо продължаваш да казваш „не“.

— Имам право да кажа „не“.

Той изръмжа недоволно.

— Толкова е хубаво, Рени. Какво не ти харесва?

— Харесва ми.

Помисли, че не е чул правилно, пресегна се към ключа на стената и светна лампата.

— Какво?

Тя примигна от неочакваната светлина, после срещна озадачения му поглед. Каза дрезгаво:

— Никога не съм казала, че не ми харесва.

Той я погледна с толкова пълно недоумение, че дори не го впечатли звънът на мобилния телефон, докато Рени не попита:

— Не е ли твоят?

Той опипа телефона, закачен на колана му, и поклати глава.

— Трябва да е твоят.

Тя отиде за телефона си. Уик намести слушалката в ухото си и улови края на една цветиста ругатня. Включи микрофона.

— Спокойно, Питърсън. Добре сме.

— Какво става, Тредгил?

— Нищо. Малък проблем с електричеството, когато опитахме да светнем лампите. Изгорял бушон, нищо особено.

— Всичко наред ли е?

— Да, сега ще мия чиниите, а Рени говори по...

Той млъкна, защото се обърна и разгада изражението на лицето й.

— Чакайте. Някой й се обади на мобилния телефон.

Тя държеше малкия телефон с двете си ръце. Слуша още около петнайсет секунди, после бавно го дръпна от ухото си и прекъсна.

— Лозада ли беше? — попита Уик. Тя кимна. — Кучи син, какво каза?

— Той е тук.

— Каза ти го?

Тя вдигна ръка към гърлото си, сякаш подсъзнателно искаше да се защити.

— Не се наложи. Стана ясно, че ни е видял.

— Чувате ли това? — попита Уик в микрофона. След като получи потвърждението им, направи знак на Рени да продължи.

— Каза, че трябва да обличам черно по-често. Че този цвят ми отивал. Попита ме дали можеш поне една пържола да изпечеш както

трябва.

— Толкова е близо?

— Очевидно.

— Какво друго?

Тя го погледна многозначително, умоляващо. Той бавно вдигна ръка и изключи микрофона. Щеше да отнесе як скандал заради това по-късно, но сега се тревожеше повече за нея, отколкото за гнева на местната полиция, който щеше да се изсипе на главата му.

— Вдигат адски шум в ухото ми, но не те чуват. Продължавай. Кажи ми какво ти каза.

— Каза... вулгарни неща. За теб и мен. За нас. Заедно.

— Като тези, които каза, когато се обади предния път ли?

— По-лоши. Каза, че преди аз... преди аз... — тя скръсти ръце пред корема си. — Ще перифразирам... Каза, преди да се влюбя до уши в теб, да те попитам как си прецакал разследването за убийството на брат ти.

— Беше прекалено смутена, за да ми го повтори дума по дума. Предполагам, че е било нещо ужасно грубо.

Орън беше толкова изморен, че очите го боляха. Разтри ги, докато слушаше разказа на Уик за най-скорошния контакт на Лозада с тях.

— Повдигна въпроса за разследването на убийството на Джо и как аз съм го прецакал, както по-рано днес, когато излъга, че двамата с Рени са били любовници, и се опитваше да предизвика кавга помежду ни.

— Подейства ли?

— Не в този смисъл, но и двамата сме малко изнервени. Тя е под душа в момента. За втори път, откакто пристигнахме. Определено е чиста, в това няма съмнение.

— Повече ме интересува местоположението на Лозада, отколкото хигиената на доктор Нютън. И никой от нашите хора не го е забелязал?

— Нито един.

— Как може да се доближи толкова, че да види, че си печете пържоли, а те да не го видят? Сигурно е с бинокъл.

— Или пък се е заровил в пясъка на три метра от входната врата. С Лозада човек може да очаква всичко. Няма да го пипнем, като следваме процедурите. Питърсън изглежда достатъчно компетентен, но...

— Ти не им съдействаш.

— Казал е, че не им съдействам?

— Ще се обиждаш ли сега?

— Не ми харесва да ми опяват, сякаш съм дете.

— Тогава престани да се държиш като дете. Каза, че почти не включваш микрофона и държиш слушалката в ухото си горе-долу през половината време.

— Държа я поне половината време.

— До шеги ли ти е? Тези хора там са заложили живота си за теб — срязва го Орън сърдито. — Не забравяй, че щом Лозада е толкова близо до теб, вероятно ги е забелязал.

Орън го чу как въздиша тежко.

— Знам, сетих се за това. Не се шегувам. Наистина. Оценявам какво правят, говоря сериозно.

— Няма да е зле да им го кажеш.

— Ще го направя при първа възможност.

— Може Лозада да не е предприел още нищо точно защото ги е забелязал.

— И за това се сетих — каза Уик.

— Но едно нещо ме озадачава.

— Само едно?

— Защо се обажда по телефона? Това не е обичайният му начин на действие. Изглежда нетипично за него, почти небрежно. Никога преди не е предупреждавал жертвата си.

Уик се замисли над това.

— Този път не го прави за пари. Не е работа, този път е лично.

Грейс подаде глава през вратата и въпросително изгледа мъжа си. Той й направи знак да влезе. Тя седна до него на канапето и отпусна глава на рамото му. Орън вдигна ръката й до устните си и я целуна. Умираще по малко всеки път, когато си представяше какво би могъл да й причини Лозада, ако бе поискал. Каза в слушалката:

— Е, поне знаем, че е в Галвестън. Вече го обявиха за издирване.

— Надявам се, че са предупредени да действат внимателно. За какво ще го арестуват?

— След като се е обадил и е говорил цинизми, и ти, и доктор Нютън можете да свидетелствате, че той я преследва. Ако го открием, ще го арестуваме заради това.

— Доста измислено обвинение, Орън.

— Но нямаме друго.

— Добре, сега ще пригладя перата на Питърсън — каза Уик. — Хайде.

След като затвори, Орън съобщи на Грейс най-новото развитие по случая.

— Как се справя доктор Нютън?

— Уик казва, че е добре. Къпе се.

— Той я харесва.

— Харесва външността ѝ.

— Не е само това. Мисля, че този път е хлътнал здравата.

— Мислиш, че е влюбен? — той изсумтя. — Кажй нещо ново. Уик се влюбва във всяка жена, с която спи. Влюбванията му започват с ерекцията и свършват с оргазма.

— Това не е необичайно. Отнася се за повечето мъже — засмя се Грейс.

— Не и за мен.

— Ти не си като повечето мъже.

Той отново целуна ръката ѝ.

— Липсват ми момичетата.

— И на мен. Говорих с тях следобед. Прекарват си чудесно. Мама се грижи да не скучаят, но им липсват приятелите и вече питат кога ще могат да се приберат вкъщи.

— Няма да е скоро, Грейс. Ако има някакъв шанс Лозада да...

— Знам — каза тя и го потупа по гърдите. — Напълно съм съгласна по този въпрос. Вече им обясних.

— Те разбраха ли?

— Може би не съвсем, но когато станат родители, ще ни разберат. Хайде сега да си лягаме.

— Не мога да спя. Трябва да се върна на работа.

Тя се изправи и дръпна ръката му.

— Откога, като си легнем, само спим?

— Извинявай, скъпа. Твърде съм уморен.

Тя се наведе и го целуна, после добави закачливо:

— Остави всичко на мен.

— Полицайката е в кухнята.

— Двете си поговорихме по женски. Няма да ни безпокои. Освен ако не е спешен случай.

Той се почувства изкушен, но погледна часовника на ръката си и се намръщи.

— Обещах да се върна след половин час.

Грейс се усмихна и протегна ръце.

— Хмм, обичам предизвикателствата.

Минаха четирийсет и пет минути, преди Орън да се върне в участъка, и въпреки че не бе мигнал, се чувстваше значително освежен след трийсетте минути в леглото с Грейс. Боже, как обичаше тази жена!

Разбра, без да пита, че няма новини от Галвестън. Ако беше се случило нещо, щяха да му се обадят по телефона или да позвънят на пейджъра му. Все пак се интересува.

— Нищо — съобщи му другият детектив. — Но един човек те чака, иска да говори с теб.

— Какъв човек?

— Онзи там.

Неугледният индивид с очила седеше на един стол в ъгъла, беше превил рамене и гризеше кожичката на левия си показалец, сякаш бе последното ядене в живота му.

— Какво иска? — попита Орън.

— Не казва.

— А защо съм му аз?

— И това не казва. Настоява да говори с теб и само с теб.

Орън отново погледна мъжа, но беше сигурен, че не го е виждал преди. Определено щеше да го помни, ако го беше виждал.

— Как се казва?

— Уини Сойър.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Рени се надигна на лакът. През последния половин час Уик стоеше до прозореца на спалнята и гледаше навън. Стоеше неподвижно, подпрял едната си ръка на рамката малко над нивото на главата му. Другата му ръка висеше надолу и в нея бе пистолетът му. Тежестта му падаше на левия крак, за да облекчи натоварването на дясната му страна. Още бе с провисналите гащета. Превръзката на раната изпъкваше съвсем бяла в тъмната стая.

— Нещо не е наред ли? — прошепна тя.

Той я погледна през рамо.

— Не. Извинявай, че те събудих.

— Чу ли...

— Не, нищо — отиде до леглото и остави пистолета на масичката. — Освен периодичните проверки от наблюдателните постове, всичко е тихо.

— Нито дума от Лозада?

— Нито дума. Искане ми се кучият син да се покаже и всичко да свърши. Това чакане ме побърква — легна на леглото до нея и пъкна ръце под главата си.

— Колко е часът?

— Остава час до зазоряване. Спеше ли?

— Дремех.

— И аз така.

Заради микрофона, който висеше на гърдите му, той лъжеше, тя също. Бяха лежали един до друг цяла нощ, мълчаливи и напрегнати, съвсем наясно, че и другият не спи, но се преструваха — всеки по някаква своя си причина — че не го знаят.

— Трябва да поспиш малко, Рени.

— Научих се да издържам с много малко сън още през първата година от специализацията си. Не ми се мисли колко пациенти съм лекувала тогава буквално спейки права.

— Винаги ли си искала да станеш лекар?

— Не. Всъщност чак през втората година в колежа се ориентирах към медицината.

— Защо тогава?

— Банална причина.

— Искала си да помогнеш на някой близък?

— Казах ти, че е банална причина.

— Банално е само ако си участвала в конкурс за красота.

Тя се засмя.

— Съвсем не мисля, че причината е изтъркана — продължи той.

— Поради същата причина аз исках да стана полицай.

— Мислех, че си искал да следваш примера на по-големия си брат.

— И това.

— Било е добър избор на професия, Уик.

— Така ли мислиш?

— Не мога да си те представя седнал на бюро по осем часа на ден. По осем минути на ден може. Трябваше да се досетя, че ме лъжеш, когато се опита да минеш за търговец на софтуер.

— Извинявай, че те излъгах.

— Имал си поставена задача.

— Все още я имам.

Което отново ги подсети за Лозада. Тя се обърна настрана, за да е с лице към него.

— Какво мислиш, че ще направи?

— Честно?

— Моля те.

— Нямам ни най-малка представа.

— Ами детектив Уесли?

— Орън също не знае. Разучавам Лозада от години, но единственото нещо, което знам със сигурност, е, че когато най-после нападне, ние няма да го предвидим. Ще бъде като ужилването на скорпионите му. Няма да усетим какво се задава.

— Смразяваща мисъл.

— Така си е. Затова е толкова добър — помълчаха известно време, после Уик завъртя глава и я погледна. — Той насили ли те сексуално, Рени?

— Скъса ризата ми, за да провери дали не нося микрофон и предавател. Мислеше...

— Не Лозада — с решително движение изключи микрофона. — Ти Дан.

— Какво? Не! Никога!

— А някой друг?

— Не! Откъде ти хрумна?

— Понякога, когато момичетата започнат да правят безразборно секс, причината е, че са били насилвани като деца.

Тя се усмихна тъжно.

— Престани да се опитваш да намериш оправдание за грешките ми, Уик. Няма такова.

— Не се опитвам да ги оправдая, Рени. Все едно да се оправдавам защо съм искал да спя с всяко момиче, с което съм имал шанс. И съм го правил.

— Правилата са различни за момчетата.

— Не трябва да е така.

— Но са.

— Не и според моите разбирания. Повярвай ми, не съм в положение да те съдя — ръката му се измъкна изпод главата и хвана нейната ръка. — Просто ми е трудно да разбере защо се наказваш за неща, които си направила преди двайсет години.

— Ти колко дълго се самонаказва?

— Моля?

— Колко време след убийството на Джо?

Той пусна ръката ѝ и стана от леглото.

— Не е същото.

— Не, не е. Но е сходно.

Той опря ръце на кръста си.

— Лозада предизвика любопитството ти. Нали? Предупреди те, преди... как го перифразира ти? Преди да се увлечеш прекалено по мен, да...

— Преди да ми го начукаш отзад. Това бяха думите му.

Той изостави войнствената поза, въздъхна и прекара пръсти през косата си. Седна на ръба на леглото с гръб към нея и подпря ръце на коленете си. Наведе глава и масажира челото си.

— Съжалявам, Рени. Не трябваше да ти се налага да слушаш това — после добави тихо: — И не трябваше да те карам да го повториш.

— Няма значение. Причината да те попитам за Джо няма нищо общо с Лозада.

— Знам.

— Какво се случи, след като го убиха?

Уик си пое дълбоко дъх, издиша бавно и продължително.

— Отначало бях прекалено вцепенен, за да мисля. Не можех да го повярвам, разбираш ли? Джо беше мъртъв. Брат ми си беше отишъл. Завинаги. Та той бе с мен през целия ми живот. И изведнъж един труп в моргата с етикетче на пръста на крака. Струваше ми се... — той разпери ръце, сякаш се опитваше да намери най-подходящата дума. — ... нереално.

Изправи се и zakрачи край леглото.

— Така и не го осъзнах до погребението, което беше два дни покъсно. Междувременно Орън работеше денонощно въпреки собствената си мъка и опитваше да изгради обвинението срещу Лозада. Беше накарал криминолозите да обърнат всяко камъче на паркинга, да погледнат под всяка тревичка на поляната до него, за да открият нещо поне далечно свързано с Лозада. Преди Орън да получи заповед за обиск или да има основателна причина да го арестува за разпит, му трябваше някакво материално доказателство, дори и нещо дребно, което да докаже, че Лозада е бил на местопрестъплението. И тогава, точно преди погребението, Орън ми каза, че най-после са намерили нещо. Копринена нишка. Една-единствена нишка, кафява на цвят, дълга не повече от пет сантиметра, бе намерена на местопрестъплението. От лабораторията вече я бяха изследвали и бяха определили, че е от много скъп плат, от тези, които се продават само в елитните магазини в града. Точно такива дрехи носеше Лозада. Ако можеха да намерят в гардероба му дреха, направена от същия плат, щяха да имат доказателство срещу него.

Беше невероятно колко хора дойдоха на погребението. Полицайте винаги почитат убитите си колеги. Тълпата не можа да се побере в църквата. Църковният хор пееше толкова красиво, че и ангелите не биха могли да го направят по-добре. Траурните речи бяха много трогателни. Свещеникът се опита да утеши скърбящите. Но аз

не чувах и дума. Нито дума. Нито песните, нито речите, нито проповедта за вечния живот. Мислех си само за инкриминиращата копринена нишка — беше се върнал до прозореца и отново бе в същата поза, опрян на рамката и загледан в океана. — Издържах службата на гроба, последната молитва, изстрелите от траурния салют. Поменът бе у Грейс и Орън. Повече от сто души се събраха в къщата им, така че не беше трудно да се измъкна незабелязан. Тогава Лозада не живееше в „Тринити Тауър“. Къщата му беше близо до университета. Аз нахлух вътре, въпреки че той беше там по това време. Сигурно можеш да отгатнеш какво стана. Разпердушиних цялото жилище. Прерових дрешника му като ненормален. Преобърнах чекмеджетата. Претърсих всяко ъгълче. И знаеш ли какво правеше той през цялото време? Смееше се. Смееше се като луд, защото знаеше, че съсипвам всяка възможност, която имахме, да го изправим в съда за убийството на Джо.

Когато не намерих дрехата, която се надявах да открия, се нахвърлих отгоре му. Онзи белег над окото му — мое дело е. Той е много горд с него, защото му напомня за най-голямата му победа. И моето най-голямо падение. Убеден съм, че щях да го убия, ако Орън не се бе появил да ме спре. Дълга на Орън благодарността си — и живота си — за това. А единствената причина Лозада да не ме убие и да твърди, че е станало при самозащита, бе, защото знаеше какво мъчение ще бъде за мен тази мисъл до края на живота ми — той се обърна бавно и очите му срещнаха нейните в мрака. — На мен трябва да благодариш за всички неприятности, които Лозада ти е причинил. Ако не бях загубил здравия си разум, той щеше да бъде осъден на смърт и ти нямаше да попаднеш в тази каша — засмя се тихо и разпери ръце, сякаш да обхване цялата стая. — А аз нямаше да бъда тук. Нямаше да живея в такава дупка, да си ближа раните и да нося гумена лента на китката си, за да прогонвам пристъпите на паника като...

— ... обикновен човек — довърши тя. — Ти сам го каза, Уик. Много неща са ти се стоварили на главата наведнъж. Всичко, което си чувствал, всичко, което чувстваш сега, е човешко.

— Е, понякога това човешко идва прекалено и за самия мен — той й се усмихна тъжно и тя отвърна на усмивката му. После направи гримаса и изруга тихо. Напипа микрофона и го включи. — Да, чувам те. Боже, да не мислиш, че съм глух? Какво става? — слуша известно

време, после каза: — И тук нищо. Ще изляза да подишам малко свеж въздух. Да не ме застреляте.

Мина край нея да вземе пистолета и телефона си, после се отпрати към вратата.

— Ще бъда пред вратата. Ако чуеш или видиш нещо, викай.

Тъй като нямаше никакъв шанс да заспи, Рени се облече и когато Уик се върна, тя беше в кухнята и правеше кафе. Изражението му бе съсредоточено.

— Какво става?

— Тръгваме, Рени. Веднага. Обличай се — после видя, че вече е облечена. — Събери си нещата. Бързо.

— Къде отиваме? Какво се е случило?

Той продължи да се движи, прекоси кухнята и дневната, влезе в спалнята и започна да тъпче разхвърляните си дрехи в пътната чанта.

— Уик! Каж ми. Какво става? Лозада е направил нещо ли?

— Да. Но не в Галвестън.

Не й каза нищо повече, защото не знаеше нищо повече.

Докато бе навън и вдишваше дълбоко морския въздух, опитвайки да проясни главата и съвестта си, Орън му се обади на мобилния телефон.

След като разказа на Рени за издънката си, се чувстваше много объркан. От една страна, за него бе облекчение да й разкаже историята. Тя бе добър слушател. От друга, така си припомни, че той бе идиотът, осигурил свободата на онзи убиец. Щеше да носи тази вина, докато не видеше Лозада зад решетките. Или още по-добре — мъртъв.

Мисълта, че Лозада е там някъде и се присмива на усилията им да го пипнат, го караше да се чувства некадърен.

Обаждането на Орън го накара да се почувства безпомощен.

— Не смятаме, че Лозада е още в Галвестън — каза Орън.

— Защо не?

— Имаме солидни основания да мислим, че вече не е там.

— Какви са тези заучени увъртащи фрази? Какво става?

— Имаш ли достъп до мобилния телефон на доктор Нютън?

— Защо?

— Ще бъде най-добре, ако през следващите няколко часа тя не получава никакви обаждания.

— Защо?

- Нека изясня положението и ще ти се обадя пак.
- Какво да изясниш?
- Не мога да ти кажа, докато не го изясня.
- Какво значи това, че не можеш да ми кажеш? Къде си?
- Да си чувал за човек на име Уини Сойър?
- Кой, по дявол...
- Чувал ли си го?
- Не! Кой е той?

— Няма значение. Може да почака. Ти стой в готовност. Разсейвай с нещо докторката. Направете си пикник на плажа или нещо такова. Питърсън ще държи хората си по местата, в случай че грешим. Сега трябва да тръгвам, но ще поддържаме връзка.

— Орън...

Той затвори, а когато Уик се опита да го набере, линията даваше заето. Обади се в полицията и му казаха, че не могат да го свържат Орън, но ще му предадат съобщение.

Уик разсъждава цели десет секунди, преди да се върне в къщата и да съобщи на Рени, че трябва веднага да потеглят. „Пикник на плажа, как ли пък не!“ — помисли си той. Ако полицията във Форт Уърт се канеше да пипне Лозада, той искаше да участва, макар че не можеше да вини бившия си партньор, че иска да го държи настрана, докато не приключи всичко.

Може би не бе особено умно да вземе Рени със себе си, но ако приятелят му грешеше и Лозада бе още в Галвестън? Беше възможно да ги е заблудил, че е напуснал Галвестън точно поради тази причина, за да подмами Уик във Форт Уърт и така да си разчисти пътя към Рени. Уик не можеше да се довери на Питърсън и екипа му, че могат да я защитят. Със сигурност не би поверил живота ѝ на Тигпен. Което означаваше, че няма избор, трябва да я вземе със себе си.

Защо Орън бе поискал да прибере телефона ѝ? Уик знаеше, че бившият му партньор сигурно има основателна причина за подобна странна молба, така че пхна телефона в своята чанта, докато Рени беше в банята. Тя се сети за него чак когато подминаха Хюстън и продължиха по магистралата на север.

— Мисля, че беше го занесла в кухнята — излъга Уик.

— Винаги внимавам да е у мен. Как е възможно да съм го забравила?

— Сега е твърде късно да се връщаме за него.

След петнайсетина километра тя го попита за телефонното обаждане, което ги бе накарало да тръгнат така неочаквано.

— Уесли не ти ли каза нещо повече?

— Нищо.

— Само, че според него Лозада вече не е в Галвестън?

— Точно това каза.

— Знаем, че беше там снощи.

— Може да е направил набързо едно пътуване до там и обратно. Може да е тръгнал веднага след като ти се обади.

— И Уесли не каза нищо друго?

— Рени, това, което той ми каза, не се е променило след последните деветдесет и девет пъти, в които ти повторих думите му.

— И къде отиваме?

— В ранчото ти. Ще те оставя там. Ще извикам Тоби Робинс да те наглежда. После ще продължа към Форт Уърт, за да разбера какво става, по дяволите.

— Може да ме закараш до ранчото, но само за да взема джипа си. Ще продължа сама за Форт Уърт.

— В никакъв случай. Ще останеш там...

— Имам работа.

— Глупости. Нали си в отпуска, забрави ли?

— Връщам се.

— Ще говорим за това, като стигнем.

Разговорът така и не се състоя.

Когато пристигнаха в ранчото ѝ малко преди обяд, шокирани видяха, че отпред са паркирани няколко коли, включително една полицейска. Уик разпозна и пикапа на Тоби Робинс сред тях.

— Какво, за бога, става?

— Стой в колата, Рени!

Разбира се, тя не го послуша. Преди да успее да я спре, беше слязла от пикапа и тичаше към отворената врата на обора.

— Рени! — той изскочи от колата след нея. Но когато краката му докоснаха земята, остра болка проряза гърба му. За миг остана без дъх, но после хукна да я настигне накуцвайки, но тя бе набрала голяма преднина. Видя я как изчезна в обора.

После чу писъците ѝ.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Тя не помнеше някога да е валило толкова проливно през август. Днешното необичайно време сигурно щеше се впише като рекордни валежи за щата. Облаците бяха дошли от северозапад към два часа като неочаквана и желана отмора от слънцето и жегата. Но се оказа, че не е кратка гръмотевична буря. Започна с проливен, силен дъжд и не спря.

Рени седеше на една бала слама, облегла гръб на вратата на празния бокс на Бийд. Дъждът приличаше на сива завеса отвъд вратата на конюшната. Малки потоци бяха насекли сухата твърда земя. Ручеите образуваха локви във всяка падина. Дъждът бе отмил следите от гумите на камиона, с който Тоби бе уредил да извозят трупове.

Трупове. Красивите ѝ коне. Цялата тази великолепна сила, красота и грация, превърната в тлен.

Плачеше безспирно на глас, раменете ѝ се тресяха. Сърцето ѝ бе разбито. Не само заради загубата, която бе огромна, но и заради жестокостта на деянието. Плачеше за нелепата загуба на тези пет красиви живи същества.

Плака до изтощение. Когато риданията ѝ стихнаха, продължи да седи така — неподвижна, със затворени очи и засъхнали по страните сълзи, заслушана в хипнотичното ромолене на дъжда по покрива.

Шумът от приближаването му бе заглушен от дъжда, но тя усети присъствието му. Отвори очи и го видя на вратата на обора. Той сякаш не забелязваше пороя, който се изливаше отгоре му.

Беше предложил да помогне с местенето на трупове, но не искаше да я оставя сама. Тоби се канеше да извика Корин да постои при нея, но тя отказа. Искаше да остане сама. Той сякаш разбра желанието ѝ и го уважи.

Въпреки това бе помолил заместник-шерифа да остане на пост пред входа, докато той се върне. Бе ѝ казал да не излиза от къщата, да държи пушката до себе си и да заключи вратата. За известно време се бе подчинила на това. Но конюшната изглеждаше единственото

подходящо място за скръбта ѝ. Наметна се с едно одеяло, което да я предпази от дъжда и притича до обора. Или шерифът не я бе забелязал, или бе предпочел да не я безпокои.

Възползвайки се от самотата, тя оплака всяко животно поотделно, после всички заедно. Те бяха нейното семейство. Обичаше ги като свои деца. А сега ги нямаше. Бяха убити жестоко.

Не знаеше колко дълго е стояла в обора сама, но Уик би сметнал, че е било прекалено дълго. Щеше да се сърди, че е излязла без охрана.

Той влезе в обора и тръгна по централната пътека. Ботушите му шляпаха от дъждовната вода. Старата тениска бе залепнала мокра за тялото му. Дънките му също бяха подгизнали и залепнали за краката. Косата му бе залепнала за главата и от нея също капеше.

Спря на няколко метра от нея. Противно на очакванията ѝ, не изглеждаше сърдит, а измъчен. Очите му не бяха строги и раздражени, а пълни със състрадание. Пресегна се, хвана ръката ѝ и я издърпа да се изправи. Преди да усети какво става, беше в прегръдките му и устата му жадно търсеше нейната.

Този път тя се предаде. Направи това, което ѝ се искаше още от първия път, когато той я целуна. Устните ѝ, ръцете, тялото — откликнаха. Тя зарови пръсти в мократа му коса и придърпа главата му, отвърна на целувката му страстно и жадно, дала воля на дълго сдържаното желание.

Избута залепналата му фланелка нагоре и прокара длани по мократа му кожа, зарови пръсти в къдравите косъмчета, погали гърдите му. После наведе глава и ги целуна, устните ѝ се плъзнаха по тях леко, ненаситно. Шепнейки изненадано и възбудено, той стисна брадичката ѝ с голямата си ръка, повдигна я нагоре и отново впи устни в нейните. Когато устните им се разделиха, тя продължи да дърпа тениската му, докато най-после двамата я свалиха.

— Искам да бъдеш близо до мен, Уик. Моля те! Бъди близо до мен.

Той издърпа блузата ѝ през главата и я притисна към себе си. Кожата му бе мокра и хладна, а нейната — гореща. Контрастът бе много еротичен.

Уик зарови лице в шията ѝ. Ръцете му я обгърнаха. Тя усети как и десетте му пръста се отпечатват върху гърба ѝ, толкова силно я притискаше към себе си. Рени пъкна ръце между телата им. Трудно

разкопча металните копчета на дънките му, мокрият плат се съпротивляваше, но тя не се отказа, докато не се справи и с последното копче, после го докосна.

Дишането ѝ бе учестено и отекуваше силно в ушите ѝ. Той внимателно я премести назад и я притисна към вратата на бокса. Целуваха се жадно, докато той се бореше с ципа на панталона ѝ. Избута го надолу заедно с бикините. Когато краката ѝ се освободиха, той я повдигна.

Облада я с едно движение.

— Боже мой, Рени! — ахна Уик и едва не се отдръпна.

— Не! — тя стисна с ръце кръста му и го придърпа още по-дълбоко в себе си, като раздвижи бедрата си.

Той отново изстена името ѝ и започна да се движи. Изведе и двамата до върха, който дойде бързо и едновременно.

Като я държеше внимателно, Уик я положи върху одеялото, с което се бе пазила от дъжда, после се опъна до нея. Отмести кичурите коса, паднали на лицето ѝ, и наведе глава да я целуне.

— Уик...

— Шшт!

Устните му обходиха лицето ѝ леко и нежно. Тя се опита да ги догони, да ги улови със своите устни. Но те ѝ избягаха, не спираха — от ухото до слепоочието, до бузата, до устата. Дъхът му бе топла и сладка милувка по кожата ѝ, гореща пътечка, която се спусна до гърдите ѝ.

Докосна зърното ѝ с устни, нежно го подръпна. Ръката му галеше другото и то вече бе твърдо и набъбнало. Тя се раздвижи неспокойно под него, но когато протегна ръце да го прегърне, той ги вдигна нагоре и обсипа с целувки вътрешната страна на всяка от тях от китката до мишницата. Когато устните му отново се върнаха на гърдите ѝ, тя копнееше да го усети отново в себе си.

Но той не бързаше. Плъзна ръка между бедрата ѝ и я погали нежно. Обгърна я тъмнина, милувките му ѝ носеха неописуемо удоволствие и я доведоха до нов връх. Той я облада точно в този миг. Вълна след вълна от наслада я заливаха, всяка по-наситена от предишната, докато накрая чу, сякаш от разстояние, собствения си дрезгав вик.

Когато най-после отвори очи, Уик ѝ се усмихваше. Целуна я нежно по устните и прошепна:

— Добре дошла! Върна се.

Усети, че е още в нея, и стегна леко мускулите си. Той примигна от удоволствие.

— Пак — и после, почти недоловимо промълви: — Да, пак.

Остана потопена в дълбоките му сини очи, а движенията му станаха по-бързи и силни. Тя плъзна ръце по гърба му, наслаждавайки се на усещането на кожата му. От него струеше сила и жизненост. Върховете на пръстите ѝ усещаха потоците от енергия, която му пречеше да стои неподвижен, която го правеше Уик.

Рени внимаваше да не докосва раната, защото не искаше да смути удоволствието му, ръцете ѝ се спуснаха още по-ниско на гърба му и го притиснаха силно в люлката на бедрата ѝ, когато той свърши. После придърпа главата му до своята и я държа така, докато тялото му не се отпусна.

Дъждът бе намалял до ръмеж. Прескачаха локвите, докато вървяха към къщата.

— Колата на шерифа я няма — отбеляза тя.

— Когато те видях в обора, ти плачеше, но реших, че няма опасност, и го изпратих да си върви.

— Защо?

— Искях да бъда сам с теб.

— Значи си мислел, че може да се случи?

Той праметна ръка през раменете ѝ и я придърпа по-близо до себе си.

— Мъжът винаги се надява.

Когато влязоха в къщата, телефонът звънеше. Тоби Робинс се интересува как е Рени. Уик го увери, че тя е добре.

— Още е разстроена, но се държи.

— Може ли да я чуя?

Уик ѝ подаде телефона.

— Здравей, Тоби. Съжалявам, че е трябвало ти да ги откриеш. Сигурно е било ужасно.

По-рано през деня бе прекалено разстроена, за да говори по този въпрос. Уик чуваше само едната страна от разговора, но се досети, че

Тоби ѝ обяснява как е намерил конете убити в конюшната, когато е дошъл да ги пусне на поляната.

Рени го слуша мълчаливо няколко минути, после каза:

— Не мога да изразя благодарността си, че уреди всичко. Не, властите не са арестували никого още. Да — добави бързо. — Лозада определено е заподозрян — после Уик я чу да казва: — Сандвичи?

Той ѝ посочи кутията на масата и прошепна:

— Корин ги изпрати по мен.

— Тъкмо щяхме да седнем да ги хапнем — каза Рени в слушалката. — Благодарни на Корин от мое име.

След като затвори, Уик каза:

— Забравих за сандвичите, когато се втурнах да обикалям къщата да те търся.

— Извинявай, че те изплаших.

— Изплашила си ме? Направо щях да се побъркам — той я подкани да седне на кухненската маса. — Гладна ли си?

— Не.

— Все пак хапни.

Убеди я да изяде половин сандвич с шунка и да изпие чаша мляко. След като свършиха с яденето, той обиколи къщата и провери всички врати.

— Една заключена врата няма да го спре — каза Рени.

— Проверявам само по навик. Лозада няма да се върне тук.

— Откъде си сигурен?

— Престъпниците често се връщат на местопрестъплението, за да се насладят на спомена или да проверят да не са пропуснали нещо. Но както знаеш, Лозада не е като обикновените престъпници. Прекалено умен е, за да се върне на местопрестъплението. Приключил е тук.

— Наказал ме е, че съм с теб.

— Казах ти, че когато нанесе удара си, няма да го предвидим.

— Но конете ми! — възкликна тя и гласът ѝ се разтрепери. — Знаел е от какво ще ме заболи най-много.

Уик кимна.

— Свършил е работата си. Ако мислех, че може да се върне тук, нямаше да те оставя сама със заместник-шерифа.

— Тогава защо си се изплашил толкова, когато не си ме намерил в къщата?

— Случвало се е да греша — каза той мрачно.

Качиха се горе. Той включи нощната лампа. Бледата светлина хвърли дълбоки сенки върху лицето ѝ и подчерта изтощението ѝ.

— Какво ще кажеш за един горещ душ?

— Прочете мислите ми.

Използваха душа, за да изучат телата си. Той бе очарован и изненадан от липсата на стеснителност у нея и от освободеността ѝ. Бе дръзка в милувките си.

Попита я дали харесва космати мъжки гърди и тя му показа колко много харесва неговите.

Извини му се, че едната ѝ гърда е малко по-голяма от другата, което му даде възможност да претегли и измери и двете с ръцете си.

Тя прокара език по кривия му преден зъб и му каза, че с него е много секси.

Целуваха се често, понякога закачливо, докато водата се плискаше по лицата им, понякога дълбоко и страстно. Галеха се с хлъзгави сапунени ръце и обхождаха телата си с пръсти.

Играта бе възбуждаща и остави телата им разгорещени, но те не продължиха нататък. Само се прегръщаха силно.

След това се пъгнаха в леглото и лежаха прегърнати. По едно време Рени промълви:

— Поне не са страдали. Лозада не ги е измъчвал.

— Опитай се да не мислиш за това — той отмести косата ѝ и целуна врата ѝ.

Лозада бе убил конете със същата точност и вероятно със същата безчувственост, с която бе убил Сали Хортън — по два-три куршума в мозъка. Уик не се чудеше защо не е направил същото и с него. Бе пожелал той да се мъчи. Вероятно е възнамерявал да го намушка многократно с отвертката и да го остави да умре бавно и мъчително.

Като лежеше сега до Рени, се чувстваше щастлив, че е жив, но знаеше, че е жив само защото Лозада неразумно бе избрал по-продължителна екзекуция за Уик Тредгил.

— Рени?

— Да?

— Ти... — потърси тактичен начин да зададе въпроса си. —
Беше толкова...

— Почти те спрях.

Лежеше с гръб към него, пъхнала длани под бузата си.

Той погали ръката ѝ.

— Не се оплаквам — целуна нежно рамото ѝ. — Беше като...
фантазия. Като подарък. Сякаш никога не беше...

— Не съм спала с никого след трагедията с Реймънд Колиър.

Беше го предположил, но когато я чу да го казва в този момент, в
този ден, му се стори още по-значимо. Ако му го беше казала, преди да
са се любили, щеше да бъде удивен. Сигурно нямаше да ѝ повярва.

— Това е доста дълъг период за покаяние, Рени.

— Не е покаяние. Беше съзнателно решение. След онова, което
се случи, чувствах, че не заслужавам да имам нормален и
удовлетворяващ сексуален живот.

— Глупости! Колиър е получил каквото е заслужавал. Ти си била
дете.

Тя се засмя сухо:

— С моя опит? Едва ли. Определено не се държах като дете.

— Може би дете, което отчаяно се нуждае от напътствие — тя
сви рамене в съгласие. — Колиър е бил възрастният. Не е трябвало да
се забърква с теб. Ако е имал сексуални желания към теб, е трябвало
да стои настрана, да се лекува, нещо такова. Той също е взел
съзнателно своето решение, Рени, и сам е бил виновен за последиците.
Каквото и да те е накарало да натиснеш онзи спусък...

— Не съм.

Сърцето на Уик подскочи.

— Какво?

— Не аз го застрелях. Изобщо не докоснах онзи пистолет. Чак
после, когато полицията вече бе на път. Тогава подържах пистолета, но
и от това нямаше полза, защото те изобщо не го провериха за
отпечатъци. Въобще не провериха никого за барутен нагар по ръцете.
Нищо.

— Кой щеше да има такъв нагар, Рени? — когато тя не каза
нищо, той изрече името, което изникна в главата му: — Ти Дан.

Тя се поколеба, после кимна.

— Кучи син! — Уик седна в леглото, за да я погледне, но тя продължи да лежи настрана и да гледа право пред себе си така, че за него оставаше само профилът ѝ. — Той е застрелял Колиър и те е оставил да поемеш вината?

— Аз бях непълнолетна. Ти Дан каза, че няма да се вдигне такъв шум, ако призная, че съм застреляла Реймънд при самозащита.

— Той всъщност опита ли да те изнасили?

— Аз го избягвах след онзи път, когато го извиках в мотела. Бях отвратена от него и още повече от себе си. Не се съгласявах да се срещаме, дори не исках да го чувам. Онзи следобед той се появи вкъщи. Не се зарадвах да го видя. Не знам защо го заведох в кабинета на Ти Дан. Може би подсъзнателно съм искала той да ни види заедно. Не знам. Както и да е, когато баща ми влезе неочаквано, Реймънд се опитваше да ме целуне. Плачеше, умоляваше ме да не му отказвам.

— Ти Дан първо е стрелял, а после е задал въпросите, така ли? Влязъл е, възприел е сцената погрешно и е решил, че те защитава от изнасилване? — тя не отговори. — Рени?

— Не, Уик. Той не стреля, за да ме защити. Реймънд беше бизнесмен с нюх. Баща ми го беше избрал за партньор заради ума му. Той разчиташе на Реймънд да спечелят много пари от сделката с имотите. Така че, когато влезе и видя Реймънд вкопчен в мен, побесня. Каза му, че се държи като глупак, като плаче като бебе заради една въртиопашка.

Челюстта на Уик се втвърди от напрежение.

— Казал е това? За шестнайсетгодишната си дъщеря?

— Каза много по-лоши неща от това — продължи Рени тихо. — После отиде до бюрото си и извади револвера от чекмеджето. Когато димът се разнесе, Реймънд лежеше мъртъв на пода.

— Убил го е — прошепна Уик невярващо. — Съвсем хладнокръвно. И се е измъкнал безнаказано.

— Ти Дан напъха револвера в ръката ми и ми каза какво да разкажа на полицаите, когато пристигнат. Аз се подчиних, защото... защото отначало бях прекалено вцепенена да възразя. По-късно си дадох сметка, че в края на краищата вината за случилото се бе моя.

— И никой не се е усъмнил в историята на Ти Дан? Дори и майка ти?

— Тя никога не научи истината. Или ако я е научила, никога не го показа. Тя никога не подлагаше на съмнение нищо, което Ти Дан ѝ казваше. Каквото и да се случваше, тя се държеше невъзмутимо и се преструваше, че всичко е наред, че в дома ни цари хармония.

— Невероятно, мамка му! През цялото това време ти си носела вината за престъплението на Ти Дан.

— Неговото престъпление, Уик, но вината беше моя. Ако не бях аз, Реймънд нямаше да умре. Мисля за това всеки ден от живота си.

Уик издиша продължително и легна по гръб. Тя бе носила този товар така, както той носеше вината, че бе позволил на Лозада да избегне правосъдието. И двамата страдаха жестоко заради факта, че са се държали безотговорно. Може би трябваше да се научат сами да си простят. Може би щяха да си помогнат един на друг да простят на себе си.

Той протегна ръка и я прегърна, но за разлика от преди, тялото ѝ остана напрегнато и не се сгуши в извивките на неговото тяло.

— Поласкан ли си за това, че си първият ми любовник от двайсет години?

— Ще излъжа, ако кажа, че не съм — отвърна ѝ.

— Не би трябвало да си. Имало е толкова други преди.

— Това няма значение, Рени.

Тя обърна само главата си и го погледна през рамо. Изражението ѝ бе крайно уязвимо. Уик се сети какво му бе казал Тоби Робинс — че когато била дете, очите ѝ били по-големи от лицето.

— Наистина ли няма, Уик?

Той поклати глава.

— Това, което има значение за мен — прошепна ѝ, — е, че си с мен сега. Че ми се доверяваш достатъчно, за да си тук с мен така.

Тя се обърна и хвана лицето му с ръце.

— Страхувах се от теб. Не, не от теб. От това как ме караше да се чувствам.

— Знам.

— Борих се.

— Като тигрица.

— Радвам се, че ти не се отказа — помилва косата му, бузата, брадата, гърдите.

Заспаха сгушени един в друг.

Текстът, в петте абзаца, които следват под настоящата бележка, отсъства в официалния превод на книжното издание. Реших, че е по-добре да го добавя, за да не липсва нищо от специфичната атмосфера, съпътстваща осакатената сцена. — Бел.ел.кор.

Часове по-късно Уик се събуди силно възбуден. Рени навярно го бе усетила, тъй като отвори очи секунди след него. Загледаха се един друг от двете страни на възглавницата.

Той улови ръката ѝ и я придърпа към скута си. Тя обви пръсти около него, поглади го с палец и усети появилата се на върха капчица влага. Лекият натиск на коляното му бе достатъчен, за да се разтворят бедрата ѝ. Уик се плъзна към нея и вдигна бедрото ѝ на хълбока си. Беше влажна, но навярно все още бе твърде чувствителна, затова се въздържа да я обладае.

Вместо това покри ръката, която обгръщаше пениса му със своята, и я намести така, че да може сама да се докосва с върха му. В този изключително интимен момент очите ѝ преливаха от чувства. Беше невероятно. Усещанията бяха нови и непознати, а въздържанието — една великолепа агония.

Беше достигнал пределите на самоконтрола си, когато тя плъзна върха на пениса му в себе си и го обгърна с топлина и влага, докато ръката ѝ продължаваше да гали основата му. Не вярваше, че е възможно да изживее по-удовлетворяващ оргазъм от тези, които бяха споделили, но беше сгрешил.

Прегърна я силно и вдъхна уханието на косата и кожата ѝ, аромата на споделената им страст. Съжаляваше, че е лишен от възможността да убие Ти Дан Нютън за това, че бе осъдил тази красива, талантива жена на двайсет години саможертва и самота за престъпление, което не е извършила. Искаше да я дари с достатъчно щастие, за да навакса загубеното време. Искаше да бъде с нея всеки ден до края на живота им.

Но първо трябваше да надживеят Лозада.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Това е той. Познаваш ли го?

Уик погледна в залата за разпити.

— Никога не съм го виждал.

— И аз не бях — каза Орън. — Не и докато не дойде тук предната вечер, готов да ни съобщи уличаващи факти за Рики Рой Лозада.

— И аз знам уличаващи факти за Рики Рой Лозада. И леля ми Бетси знае уличаващи факти за Рики Рой Лозада. Що се отнася до него, уличаващите факти са известни от дълго време. Проблемът е, че са безполезни.

— Успокой се — каза Орън. — Знам, че си разстроен заради конете на доктор Нютън.

— Дяволски си прав.

— Никой не можеше да предвиди, че той ще направи точно това.

— Защо никой не е охранявал къщата й?

— Не е в града, не е дори в окръга.

— Не ми пробутвай тия глупости за правилата. Нищо не ти попречи да нацвъкаш ченгетата от Галвестън пред къщата ми там.

Орън прокара ръка по измореното си лице.

— Добре, може би допуснахме недоглеждане. Как се справя доктор Нютън?

— Настоя да се върне на работа днес. Каза, че това ще я разсее. Пристигнахме от ранчото рано сутринта. Оставих я в болницата, преди да дойда тук.

— Хмм.

Уик го изгледа рязко.

— Какво?

— Нищо.

— Добре тогава, хайде да чуем какво има да ни казва тоя хахо.

Той посегна към дръжката на вратата, но Орън хвана ръката му.

— Чакай. Недей да нахлуваш там така разгорещен.

— Спокоен съм.

— Ти си всичко друго, но не и спокоен, Уик.

Всички от криминалната полиция на Форт Уърт знаеха, че Уик Тредгил е сред тях тази сутрин. Всички, поне всички детективи от отдел „Убийства“, знаеха, че планът на Орън Уесли да подмами Лозада в Галвестън се бе провалил. Докато Тредгил и лекарката се бяха прегръщали на плажа, Лозада бе нанесъл удара си и бе убил расовите коне в нейното ранчо. Затова Уесли бе сконфузен, а на Тредгил му излизаше пара от ушите.

Уик усещаше вниманието, което бе привлякъл. Нямаше да се набива на очи повече даже и да беше дошъл с яркочервена риза. Оказа се, че не му бе лесно да влезе в сградата на полицията. Чувстваше се едновременно като у дома си и ужасно изнервен.

След напускането му не бе имало голямо текучество сред персонала, така че познаваше повечето детективи. Някои го заговориха, дори се ръкуваха с него, сякаш искрено се радваха да го видят. Други го поглеждаха крадешком и смотолевяха поздравите си. Разбираше ги. И в полицията отношенията бяха като във всяка друга държавна служба. Всеки пазеше гърба си. Приятелски поздрав към полицай в продължителна отпуската можеше да се изтълкува погрешно от тези, които определяха повишенията.

Всеки, който бе загрижен за издигането си в кариерата, нямаше да поеме риска да се заприказва с персони нон грата като Уик Тредгил.

Сякаш в потвърждение на параноята и нервността му, когато двамата с Орън повишиха глас, изведнъж всички на третия етаж спряха работата си и с интерес загледаха как ще се развие сцената между бившите партньори.

Уик отблъсна ръката на приятеля си.

— Казах ти, спокоен съм.

— Просто не искам...

— Ще го правим ли или не?

Орън погледна през рамо към публиката, после отвори вратата на стаята за разпити и покани Уик да влезе.

Уини Сойър седеше до далечния край на малката маса. Краката му трепереха, кокалестите му колене подскачаха нагоре-надолу като синхронизирани игли на шевна машина. Зъбите му тракаха върху ноктите на пръстите му.

Когато видя Уик, той преbledня, което бе забележително, тъй като тенът му и без това бе мъртвешки.

— Той какво прави тук?

— Познаваш ли господин Тредгил?

Очите на мъжа се стрелнаха от Уик към Орън и после обратно.

— Виждам съм го на снимки във вестника.

— Добре. Значи няма нужда от официално представяне — Орън седна редом с човечето.

Уик си издърпа стол от отсрещната страна на масата, завъртя го с облегалката напред и го възседна. Изглежда враждебно дребния мъж.

— Значи ти си гнусният дребосък, който е правил проучванията на Лозада?

Дребният мъж сякаш се сви и стана още по-малък. Погледна Орън.

— Той защо е тук?

— Тук е, защото го поканих.

— Защо?

— За да чуе какво ще ни разкажеш.

Уини преглътна тежко. Намести се на стола си.

— Аз... аз си мислех за това. Не е много умно да съм тук и да говоря с вас без адвокат.

— Като се замисля, прав си — кимна Орън. — Може би най-добре да отидеш да си наемеш някой адвокат. Когато си готов, ни се обади — престори се, че става.

— Чакай, чакай! — Уини отново погледна нервно ту единия, ту другия. — Ако си наема адвокат, сделката остава ли в сила?

Уик буквално скочи от стола си.

— Сделка? — той изгледа Орън. — Сключил си сделка с този мухльо?!

— Помни, Уик, тук си само защото обеща да не се месиш.

— А ти обеща, че този задник е нашия билет за това да пипнем Лозада.

— Мисля, че е. Но не и без...

— Сделка! — изръмжа Уик, кипнал. — Какво му предложи?

— Иmunитет от съдебно преследване.

Уик изпсува тихо.

— Глупости. Пълни глупости.

— Тогава каква е твоята идея?

Уик презрително изгледа Уини.

— Не е достатъчно дребен да го изхвърлим. Защо не го поръсим с галета и да го изпържим във фритюрника?

Пот изби по лицето на дребосъка. Той погледна умоляващо Орън.

— Той е луд! Всички така разправят. И Лозада го каза. Каза, че тоя превъртял, когато брат му умрял.

С едно рязко движение Уик буквално прескочи разстоянието до другия край на масата. Стисна Уини за кльощавия врат и го вдигна от стола, после го бутна назад, притисна го към стената и го задържа така. Дребният човечец изпищя като мишка, хваната в капан.

— Брат ми не е умрял.

— Уик, да не си се побъркал? Пусни го!

— Той беше убит, дребен изрод!

— Уик, предупреждавам те!

— Уби го твоето приятелче Лозада.

Лицето на Уини стана мораво. Краката му подритваха безпомощно на няколко сантиметра от пода. Погледна ужасен към Орън. Детективът вече дърпаше ръката на Уик, за да го накара да пусне врата на дребосъка.

— Уик, ще го убиеш. Пусни го — процеди през зъби той. Буквално се опитваше да откопчи пръстите му един по един от врата на Уини. Когато не успя и очите на жертвата започнаха да се изцъклят, Орън заби лакът под ребрата му и му изкара въздуха.

Бившето ченге веднага пусна Уини, който се строполи на пода. Като псуваше неспирно с ръка върху раната, Уик се преви на две. Орън също дишаше тежко.

— Извинявай, че те ударих, но дяволите да го вземат, няма ли най-последно да се научиш?!

Уини остана свит на пода, скимтеше, но сега и двамата не му обръщаха внимание.

Уик се изправи, като едва си пое дъх от усилието.

— Ако направиш това още веднъж...

— Млъкни и слушай, Уик. Поне веднъж — Орън си пое дъх няколко пъти, за да се овладее. — Все още не си се научил да контролираш гнева си.

Уик се изсмя:

— Не съм се научил да контролирам гнева си? Къде го чу това, по телевизията ли?

Орън го надвика:

— Нима гневът не те заслепява за факта, че допускаш същата грешка като преди? Ако искаш Лозада отново да избегне правосъдието, продължавай по същия начин.

Тигпен отвори вратата и предпазливо надникна вътре.

— Всичко наред ли е тук?

— Не ти влиза в шибаната работа! — изрева Уик.

Орън му каза, че всичко е наред.

— Какво му става? — детективът погледна Уини, който още лежеше на пода, скимтеше и триеше носа си в ръкава.

— Добре е.

Тигпен сви недоумяващо рамене, после се дръпна и затвори вратата зад себе си.

Уик продължи, сякаш не бяха ги прекъсвали.

— Избухлив съм. Признавам го. Но ти отказваш да си признаеш, че когато става въпрос за Лозада, направо ти се разтреперват топките, Орън.

— Като говорим за топки, твоите сигурно вече са подути и сини.

Очите на Уик блеснаха сърдито. Ръцете му се свиха в юмруци.

— Какво намекваш?

— Нищо.

— Не. А, не! Няма да си играем на инсинуации. Защо не си кажеш направо какво те тормози?

— Добре. Спиш със заподозряна. Не е ли така?

— Ако говориш за Рени Нютън, да. Спя. И то с голямо удоволствие. Но тя не е заподозряна.

— Не сме я елиминирали като заподозряна за убийството на доктор Хауъл. Да не би да си го забравил?

— Лозада е бил.

— Но може би тя го е наела.

— Не е.

— Тя спомена ли ти за картичката, която пазеше в нощното си шкафче?

— Онази картичка? Нали аз я намерих, не помниш ли?

— Да, да. Която е дошла заедно с розите от Лозада.

Уик разпери ръце широко и сви рамене.

— И какво намекваш?

— Просто съм любопитен. Когато е открила, че Лозада ѝ е изпратил розите, защо не е скъсала картичката? Защо не я е унищожила, както розите? Не я е изхвърлила.

— Запазила я е като доказателство.

— Или за спомен. Знаеш ли, след като аз отхвърлих картичката като доказателство, тя си я прибра. Доколкото знам, още я пази.

Уик обмисли това може би за секунда, после поклати глава решително.

— Тя презира Лозада. Тръпки я побиват от него.

— Да, така твърди тя. Каж ми, Уик, кога започна да ѝ вярваш — преди или след като я изчука?

Уик пристъпи една крачка към Орън.

— Предупредих те веднъж, Орън. Сега ти казвам за последен път: ако искаш да продължиш да се наричаш мой приятел, ако някога си наричал брат ми свой приятел, няма да правиш повече такива коментари за Рени. Никога.

Орън не отстъпи.

— Странно, че споменаващ Джо, защото ако той беше тук, щеше да ти каже същото. Щеше да бъде първият, който да ти каже, че прекрочваш линията. Не можеш да бъдеш едновременно ченге и любовник на заподозряна.

— Тя не е заподозряна — натърти Уик. — Тя е жертва.

— Сигурен ли си? Изглежда, си забравил, че тя е застреляла човек.

— Не е.

— Какво! — възкликна Орън.

— Не е застреляла Реймънд Колиър. Баща ѝ го е убил. Тя е поела вината.

— Защо?

— Защото Ти Дан ѝ е казал.

Орън се засмя иронично.

— И ти повярва на това? — пак се изсмя. — Разказа ти тази съзливиста история, която никой не може да потвърди, и ти ѝ повярва?

— Точно така.

— Аха. И докато ти го разказваше, духаше ли ти?

Уик се хвърли върху него и двамата се стовариха на пода. Уини изпищя. Уик заби няколко силни юмука, но още не бе възвърнал силите си напълно, а и Орън по принцип бе по-тежък и по-силен от двамата. Той отвърна на ударите с мъст и без да се съобразява с раната на приятеля си.

Когато бившият му партньор притихна, Орън се надигна на колене и извади револвера от кобура на рамото си. Насочи го към него. Сълзи от болка замъгляваха очите на Уик, но той видя дулото на револвера достатъчно ясно.

Дочули врявата, неколцина цивилни полицаи дотичаха в стаята.

— Дръпнете се назад! — извика им Орън. — Всичко е под контрол.

— Какво се случи?

— Просто малко неразбирателство. Няма да се обсъжда извън тези стени, ясно? — когато никой не продума, той изкрещя: — Ясно?

Те измърмориха съгласието си. Орън направи знак с пистолета.

— Ставай, Уик.

— Не мога да повярвам на това. Извади оръжие срещу мен.

— Хайде, ставай! Няма да е зле да те пъкнем в ареста за малко. Да се успокоиш — Орън погледна към вратата. — Тигпен, имаш ли белезници подръка?

— Не си го и помисляй — изрева Уик. Скочи на крака и заби глава в корема на приятеля си.

Чу как останалите се втурнаха зад гърба му да помогнат на Орън. С удара си бе успял да го запрати към стената. Притисна ръка към гърлото му, а с другата се опита да изтръгне пистолета от ръката на Орън.

— Вземи си назад думите за Рени.

Орън се бореше с всички сили.

Другите полицаи се опитваха да издърпат Уик, но адреналинът вече работеше в негова полза.

— Вземи си думите назад! — викът му отекна между стените на малката стая.

Но по-оглушителен от него бе изстрелът.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Уини се беше подмокрил. Това бе крайно унижение. Кошмарът от втори клас се повтаряше. Имаше само една разлика — днес никой не забеляза тъмното петно отпред на панталона му. Бяха прекалено заети да се справят с хаоса.

След изстрела настана истински ад и дребосъкът успя да се изсули. Имаше полза да си с ръст на джудже и да те забравят лесно. След стрелбата той бе последната грижа на хората наоколо.

Когато видя възможността да се измъкне от стаята за разпити, веднага се възползва от нея. Мина по пожарната стълба, вместо да слезе с асансьора. Чак когато излезе от сградата, усети, че се е напикал.

Къде му беше главата, когато реши да отиде във Форт Уърт. Далас имаше по-цветуца репутация, но Форт Уърт бе много по-див и нецивилизован. Хората там още мислеха, че живеят в Дивия запад. Едва бе оцелял през тринайсетте години в образователната система на този град и трябваше да помисли по-добре, преди отново да се върне на опасната му територия.

През целия път към дома си — а разстоянието от петдесет километра между двата града никога не му се бе струвало по-голямо — очакваше колона от полицейски коли да се втурне след него с надути сирени.

Но полицията на Форт Уърт си имаше много по-големи проблеми от изчезването на един евентуален информатор, който бе възвърнал здравия си разум. Ранен полицаи бе изключително сериозно събитие; особено след като го бе ранил друг полицаи. Сигурно никой нямаше да се сети, че Уини Сойър бе станал свидетел на стрелбата.

Дори и така, нямаше намерение да рискува. Прецени, че отдавна трябваше да се е преместил. Щеше да започне да си търси ново място. Трябваше му само достатъчно пространство за канапето, телевизора и леглото, и електрическа инсталация, която да издържи натоварването

от компютрите му. Щеше да се премести и нямаше да даде новия си адрес на никого.

Междувременно една ваканция на тропически мексикански климат щеше да му се отрази добре. Акапулко. Канкун. Някъде, където щеше да му трябва повече слънцезащитно масло, отколкото пари. Щеше да отиде на летището и после да обикаля терминалите, докато не си намери полет до някое местенце, където да се покрие на спокойствие, докато нещата утихнат.

Отключи входната врата с разтреперани пръсти. Хвърли ключовете върху телевизора и влезе бързо в спалнята. Бръкна под леглото за куфара. Той бе покрит от дебел слой прах, но Уини го постави върху леглото, отвори капака и го вдигна, после се обърна към тесния дрешник.

Изпищя от ужас.

— Здравсти, Уини — Лозада стоеше облегнат на отсрещната стена, кръстосал ръце и глезени, и изглеждаше абсолютно спокоен. И смъртно опасен. Забеляза петното отпред на панталона му и се ухили. — Стреснах ли те?

— 3-з-здрасти, Лозада. Как си? Тъкмо щях...

— Да си събираш багажа — той посочи куфара. — Заминаваш ли някъде? Но пък ти вече беше някъде, нали, Уини?

— Бил съм някъде? Не — стараеше се с всички сили да не позволи на зъбите си да се разтракат.

— Звъня ти по телефона от ден и половина.

— А, ами... телефонът ми беше повреден.

Лозада небрежно прекоси стаята до малката масичка до леглото на Уини и вдигна слушалката на телефона. Сигналът свободно се чу силно.

Уини преглътна.

— Хъм. Явно са го оправили.

Лозада остави слушалката и се доближи до него.

— Тревожех се за теб, Уини. Рядко излизаш от тая дупка. Къде беше?

Уини трябваше да извие врат назад, за да погледне Лозада в лицето. Не хареса това, което видя.

— Съ-съжалявам, че ме нямаше. Трябвах ли ти за нещо?

Лозада прокара показалеца си по челото му.

— Поттиш се, Уини.

— Тъб... слушай, каквото си искал да ти свърша, ще го свърша безплатно. Без пари. Задето ме е нямало, когато си ме...

— Подмокрил си се, Уини. Какво те е притеснило така, че си загубил контрол над мехура си?

Лозада извади автоматичен нож от джоба си. С едно движение на китката се чу смразяващото щракване и острието се озова на сантиметри от лицето на дребосъка. Той се разтрепери от ужас.

— По-добре ми разкажи какво те е разстроило така — Лозада започна да чисти ноктите си с ножа. — Не искам да го научавам от някой друг. Ако премълчиш някаква информация пред мен, ще бъда много разочарован.

Уини обмисли вариантите, които се изчерпваха с живот и смърт. Животът му не бе нищо особено, но все пак бе по-добър от смъртта.

— Он-н-н-зи Тредгил.

— Какво за него?

— Простреля как се казваше... Онзи черния. Уесли.

Очите на Лозада се присвиха недоверчиво. Главата на Уини подскочи на кльоцавия му врат.

— Наистина. Простреля го. Видях го. Бях там.

— Къде?

— В полицията на Форт Уърт. Големия участък в центъра. Извикаха ме за разпит — излъга той. — Но не се тревожи. Не съм им казал нищо. Честна дума, Лозада. Опитаха няколко тактики да ме накарат да проговоря, но...

— Прескочи това. Каква е тая история, че Тредгил стрелял по Уесли? Не ти вярвам.

— Кълна се — каза Уини с писклив глас. — Той първо се нахвърли на мен. Едва не ме удуши и щеше да го направи, ако Уесли не го беше дръпнал. После двамата се скараха заради онази докторка.

Разказа кавгата почти дума по дума.

— Уесли каза разни неща за нея, които не се харесаха на Тредгил и той му се нахвърли. Оня извади пистолета си и го заплаши, че ще го тикне в ареста, докато се укроти. Тредгил се ядоса на тези приказки и пак му скочи. Двамата се боричкаха за пистолета, когато той гръмна. Дотичаха ченгета, всички се опитваха да разберат какво е станало. Уесли бе целият в кръв. Тредгил превъртя, крещеше: „Не, не, Боже

господи, не!“, разни такива. Опитваше да се доближи до Уесли, но другите го държаха на разстояние — Уини спря, докато намести очилата, които се бяха плъзнали по носа му. — Не мисля, че Тредгил е искал да го застреля. Стана случайно. Но другите ченгета чуха караницата им преди стрелбата и решиха, нали се сещаш, че е било нарочно. А и Тредгил се държеше като подивял. Няколко души едва го усмириха, за да му сложат белезници и да го изведат от там.

— Уесли мъртъв ли е?

— Не знам. Измъкнах се навън, преди да пристигне линейката, но видях, че някой затискаше раната с носната си кърпа. Работата обаче изглеждаше зле. Изстрел в корема, така чух да казва някой.

Лозада се отдръпна леко назад и Уини се отпусна значително, когато го видя да прибира острието на ножа. Но неговият поглед бе достатъчен да активира потните му жлези.

— Стрелба в полицейския участък е голяма новина, Уини. Как така не съм чул нищо по новините?

— Говореха за това. Още по време на олелията всички повтаряха: „Това няма да се разгласява. Това е вътрешен проблем. Остава поверително.“ Искат да покрият цялата работа. Има смисъл. Ченге да застреля друго ченге. Не искат хората да научат. Сигурно ще кажат на докторите в болницата, че пистолетът на Уесли е гръмнал случайно, докато го е почиствал. Или нещо такова.

Уини нервно изпука ставите на пръстите си. Зачуди се в колко часа излита последният самолет за Мексико. Дали му трябваше паспорт, за да влезе в Мексико, или и шофьорска книжка щеше да му бъде достатъчна?

— Тя е запазила картичката ми?

— Ъ?

Лозада раздражено щракна с пръсти пред лицето му, сякаш да го събуди, после повтори въпроса.

— А, да, някаква картичка, която си й пратил заедно с букет рози. Уесли мисли, че дамата си пада по теб. Това ядоса Тредгил. Уесли каза, че тя го въртяла на малкия си пръст. Не точно с тези думи, но...

— Ти мастурбираш ли?

— Моля?

Преди Уини да примигне, мъжките му атрибути висяха над голия нож на Лозада.

— Ти...

— За какво говориш? — изпищя Уини.

— Може да не ти липсват, ако не правиш секс, но ще пикаеш като жена, ако не ми кажеш какво правеше ти в полицията, разпитван от Уесли и Тредгил.

Уини стоеше на пръсти в опит да пази равновесие. Ако залитнеше, щеше да се превърне в евнух и всички шансове да осъществи фантазиите си с някоя дружелюбна сеньорита щяха да отидат по дяволите.

— Страхувах се да нямам неприятности.

— Така че ме предаде.

— Не, кълна се. Бог ми е свидетел.

— Няма Бог — Лозада вдигна ножа още един сантиметър нагоре и Уини изпищя. — Има само Лозада и законите на физиката, един, от които е законът за гравитацията. Ако отрежа топките ти, Уини, те ще паднат като камъни на пода.

— Отидох там да видя дали не мога да сключя сделка — изхлипа той. — За всеки случай, ако ме свържат с теб. Но точно тогава Уесли се вкисна заради някакъв твой телефонен разговор с доктор Нютън. Мислеха, че си в Галвестън.

— Бях.

— После той научи, че конете й са били застреляни. На километри от Галвестън. Това адски ги обърка. Както и да е, Уесли ме тикна в една килия и почти забрави за мен. До тази сутрин. Позволи ми да си взема душ. Даде ми закуска. После ме пхна в тази стая и каза да чакам. Когато се върна, Тредгил беше с него. Казах им, че съм размислил, че искам адвокат. Знаеш останалото. Кълна се, не съм им казал нищо — вече плачеше с глас като бебе, но не можеше да се спре.

Лозада дръпна ножа.

— Единствената причина да не те убия е, защото не знам как да унищожа компютрите ти и да съм сигурен, че съм ликвидирал и цялата информация в тях.

Уини изтри носа си с опакото на ръката си.

— А?

— Започвай, Уини — каза Лозада тихо.

Малкият човек преглътна с мъка.

— Искаш да унищожа компютрите си?

Все едно Лозада да бе поискал майка да удуши детето си. Уини се бе приготвил да прекара известно време далеч от тях, но не можеше и да си представи да ги унищожи. Не можеше да го направи.

Ръката на Лозада едва помръдна. Уини усети леко дръпване при чатала и внезапен хлад. Когато погледна надолу, видя, че панталонът му е разпорен до кръста. Ножът се намираше точно под слабините му. Острието блестеше злоещо.

— Залавай се за работа, Уини, или ще продължа с кожата ти — дребният мъж беше обрязан, но в този момент това изглеждаше незначителна подробност.

Веднага щом излезе от асансьора на приземния етаж на болницата, доктор Нютън чу името си. Грейс Уесли тъкмо влизаше във фойето през въртящата се врата. Рени направи опит да задържи асансьора, но вратите се затвориха и той тръгна нагоре. Грейс се втурна към нея.

— Моля те, не ми казвай, че е мъртъв.

— Не, не е! — коленете на Грейс се огънаха и тя щеше да се строполи на пода, ако Рени не я бе прихванала. — Състоянието му още е критично, но според колегите ще се оправи.

Грейс притисна ръка към устата си, за да заглуши риданието от облекчение.

— Слава богу, слава богу! Сигурна ли си?

— Говорих с тях веднага щом го изведоха от операционната.

Грейс попи очите си с кърпичка.

— Толкова се страхувах да не би, докато стигна до тук... — не успя да изрече на глас ужасната мисъл.

Рени хвана ръката ѝ и я стисна леко.

— Чух, че си била в Тенеси да видиш дъщерите си.

— Една полицайка ме посрещна от самолета в Нашвил и ми каза какво се е случило. Изобщо не излязох от летището. Взех следващия полет насам. Колега на Орън ме чакаше тук и ме докара направо в болницата — тя замълча за миг. — Защо каза „колегите“?

— Какво?

— Защо каза, че колегите ти мислят, че Орън ще се оправи?

— Говорех за хирурзите, които го оперираха.

— Мислех, че ти си...

— Дори не ме пуснаха да гледам, камо ли да извърша операцията. При дадените обстоятелства би било доста неловко. Но за него се погрижи отличен екип от специалисти.

— Бих предпочела да си ти.

— Благодаря ти — трогната до сълзи, Рени обърна глава и отново натисна копчето на асансьора.

— Вярно ли е Рени? Че Уик го е направил? — Рени тъжно сведе глава и кимна. — И на мен така ми казаха, но помислих, че е станала някаква грешка. Не мога да повярвам.

— Нито пък аз. Направо е... немислимо. Какво може да го е предизвикало да го направи? Двамата са преживели толкова много неща заедно, толкова добри приятели са. Уик много държи на съпруга ти — продължаваше да стои със сведена глава и изтри очите си. — А сега детектив Уесли е в реанимация, а Уик — в затвора.

— Той е влюбен в теб — Рени рязко вдигна глава. — Наистина — Грейс не отмести поглед от очите на удивената Рени, докато асансьорът пристигна и вратите се отвориха.

— Трябва да вървя.

— Да. Разбира се.

Грейс бързо се качи в асансьора. Рени изчака, докато вратите се затвориха, после се обърна и тръгна към изхода.

Вчерашният проливен дъжд вече бе спомен. На паркинга бе горещо като в пещ. Рени никога вече нямаше да го прекоси, без да се сети за Лий Хауъл. Убийството му бе потресаващо, но тази трагична верига от събития всъщност бе започнала, когато тя бе съобщила присъдата, определена от съдебните заседатели.

„Намираме обвиняемия за невинен.“

Къщата ѝ бе тъмна, когато се прибра. Както винаги, вкара джипа в гаража и влезе през вратата на кухнята. Отиде право при хладилника и си извади бутилка вода. Стоя до мивката, докато не изпи цялото шише.

Прекоси дневната и тъмния коридор и влезе в спалнята. Включи нощната лампа и се съблече. Когато остана по бельо, влезе в банята и пусна крановете. Избра си ароматизиран гел и дълго стоя под душа.

Увита в любимия си най-удобен халат, се върна в кухнята и си наля чаша вино. Занесе я в дневната и седна на любимото си място в ъгъла на канапето. Отпи от виното и се замисли за нощта, когато бе заспала тук и по-късно я бяха извикали по спешност в болницата. Пациентът бе в критично състояние, намушкан с остър предмет в гърба.

Уик. Беше му причинила толкова болка. На Уесли — също. На него и на цялото му семейство. А сега... Боже, сега...

Главата ѝ се отпусна на облегалката на канапето. Затвори очи, но сълзите потекоха изпод клепачите ѝ и се стичаха по бузите ѝ. Всички страдаха заради нея и онази проклета присъда.

Седя дълго така, отпуснала глава назад, със затворени очи. Така я намери той.

Или по-скоро, когато повдигна глава, тя се обърна и каза:

— Здравей, Лозада — той стоеше зад канапето, на сантиметри от нея и я гледаше от горе. — Очаквах те.

Той се усмихна доволен.

— Наистина ли, Рени?

Като го чу да произнася името ѝ, като видя змийската му усмивка, едва не повърна виното, което бе изпила. Остави чашата на масичката, изправи се и заобиколи канапето, за да застане с лице срещу него.

— Знаех, че ще дойдеш, когато научиш какво е станало с Орън Уесли.

— Приятелят ти не може да се контролира. Доста злощастна черта на характера. Беше само въпрос на време, преди той да се самоунищожи. А Уесли? — сви рамене. — Неговият проблем е, че не си подбира добре приятелите.

— Как научи? Не са го съобщили по новините. Охраната в болницата бе толкова строга, че само няколко души от персонала знаят кой всъщност е Уесли и как е получил нараняването си. Сигурно имаш информатор в полицията. Кой ти каза?

— Едно птиче — прошепна той. — Едно страхливо птиче. Отначало не му повярвах, но после проверих тъжната история и уви — оказа се истина.

Протегна ръка да отмести един кичур коса, който лежеше на гърдите ѝ. Тя се насили да не се отдръпне, но той навярно усети отвращението ѝ, защото отново се усмихна със змийската си усмивка.

— Изглеждаш прекрасна тази вечер.

— Изобщо не изглеждам прекрасна. Отпаднала съм. Всъщност съм уморена. От всичко.

— Пътуването явно е било изтощително.

— Как го направи?

— Кое, скъпа моя?

— Как стигна от Галвестън до ранчото ми още преди изгрев?

— Казах ти и преди, Рени, не издавам професионалните си тайни. Иначе отдавна да съм изхвърчал от бизнеса.

— Било е истински подвиг.

Той се засмя.

— Нямам крила, ако това си мислиш.

Когато дланта ѝ докосна бузата му, се чу силен звук като от избухнала пиратка.

— Това ти е, задето уби конете ми.

Смехът и усмивките му моментално секнаха и той сграбчи китката ѝ толкова силно, че тя извика от болка.

— Трябва да те убия на място за това, което направи.

— Ти и без това ще ме убиеш, не е ли така?

— Как бих могъл да те оставя жива, Рени? Сама си си виновна. Трябваше да ми позволиш да те боготворя така, както исках. Вместо това ти избра да се въргаш с онзи груб каубой, изхвърлен от полицията — дръпна я по-близо до себе си и вдигна ръката ѝ още по-високо. — След такава обида ти не ми оставяш избор, трябва да убия и двама ви. Съжалявам само, че той е в затвора и няма да може да гледа как умираш. Но човек не трябва да бъде максималист.

Болката бе силна, но Рени не се опитваше да освободи ръката си. Не издаваше никакъв звук.

— Трябвало е да те затворят още преди години, Лозада. Не защото си убиец, а за това, че си психически болен и опасен. Не го ли разбираш? Не бих те допуснала близо до себе си даже и Уик Тредгил да не съществуваше. Ти си побъркан.

Той отвори автоматичния си нож и го приближи до гърлото ѝ.

— Преди да свърша с теб, ще ме молиш да пощадя живота ти.

— Никога няма да те моля за нищо. Бих те молила да пощадяш конете ми, но ти не ми даде тази възможност. Когато ги уби, ти свърши

козовете си, що се отнася до мен. Вече не можеш да ми направиш нищо, Лозада. Вече не се страхувам от теб.

— О, съмнявам се в това — той свали ножа и потупа гърдата ѝ с тъпата му страна.

Тя инстинктивно си пое рязко дъх.

— Виждаш ли? — засмя се той. — Страх те е, и то много, Рени.

Вярно беше. Чувстваше се ужасена, но се страхуваше да го признае.

— Няма да се боря с теб, Лозада. От двайсет години насам всеки ден от живота ми е като подарен. Няма да ти се моля да ме оставиш жива. Ако чакаш това, само си губиш времето.

— Какъв кураж. Заради него ще ми бъде неприятно да те убия, Рени, наистина. Ти си забележителна жена. Надявам се, разбираш колко съжалявам, че връзката ни трябва да завърши по този начин.

— Никога не сме имали връзка, Лозада. Що се отнася до разбирането, разбирам, че за теб единственият начин да привлечеш вниманието на някоя жена е, като я тероризираш.

Дръпна я още по-близо до себе си и отърка слабините си в нея.

— Усещаш ли това? Това привлича вниманието на жените. На много жени.

Тя мълчеше.

— Кажы „моля“, Рени — той плъзна езика си по дължината на врата ѝ. — Кажы „моля“ и може да ти дам да го посмучеш, преди да те убия.

— О, Ло-за-да!

Когато чуха напевния глас на Уик, Рени усети как онзи се стресна.

— Да, точно така. Това е дулото на моя триста петдесет и седми в ухото ти. Само мигни и оставаш в историята.

— Хайде мигни, Лозада. Моля — подразни го Орън Уесли от вратата на кухнята. Пистолетът му сочеше право в главата на Лозада.

— Пусни ножа! — заповяда Уик.

Лозада се засмя и вдигна острието към гърлото на Рени.

— Хайде, натисни спуська, Тредгил. Ако искаш да видиш как кръвта ѝ руква, застреляй ме.

— Това е точно в твой стил, страхлив кучи сине. Да използваш жена, за да си спасиш задника. И я нападаш отзад. Още една от — как

го каза? — злощастните черти на твоя характер. Но щом така искаш, Рики Рой, нямам нищо против — изрече той спокойно. — Когато стрелям, Орън също ще стреля. Разбираш ли, упражнявахме се цял ден. Веднага щом приключихме с инсценировката за пред твоето приятелче Уини. Голяма цапаница беше, всичката тази изкуствена кръв и така нататък, но беше много убедително. Ето сега какво ще се случи. Нашите куршуми ще влязат в черепа ти. Неговият може да закъснее с една хилядна от секундата от моя. Но все пак ще стане почти едновременно, нали така, Орън?

— Така бих казал.

— Може дори да се срещнат в някаква точка, Рики Рой, но във всеки случай мозъкът ти ще стане на пихтия.

— Тя ще е мъртва дотогава — каза Лозада.

— Пусни я, Лозада.

— В никакъв случай.

— Какво мислиш, Орън? — каза Уик. — Писна ли ти от тия глупости?

— Писна ми.

— И на мен.

С лявата си ръка Уик стреля с един малък пистолет право в десния лакът на Лозада. Костта се пръсна. Нервите и кръвоносните съдове се разкъсаха. Ножът падна от безпомощните пръсти. Рени веднага се хвърли на пода, както я бяха инструктирали. Лозада се завъртя, вдигнал лявата си ръка, и замахна с протегнат палец към окото на Уик. Уик стреля с другия си пистолет право в гърдите му.

Очите на Лозада се разшириха от изненада. После Уик каза:

— Това е заради Джо — и стреля още веднъж.

Лозада падна по гръб на пода.

Рени допълзя до него и веднага провери пулса му.

— Сърцето му бие — тя разкъса ризата му.

— Остави го.

Тя вдигна глава.

— Не мога.

После отново се обърна към Лозада и се зае да спасява живота му.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Чак в осем часа на следващата сутрин Рени успя да си тръгне от болницата. Уик я чакаше отвън в пикапа си със запален двигател. Пресегна се и ѝ отвори отвътре вратата.

Двамата бяха планирали излизането ѝ от болницата да съвпадне с пресконференцията на Орън, така че репортерите да са заети и тя да се измъкне незабелязана. Докато потегляха видяха новинарските микробуси, опасали улицата, и тълпата от репортери и оператори, които обикаляха фойето на болницата.

— Какво ще им каже? — попита тя.

— Че полицията на Форт Уърт е провела безупречна операция тип „ужилване“ в сътрудничество с болница „Тарънт Дженеръл“. Един от най-известните престъпници в града — Рики Рой Лозада, е умрял от огнестрелните рани, които е получил, докато е оказвал съпротива при ареста си.

Преди да го предаде на екипа от „Спешна помощ“, Рени героично се бори да поддържа живота му. После се качи в линейката и го придружи до спешното отделение, но при пристигането им там само констатираха смъртта му. Уик лично го съпроводи до моргата.

После Рени настоя да прегледа Уик и дори назначи скенер, за да провери за вътрешни кръвоизливи. Уик беше казал на Орън да не го пази при ударите, за да изглежда боят им съвсем истински. Приятелят му не се бе двоумил. Уик се чувстваше като боксова круша, но при прегледа Рени установи, че няма нищо тревожно.

— Орън ще се постарее да не споменава името ти във връзка с историята — каза ѝ сега Уик.

— Ще съм му благодарна.

— Но може да се окаже неизбежно, Рени.

— Ако е неизбежно, ще го понеса.

Предварително бяха решили къде ще отидат. Тя не искаше да се връща в къщата, откъдето Лозада бе поел към смъртта. Щом се отправиха на запад по междущатската магистрала, Уик хвана ръката ѝ.

— Умрях хиляда пъти, докато той държеше ножа до гърлото ти.

— Страхувах се, че нещо е станало и сте се забавили, че дамата с Орън не сте по местата си. Когато се прибрах, едва се сдържах да не надникна в кухненския килер и под леглото, за да се уверя, че сте там.

— За нищо на света не бих закъснял.

— Беше доста смел план, Уик.

— Слава богу, че проработи.

Уик бе решил, че двамата с Рени нямат бъдеще, докато проблемът с Лозада не се разреши. С други думи, докато Лозада не изчезне от сцената. И това бе най-същественото — да изчезне от сцената. Мозъкът му се вкопчи в тези четири думи. Хрумна му, че ако Лозада повярва, че двамата с Орън са извън играта, ще атакува Рени.

— Най-трудната част от плана бе необходимостта да те поставим в опасност.

— Но аз вече бях в опасност.

— До този извод стигнах и аз накрая. И щеше да останеш в опасност, освен ако и докато не премахнеш Лозада.

Предния ден сутринта Уик бе станал много преди изгрев-слънце, бе се обадил на Орън и му бе изложил плана си. Орън бе харесал идеята, бе направил няколко предложения и после бе задвижил нещата.

— Как убеди Орън, че не съм фаталната жена, за която ме мислеше? — попита Рени.

— Не се наложи. Лозада го убеди, като уби конете ти. Всъщност мисля, че Орън беше разбрал това много отдавна, но не си признаваше от инат. Повярвай ми, Рени, ако той не бе напълно убеден в твоята невинност и в това, че е сбъркал в преценката си, никога нямаше да приеме този план. А между другото, той ти се извинява за всички грозни неща, които трябваше да каже по твой адрес, за да убеди Уини Сойър. С когото между впрочем извадихме късмет. Ако не беше той, можеше да се наложи да чакаме с дни: аз — в затвора, а Орън — преструващ се на сериозно ранен в болницата, докато Лозада научи новината и се задейства. Наши хора проследиха Сойър до апартамента му в Далас и когато забелязали нашия човек, веднага ни се обадиха. След като Лозада си тръгнал, те арестували Уини. Лежал на леглото и плачел, защото оня го принудил да изпотроши всичките си компютри на части. Започнал да признава съучастничеството си още преди да му сложат белезниците.

— Ще има ли някакви последици за теб?
— Че застрелях Лозада ли? Не. Орън прекрати отпуската ми, преди да влезем да разпитваме Уини.
Тя се обърна изненадано към него.
— Значи официално отново си ченге?
— Обмислям го.
— Какво има за мислене?
— Ами всички формалности, които са неизбежни.
— Във всяка професия има такива, Уик.
— Това не звучи много окуражаващо — подхвърли й иронично.
— Всичко се свежда до един въпрос — той обърна глава към нея.
— Обичаш ли работата си повече, отколкото мразиш формалностите.
Не се наложи да го обмисля дълго.
— Обичам работата.
— Това е отговорът на въпроса.
Той кимна замислено.
— Сега, след като най-после мога да погребя Джо, сигурно ще е различно.
— Сигурна съм. Това е твоето призвание — тя се засмя. — А като говорим за призвание, Грейс май е объркала своето. Трябвало е да стане актриса. Страхотно представление изнесе в болницата.
— Чух, че и двете сте се справили.
— Не знам дали Лозада го е видял или не.
— Аз също не знам, но всичко трябваше да бъде представено и изпълнено, като че е истина. Ако Лозада е наблюдавал болницата и Грейс не се беше втурнала към леглото на Орън, щеше да подуши, че нещо не е наред.
Забеляза прозявката ѝ и каза:
— Не си мигнала цяла нощ. Защо не опиташ да поспиш, докато пътуваме?
— Ами ти?
— Аз дремнах между онези излишни изследвания и прегледи, които лекарят ми назначи.
Тя се усмихна и затвори очи. Събуди се, когато Уик спря пикапа пред портата и слезе, за да я отвори. След като влязоха в двора, той паркира пред стъпалата на къщата.
Рени погледна към обора.

— Винаги ходех първо там.

Той я погали по бузата.

— Опитай се да не мислиш за това.

— Винаги ще мисля за това.

Уик слезе и заобиколи да ѝ отвори вратата, но застава така, че ѝ попречи да слезе от колата.

— Какво? — попита тя.

— Когато бях в спалнята ти и дебнех Лозада...

— Да?

— Чух те да му казваш нещо, което ми се стори странно. Каза, че всеки ден от живота през последните двайсет години ти е като подарен — той свали слънчевите ѝ очила, за да вижда очите ѝ. — Чудех се какво имаше предвид, Рени — тя сведе глава, но Уик повдигна брадичката ѝ с пръст, за да я принуди да го погледне. — Ти не довърши историята, нали?

Усети, че тя предпочита да го излъже, но неговата воля надделя. Пое си дълбоко дъх.

— Когато Ти Дан стреля...

— Да?

— ... той не се целеше в Реймънд.

Уик я погледна неразбиращо, после осъзна какво означаваха думите ѝ и бавно издиша.

— Боже господи!

— Баща ми беше много по-ядосан на мен, отколкото на Реймънд. Реймънд беше загубил интерес към сделката им, беше загубил желанието си за работа. Когато Ти Дан ни видя заедно и разбра, че аз съм причината за тази промяна у него, той ме възприе като пречка, която трябва да бъде отстранена — Рени замълча за момент и се взря невидящо напред. — Той беше мой баща и аз го обожавах. Той разби сърцето ми с изневярата си. Предаде майка ми, семейството ни. Беше егоист, егоцентрик, мошеник — засмя се горчиво и поклати глава. — Но, Уик, знаеш ли кое е най-смешното? Или най-трагичното. Аз продължавах да го обичам. Независимо от всичко. Ако не го обичах, нямаше толкова да се старая да го ядосвам и да го разстройвам, като правя същите неща, които правеше той. Нямаше да прелъстя бизнес партньора му. Аз го обичах — повтори тя тъжно. — Но за него сделката за земята бе по-важна от мен. Той побесня до такава степен,

че бе готов да ме убие. Щеше, ако Реймънд не беше скочил пред мен точно когато Ти Дан стреля. Така че, както виждаш, говорех съвсем буквално, когато ти казах, че ако не бях аз, Реймънд нямаше да умре. Той умря, за да ме спаси от собствения ми баща. След изстрела му съм изпаднала в шок. Изпълних всичко, което той ми нареди, повторих всичко, което ми каза. Малко след инцидента ме изпрати в пансион. Може би видът ми смущаваше съвестта му или пък му напомнях за сделката, която беше пропаднала, но до смъртта му никога не казахме и дума за онзи следобед.

Уик я привлече към себе си и когато усети, че тя се съпротивлява, каза:

— Не, не. В никакъв случай. Няма да се оттеглиш, за да се затвориш или да се изолираш — притисна лицето ѝ към шията си и я погали по главата. — Това се е случило преди двайсет години. Било е отдавна и ти си изкупила вината си хиляди пъти, а Ти Дан се пържи в ада. Той вече не може да те нарани, Рени. Няма да му позволя — прегръща я силно няколко минути, преди да я пусне. — Радвам се, че ми разказа. Това обяснява много неща. Нуждата да държиш всичко под контрол. Това, че предизвикваш опасностите само защото е можело да умреш на шестнайсет. Все пак се надявам да изоставиш някои от тези предизвикателства. Не мога постоянно да търча след теб, за да те пазя.

Тя се засмя. Или изхлипа. Беше трудно да се определи, защото в очите ѝ имаше сълзи, но в същото време се усмихваше. Той ѝ подаде ръка да слезе от пикапа и двамата заедно изкачиха стъпалата. Когато Уик отвори входната врата, каза:

— Какво ще кажеш за една закуска?

— Звучи ми чудесно.

Той протегна ръка зад гърба ѝ, за да затвори и я задържа между себе си и вратата.

— Закуска. Всяка сутрин, до края на живота ни.

Тя му се усмихна тъжно.

— Уик...

— Чакай сега. Преди да започнеш с възраженията, първо ме изслушай — обхвана с длан лицето ѝ. — Ще бъда най-добрият ти приятел до края на живота ти. Ще опитам с всички сили да излекувам раната в душата ти. Ще бъда страстен и верен любовник. С радост ще стана баща на децата ти. И ще те пазя с цената на живота си.

— Вече го направи.

— Ти също ме спаси, Рени. И не само на операционната маса. Бях истинска развалина, когато Орън дойде при мен в Галвестън. Това че той ме заинтригува със случая с мистериозната жена хирург, беше най-доброто нещо, което ми се е случвало.

Тя се усмихна, но очите ѝ още бяха засенчени от съмнение.

— Не виждам как може да се получи между нас двамата.

— Като се замисля, може би си права — въздъхна той. Ръката му се премести към най-горното копче на блузата ѝ и го разкопча. — Доста съм избухлив, а ти запазваш спокойствие, когато си под напрежение. Аз съм немарлив, а ти си подредена. Аз съм беден, а ти си богата.

Докато изброи тези фундаментални различия, всички копчета на блузата ѝ бяха разкопчани, също и копчето и ципът на панталона ѝ. Той се наведе и я целуна по устата.

— Изобщо не си подхождаме.

Тя наклони глава за нова целувка.

— Освен това, което Грейс каза.

Уик леко подръпна ухото ѝ със зъби.

— Какво е казала Грейс?

Рени издърпа ризата му от панталона и постави ръце на гърдите му.

— Че си влюбен в мен.

— Умница е Грейс.

— Вярно ли е?

— Вярно е.

Радостният ѝ смях премина в стенание, когато той разкопча сутиена ѝ и обхвана гърдите ѝ с дланите си.

— Да не забравяме и работата ми.

— Да не я забравяме.

Той я погали нежно.

— Тя заема по-голямата част от времето ми.

Той погали корема ѝ с опакото на пръстите си, после пъпа ѝ.

— Може би си права — ръцете му се спуснаха още по-надолу. — Нямаме голям шанс.

Накара я да замълчи с една дълга целувка.

Няколко минути по-късно Рени лежеше върху него на канапето. Дрехите, които не бяха успели да свалят, сега бяха влажни, намачкани и усукани около телата им. Кичури от косата ѝ се бяха заплели около врата му. Уик се подпираше с един крак на пода. И двамата бяха зачервени и задъхани, а възбудата още пулсираше в слетите им тела.

Той си пое дъх.

— Та какво казваше?

Усети усмивката ѝ, въпреки че главата ѝ беше на гърдите му. Тя попита сънливо:

— Палачинки или бъркани яйца?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.